

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MEMENTO MORI

EMPEROR OF HAVOC

JAGGER COLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TAHRİBAT İMPARATORU

KARANLIK BİR ZORLA EVLİLİK MAFYA
ROMANTİZMI

JAGGER COLE

Emperor of Havoc
Jagger Cole Tüm
hakları saklıdır.

Kapak ve iç tasarım Plan 9 Book Design Sensitivity Reader
tarafından yapılmıştır: Natalie Tanaka

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya YZ eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

 [Vellum ile oluşturuldu](#)

CONTENTS

[Tetikleyici Uyarı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42 Sonsöz](#)

[Deviant Hearts Also](#)

[: Jagger Cole](#)

[YazanYazar](#)

[Hakkında](#)

TRIGGER WARNING

Sevgili okuyucu,

Bu kitap karanlık temalar ve geçmiş travma tasvirlerinin yanı sıra ilkel, CNC ve somno aktiviteleri içeren grafik sahneler içermektedir.

Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. *Lütfen* kendi tetikleyicilerinizi tanıyın ve bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

Okuduğun için

teşekkürler, Jagger

KATARINA

KAIJU

Sen zaten benimsin, tatlım. Sadece henüz bilmiyorsun.

MERCIFULLY, ve Maske kapakları ve allık o
Lekeler kelimeleri tekrar okurken
yanaklarım.

KAIJU

Bir kere başladık mı, benden kaçış yok. Ben
kaçamayacağın bir canavarım. Ve seni yakaladığımda,
seni mahvedeceğim.

Uygun bir şekilde adlandırılmış "Kaiju "dan gelen mesaj
telefonumdan bana bakıyor, bir bıçağın kenarı gibi keskin
ve tehditkâr, kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor.

Sanki bir erkekten daha önce hiç kaba bir konuşma
duymamışım gibi... çoğu durumda babam onun hem patronu
hem de en kötü kabusuyken değil. Bizim dünyamızdaki -yani
yeraltı dünyasındaki- erkeklerin kaba konuşma
alışkanlıkları vardır. Yani gözlerim ve kulaklarım o
kadar saf ve bakir ki Kaiju'nun mesajlarını okumak beni
çılgına çevirecek falan değil.

Ve yine de... öyle.

"" değil. Kırklı yıllardan beri kimsenin "ılgına " sanmıyorum. Ama yine de, bu satırı her tekrar okuduğumda, yüzüm biraz daha sıcak çarpıyor. Nabzım biraz daha hızlı atıyor.

Karanlık pençeli ellerini boynuma doluyor ve biraz daha tehlikeli bir şekilde sıkıyor.

Cazip bir şekilde.

Sensoji Tapınağı'nın dışında, Hagoita-Ichi Fuarı'nda kalabalık etrafımda koşuşturuyor, kahkaha ve sohbet dalgalarıyla gelip gidiyor. Fenerler altın ışıltılarını sokaklara ve bayram tezgahlarına yayıyor ve hava ızgara balık ve tatlı azuki fasulyesi ezmesinin aromasıyla yoğun. *Tengu, oni* ya da *kitsune* maskesi takmış bir başka eğlence meraklısı olarak ortama karışıyor olmalıydım.

Ama ben geleneksel yılsonu tatil şenlikleri için burada değilim.

Peki tam olarak ne için buradasınız?

Akıl sağlığımdan geriye kalan bir parça duyulmayı talep ederken yüzüm tekrar zonkluyor. Bir kez daha, taktığım *kabuki* tarzı maske için şükrediyorum, gözlerim sinsice telefonumda açık olan Club Venom uygulamasına geri dönerken yanaklarımdaki sıcaklığı gizliyor.

Tıpkı ilk ziyaretimde olduğu gibi, Pandora'nın kutusunun kapağını kaldırmak gibi.

Dünyanın öbür ucunda, New York'ta olmasına rağmen, Tokyo'da hakkında fısıltılar duydum: zengin, güçlü, karanlık ve delicesine sapkınlara hitap eden kötü şöhretli bir kulüp. Nina aylar önce bana bu kulüpten bahsettiğinde, sanki skandal bir dedikoduyu benimle paylaşıyormuş gibi gözlerini kocaman açmış ve yüzünü bana yaklaştırmıştı.

"Bu bir SEKS KULÜBÜ, Kat. Mafya tipleri için bir kink kulübü gibi. Görünüşe göre, süper sapkın zevkleri olan insanlara da hitap ediyor."

Yemin ederim ona "ne tür sapkınlıklar" diye sorduğumda dilimin ucuna gelen utancın tadını hala .

"Bilmiyorum," diye omuz silkti. "Kuzenim Mara bana bundan bahsediyordu. Ama gerçekten sapıkça şeyler. Bondage, S&M, hatta non-con stufi."

gece on bir milyonuncu kez, beni buraya, akıl sağlığımın eşiğine getiren o ilk konuşmayı tekrar ederken yüzümü örten maske için minnettarım.

Sevdiğim şeyi sevmemeliyim.

İstedğim şeyleri istememeliyim.

Bu tür dürtülere sahip olmamalıyım.

Ama ben biliyorum.

Ve bazen onları bu kadar sıkı bir şekilde içimde tutmak, bu kadar derine gömmek neredeyse dayanılamayacak kadar ağır geliyor. Sanki patlamak üzere olan bir el bombasının üzerinde oturuyormuşum ve kirli sırlarımı odanın her yerinde patlatacakmışım gibi.

İşte yüzden sonunda yaptım.

Fiziksel olarak New York'ta bulunan Club Venom, *benim* gibi , sapık sikişler için steroidli Tinder gibi bir tür çevrimiçi eşleştirme hizmeti sunuyor. Sonunda gizlilik garantilerini ciddiye alıp, utancımı yenip gönder düğmesine basmadan önce başvuru sürecinin ortasında yedi kez üst üste korktum.

Bir gün içinde üyeliğim kabul edildi.

Bir hafta sonra "Kar Tanesi" profilimi oluşturdum, karışıklıklarımı, ilgi alanlarımı ve potansiyel bir partnerde ne aradığımı listeledim.

Uzun boylu. Atletik. Benimki gibi karanlık tatlar.

Yirmi iki yaşımda bekaretimi kaybetmeme yardım edecek olmalarının can sıkıcı küçük detayını fevkalade berbat bir tecavüz kink fantezisi için görmezden gelme isteği.

Son kısmı atlamış olabilirim. Bunu

bilmelerine gerek yok.

İşte beni bu gece Hagoita-Ichi Fuarı'na getiren de bu oldu; maskeli bir şekilde, *gölünç* derecede uygun bir şekilde adlandırılmış "Kaiju" ile tanışmayı bekliyorum. Küçük ben, bir av gibi kovalanmak ve zorlanmakla ilgilendiğimi paylaştığımda, Japonya'daki hemen hemen her Club Venom üyesi yanıt verdi.

Ama hiçbiri onun gibi dikkatimi çekmedi.

Kaiju.

Bu Japonca "garip canavar" ya da "dev canavar" demek.

Hiç tanışmadık. Ama sadece onunla konuşurken, korkunç bir *oni* iblis maskesi takmış fotoğraflarını gördüğümde bile biliyordum.

Karanlığım bir canavar istiyor ve ben onda gerçekten bir tane buldum.

Ve bu gece, ya beni yok edecek ya da hayatımın en unutulmaz gecesini yaşatacak.

Beynimin mantıklı kısmı bunun sadece bir basınç boşaltımı olduğunu söyleyip duruyor. Bu benim içimdeki şeytanların bulunduğu şişenin tıpasını açmam ve şişe tekrar kapatılmadan önce bir süre oynamalarına izin vermem.

Bu gece derinlere atlayıp batacak mıyım yoksa yüzecek miyim görecekim. Ondan sonra, karmaşık bir şekilde örülmüş Yakuza dünyama geri dönebilirim. Bir kadının o masada "yeri olmamasına" rağmen babamın liderlik etmesine yardımcı olmak için yaptığım özenle düzenlenmiş dansa geri dönebilirim.

Yani, siktir et.

Telefonum elimde vızıldıyor. Adrenalin yükseliyor, ekrana bakarken fiziksel olarak sarsılıyorum ve boğazım düğümleniyor.

KAIJU

Aletim çoktan sertleşti ve sızıntı yapıyor, tatlı küçük amcığımı dövmeye aç.

Tanrım. Fanteziyi çok mu sattın?

Omurgamda soğuk bir ürperti dalgalanıyor, ham ihtiyaç içimin derinliklerinde zonkluyor ve alt dudağımı dişlerimin arasında emerken nabzım kulaklarımda yüksek sesle çınlıyor.

Telefonum tekrar çaldığında cevap vermek üzereydim. Bu sefer Venom uygulamasından gelen bir bildirim değil. Normal bir mesaj. Kimden geldiğini gördüğümde vücudum kaskatı kesiliyor.

HIGASHI

Az önce doğrulandı. Kabul töreni bu gece. Saat 11'de yeni Mori-kai yerleşkesinde. Katılımcılar Sugiiro caddesindeki arka kapıdan girecekler. Siyah kapüşonlu ve eşofmanlı. İyi şanslar.

Kötü bir şey omurgamdan aşağı sürükleniyor.

Sikeyim.

Bu planın hiçbir kısmı iyi bir fikir değil, hatta "fevkalade boktan bir fikir" in kuzeyinde bile değil.

Ancak bir savaşı kazanmak bunu gerektirir, bu savaş şu anda "soğuk" türden olsa bile. Sadece kızı olduğum için

Rus Bratva'sıyla bağlantılı bir Yakuza *Oyabun'unun* oğlu olmam prenses olduğum anlamına gelmez. Babam gibi bir savaş lordu olduğum anlamına geliyor. Ve Mori-kai'nin şehrimize nasıl sızmaya çalıştığı hakkında bilgi almak için düşman hatlarının arkasına gizlice , bunu yapacağım.

Ama bu, bu gece Kaiju ile çılgınlık dansı yapamayacağım anlamına geliyor.

Yalan söylemeyeceğim: küçük bir parçam biraz rahatladı. Sanki uçurumun kenarından bakmışım, aslında ne kadar aşağıda olduğunu görmüşüm ve bugün base-jumping yapmamaya karar vermişim gibi.

Venom uygulamasını tekrar açıp ona bir cevap yazarken kaşlarımı çatıyorum.

KAR ÇİÇEĞİ

Çok özür dilerim ama bu geceyi iptal etmek zorundayım. Buradayım ama şu anda halletmem gereken bazı aile meseleleri olduğunu öğrendim. Bunu son dakikada yaptığım için çok üzgünüm.

Kaiju cevap vermiyor. Adil olmak gerekirse, kendisine "garip canavar" ya da "dev canavar" diyen ve "beni mahvedeceğine" söz veren bir adam için süper marka gibi görünüyor.

Ekrana tekrar bakarken kaşlarımı çatıyorum. Hala cevap yok.

KAR ÇİÇEĞİ

Bunu sana yaptığım için gerçekten üzgünüm!

Kalabalığın arasından ilerlemeye başlarken nefes veriyorum ve şoförüm Okita'ya benimle buluşması için mesaj atıyorum.

Telefonumdan gelen bir başka vızıltı, ekrana bakmak için duraklamama neden oldu.

Anında kalbim küt atmaya başladı.

KAIJU

Ben söyleyene kadar iş bitmedi.

* * *

AİLEM, Ishida-kai, babam Kolya'nın Rusya'daki sürgününden Japonya'ya dönüp kendisine ait olanı talep etmesinden bu yana, Tokyo yeraltı suç dünyasını tartışmasız bir şekilde yönetti. Ancak son zamanlarda bu şehirdeki hakimiyetimiz sorgulanmaya başladı.

Görünüşe göre Kyotonun kendileri için yeterli olmadığına karar veren Mori-kai, Nikolayev Bratva ile yaptıkları anlaşmanın da yardımıyla son zamanlarda Tokyo'ya doğru genişledi. Kısa bir süre önce, onlarla gerçek, sokaklarda kanlı bir savaşa bakıyormuşuz gibi görünüyordu. Ancak daha sonra soğukkanlılık galip geldi ve çatışma Soğuk Savaş'a "indirgendi".

Ama ben tarih kitaplarımı okudum ve Soğuk Savaşların nasıl kazanıldığını biliyorum.

Casuslarla birlikte.

Ben de bu gece tam olarak öyleyim.

Okita, "Neden siyah kapüşonlu erkek tişörtü ve siyah eşofman altı almak için bir giyim mağazasında duruyoruz?" gibi garip sorular sormayacak kadar sadık. Yine de beni gideceğim yerden on blok ötede bırakmasını istedim.

Yolun geri kalanını Mori-kai'nin yakın zamanda taşındığı geniş yerleşkeye doğru yürüyorum. Yaklaştığımda, bakır sarısı saçlarımı sıkı bir topuz haline getirip kapüşonumu yukarı çekerek yüzümü -umarım- hem cinsiyetimi hem de ırkımı gizleyecek kadar kapatıyorum.

Babam yarı Japon, yarı Rus. Annem ise tamamen Rus. Söylemeye gerek yok, saç rengim, gri gözlerim ve tartışmasız beyaz tenim Mori-kai'de potansiyel bir iş arayan genç bir Japon erkeği olarak görünmeme pek yardımcı olmuyor.

Ancak Mori-kai örgütü içindeki gizli kaynağım Higashi, bu geceki kabul töreninde tüm inisiyelerin maske takacağını söyledi. Sonunda Mori-kai yerleşkesinin arkasından geçen sokağa vardığımda, arka kapıdaki diğer inisiyelerin sırasına katılırken tek yapmam gereken kapüşonumu yukarıda tutmak ve başımı eğmek.

Kapı açıldığında, iri yarı, asık suratlı bir Japon dışarı çıkar ve hemen dudaklarının arasına bir e-sigara sıkıştırarak açgözlülükle emmeye başlar.

"Dinleyin," diye Japonca homurdanıyor. "Benim adım Kai, ama bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey hepinizin beni dinlemesi, talimatlara uyması ve çenenizi kapatmanız. Sorusu olan var mı?"

"Evet-"

Adam daha sorusunu *dile* getiremeden Kai yanına yaklaşır, onu yakalar ve fiziksel olarak sokağın fırlatır.

"Dışarı. Bir daha asla geri gelme. Umarım bu sorunuzu yanıtlar."

Soruyu soran adam kendini yerden kaldırıp Kai'ye bir bakış attıktan sonra dönüp gecenin karanlığına doğru koşarak uzaklaşırken hepimiz ona bakakalıyoruz.

"Başka sorusu olan var mı?"

Hayır, ben iyiyim.

Kai kapıdan geri döner ve inisiyeler de teker teker onu takip eder. Loş koridorun hemen içinde bir adam boş siyah *oni* maskeleri dağıtıyor. Benimkini çabucak takıyorum, nihayet kimliğimi ele vermeden başımı biraz daha kaldırabiliyorum.

İçeride hava beklentiyle dolup taşıyor. Merdivenlerden inerek profesyonel basketbol sahası büyüklüğünde *devasa* bir bodrum katına giriyoruz. Tek aydınlatma, taş duvarların dibindeki zemine yerleştirilmiş loş ışıklardan geliyor, bu da eski bir zindandaymışız gibi hissettiriyor. Beton zemini güreş minderlerine benzeyen şeyler kaplıyor ve uzak duvardan tüm sahneye hakim olan yükseltilmiş bir sahne var.

İnisiyeler huzursuz kümeler oluşturuyor, herkesin gergin enerjisi parazit gibi çatırdıyor.

Thud.

Thud.

Thud.

Odanan gelen sesle birlikte odanın üzerine bir sessizlik çöktü. sahnenin gölgeleri, odanın her yerinde yankılanıyor.

Thud.

Thud.

Thud.

Karanlığın içinden bir figür çıkınca kanım dondu.

Kocaman, yüksek, tehditkâr bir figür, gömleksiz, irezumi *tarzı* dövme mürekkebi geniş göğsünü, şişkin kollarını ve yontulmuş karın kaslarını kaplıyor.

Korkunç *bir oni* maskesi takmış bir adam, güçlü elindeki beyzbol sopasını yere vururken oyulmuş iblis sırtışıyla bize bakıyor.

Thud.

Thud.

Thud.

Sonunda tıkırtılar kesiliyor ve sahnenin önünde durup hepimize bakıyor.

"Hoş geldiniz," diye gürleyen sesi sessizliği bir bıçak gibi kesiyor. "Bu gece, değerli olanları zayıf olanlardan ayıracağız."

Kalabalık geriliyor ve bakışlarının ağırlığının üzerimizde gezindiğini hissediyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda güm güm atıyor ama hareketsiz .

İşte bu yüzden buradayım: Zihinsel notlar almak için. Bu Soğuk Savaş başımızın üzerinde sallanırken düşmanlarımızın şehrimizde nasıl güç kazandığını anlamak için.

Oni maskeli adam bize bakıyor. Odaya hükmetmiyor.

Bunu *sahipleniyor*.

Hiçbir uyarıda bulunmadan sahneden kalabalığın içine atlar. İlk sıradakilerin nefesi kesilir ve geri çekilerek ona yer açarlar. O hareket ederken kötü niyet kara bir bulut gibi etrafında dönüyor. Etrafımdaki erkeklerin çoğundan daha kısıyım, bu yüzden inisiyelerin arasında sinsice ilerlemeye başladığında onu göremiyorum.

"Ben söylediğimde, hepiniz size en yakın duran adamla dövüşeceksiniz. Bunu bir çile haline getirmeyin. Sadece birini bulun. Ama akıllıca seçin, çünkü ben söz verdiğimde bu kişiyle dövüşeceksiniz."

Nabzım atıyor.

Bekle, ne?

"Dövüşmek derken, hayatınız buna bağıymış gibi *dövüşeceksiniz* demek istiyorum. Dövüş, biriniz bayılana ya da bayılana kadar devam edecek. Anlaşıldı mı?"

Herkes etrafında Ben başını sallar gergin bir şekilde.
I Cesaret benim Ellerimi yumruk
yaparken yutkunuyorum.

Hayatım boyunca çeşitli el ele dövüş dersleri aldım. Ama yine de. Higashi bu kısımdan bahsetmemiştir.

Hiçbir uyarı olmadan telefonum kalçamda titriyor. Dikkat çekmeden çıkardım ve ekrana baktım.

KAIJU

Burada olmaman gerekiyordu.

Bir anlığına tüm dünyam donuyor. Buz gibi bir ürperti pençelerini tenimin üzerinde gezdiriyor ve mide bulandırıcı bir korku midemin derinliklerine yerleşiyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

Telefonum yine çalıyor.

KAIJU

Siyah kapüşonlular gerçekten sana değil.

Venom uygulamasının tercihlerine dokunurken parmaklarım titriyor, gözlerim listeyi tararken nabzım titriyor.

Oh, kahretsin.

"Konumu eşleşen ortakla paylaş" seçeneğinin yanındaki geçiş "her zaman" olarak ayarlanmıştır.

Yüzüm soluyor.

Bu ayar ilk aradığımda seçtiğimi hatırlıyorum... yani Club Venom uygulamasında aradığım şeyi bulmak için: beni kovalayacak birini. Beni avlayacak, yere serecek ve bir hayvan gibi becerecek biri. Bir kereliğine bile olsa kafamdaki fantezilerin en karanlık köşelerine dokunacak biri.

Ama şu ana kadar açık olduğunu unutmuşum.

Gözlerim ince baskı altındaki ayara takılıyor:
Konum ayarları bir metreye kadar doğru. Boğazım sıkılıyor.

O biliyor.

Sadece bu inisiyasyon için burada olduğumu bilmekle kalmıyor.
Hangi inisiye olduğumu da biliyor. Ve bunu düşündüğüm anda beynim son noktaları dehşet verici bir netlikle birleştiriyor: bu onun *da burada olduğu* anlamına geliyor.

Sessizce dönüp sağıma soluma, yanımda duran adamlara bakarken içimde acımasız bir ürperti dalgalanıyor.

"Şimdi eşinizi seçin."

Bu ses beni dehşet dolu sersemliğimden sıyırıp çıkarıyor ve dikkatimi önümdeki inisiye sırasının üzerinde yavaşça ilerleyen vahşi görünümlü, dövmeli ve sopalı adama çekiyor. Adam cidden *devasa*, boş ve maskeli gözleri kalabalığı tararken diğerlerinin üzerinde yükseliyor.

"Hey, lanet olası dikkatini ver."

İrkiliyorum ve bakışlarımı yanımda duran, tıpkı benim gibi siyah giyinmiş, boş siyah *oni* maskeli kişiye çeviriyorum. Etrafımızdaki diğer herkes eşleşiyor, hazırlanırken birbirlerine bakıyorlar.

Kahretsin, bu oluyor.

Yumruklarımı havaya kaldırarak dövüş duruşuna geçerken yutkunuyorum. Karşımdaki adam benden sadece biraz daha uzun ama kesinlikle iri cüsseli.

"Şimdi ses ver," diye homurdanıyor, "ve seni kırmayacağım."

On beş yıl karate, jiu jitsu ve aikido yaptım. Kendi kendime sessizce düşünüyorum. *Hadi yapalım şu işi, sürtük.*

"Sorun nedir?" diye kıs kıs gülüyor rakibim. "Bir şey söyleyemeyecek kadar korkuyor musun? Pes et, amcık. Beni zahmetten kurtar-"

"Dövüş!"

İri yarı, maskeli lider sözünü söyler söylemez kendimi karşımdaki adama doğru fırlatıyorum. Ona çarparken maskesinin arkasından gelen şok dolu bir nefes duyuyorum, kolunu kavırıyor ve ayağımı onunkinin arasına sıkıştırıp öne doğru yuvarlanırken bükülüyorum. Momentum onu ayaklarından düşürüyor, omzumun üzerinden fırlatıp yerdeki paspaslara çarpmasına neden oluyor.

Etrafımızda, inisiye çiftleri kükreyip homurdanarak vuruyor, dövüşüyor ve tekmeliyor. Rakibim inleyip ayağa kalkmaya çalışırken benim nabzım atıyor.

.

Bir hamlede onu yüzüstü yatırdım, dizim sırtının alt kısmındaydı ve kolum boynuna dolanmıştı. Tekmeler savuruyor, çırpınıyor, nefes nefese kalırken boğuk bir sesle bana küfrediyordu.

Tap out. Siktir git.

Avuç içleri paspası tekrar tekrar tokatlıyor.

Evet.

Açıkçası buraya Mori-kai'ye katılmak için gelmedim. Ama yine de. Onu bırakıp zafer kazanmış bir şekilde ayağa kalkarken yüzümde maskemin ardında kendini beğenmiş bir gülümseme var.

Yerdeki adam hırıltılı nefesler "Siktir et," diyor. "Başka bir tane istiyorum-"

"İşin bitti."

Arkamda onun sesini duyduğumda kanım daha yavaş ve soğuk akıyor, siyah, kötücül varlığı zehirli bir duman gibi etrafımda dönüyor.

Yanımdan geçip giderken hâlâ donmuş durumdayım, güçlü çıplak kolu omzuma değiyor ve yerdeki adama doğru yaklaşıyor.

"Sen," diye homurdanıyor, sopasını adama doğrultarak. "İşin bitti. Git buradan."

"Ama-"

"Ya da seninle dövüşebilirim ve söz veriyorum, bir korkak gibi pes ettiğinde durmayacağım."

Saniyeler içinde rakibim ayağa fırlıyor, maskeli adamı selamlıyor ve ardından merdivenlere doğru koşuyor.

Uzun boylu, yapılı, korkunç maskeli ve adam kımıldamıyor. diğer dövüşler devam ederken orada öylece duruyorum, içimi bir ürperti kaplıyor. Kolunu kaldırıp sopayı kaslı, dövme omzuna dayarken sırt kaslarının esnemesini izliyorum.

Sonra yavaşça döner.

Tanrım.

Maskeli olduğu için gözlerini göremesem de, boş bakışlarını bana çevirdiğinde içindeki katıksız şiddet ve acımasız soğukluk ruhuma işliyor. Başını yavaşça yana eğiyor ve vücudumda bir başka soğuk, vahşi ürperti dalgalanıyor.

Saniyeler geçiyor. Etrafımızdaki homurtular ve ete çarpan yumrukların sesi, sadece o ve ben kalana kadar azalıyor.

"Gel."

Bu kelime bana bir tokat gibi çarpıyor ve beni uyandırıyor. Dönüyor ve ben de peşinden gidiyorum, yerde inleyerek yatan adamların ve kavga eden ikililerin yanından geçerken nabzım kulaklarımda uğulduyor. Elinde sopa olan adam sahneye yakın bir yerde, duvarın içine yerleştirilmiş bir kapıyı açıyor. Benim için tutmuyor ya da önce beni içeri sokmuyor. Sadece zifiri karanlığa doğru adım atıyor, saf, zehirli gücü beni peşinden sürüklüyor. Onu takip etmekten başka seçeneğim yok.

Ya da başka bir şey.

Ben ileri doğru adım attığımda kapı yavaşça kapanmaya başlamıştı bile, iterek tekrar açtım ve gittim.

Sonra kapı ağır bir tıkırtıyla kapanıyor ve okyanusun en derin kısmı gibi saf karanlık bizi sarıyor, beni ağırlığı altında eziyor.

Havada sessizlik

titreşiyor. "Sen bir inisiye değilsin."

Sesi alçak ve soğuk, karanlık ve boğucu bir tona sahip. Ve kültürlü, üst sınıf bir İngiliz aksanıyla İngilizce konuşuyor.

Boğazım .

"Sessizliğinizi gerçeğin itirafı olarak kabul ediyorum," diye .

Arkamda yavaşça hareket ettiğini hissettiğimde ürperiyorum. Karanlıkta bir şey bana dokunuyor ve irkilmeme neden oluyor - sopası hafifçe sırtımın alt kısmında geziniyor.

"Ve sen bir *kadınsın*."

Nefesim kesildi.

"Sen hayal kırıklığına uğramış Ben Daha önce,
Kar Tanesi," o sessizce mırıldanıyor. Donup
kaldım.

"Ama yine de beni aramak için bu kadar zahmete girdiğine göre, bunun benim şeyimi yapmam için *çaresiz* olduğun anlamına geldiğini varsayıyorum..."

Nefesini kulağımda hissettiğimde ürperiyorum.

"*Sözler*. İşte ."

Gözlerim büyüdü, kanım buza döndü, çünkü büyük, güçlü bir eli boğazımı arkadan sarıyor.

"*Kaçacaksın*, küçük av," diye hırlıyor. "Ve ben seni kovalayacağım. Ve seni yakalayacağım. Ve yakaladığımda..." Acı boynumun yan tarafını keserken heyecanlı karanlık patlıyor.

Sanırım beni ısırdı.

"Seni becereceğim . Sertçe. Acımadan . *Seni mahvedene* kadar."

Eli boynumdan kayıyor. Varlığı geri çekiliyor, yavaşça etrafımdaki karanlığın içinde eriyor.

"Evet, küçük av..." diye mırıldanıyor uçurumdan gelen ses.

"*Kaç.*"

KATARINA

BİR AN İÇİN ZAMAN durdu ve dünya hareketsiz kaldı. Uçurumun kıyısında durmuş, uçuruma bakıyorum.

Koş.

İstediğim şey buydu, değil mi? Gecenin en karanlık kısımlarında, düşüncelerimin en gölgeli köşelerinde gizlice acı çektiğim şey.

Kovalanmak. Hayır desem bile yakalanmak, zorlanmak ve acımasızca dövülmek. *Özellikle* de hayır dersem.

Ve evet, bunun ne kadar , tamamen *berbat bir* şey olduğunun farkındayım.

İstememeniz gereken şeyleri istemekte bir hastalık vardır. Olduğunuzu düşündüğünüz her şeyi sorgulamanıza neden olan kıvrımlı, kemirici bir açlık. Tehlikenin acelesini arzulamamalıyım. Teslimiyetin keskin kenarını. Kontrolün aslında bende olduğunu hatırlamak için güçsüz hissetmemeliyim.

Ama ben biliyorum.

Utanç daha sonra geliyor, saat gibi, kaburgalarımı sarıyor, boğucu ve acımasız, hatalı olduğumu fısıldıyor. *Kusurlu*.

Ama arzu utancı umursamaz. Mantığın, kontrolün ötesine geçer. Ruhunuzun en karanlık girintilerini bulur ve onları ateşe verir, aleve dokunmanız için sizi cesaretlendirir.

Hayatım boyunca olmam gerektiği gibi davrandım. Olmam gereken kişi oldum. Mükemmel bir evlat. Bir savaşçı. Babamın imparatorluğunda sadık bir asker.

Bu yasak arzu isyan gibi hissettiriyor, kimsenin dokunamayacağı bir parçamı geri almak gibi. Özgürlük gibi hissettiriyor. Ve belki de bu yüzden, beraberinde gelen utanç beni diri diri yaksa bile, gitmesine izin veremiyorum.

Bu arzuların nereden geldiğini bilmiyorum. İşaret edebileceğim tek bir anı ya da an yok, korkmam gereken şeyi neden arzuladığımın net bir nedeni yok. Açlık sadece *orada*, doyumsuz ve amansız, zihnimin sessiz köşelerinde bana fısıldıyor.

Belki de uzun zaman önce sesimin elimden alındığı sessizliğimle bağlantılıdır. Belki de kilitlediğim bağlantılıdır - o bodrumun anıları, soğuk, karanlık gölgeler ve oradan asla düşüncesi.

Belki de kırık doğmuşumdur.

Dürüst olmak gerekirse, bunu çözmek, arzularımın kablolarını çözmek ya da nedenini incelemek istemiyorum. Sadece hissetmek istiyorum. Yapılmamış olmak. Sıkıca sarıldığım kontrolü bırakmak ve bunu yaparken belki de daha derin, gerçek bir şey bulmak.

İşte *bu* yüzden Club Venom uygulamasına kaydoldum. Neden "Kaiju" gibi sapkın bir varlığı aradım ve ona - tamamen yabancı - en berbat fantezilerimi ve tam olarak benim için onları nasıl yerine getirmesini istediğimi söyledim.

Ama şimdi, karanlıkta, arkamda saldırmayı bekleyen bir yırtıcı gibi gizlenirken, donmuş gibiyim, emin değilim

Aslında bu sıçramayı yapacağım...şey, *inanç* değil. Daha çok lanetlenme gibi.

"Eee?" Kaiju kulağıma hırlıyor, sesi etrafımda dolanırken hareket ediyor. "Neden ve nasıl burada olduğunla ilgili sorularım olsa da, konumumu paylaşmadığıma göre, Yakuza'da bir iş bulmaya çalışmak için burada olmadığın açık." Bunu alaycı bir tonda söylüyor ve bu da beni biraz rahatsız ediyor.

Bu neden "bariz"? Sormak istiyorum. Kadın olduğum için mi?

Babamın kim olduğunu, *benim* kim olduğumu bilseydi şaka yapardı. Ama bir şekilde ona söyleyebilsem bile, . Bunun için burada değilim.

Eğer koşmayacaksan neden buradasın?

Maskeli canavar etrafımda dolanırken durdu. Ağır ağır iç geçiriyor.

"Şimdi zamanımı boşa harcıyorsun," diye homurdanıyor. "Öyleyse şöyle yapalım. Ya kaçarsın -şimdi- ya da seni diğer odaya geri götürür ve önünde sahnede sikerim. İşim bittikten sonra sana ne olacağının sözünü veremem ama kim bilir, belki de grup oyunlarından hoşlanırsın."

Omurgam dikkat kesiliyor, nabzım sıvı ateş gibi zonkluyor.

"*Son kez* söylüyorum, küçük av," diye mırıldanıyor Kaiju karanlık bir sesle. Yan taraftan eğilirken sıcak nefesini yanağımda hissediyorum. "*Zaman. Lanet olsun. KOŞMA.*"

Bu sefer ben yapıyorum.

İlk adım içgüdüseldir, karanlığın içinden geçerken, ayaklarım üzerine vururken ham hayatta kalma devreye girer.

beton zemin. Karanlık her yöne doğru uzanıyor, bunaltıcı, sonsuz boğucu. Koşarken kapüşonum geriye düşüyor, bakır sarısı saçlarım etrafımda savruluyor.

Etrafımdaki boşlukta bir yerlerde karanlık, kötü niyetli bir kahkaha var. Adımları takip ediyor, kasıtlı ve sabit, sesleri kulaklarımda gümbürdüyor. Acele etmiyor; acele etmesine gerek yok. Her adım hesaplanmış, yırtıcı, ne kadar hızlı koşarsam koşayım beni yakalayacağını hatırlatmak için tasarlanmış gibi geliyor.

Neredeyse zifiri karanlıkta aniden önümde bir kapı belirliyor, en zayıf ışık şeridiyle loş bir şekilde çizilmiş. Kolu buluyorum, çevirerek açıp içeri girerken nabzım hızla atıyor.

Dışarıda, şehir ışıklarının neon parıltısı bana bir tokat gibi çarpıyor. Mori malikanesine doğru koşarken serin gece havası ciğerlerimi sarıyor.

Bakımlı bahçeleri, dolambaçlı yolları ve yüksek taş duvarları olan devasa bir yerleşke. Gölgeler çimlerin üzerinde bana uzanan karanlık parmaklar gibi uzanıyor ve her yaprak hışırtısı ya da dal çıtırtısı onun varlığının yaklaştığını hissettiriyor.

Bahçede zikzaklar çizerek onu çitlerin ve ağaçların labirentinde kaybetmeye çalışıyorum. Bedenim dinlenmek için çılgılık atıyor, bacaklarım yanıyor ama duramıyorum. Yaklaştığını duyduğumda değil, her adım bana aramızdaki boşluğun ne kadar azaldığını hatırlatıyor.

Alçak bir taş duvarın üzerinden atlayarak diğer tarafa ağır bir şekilde iniyorum. Darbe beni sarsıyor, acı dizlerime kadar vuruyor ama ilerliyorum. Nefesim kesiliyor, görüşüm tünelleniyor, ama ben geriye bakmıyorum. geriye bakmak demek

Onu görmek. Ne kadar yakın olduğunu görmek demek. Bunu göze alamam.

"Biraz daha hızlı olmaya ne dersin?" sesi sağımdaki gölgelerden alay ediyor, her hecede karanlık bir eğlence var. "Çok iyi gidiyorsun, *Kar Tanesi*."

Bir ürperti bedenimi sarıyor. Kim olduğumu tam olarak bildiği düşüncesi -bu yere adım attığım andan beri biliyor-damarlarımda taze bir dehşet dalgası yayıyor.

Sadece avlanmıyorum. *Benimle oynanıyor*.

Labirent gibi bahçede önce sola, sonra sağa savruluyorum, ta ki aniden durana kadar.

Çıkmaz .

Yüksek bir çit yolumu kapatıyor ve arkamdaki ayak sesleri daha da yükseliyor, sinir bozucu, tereddütsüz bir hassasiyetle yaklaşıyor.

Sırtımı çitlere dayayarak yavaşça dönüyorum. Gölgelelerin arasından çıkıyor, *onı* maskesi ay ışığında parlıyor. Gömleksiz, mürekkeple kaplı vücudu tehdit saçıyor, her kası dizginlenmiş bir güçle gergin. Beyzbol sopası omzunda rahatça duruyor, silah neredeyse durumla alay ediyor. Beni bastırmak için ona ihtiyacı yok.

O çoktan kazandı.

"Yakaladım seni," diyor, sesi tüylerimi diken diken eden karanlık bir mırıltıya dönüşüyor.

Titriyorum, göğsüm kabarıyor, onu uzak tutacak herhangi bir savunma yapmaya çalışıyorum. Ama o yaklaşıyor, aramızdaki boşluk yok oluyor, varlığı beni bütünüyle yutuyor.

Japonya uzun *boy lu* nüfusuyla pek bilinmez ama Kaiju benden uzun, rahatlıkla 1.80, belki de daha fazla. Çıplak, dövme omuzları geniş ve kaslı, kolları güçlü ve yontulmuş. Karın kasları taştan oyulmuş gibi görünüyor, siyah kot pantolonunun içinde V şeklinde kayboluyor.

Birdenbire üzerime atılarak beni çitlerle kaplı duvara doğru itti. Beyzbol sopasının pürüzsüz ahşabı bileklerime baskı yapıp onları başımın üzerinde, arkamdaki sert dallara doğru sıkıştırırken gözlerim şişiyor.

Gücü zahmetsiz, sopayı bir elinde tutuyor, sanki direncim gülünçmüş gibi, vücudu yırtıcı bir sıcaklıkla beni kafesliyor. Çitin kaba yaprakları sırtımı ısıyor ama bu keskin his adamın kendisinin yakıcı farkındalığıyla kıyaslanamaz bile - çıplak göğsü o kadar yakın ki mürekkeple kaplı teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

Maskesi bana doğru eğiliyor, serbest eli çenemin kıvrımı boyunca yavaşça ilerlerken *on i* iblisin alaycı sırıtışı görüşümü yutuyor. Kalbim çılgınca çarpıyor, korkuya ve daha karanlık bir şeye ihanet eden bir ritim, sesi gecenin içinde kıvrılıyor, alçak, tehlikeli bir şekilde eğleniyor.

"İtiraf etmeliyim ki, içindeki mücadeleden etkilendim, küçük av."

Daha da yaklaşp başını yana eğerek kulağıma yakın boynumun kıvrımına sokulduğunda ürperiyorum.

"Etkilendim ve *tahrik* oldum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, eli aniden dışarı fırlıyor ve kapüşonumun önündeki fermuarı sıkıştırıp aşağı çekiyor. Gözleri siyah tişörtümün önüne düşüyor, maskesi tekrar yana eğiliyor. Maskenin gözlerinin siyah boşluğu tenimi delip geçiyor ve omurgama ürperti gönderiyor

ve sıkılaştırma benim meme uçları için çakıllı
noktalar altında Pamuk.

Maskesinin arkasından karanlık bir kahkaha

yükseliyor. "Görünüşe göre bir tek ben de değilim."

Aniden uzanıyor ve işaret parmağıyla başparmağı arasında meme uçlarımdan birini kabaca çimdikliyor. Acı ve zevk içime doluyor, beni elektriklendiriyor ve boğazıma boğuk, hırıltılı bir ses getiriyor. Parmaklarını büküyor, acımasızca meme ucumu çekiştiriyor ve çekiştiriyor, bu sırada içimde acımasız bir şey kıvrılıyor ve zonkluyor.

Tekrar çimdikliyor, bu sefer daha sert. Başka bir nefeste boğuluyorum, bileklerimi başımın üzerinde sabitleyen sopaya karşı zorlanırken sırtım keskin bir şekilde kavisleniyor.

Ama kaçış yok. Onu yerinden oynatmak yok.

Çaresizim.

"Şimdi..." diye sessizce düşünür. "Seninle nereden başlamam gerektiğini merak ediyorum. Kabul ediyorum, şu anda ağzını kullanma ihtimali çok cazip. Ama bunun için maskeni gerekecek," diye mırıldanıyor, siyah bakışlarını gizli yüzüme kaldırarak.

Kaskatı kesildim.

"Kaiju" karanlık bir şekilde kıkırdar.

"Ve bu ihtimal nedense sizi korkutuyor. Tabii ki bu maskeyi çıkarma isteğimi *daha* da artırıyor. Kimi bulacağımı çok merak ediyorum," diye yavaşça devam ediyor, sesi bir şekilde hem alaycı hem de şehvetli. "Zengin küçük bir prenses mi? Bir devlet memurunun kızı mı? Belki de *evlisindir*, küçük av." Neşesiz, karanlık bir kahkaha atıyor. "Ya da belki de sadece

Böylesine yaramaz, hevesli küçük bir oyuncağın gözlerinin içine izin vermek seni korkutuyor."

Diğer meme ucumu da kabaca çimdikleyince yine homurdanıyorum.

"Belli ki sert ve acı dolu şeyleri seviyorsun. Belki de seninle başlamam gereken başka bir yer vardır," homurdanarak yaklaşıyor. "Belki de seni döndürür ve sikimi o küçük, dar kışına tam burada, çitin karşısında sokarım."

Gözlerim maskemden fırlıyor. Eli boynuma doğru kayarken sırtımın alt kısmında ter birikiyor. Uzun, güçlü parmakları boğazımı sarıyor, sistemimde kükreyen bir adrenalın nabzı gönderecek kadar sıkıyor ve bacaklarımı titretiyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Kaiju'nun arkasından gelen başka bir sesle irkiliyorum: İngiliz aksanıyla, anlaşılır bir İngilizceyle konuşan bir ses. Parmaklarını boğazıma dolamış olan adam geriliyor ama yakalandığı için değil.

Çünkü sözü *kesildi* ve bundan rahatsız oldu.

Kabaca nefes veriyor. Sanki kaderimi tartıyormuş gibi kararmış gözleri üzerimde kilitli kalıyor. Sonra aniden bileklerimi serbest bırakıp sopayı indiriyor. Eli boğazımdan aşağı iniyor. Soğuk hava ciğerlerime doluyor, keskin bir nefes alıyorum ve o yavaşça benden uzaklaşırken titriyorum.

Diğer adama kısa bir bakış atıyorum: Kafkasyalı, tişörtünün altından boynuna ve kollarına doğru uzanan dövmeleri var. Ama sonra maskeli saldırganım tamamen ona doğru dönüyor ve onu görüş alanımdan çıkarıyor.

Saçlarımı hızla topuz yapıp kapüşonlu tişörtümün içine sokuyorum ve nabzım titreyip dalgalanırken fermuarını çekiyorum.

"*Sana yardım* edebilir miyim, Mal?" Kaiju karanlık bir şekilde mırıldanır.

Mal.

Kafamın içindeki dişliler bir an dönüyor, sonra tıklıyor. Mal Ulstäd, Kenzo Mori'nin kuzeni, Mori-kai'nin başı.

"Evet, yapabilirsin. Bu senin lanet olası kabul törenin ve sen az önce çekip gittin."

Yaklaştığını duyabiliyorum. Mal yaklaşırken Kaiju kenara çekiliyor, bakışları üzerime çevrildiğinde kaşları çatılıyor.

"Bu ne lan?"

"Kabul töreninin bir parçası," diye homurdanıyor Kaiju karanlık bir şekilde. "Kabul tören*imin* bir parçası. Ben..." Bana doğru dönüyor, başını eğlence ya da tehdit bir şekilde yana eğiyor.

"Bunu *test ediyorum*."

"Tamam, sana orada ihtiyaç var."

Kaiju omuz silkiyor, beyzbol sopasını kaslı omzunun üzerinde tutuyor.

"Tamam."

"Peki ya o?" Mal homurdanarak başıyla beni işaret ediyor.

Kaiju dönüp boş, duygusuz maskesinin ardından bana bakıyor. Saniyeler geçiyor.

"Onun işi bitti," diye sonunda. "Kıçına tekmeyi basacağım."

Kocaman eli titreyip üst kolumu kavradığında ürperiyorum. tutuşu sert ve acımasız gibi ve

beni peşinden sürüklemeye başladı. Peşinden tökezlerken bacaklarım jöle gibi oluyor.

İçeri döndüğümüzde, daha önce girdiğim yan kapıya ulaşana kadar beni birkaç karanlık koridordan geçiriyor. Beni kapıdan dışarı çekip sonunda serbest bırakırken hâlâ tir tir titriyorum.

Hareket etmiyor. Orada öylece duruyor, beyzbol sopası ensesinde, kolları sopanın üzerinde ve o boş, siyah bakış ruhuma saplanırken başı yana eğik.

"Oyun zamanı şimdilik bitti, *av*," diye sessizce homurdanıyor, sesinde biraz eğlenen bir ton var.

Tam içime girip çıkarken keskin bir nefes alıyorum.

"Ama bir *an* için bile bunun bittiğini düşünmeyin..."

Ve içten içe haklı olduğunu biliyorum.

KATARINA

"BAZEN, seni dünyamızın izin verdiğinden daha güçlü yetiştirerek başarısız olup olmadığımı DÜŞÜNÜYORUM."

Babamın sözleri aramızdaki boşluğa ağır bir şekilde yerleşiyor. Ofisinde karşımda oturuyor, ellerini meşe masanın üzerinde düzgünce kavuşturmuş, sanki benim ve ailemizin tüm geleceği yerine bir nakliye rotası gibi önemsiz bir şeyi tartışıyormuşuz gibi.

Her nefret ediyorum.

Kolya Ishida hiçbir şeyi hafife almaz, kimseye ve özellikle de bana. Kelimeleri silah gibi kullanır, kesin ve kasıtlı olarak. Şu anda ses tonunda daha yumuşak bir şey var, çelik dış görünüşünün altındaki adamın nadir bir görüntüsü. Sonra geldiği gibi hızla gitti, fırtına grisi gözleri soğuk bir kararlılıkla beni olduğum yere mıhladı.

Birçok insan babamı kafa karıştırıcı bulur, çünkü başkalarını ayırt edilmesi veya etiketlenmesi kolay kutulara koymayı severler ve Kolya Ishida tanımlamaya meydan okuyor.

Yarı Rus, yarı Japon olan Papa karmaşık bir adamdır. Birincisi, üzü vahşet ve vahşiliğe dayanıyor: Japonya'ya dönüp kendisine ait olanı talep ettiğinden beri bu üzü onu takip ediyor.

Babamın annesi, büyükannem Kiko, Ishida-kai *Oyabun'un* kızıydı. Rus bir adama aşık olduğu için görücü usulü evlenmekten kaçındığında, büyük büyükbabam onu başka bir dünyadan ve kültürden bir adamı sevdiği için sürgün etmiş ve aileden çıkarmış. Sonra Leo Dedemin Bratva ailesi de aynı sebepten ona aynısını yaptı.

Böylece Kuzeydoğu Rusya'nın sert topraklarına, Vladivostok'a taşınmışlar ve orada babamla amcam Jin'i yetiştirirken, eski usul Japonya ile eski usul Rusya arasındaki kültürel uçurumu aşarak dışlanmış olarak yaşamışlar.

Papa'nın anne ve babası o henüz bir gençken öldüğünde, Papa meseleyi kendi ellerine aldı. Japonya'ya geri döndü, ne bir turist olarak ne de uzaklaştığı ailesinden bir sadaka bekleyen bir dilenci olarak.

İntikamın kara meleği olarak

Babam Ishida-kai'nin tüm gücüne karşı koydu, sonunda kendi büyükbabasıyla kafa kafaya verip büyükannemi soğuğa attığı için onu öldürene kadar onları yavaş yavaş yok etti.

Babası hem büyükbabasının kılıcını hem de imparatorluğunu ele geçirdi ve onları ölümcül bir güç haline getirerek Ishida-kai'yi Tokyo'daki en güçlü Yakuza ailesine dönüştürdü.

Ta ki lanet Mori-kai Kyoto'dan ayrılmaya karar verene kadar.

"Baba, beni *hayal kırıklığına* uğratmadın-"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, *Koshka*. Yakuza dünyasında kadınlar tek başlarına liderlik yapmazlar," diye devam ediyor, hafifçe arkasına yaslanıyor, çenesindeki hafif irkilme ve sıkışma sırtındaki ağrıyı veriyor.

Bana vermesi için zorladığım klinik güncellemeler dışında bu konudan hiç bahsetmiyor. Ancak üç ay önce doktorlar sırtında ve boynunda sürekli yaşadığı ağrının kaynağını buldular: omurgasında büyüyen bir tümör.

Sevdiğim babamı öldürmekle ya da en azından sakat bırakmakla tehdit eden bir tümör.

Bir tümör, hiçbir suikastçının ya da savaşın indiremediği bir adamı indirmeye çalışıyor.

Tüm bu lanet olası konuşmadan doğrudan sorumlu olan bir tümör.

"Senin bir kocaya ihtiyacın var, *Koshka*."

"Kedicik" lakabı bu kez ilk dört kelimedenden sonra geldiğinde daha az sevimli. Beklenmedik oldukları için değil, kaçınılmaz oldukları için acı veriyorlar. Bu argümanı daha önce de duymuştum ama bu yutkunmayı kolaylaştırmıyor.

"Liderlik etmek için bir kocaya ihtiyacım yok," diye hızlıca imzalıyorum, göğsümde kaynayan ateşe rağmen ellerim sakin.

"Hayır, yok" diyor basitçe. "Ama sana hesap verecek adamların senin buna *inanması* gerekiyor. Son yirmi beş yılda bu şehrin dört bir kurduğum birbirine bağlı ittifakların da öyle. Bu senin yeteneğinle ilgili değil Katarina. Bu algıyla ilgili. Etkili bir şekilde liderlik etmek istiyorsan, şüpheleri kök salmadan önce susturmalısın."

"Doğru, çünkü bir kadın liderlik edemez," diye imzalıyorum. "Zayıf, aşağılık hormonlarımın ve duygularımın kaprislerinin kuklası olarak kim bilir ne kaoslar yarattım. Yani, Tanrı korusun, bir müzakere sırasında regl olursam-"

"Katarina."

Ellerimi bırakıp aramızdaki masaya bakarak sözümü kesiyorum. Öfkem babama yönelik değil. Onun da benim tarafımda olduğunu ve bu nedenle evlenmemden en az benim kadar hoşlanmadığını biliyorum. Ama gerçek gerçektir.

"Aklında biri var mı?" Gözlerimi onunkilere dikerek devam ediyorum, ofisinin duvarları her kelimedede biraz daha kapanıyor.

Yüz ifadesi okunamaz halde. "Rodion Vorobev."

Midemin bulandığını hissediyorum. "Ciddi olamazsın."

"O Vorobev Bratva'nın varisi, Kat. Tokyo Limanı'ndaki operasyonları hızla genişliyor. Onlarla yapacağımız bir ittifak, Mori-kai ile daha sonra gelişebilecek herhangi bir şeye karşı bizi güçlendirecektir."

"Rodion azılı bir ayyaştır," diye hızlıca işaret ediyorum, gözlerim çaresiz. "Ailesinin sahip olduğu güce rağmen Tokyo'daki neredeyse tüm bar ve kulüplerden kovuldu."

Babam iç geçiriyor. "Evet ve bu senin yararına olabilir."

"Pardon?"

"Haklısın. O sarhoş bir soytarı. Bu da onun kontrol edilebilir olduğu anlamına geliyor, hem de kolayca."

"Bu, Rodion Vorobev gibi pasaklı, votka içen bir pisliğin örgütümüzü yönetiyormuş gibi davranmasının, sırf regl olduğum için benden daha iyi bir görünüm olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Babamın kaşları çatıldı. Annem ben daha bebekken öldükten sonra beni tek başına büyüten bir kaya gibiydi. Ama yine de. Cinsiyet farklılıklarımızın zaman zaman onu rahatsız eden yönleri olduğunu biliyorum.

...Ki ben de kaldığımda bunu kullanıyorum.

"Bu senin ya da benim ne *istediğimizle* ilgili değil Katarina. Bu Ishida-kai'nin neye *ihtiyacı olduğuyla* ilgili."

Aniden ayağa kalkıyorum, sandalyemi geri iterken yere sürtüyorum. "O zaman Yakuza sunağında kurban edecek başka birini bul," diye soğuk bir şekilde işaret ediyorum. "Bu ben olmayacağım."

Ofisten çıkıp kapıyı arkamdan çarparak kapatmadan önce yatak odama giderken beni durdurmuyor. Bir an orada öylece durup nefes alıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, konuşmanın ağırlığı üzerime bir taş gibi çöküyor, malikânenin duvarları kadar ağır ve boğucu.

Bir çıkışa ihtiyacım var. Hayatımın dönüştüğü kafesten beni uzaklaştıracak bir şey.

Ne olduğunu anlamadan telefonum elimdeydi ve Mori-kai kabul töreninden kaçtığımдан beri bir haftadır ilk kez Venom uygulamasını açıyordum.

Babamın kabul töreni hakkında hiçbir şey bilmediğini ve asla da bilmeyeceğini belirtmeliyim. Sadece Mori-kai'nin Tokyo'daki operasyon merkezine gizlice girdiğim için değil, ki bunun pervasızlığın ötesinde olduğunu kabul ediyorum.

Ama *bu evi terk ettiğim için*.

Evden çok az çıkmam ve neredeyse hiç insan içine çıkmamamla ilgili her türlü söylentiye duydum. Bazıları bunun babamın kontrolcü ve aşırı korumacı olmasından kaynaklandığını düşünüyor, özellikle de dokuz yaşındayken beni neredeyse kaybedeceği o karanlık ve korku dolu haftadan sonra.

Diğerleri agorafobik olduğumu ve ayrılmaya cesaret edemediğimi düşünüyor. Bir zamanlar bu söylentide doğruluk payı vardı ama artık bunu aştım.

Hayır, dışarıda nadiren görülmemin nedeni çoğunlukla stratejik, hem Papa hem de benim verdiğim bir karar: eğer saklanırsam ve düşmanlar ve müttefikler bundan ne anlam çıkaracaklarını bilemezlerse, insan doğası onları benim zayıf olduğumu düşünmeye sevk edecektir.

Dünyadan korktuğumu. Ucube olduğumu. "Dokunulduğumu" falan.

Bu *beni hafife alacakları* anlamına geliyor.

Dışarı çıkıyorum -sık sık- ama çıktığımda genellikle kılık . Birkaç ay öncesine kadar, dairemde Okita'nın beni nereye götürmek için beklediği bir alt garaja inen kendi gizli asansörüm bile vardı.

Ancak Kenzo Mori'nin psikopat ötesi küçük kardeşi Takeshi, birkaç ay önce ailesiyle aramızdaki neredeyse savaş Soğuk Savaş'a dönüşmeden önce bir tür çılgın provokasyon olarak *burayı ateşe verince* her şey değişti.

Çılgın pislik.

Babamı seviyorum ama son bir yıldır tek başıma yaşamamın bir *nedeni* vardı...

Odamda, ekranımdaki Venom uygulamasına bakarken, mesajlarıma gittiğimde nabzım hızlanıyor. Kaiju'nun adı orada, bana alay eder gibi bakıyor.

Profiline tıklamadan önce bir an tereddüt ediyorum. Gönderdiği son mesaj hâlâ ekranda duruyor:

KAIJU

Ben söyleyene kadar iş bitmedi.

Düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, aniden yeni bir mesaj beliriyor ve nabzım o kadar sert atıyor ki neredeyse telefonu düşüreceğim.

KAIJU

Benimle
tanış.

KAIJU

Showa Kinen Parkı, Tachikawa'da. Bu gece yarısı.

Yazarken parmaklarım titriyor.

KAR ÇİÇEĞİ

Neden seninle buluşayım
ki?

Verdiği yanıt içime karanlık ve yasak bir şeyler gönderiyor.

KAIJU

Çünkü sikim hala senin amına ve merhamet çılgınlıklarına aç.

Gözlerim şişti. *Lanet* olsun.

KAIJU

Çünkü beni bir sebepten dolayı aradın, küçük av. Ve o
sebebin bir haftada ortadan kaybolduğundan çok
şüpheliyim.

KAIJU

Ama daha çok, kendinize aksini söyleseniz bile, size daha
önce söylediklerim hala geçerli olduğu için.

Boğazım .

KAR ÇİÇEĞİ

Doğru olan ne?

KAIJU

Ben söyleyene kadar bu iş bitmedi. Ya benimle buluşursun
ya da ben gelip seni bulurum.

Zihnim dönüyor, kafamda yüzlerce senaryo yanıp sönüyor -
bazıları nabzımı hızlandıracak kadar tahrik edici, diğerleri
dehşet verici. Parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor.
Cevap veremedi başka bir mesaj beliriyor.

İçimden bir ürperti geçiyor. Başparmağım ekranın üzerinde geziniyor, evet demenin cazibesi neredeyse ezici. Ama sonra kovalamacayı hatırlıyorum, avının tadını çıkaran bir avcı gibi benimle nasıl oynadığını.

Benimle buluş, yoksa ben gelip seni bulurum.

Hızlıca profilime giriyorum, gözlerim ayarları tarıyor, ta ki telaşla nefes verene kadar. Konum paylaşımı hâlâ kapalı, geçen gece Mori yerleşkesinden kaçtıktan hemen sonra açtığım gibi.

"Gelip beni bulamaz".

Benim kim olduğumu bile bilmiyor.

Bunu bilseydi, geçen gece gitmeme asla izin vermezdi. Her kimse, Mori-kai'de yüksek mevkide biri olduğu kesin. Ben de Kolya Ishida'nın kızı ve tek varisiyim.

gitmek için bir sebep daha.

Cevap vermeye zahmet etmedim. Kalbim küt küt atarken telefonu yatağımın yanındaki sehpaye .

Ama orada oturup telefona bakarken, geçen geceki sözleri zihnimde yankılanıyor, içimden atamadığım karanlık bir söz.

"Ama bir an için bile bunun bittiğini düşünmeyin..."

KATARINA

Odamdaki GÖLGELER uzun ve derin, panjurların kenarlarından içeri sızan dışarıdaki şehrin soluk neon ışığını yutuyor.

Şehirdeki arazi fiyatları göz önüne alındığında, Tokyo'da alan bir lüks ve babamın evi şaşırtıcı miktarda arazinin üzerinde oturuyor. Ishida malikanesi, yüksek duvarlar, çitler, güvenlik kameraları ve ağır silahlı muhafızlarla çevrili tam bir dönümlük arazi üzerinde oturuyor.

Gezegendeki en büyük şehir bu evin etrafına yayılmış olsa da, ses yalıtımlı duvarlar ve pencereler sayesinde içerisi sessizdir.

Ama pahalı evi, üzerinde oturduğu daha da pahalı araziye ya da sesi engelleyen pencereleri düşünmüyorum.

Sadece parmaklarımın şişmiş klitorisimin üzerinde yuvarlanırken ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum.

Sessizliği sadece ben yatakta kayarken kumaşın yumuşak hışırtısı bozuyor. Yüzüstü, bacaklarım açık ve ellerim altımda, kalbim çarpıyor, kan damarlarımda ekstra yabancı ve çiğ hissettiren bir yoğunlukla dolaşıyor.

Onu düşünmemeliyim. Ama düşünüyorum.

Dokunuşunun ve sözlerinin hatırası, kovamadığım bir şeytan gibi peşimi bırakmıyor. Yanağımı yastığa bastırıyorum, zihnim maskelerimizin arasından bana bakışını tekrarlıyor, sanki bana zaten sahipmiş gibi. Konuşma şekli, sesi karanlık ve alaycı, sanki direnişim onun çoktan kazandığı bir oyunmuş gibi.

Nefesim hızlanıyor. Kendime bunun öfke olduğunu söylemeye çalışıyorum - varlığından başka hiçbir şey yapmadan beni av haline getirmesinin küstahça baskın yolu. Ama tenimi ısıtan ya da sinirlerimi ateşleyen şey öfke değil. Yıllardır bastırmaya çalıştığım daha karanlık bir şey.

Ama burada, karanlıkta, evin özel kanadındaki odamın kilitli sığınağında, içimdeki şeytanların serbestçe dolaşmasına izin verebilirim. Ayak parmaklarım çarşaflara doğru kıvrılırken ve sırtım dikleşirken onların tenimin üzerinde süründüklerini, vücudumla alay ettiklerini hissediyorum.

Elim külotumun içinde çalışıyor, parmaklarım dönüşümlü olarak dudaklarımı okşuyor ve aralarına batıyor, nefesim kesilirken klitorisimi ovuyor.

Bu gece onunla Showa Kinen Park'ta buluşma isteğini gerçekten yerine getirseydim neler olabileceğini hayal ediyorum. Fantezi zihnimi kasıp kavuruyor: mermerden oyulmuş, dövmelerle boyanmış kaslarıyla maskeli, gömleksiz devin görüntüleri. Vahşet ve kötülükle zonklayan adam, omzuna gelişigüzel asılmış beyzbol sopası, şeytani *oni* maskesi, parkın ormanında peşimden sinsice geliyor.

Her ağacın arkasından çıkıyor. Her adımımı takip ediyor.

Nefesim kesiliyor, koşarak ve kıvrılarak ondan uzaklaşıyorum. Sadece yaklaşıyor ve daha da yaklaşıyor, ta ki aniden o uzun, güçlü olana kadar

Parmakları arkadan boğazımı sarıyor. Beni yere çekiyor, kıyafetlerimi yırtıyor ve kesiyor. Ona durmasını söylüyorum ama durmuyor.

Bana sadece daha sert, daha kabaca dokunuyor.

Parmaklarım içime dalıyor, ben oymuş gibi davranırken boğazımda boğuk bir inilti . Diğer ellerim boynumu sıkmak için yukarı kayıyor ama bu o kadar da tatmin edici değil. Bu yüzden elimi ağızıma götürüp iki parmağını içime çekerken diğer elimi de geri itiyorum.

Onu istemek. Vaat ettiği karanlığı. Korku ve acıyan ihtiyaç birbirine karışıyor.

Bir gıcırtı sessizliği yararak düşüncelerimi bir bıçak gibi kesiyor. Donup kalıyorum, hareketin en hafif kayması kulaklarıma ulaştığında bedenim hareketsizleşiyor. İnce, neredeyse algılanamaz: diğerlerine karşı kayan bir gölge, hareketle yer değiştiren bir hava fısıltısı.

Yarım saniyeliğine, hayal ettiğime emin oldum. Sonra hissediyorum. Karanlık, üzerimden kayıyor. Pusuda bekleyen bir varlık.

Gözleri tenimde

geziniyor. Yalnız değilim.

Sırt üstü dönmeye başladığımda soğuk, keskin bir panik damarlarıma doluyor. Tam olarak dönmeden, bir gölge odanın öbür ucuna doğru ilerliyor.

Bir oni maskesinin alaycı, boş, siyah yüzüne sahip bir gölge.

Bir el beni yere bastırıyor, güçlü ve inatçı, boynumun arkasını sarıyor ve beni yatağa sabitliyor.

Çırpınırken ve çırpınırken solmuş, sessiz bir çığlğın kalıntılarını boğarak . El sadece beni altımdaki yatağa doğru daha sert iterek sıkıyor. Kalçalarım bükölüyor, bacaklarım kıvranıyor ve tekmeliyor. Ama bu yerçekimiyle savaşmak ya da zamanı durdurmak gibi bir şey.

"," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve karanlık bir eğlenceyle dolu.

Bütün dünyam durdu. Bu o.

Kaiju.

Konum ayarım kapalı olduğı için nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama şu anda bunu düşünecek kadar geniş bir bant genişliğine sahip değilim. Tek düşünebildiğim, saf panik ve sarsıcı heyecanın , zonklayıcı, patlayıcı karışımı.

Tüm içgüdülerim savaşmam, kaçmam için bağılıyor. Ama tutuşu nefesimi kesecek kadar sıkılaşıyor: hâkimiyeti boğucu olduğı kadar heyecan verici.

"Daha dikkatli olmalısın, Kar Tanesi," diyor, dudakları kulağıma o kadar yakın ki, nefesi tenimde hayalet gibi dolaşıyor. "Senin gibi küçük bir prenses, maskesiz ve babasının evinde yapayalnız... Babam seni böyle görse ne düşünürdü?"

Kelimeler bana bir tokat gibi

çarptı. Bana prenses dedi.

Babamın evi olduğunu biliyor.

O benim kim olduğumu biliyor.

Bazı nedenlerden dolayı, bu onun burada olmasından ya da hepimizi nasıl atlattığını anlamaya çalışmaktan bile daha korkutucu.

fark edilmeden odama girmek için. Ya da kim olduğumu *nasıl* bildiğini.

Hayır, *tüm* düşünce sürecimi işgal eden en korkunç kısım, onun benim kim olduğumu biliyor olması.

Akla gelebilecek her şekilde tamamen ifşa .

Ona üzerimden siktir olup gitmesini işaret etmek için kollarımı göğsümün altından çekiyorum -sanki ne dediğimi anlayacakmış gibi. Ama beni öyle bir kıştırdı ki, ellerimi hiç kıpırdatamıyorum - ne gövdemin altında sıkışmış olanı, ne de - utanç verici bir şekilde - hala bacaklarımın arasında, külotumun içinde sıkışmış olanı.

Kıkırdıyor, sesi karanlık ve yırtıcı. "Oh, prenses," diye mırıldanıyor, göğsünde gırtlaktan bir kıkırdama yükseliyor. Kıvraniyorum ve ona karşı tekrar mücadele ediyorum, bu sefer yüzümü yana çevirmeyi başarıyorum.

Gözlerim onu içine çekerken nabzım anında titriyor.

Tamamen siyahlar içinde, aynı *oni* maskesi yüzünü gizliyor ve gözlerini kapatıyor. Serbest eli kolumu hafifçe ve kasıtlı bir şekilde okşuyor, vücudumdaki gerginliğin tadını çıkarıyor.

"Bana durmamı söyle ve durayım. Kelimeyi söyle ve gölgelerin içinde kaybolayım."

Sesindeki meydan okuma içimi yakıyor. Varlığıyla çaldığı kontrolü geri almam için bana meydan okuyor. Ama dudaklarım kelimeleri oluşturmuyor.

Yapamazlar.

Ve şimdi, sessizliğimi kabullenme olarak algılayacak.

"Mmm, ben de öyle düşünmüştüm," diye fısıldıyor, boynumdaki tutuşu hafifçe gevşiyor ama yine de beni yerimde tutacak kadar sıkı. "Tıpkı geçen seferki gibi, öyle görünüyor. Dışarıdan bakınca

Ne kadar öfkeli olduğunu, ne kadar kaçmak istediğini göster. Ama istemiyorsun, gerçekten istemiyorsun. Ve küçük oyunların senin ne kadar azgın, ıslak, açgözlü bir oyuncak olduğunu görmemi engelleyemiyor."

Eli aşağıya doğru kayıyor, dokunuşu tişörtümün içinden bile tenimi tutuşturuyor.

"Neden burada olduğumu bilmek ister misin?" diye soruyor, sesi yumuşuyor ama tehdidinden hiçbir şey kaybetmiyor. Eliyle yüzümdeki bir tutam saç nazikçe okşuyor, bu ondan yayılan kötülükle o kadar çelişiyor ki. "Eee?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak ya da en azından denemek, çünkü hâlâ enseme sıkıyor.

"Açıklamama izin verin," diye mırıldandı. "Seni düşünmeden edemedim. Nasıl koştüğünü, nasıl dövüştüğünü... sana kaçmanı söylediğimde bana nasıl baktığını."

Karnım dönüyor, vücudum bana ihanet ediyor, sıcaklık alçak ve derin bir şekilde sarılıyor.

"*Hoşuna* gitti," diye devam ediyor, sözleri kaburgalarımın arasında kayan bir bıçak *gibi*. "Kovalanmak. Yakalanmak. Bana yalan söylemeye zahmet etme, Kar Tanesi. *Biliyorum*."

Gözyaşları gözlerimi yakıyor, sıcak ve yasak. Utanç içimde dolaşüyor, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım bastıramadığım karanlık, yasak bir heyecanla karışık.

"Senden ne istediğimi biliyor musun?" diye sessizce homurdanıyor.

Ben daha başımı sallamaya yeltenemeden eli tekrar sırtıma uzanıyor. Parmakları omurgamdan aşağı iniyor, ince tişörtümün içinden her bir omuruma çarpıyor. Elleri gittikçe daha da aşağıya kayıyor, ta ki parmakları gömleğimin alt kenarından kayana kadar.

Sırtım. İçimi bir ürperti kaplıyor, bedenim hafifçe kasılıyor. Bu onun boğazına alçak, karanlık bir kıkırdama getiriyor.

"*Her şeyi*," diye mırıldanıyor. "*Her şeyi* istiyorum. Ama bununla başlayacağız."

Hiçbir uyarıda bulunmadan eli bacaklarımın arasına kayıyor. Gözlerim irileşiyor, eli külotumun üzerinden benimkini kavrarken susturulmuş boğazımdan sözsüz bir çığlık yükseliyor.

"*Vay* canına," diye mırıldanıyor, ses tonunda bir parça zalimlik var. "*Azgın küçük bir sürtük gibi kendinle oynuyorsun. Umarım düşündüğün bendim.*"

Parmakları külotumun köşebentinin altına takılıyor, yüzüm ateş, utanç ve kendime bile itiraf etmek istemediğim bir şeyle patlarken cesurca kenara çekiyor.

"Kaldığınız yerden devam edelim."

Elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Ve sonra, ben bunu fark edemedim, aniden parmaklarımı *ve kendi* parmaklarını kaygan açıklığıma doğru itiyor.

Gözlerim açılıyor. İçimde gök gürültüsü patlarken ağzım açık kalıyor.

"Mmm," diye inliyor, parmaklarından birini ve benimkilerden birini içeri sokuyor. Vücudum kıvrılıyor ve titriyor, sırtım kavislenirken ayak parmaklarım çarşaflara doğru kıvrılıyor. "*Çok sıkı, prenses,*" diye mırıldanıyor. "*Eğer sikim oraya sığacaksa bu küçük dar amcığı genişletmemiz gerekecek.*"

Ürperiyorum, dudağımı ısıriyorum ve sözleri etrafımda dolanırken kıvraniyorum.

Eğer sikim oraya sığacaksa. Çünkü hiçbir sik oraya sığmadı.

Dürüst olmak gerekirse, hiç kimse bana onun şu anki gibi dokunmamıştı.

Bir eli boynumda sıkılaştırken, diğeri parmağını ve benimkini amıma sokup çıkarmaya başladığında boğazımda alçak sesle homurdanıyorum.

...Utanç verici bir *şekilde ıslak*, istekli, titreyen amım.

Kendi uyarılmamın utanç verici, ıslak sesleri odayı doldururken yüzüm ateşle kızarıyor. Kaiju homurdanıyor, bir eliyle boynumda beni yatağa sabitliyor, diğeri eliyle iki parmağımızı da içime sokup çıkarıyor.

Sonra parmaklarından birini daha eklediğini hissediyorum.

Sikeyim. Çok sıkı ama beni daha da açarken *çok* iyi, yastığımı ısıtırken bacaklarımın titremesine neden olan sert, derin hareketlerle içime sokuyor.

Birdenbire daha da fazla oldu. Şiddetle titriyorum, ayak parmaklarım çarşafı tek meliyor, üçüncü bir parmak eklediğinde meme uçları tişörtüme karşı sıkı ve elektrikli.

Lanet olsun.

Beni sonuna kadar geriyor, hayal çok daha fazla dolduruyor. Gözlerim geri dönüyor, dudaklarımın hemen arkasından sessiz bir zevk çılgılığı yükseliyor. Elinin boynumdan kayıp gittiğinin belli belirsiz farkındayım ama onunla tekrar savaşmak, hatta hareket etmek için herhangi bir girişimde bulunmuyorum.

Tek yapabildiğim orada yatmak, kıvranmak, kıvranmak, utanç verici bir şekilde geri itmek, daha fazlasını istemek. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Beni uçurumun kenarına getirmesi ve unutulmaya itmesi için yanıp tutuşuyordum.

"Mmm, prenses," diye inliyor. "Kendime buraya seni her deliğinden sikmeye geldiğimi söyledim. Ama bu çaresiz, *daracık* küçük amcığın önce gerilmeye ve açılmaya ihtiyacı var. Sikimi bu güzel küçük deliğe sokmadan önce parmaklarıma alışman gerekecek."

Parmakları tekrar tekrar içime giriyor, vücudumu jöleye çeviren ve düşüncelerimi ve gerçekliğimi milyarlarca parçaya ayıran içimdeki bir yere doğru kıvrılıyor. Beni daha da sert ve hızlı parmaklamaya başlıyor, kalçalarım titremeye başlarken ıslak sesler kulaklarımı dolduruyor.

Sonra bacaklarım. Sonra geri kalan her .

Ve aniden, hiçbir uyarı olmadan, bana bir kamyon gibi çarptı.

Yastığa doğru sessiz bir çığlık atıyorum, hayatımın en büyük orgazmı içimde patlarken tüm bedenim burkuluyor ve bükülüyor. Kaiju inliyor, amımın onun etrafında sıkılaştığını ve fişkırdığını hissediyor.

"*İşte iyi bir* kız," diye mırıldanıyor karanlık *bir* şekilde. "Bu küçük amcığın benim için ne kadar pis olabileceğini hissetmeme izin ver."

Parmakları içime girmeye devam ediyor. Birdenbire tekrar boşalıyorum. Bu sefer, ben boşalırken arkamdan homurdandığını duyuyorum, vücudu yatağın kenarına yaslanmış. Yüzümü çeviriyorum ve dışarıdan gelen neon ışığının belli belirsiz aydınlattığı yüzünü gördüğümde bedenim bir kez daha sarsılıyor.

Diğer elini çok sert, *devasa* sikinin etrafına sarmış, beni orgazm etmek için parmaklarken aşağı yukarı okşuyor. İnlemesini izliyorum, sikinin başı kocaman şişiyor, sonra aniden elindeki şişman uzunluk seğirmeye ve şiddetli bir şekilde nabız atmaya başlıyor.

Vay anasını.

Başından kalın beyaz sperm ipleri fişkırıyor, kıcımlın ve kalçalarımın arkasına ıslak, ağır ve sıcak bir şekilde sıçırıyor. Kaiju homurdanıyor, sikini yumruklarken çenesini sıkıyor, kıcıma başka bir yapışkan döl ipi pompalıyor ve parmaklarının içimde makasladığı yere doğru damlamasına izin veriyor.

Başparmağıyla kıcımdaki ve kalçalarımındaki döllerini bacaklarımın arasına itmesini, amıma sürmesini, giderek daha fazlasını toplamasını, hatta am dudaklarımın içine itmesini büyülenmiş gibi izliyorum.

"Sana bunun henüz bitmediğini söylemiştim prenses."

Yüzüm sıcaktan uyuşmuş durumda, başımı çevirmek için kendimi zorlarken ağzım açık kaldı, iri gözlerim "*Artık* bitti mi?" diye sorar gibi sözsüzce onunkileri buldu.

"Henüz değil prenses," diye mırıldanıyor ve bir an için onun gerçek bir zihin okuyucu olduğunu düşünmeme neden oluyor. "Hâlâ bitmedi."

İki parmağını içime sokarken inliyorum, onları serbest bırakmadan önce içeri ve dışarı okşuyor. Sonra parlayan, yapışkan iki parmağını ağzıma götürüyor.

"Aç," diye emredici bir ses tonuyla

homurdanıyor. Ben de açtım.

Islak parmaklarını dudaklarımın arasından geçirip kendimi tatmama izin verirken... belki de *beni zorlarken...* ürperiyorum.

Ben ve o, birlikte.

Benim	Dudaklar	Kapat	etrafında onun
	Parmak uçları,	ve benim	Dil, etraflarında
geçici olarak dönüyor.			

"*Aferin kızıma.*"

Eğildi. Ben daha farkına varamadan maskesini hafifçe yukarı kaldırıp beni öpüyor, *parmaklarını* ağızımdan çekip *kendisi yalıyor*.

Sonra ayağa kalkıyor, omuzlarını kıvırıyor ve maskesini tekrar aşağı çekiyor. Bir kez bile gözlerini görmedim.

"Bu iş daha bitmedi prenses. Bundan sonra mesajlarıma cevap veririm. Ya da bir dahaki sefere seni bulup becerdiğimde, şu anda nerede olursan ol, bu yemek masasında ailenin önünde bile. Anlaştık mı?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak, tüm vücudum

gevşek ve titriyor. "Aferin kızıma. "

gözden kayboluyor. Bir parçam dönmek istiyor ve ona bakmak, onun varlığında içmek için. Ama diğer yanım hareket bile edemiyor. Bu yüzden orada öylece uzanıyorum, yayılıyorum ve titriyorum, nabzımı normale döndürmeye çalışıyorum, ta ki aniden onu duyamadığımı ya da hissedemediğimi fark edene kadar.

Başımı çevirdim ve vücudum kaskatı kesildi.

Ortaya çıktığı gibi aniden kayboldu.

Elinin ağırlığı, varlığının sıcaklığı, hepsi gölgelerin eriyip gitti ve beni orada yatarken, titreyerek ve nefessiz bıraktı, tüm bunların anısı hala zihnimde yanıyor.

Sarsılmış. Kızgın. *Uyarılmış*.

Bir elimi göğsüme bastırıyorum, kalbimin hızlı atışını avucumun altında hissediyorum. Oda yine sessiz, ama onun geride bıraktığı kaos içimde öfkelenmeye devam ediyor.

İçimden bir ses onun kabul etmek istediğimden daha haklı olduğunu söylüyor.

Bu iş daha bitmedi.

Daha yeni başladı.

KATARINA

"SANA BORCU VAR MI?"

Nina'nın ellerinin yüzümün önünde işaret etmesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum ve bakışlarım farkına bile varmadan yemek çubuğumla defalarca sapladığım *Hamachi* sashimi parçasından kalkıyor.

Ona biraz bir şekilde bakıyorum. O da bana sırtıtıyor.

"Mesela, öldürmeden önce size ödeme yapması için bir şans verseniz?"

Gözlerimi deviriyorum, ona bakarken belli belirsiz bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Sadece dün gecesini için yapıyorum," diyerek gözlerimi tabağımdaki küçük, soluk çiğ balık parçasına dikiyorum. "Sanırım ondan bekleyebileceğim en fazla şey bu."

Nina bir homurtuyu bastırıyor. Keskin mavi gözleri eğlenerek parlıyor, ancak ifadesini nötr tutuyor.

"Her şey yolunda mı *Nina*?" Babam sessizce mırıldanıyor ve ikimizin de bakışlarını masanın üzerine çekiyor. Bize soğuk soğuk bakıyor, yüz ifadesinin saçmalıklara hiç tahammülü yok.

Belli ki babam ne imzaladığımızı biliyor. Nina ve benim genelde kullandığımız Amerikan İşaret Dili'nden

Japonca versiyonunu kullansa yine de bilirdi. Dillerle arası iyidir, bu bana ondan miras kalan bir şey. Bugünlerde hiçbir şey *konuşamıyor* olabilirim. Ama Japonca, İngilizce, Rusça ve İtalyancayı akıcı bir şekilde anlayabiliyorum, Nina da öyle.

Yanımda kızarıyor ve boğazını temizliyor. "Her şey yolunda Kolya-san," diyor sakın bir gülümsemeyle. "Sadece boğazıma bir şey kaçtı."

"Artık orada olmadığına sevindim," diye cevap veriyor babam kuru bir sesle. "Yine de neden sohbeti tüm masanın anlayacağı bir dilde sürdürmüyoruz?" diye mırıldanıyor ve dönüp konuklarımıza iyi niyetle gülümsüyor.

Sergey Vorobev boğazını temizliyor. "Sorun değil Kolya," diye homurdanıyor kalın Rus aksanıyla. "Biz bu işe ederken oğlum da imza derslerini ikiye katlayacak..." Akşam için kim bilir kaçınıcı kadeh şarabını yudumlamakta olan aptal çocuğuna bakıyor. Sergey gözlerini anlamlı anlamlı oğluna dikerek, "*Ayarlama*," diye bitiriyor.

Tabağımdaki narin sashimi dilimlerini seçiyorum, dikkatim dağılıyor ve her şeyin beyaz bir gürültüye dönüşmesine izin veriyorum. Bu geceyle ilgili her şey uzak ve önemsiz geliyor. Zihnim dört gece önceki o akşama geri dönüyor.

Bitmek bilmeyen, uykusuz dört gece.

İçeri nasıl girdiğini ya da iz bırakmadan nasıl çıktığını hâlâ bilmiyorum. Evin her yerindeki güvenlik görüntülerini kare kare kendim inceledim, bir hareket titremesi, yerinde olmayan tek bir gölge aradım. *Hiçbir şey* yoktu. Sanki karanlığın içinden çıkıp gelmiş, *beni* yakalamış, ellerini *koymuş*, *boşalmamı* sağlamış ve sonra duman gibi tekrar kaybolmuş gibiydi.

Güçlü, amansız elinin enseme bastırıldığını hatırladıkça göğsüm sıkışıyor. Kalın parmaklarından üçü içime girip çıkıyordu. Derin ve tehlikeli sesi, şimdi günün soğuk ışığında düşünmeme bile izin veremeyeceğim şeyleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Kalbimin hızla çarptığını hatırlıyorum, dehşet ve teslimiyetin heyecanı arasında kalmıştım ve onun sıcaklığını hissediyordum, hem çok yakın hem de yeterince yakın değildi.

Boğazıma bir yumru takılıyor, utancım kendi ihanetimin süregelen ateşiyle karışıyor. Bir yanım onun tekrar dönmesini bekliyordu. Diğer bir yanım ise Furrcules'in kedi yatağını kendi yatağımın ayak ucuna taşıyacak kadar korkuyor.

Rodion yüksek sesle geçiriyor, boş bardağını kaldırırken kulaktan kulağa sırtıyor.

"Katarina'ya," diye anons ediyor yüksek sesle, kadehini kaldırmış, kararsız elinde sallanıyor. "Tokyo'nun en ateşli kadını ve müstakbel eşim."

Midem sıkışıyor ve babası Sergey garip bir şekilde onun yanına kayıyor, rahatsızlığını gizlemeye yetmeyen gergin bir kıkırdama sunuyor. Nina'nın bakışları tekrar bana kayıyor, ifadesi okunamıyor, ancak gözlerindeki bakış çok şey anlatıyor.

"Ne kadar da gurur verici," diye işaret ediyorum, yüzüm nötr. "Seni önünden geçtiğimiz ilk balkondan aşağı atmak için sabırsızlanıyorum, seni iğrenç trol."

Ne Rodion ne de babası işaret dilinin tek bir kelimesini bile anlamasa da babam bana bir bakış fırlatıyor.

"Bayan Osipova," diyor Sergey hafif bir kıkırdamayla ve Nina'ya dönüyor. "Bizim için tercüme eder misiniz?"

"Evet, lütfen yap Nina," diye imzalıyorum, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle. "Tek bir şeyi bile atlama-"

"*Katarina*," diye homurdanıyor baba sessizce, Sergey'e dönmeden önce yüzünde bir başka uyarı ifadesi. "Kızım az önce iki aile arasında köprü kurmayı ve bu ortaklığı ne kadar ileri götürebileceğimizi görmeyi dört gözle beklediğini söylüyordu."

"Çok iyi...ahh...*dedi*," diye gülümsüyor Sergey. "Gerçekten de çok iyi, Bayan Ishida."

Şaraptan büyük bir yudum alıyorum. Nina kalçama dokunuyor. Masanın altına "Balkonlara göz kulak olacağım" diye imza attığını görmek için ona bakıyorum.

İşte *bu* yüzden en iyi arkadaşız.

Teknik olarak konuşursak, Nina babamın bir rehinesi. Bratva -ve Yakuza da- hem ortaçağdan hem de *Game of Thrones*'dan ilham alma eğilimindedir. Ve de bir "gardiyan", yani rehine almak.

Nina'nın babası Mitya Osopov bir zamanlar babamın müttefikiydi... Ta ki Mitya hem dağıtım ağını çalmaya hem de Rusya'ya dönerken Kolya'nın kafasına bir kurşun sıkmaya çalışarak ona ihanet edene kadar.

Açıkçası, ikisini de yapamadı.

Mitya hemen diz çöktü, ayaklarına kapandı ve affedilmek için yalvardı. Şimdi, normalde, babamın kanlı ve acımasız geçmişi göz önüne alındığında, bunların hiçbirisi o pisliği kurtarmak için hayali iğneyi hareket ettirmek için hiçbir şey yapmazdı. Ama bu nadir durumda, her nedense, babam içinde bir parça bağışlayıcılık buldu ve Mitya'yı bağışladı.

En azından hayatı bağışlandı. İmparatorluğunun büyük kısmını, Dünya'daki tüm Bratva çevrelerindeki itibarını ve kızı Nina'yı aldı.

Bu yaklaşık on bir yıl önceydi ve Nina o zamandan beri bizimle birlikte. "Rehine" kelimesini daha çok şaka olsun diye kullanıyorum: şu anda o bir Ishida sayılır. Ve her halükarda, "önceki" zamanından pek bahsetmese de, Rusya'daki ailesi hakkında söyleyecek güzel bir şeyi olmadığını biliyorum.

En iyi arkadaşız, neredeyse kardeşiz ve çoğu zaman birbirimize bağlıyız. Bu iyi bir şey, çünkü o aynı zamanda işaret bilmeyen insanların yanında benim tercümanım.

"Hiç konuşacak mı?"

Şişedeki şarabın geri kalanını bardağına boşaltırken gözlerim Rodion'a kayıyor.

Babam boğazını temizliyor. Sergey yüzünü buruşturuyor.

Bir bakıma, adam için üzülüyorum. Evet, anlatılanlara göre kendisi de bir tür pislik. Ama sonra *Rodion* gibi yürüyen, konuşan bir pisliğin oğlu hayal etmeye çalışıyorum ve ona biraz sempati duymamak mümkün değil.

Yine de...

"Özür dilerim," diye homurdandı Sergey. "Oğlum *biraz fazla kaçırmış*," diye sertçe tısladı, bardağı Rodion'un ağzından çekip aldı ve sertçe masaya bıraktı.

Rodion, "Bu dürüst bir soru," diye . "Yani baba," diye iç geçiriyor, Sergey'e bakarken Rusça'ya dönüyor, "ne yapmam gerekiyor? Benim için inleyemeyen bir dilsizi becer-"

"Durumuna rağmen," diyor babam soğuk bir sesle, gözleri Rodion'a saplanırken sesi keskinleşiyor. "Benim kızım akıcı

Rusça." Gözleri kısıldı. "As. Am. I."

Sergey başını eğerek, "Tekrar içten özürlerimi sunarım Kolyasan," dedi "O... genellikle böyle değildir."

Nina'ya doğru dönerken dudaklarımı büzüyorum. "Belki onu Furrcoles'e yem ederim," diye işaret ediyorum.

Furrcoles benim bebeğim olurdu. Tamam, insan bebeği değil. Furrcoles yüz kiloluk, sevimli bir ölüm makinesi... Diğer adıyla, beş ay önce aldığım altı aylık bir kaplan yavrusu.

Papa'nın baş danışmanı ve en iyi *waka gashira*'larından biri olan Ryu, onu Triad'a ait bir depoya baskın yaparken buldu. Furrcoles'in annesi uyuşturucuları korumak için kullanılıyordu ve ne yazık ki çıkan çatışmada öldürüldü. Ancak Ryu süttten yeni kesilmiş küçük yavruyu buldu ve kaplanları ne kadar çok sevdiğimi bildiği için onu benim için eve getirdi.

Birine kaplan yavrusu hediye etmek iyi bir fikir mi? Hayır. Ve noktada, küçük tüy yumağımı tutmamın ve hayatta kalmayı beklememin bir yolu olmayacak. Ama o gün gelene kadar o benim küçük prensim ve bebeğim ve Rodion Vorobev denen şerefsiz ağzını böyle bozmaya devam ederse onu besleyeceğim.

"Katarina," diye geveledi Rodion, bir dirseğinin üzerinde masaya doğru bir şekilde eğilerek. "Sen ve ben... Çok iyi bir eş olacağız. Ailelerimizin birlikte sahip olacağı gücü bir düşün."

"Seninle evli olmak şöyle dursun, seninle görülmenin bile ne büyük bir rezalet olacağını düşünüyorum," diye işaret ediyorum.

Sergey gülümseyerek Nina'ya döner. "Bayan Osipova?"

Nina boğazını temizliyor. "Oğlunuzu tanımak için sabırsızlandığınızı söylüyor-"

Sergey babasına dönerek, "Lütfen Kolya," dedi. "Gerçekten ne dedi. Benim derim kalındır. Alınmayacağım."

Babam iç çeker, kaşlarını çatar. "Pekâlâ. Kızım oğlunuzun sarhoş bir piç olduğunu ve onunla görülmekten utanacağını söyledi."

Masaya bir sessizlik çöktüğünde sırtıyorum ve çenemi babama doğru çeviriyorum. O da bana bir bakış fırlatıyor ama dudaklarının hafifçe kıvrıldığını görebiliyorum.

"Oğlum Japonca bilmiyor," diyor Sergey aniden yavaş, duraklayan ama çoğunlukla anlaşılır bir Japonca ile. "O yüzden o orada aptal gibi otururken biz de ona geçelim." Geri kalanımıza bir bakış attı. "Oğlumun ne olduğunu biliyorum Kolya. Onun size ve kızıınıza layık olmadığını biliyorum. *Ancak...*" Kollarını açarken ağzında karanlık bir gülümseme beliriyor. "Oğlum gibi bir adama *ihtiyacınız olduğunu* da biliyorum. Katarina'nın mükemmel bir liderlik yeteneğine sahip olduğunu biliyorum ama Yakuza dünyası buna izin vermiyor. Onun kocası rolünü oynayacak birine ihtiyacın olduğunu biliyorum. O yüzden neden oyun oynamayı ve konunun etrafında dolanmayı bırakmıyoruz?"

Sikeyim.

Rodion'un çubuklarından düşerken tabağa çarpan sashimi'nin sesi dışında yemek odası tekrar sessizliğe bürünür.

Ama sonra kapı sertçe çalınıyor ve Ryu her zamanki sert yüz ifadesiyle içeri girdiğinde gülümsüyorum.

Çoğu insan Ryu'yu sevmez. Çoğu zaman soğuk kalpli bir pisliktir, neredeyse hiç gülümsemez ve herhangi biri hakkında güzel bir şey söylediğini duyduğumdan emin değilim.

Ama o ve ben *çok* iyi anlaşıyoruz.

Odayı geçip babamın yanına giderken bana sertçe başını sallıyor ve eğilerek selam veriyor.

"Kolya-sama," diye mırıldanıyor. "Beklenmedik bir ziyaretçi sizinle görüşmek istiyor."

Babamın kaşları çatıldı. "Kim?"

Ryu boğazını temizler. "Takeshi Mori."

Odadaki hava anında değişir, gerginlik masanın etrafında dalgalanır. Babam daha dik oturur, çenesi gerilir, Sergey'in yüzü ise gözle görülür biçimde solar. Rodion bile hafifçe ayılır, kadehini indirir ve şaşkınlıkla kaşlarını atar.

Ben mi? Ben *kırmızı* görüyorum.

Takeshi lanet Mori, Mori-kai'nin *Oyabun*'u Kenzo Mori'nin manyak psikopat küçük kardeşi. Üç ay önce, *bu* sosyopat *ben içindeyken* lanet *olası* dairemi ateşe verdi. Dışarı ıktım ama Furrcoles *onun* küçük bıyıklarını yaktı ve bugünlerde Takeshi'nin adını duymak bile yüzünü yüksek bir yangına sokma isteği uyandırıyor.

Onun burada ne işi var?

"*Gerçekten mi?*" diye

homurdanıyor babam sessizce.

"O Yalnız, ve silahsız," Ryu mırıldanıyor.

"Ama Ben yaparım.

Mutlu bir şekilde... *ondan kurtulun*," diye ekliyor, sesine alçak ve uğursuz bir ton .

Babamın parmakları masaya vuruyor. "Buna gerek kalmayacak. Onu içeri al, Ryu."

Ona bakakaldım. "Ciddi misin?!" İmzalıyorum.

O asansörler a Omuz. "I olabilir kesinlikle kullanım a değişim konuşurken," diye bana işaret ediyor. "Ve merak ediyorum."

Nina'nın eli küçük bir dayanışma jestiyle masanın altından benimkini okşuyor. Bir dakika sonra kapı tekrar açılıyor. Ryu içeri giriyor, kenara çekilirken yüzünde siyah bir ifade var.

Ve sonra, Takeshi Mori odaya girer.

Dökülen mürekkebin bozulmamış bir sayfayı lekelemesi gibi. Siyah düğmeli bir gömlek ve pantolon giymiş, varlığı her bakışı kendisine çeken dipsiz bir kuyu.

Boyunu, geniş omuzlarını ve gülünç derecede keskin çene hattını incelerken yutkunuyorum.

Takeshi, ikiz kardeşi Hana ve ağabeyleri Kenzo gibi yarı Japon, yarı Norveçlidir. Bu karışım Takeshi'ye, vahşi bir Viking savaşçısının iri cüssesine sahip, günahkâr derecede yakışıklı ama tehlikeli bir samuray görünümü veriyor. Orta uzunluktaki siyah saçları arkaya doğru kaymış, masaya yaklaşırken koyu renk gözleri delici.

Herhangi bir giriş yapmadan, elindeki beyaz içecek soğutucusunu ağır bir gümbürtüyle masanın üzerine bıraktı.

Bir köşeden belli belirsiz kırmızı bir iz damlıyor.

"Kolya-san," diyor, yüzünde neredeyse alaycı bir gülümseme, sesi yumuşak ve telaşsız. "Yemek davetiyem postada kaybolmuş olmalı."

Babam ona bakıyor, şaşırmamış, her şeye hazır.

"Size davetiye gönderilmediğinden oldukça eminim."

Takeshi sırtıyor. Gözleri masanın üzerinde geziniyor ve bana çarptığında, delici gözleri uzaklaşmadan önce beni keserken içimde bir elektrik çarpması hissediyorum.

"Siz Rusların Soğuk Savaş'ın söze dökülmeyen tavırları çok daha bilgili olduğunuzu unutuyorum. Yapmalıydım-"

"Ne istiyorsunuz Bay Mori?" diye homurdanıyor babam sessizce. "Ve ne..." Babamın bakışları soğutucuya düşüyor, sonra yavaşça kalkıp Takeshi'ninkilere geri dönüyor. "**Bu** mu?"

Takeshi boğazını temizleyerek Sergey ve Rodion'a bakar.

"Yalnız konuşsak daha iyi olur, Kolya-san."

Papa soğuk bir tavırla, "Yemek davetlerime davetsiz olarak katılmamanızın *daha iyi olacağı* kanısındayım, Bay Mori," dedi.

Rodion bakışlarını Takeshi'ye doğru sürükleyerek, "Hey, dostum," diye mırıldandı. "Madem sipariş alıyorsun, şu saçmalığı bırakıp bana gerçek yemek getirebilir misin?" Elindeki sashimi tabağını itti ve derin bir iç çekti. "Zaten neden çiğ balık yediğimizi de bilmiyorum."

Takeshi'nin yüzünde karanlık bir eğlence belirir.

"Çiğ balık ," diye sessizce homurdanıyor, "çünkü ev sahibin seni kendi şartlarına sokacak kadar şaşırtmaya çalışıyor. Bu bir güç hamlesi. Hem Japon *hem de* Rus olması, her iki kültüre de dalmasına, böylece gerektiğinde ittifak kurmasına ya da uzaklaşmasına olanak tanıyor. İkinizi de mutlu etmek için size kolayca pancar çorbası, patates ya da Rusya'da yemek olarak geçen her şeyi sunabilir. Ama size sashimi servis ederek *SİZİ* dışarıdan biri haline getiriyor ve kökleri bu kültüre dayandığı için bunu yapmacık ya da yabancı biri gibi görünmeden yapıyor."

Takeshi sakince uzanıp Rodion'un tabağından el değmemiş bir *Hamachi* parçasını yeni bir yemek çubuğuyla ustalıkla alıp ağzına atarken şaşkınlıktan gözlerimi kırıştıyorum.

"Mmm. Lezzetli. Bu arada, *biraz terbiye öğren* ve daha iyi bir damak zevki geliştirmeye çalış, seni aptal Rus."

Sergey ayağa fırlar, yüzünde hain bir çatıklık vardır. "Bu ne *cüret* -"

"Kışkırtmak sen içine savaşmak senin yetişkin oğlunun Savaşlar için onu?" Takeshi hüzünle gülümser. "Acınası, katılıyorum. Ama yine de buradayız."

Sergey babasına doğru döner. "Kolya-san," diye homurdanır. "Bu Mori-kai pislğini kendim dövmek için iznini istiyorum. Tanınmış bir psikopatın buraya gelip bana ya da oğluma hakaret etmesine izin vermeyeceğim!"

Babam bir an sessiz kaldı.

"Kolya!" Sergey hırlıyor. "Dedim ki-"

"Seni duydum," diye mırıldandı babam sessizce. "Ve hayır, yapamazsın."

"Bu lanet herif seni rahatsız mı ediyor baba?" Rodion dengesizce ayağa fırlar ve Takeshi'ye sert bir yumruk atacakmış gibi döner. Ama devasa Samuray-Viking adam Rodion'un yumruğunu hızla kavrar ve kolunu şiddetle bükür. Rodion çığlık atar, yüzü acıyla burkulurken Takeshi onu sakince döndürür, ensesinden yakalar ve yüzüstü *Hamachi*'sine çarptırır.

Patlamış mısıрім nerede?

Tahmin edilebileceğı gibi, kaos patlak verir. Sergey kükrer, beline uzanır ve gizli bir tabanca çıkarır. Ama Ryu anında üzerine atılır, silahı parmaklarından çekip alır, bacaklarını tekmeler ve bıçağını şahdamarına dayayarak Rus'u dizlerinin üzerine çökertir.

"Bu kadar yeter."

Babamın sesi ne yüksek ne de öfkeli. Yine de, ince bir gücü var sesinde öyle ki tüm odayı susturuyor. O

ayağa kalkar, ceketini ilikler ve Sergey'e soğuk bir bakış fırlatır.

"Evimde, *yemek masamda* silahlarla ilgili kurallarım," homurdanıyor karanlık bir sesle, "son derece açıktı Sergey."

"*Da*, ama Kolya-"

"Yemek bitti." Babam Ryu'ya döndü. "Lütfen misafirimize ve oğluna dışarı kadar eşlik edin."

Sergey Papa'ya soğuk bir bakış fırlatır. "Aptal olma, Kolya. Buna en az benim kadar senin de ihtiyacın var-"

"Sana ne kadar *az* ihtiyacım olduğunu görmeden önce evimden defolup gitmek için yirmi saniyen var Sergey."

Rus'un burun delikleri alevlenir ve yutkunurken yüzü pancar gibi kızarır, sertçe başını sallar. "O zaman başka bir zaman konuşuruz."

"Belki de."

Papa, Ryu'ya ve odaya girmiş olan üç muhafıza başıyla selam verir. Dördü Sergey'i yakalar ve inleyen Rodion'u masadan kaldırarak ikisini de odadan çıkarır.

Takeshi tüm bu olanları eğlenerek izlemiş gibi görünüyor. Kaşlarını çatarak babasının adamlarının Sergey ve Rodion'la birlikte gidişini izlemeye koyulur.

"Tüm akşam yemeği partilerin bu kadar olaylı mı Kolya?" soruyor kuru bir sesle. "Kaçırdığımı hissediyorum-"

"Bu akşam daha fazla saçmalık dinleyecek havada değilim Bay Mori," diye homurdanıyor Papa sessizce. "O halde, lütfen, mümkün az kelimeyle, ne istiyorsunuz ve bu ne lan?" diye homurdanıyor ve kesinlikle *kan* sızdığını fark ettiğim soğutucuyu başıyla işaret ediyor.

"Bu," diyor Takeshi, soğutucunun üstünü sıvazlarken gülümsemesi soğuk, "Avgustin Vlasov."

Oh, kahretsin.

İki ay önce, Mori-kai'ye sadık başka bir Yakuza *Oyabun*, Ishida ve Mori ailelerini karşı karşıya getirecek bir savaş başlatmaya çalıştı. Ayrıca babamın bir müttefiki olan Avgustin Vlasov'a *beni kaçırmasına* yardım etmesi için rüşvet verdi. Entrikacı *Oyabun'un* fikri, söz konusu savaştan sonra parçaları toplayıp Tokyo'yu kendisinin yönetmesiydi.

Oyabun'un planı başarısız olup öldürüldüğünde, Avgustin saklanmaya başladı. O zamandan beri babamın başına ödül kondu.

Oturduğu yerden kalkıp soğutucuya yaklaşırken babamın yüz ifadesi okunmuyor. Kapağı açıyor, uzun bir süre içine bakıyor ve sonra tekrar kapatıyor.

"Evet, Bay Mori," diye homurdanıyor Papa. "Görünüşe göre teslim ettiniz. Gerçi onu *canlı* tercih ettiğimi söylemiştim."

Takeshi umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Biraz *yapış yapış* olmak senin için sorun değilse, biraz yapıştırıcı ve sert tahtalar bulabilirsin ve muhtemelen rol yapabilirsin."

Takeshi'nin cüretkârlığının ağırlığı üzerimize çökerken hava sessizlikle kaplanıyor. Babam yeni misafirimize bakarken bakışlarını sabit tutuyor.

Takeshi gülümsemesi genişleyerek, "Benim sormamı bekliyorsun," diye mırıldanıyor. Gözlerinde karanlığın bir titreşimi parıldıyor.

Babamın çenesi gerildi. "Evet, bu pisliği bulana bir iyilik yapılacağından bahsediliyordu." Bakışlarını Takeshi'ye dikti. "Peki. Konuş."

Yavaşça, çizerek, Takeshi kötü niyetli, dengesiz bakışlarını çevirir...

...Ta ki *üzerime* düşene kadar.

Soğuk ve keskin bir şey omurgamı yavaşça yukarı çekiyor. Huzursuz bir aşinalık üzerime çöküyor, bakışları benimkilerle kilitlenirken midem sıkışıyor. Ve bir an için oda kayboluyor. Gülümsemesi keskinleşiyor, yırtıcı bir hal alıyor ve tek parmağını kaldırıp beni işaret ediyor.

"O," diye hırlıyor.

Beynim kısa devre yapıyor.

Ne?

"*Onu* istiyorum," diye mırıldanıyor Takeshi sessizce. "*Karım* olarak."

Ve tam da kafamdaki uğultu çığlığa başlamışken - tam da bombanın çoktan atıldığını düşünürken

-Kömür karası gözleri, ölümcül çenesi ve gömleğinin altından çıkan yakuza dövmeleri olan adam dönüp soğuk ve acımasız bakışlarını doğrudan bana yöneltiyor.

"Kulağa hoş gelmiyor mu... *Kar Tanesi?*"

KATARINA

Kapı arkamdan kapandığında babamın ofisinin duvarları sanki üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum. Nina odasına geri dönmüştü ya da daha büyük ihtimalle Furrcules'e sarılmıştı, çünkü Furrcules tam bir sarılma hastasıydı.

Ryu ve adamları Avgustin'in kalıntılarını ve korkunç soğutucuyu götürdüler ve muhtemelen Takeshi'nin ziyaretinin ardından çevredeki güvenliği iki katına çıkarıyorlar.

O da gitti elbette. Ama ardında bıraktığı karanlık hâlâ her şeyin üzerine yapışmış kara bir sis gibi duruyor. Çocukken bana okuyabildiğini söylemesine rağmen Ryu aslında zihin okuyamıyor. Ama yine de o gitmeden önce bir şeylerin beni büyük ölçüde şaşırttığını söyleyebilirdi ve bu sadece Takeshi'nin çılgınca talebi ya da Avgustin dolu soğutucu değildi.

Babam bar arabasına doğru yürüyor ve iki bardağa buzlu votka dolduruyor. Kendimi attığım deri koltuğun karşısındaki kanepeye çökmeden önce birini bana uzatıyor. Sakin tabii ki. Her zaman öyledir, ben çözülürken bile.

"Bunu gerçekten eğlenerek yapıyor olamazsın," diye işaret ediyorum, hareketlerim keskin ve öfkeli. Babam öyle yapmıyor

ürkmek gibi. Çelik gibi sert gri gözleri, öfkemi daha da alevlendiren bir sabırla bana bakıyor.

Kanepede arkasına yaslanıyor. Parmakları kasıtlı ve kontrollü bir şekilde kolçağa vuruyor.

"Takeshi Mori." İsmi bir küfür gibi heceliyorum. Sabit durmak, babam gibi sakin görünmek için mücadele ediyorum, içkinin tamamını içip bardağı pencereden fırlatacaktım gibi değil.

Başından beri oydu. Kaiju.

Geçen gece yatak odamı ziyaret eden, beni parmaklayan, boşalmamı sağlayan, bana hiç kimsenin dokunmadığı gibi dokunan, döllerini kıcıma püskürten ve sonra parmaklarını yalatarak temizleten maskeli adam *Takeshi lanet Mori*'ydi.

Düşman.

Bir

canavar.

Çılgılık atmak, kusmak, patlamak ya da her üçünü birden yapmak istememe neden oluyor.

"Bunu yapmamı gerçekten bekleyemezsin."

Babam hemen cevap vermiyor. Sadece beni inceliyor, bakışları jilet gibi keskin, her zaman iki adım önünde olduğu düşmanlarından biriymişim gibi beni inceliyor.

"O tehlikeli," diye işaret ettim, gözlerim yalvarırcasına. "O lanet olası bir psikopat. O dengesiz. Ve o..." Boğazım düğümleniyor.

Beni yatağıma bağlayan ve kulağıma unutmaya çalıştığım ama başaramadığım iğrenç şeyler fısıldayan adam.

"Ve?" Kolya sorar, sesi kısık bir hırıltıdır. "O çok güçlü, *Koshka*. O-"

"Lütfen şu anda beni yatıştırmak için sevimli lakaplar kullanmayın. Ben çocuk değilim."

Babamın dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ama yavaşça başını sallıyor.

"Seni 'yatıştırmaya' çalışmıyordum kızım," diyor sessizce. "Sadece alışkanlık, özür dilerim. Katılıyorum, ne yapacağı belli olmuyor ama belki de ihtiyacımız olan şey tam da budur."

"Neye ihtiyacımız var?" İnanamayarak imzaladım. "Beni bir deliye teslim etmekten bahsediyorsun. Bir adam..." Başımı sallıyorum. "Kurallara göre oynamaktansa dünyayı yakıp yıkmayı tercih eden bir adam."

Babam yavaşça, kasıtlı olarak öne doğru eğiliyor, kollarını dizlerinin üzerine koyuyor. Bu gece ilk kez gözlerinde soğuk bir hesaplama olmayan bir şeyin titrediğini görüyorum. "Haklısın," diyor sakın sakın. "Takeshi Mori bir deli. Ama kanıtlayacak bir şeyi olan bir deli. Eğer bunu bizim tarafımızda kanıtlıyorsa, bu onu kontrol edilebilir yapar."

Homurdanıyorum. "Kontrol edilebilir mi? Bu gece buraya nasıl girdiğini gördünüz mü? Kimseye boyun eğmiyor, en azından *bize*."

Kolya tehlikeli bir şekilde sırtıyor. "Henüz değil, hayır."

Ona bakıyorum, nabzım hızla atıyor. Babamın usta bir stratejist olduğunu hep biliyordum ama bu... Bu delilik, her ne kadar içimdeki küçük, hain bir parça onun mantığını anlasa da. Takeshi ile evlenmek Ishida-kai ve Mori-kai arasındaki Soğuk Savaş'ı sona erdirecek ve Tokyo'nun yeraltı dünyasındaki hassas güç dengesini istikrara kavuşturacaktı. Ve Ishida-kai'nin lideri olarak yerimi sağlamlaştıracaktı.

Ayrıca beni, kimseye itiraf edemeyeceğim şekilde parçalayan bir adama zincirleyecekti.

"Bu sadece Mori-kai ile ilgili değil," diyor Papa, sarmal dūřüncelerimi bölerek. "Bu seninle ilgili. Sen benim varisimsin, Katarina. Bu dünya..." Belli belirsiz bir hareket yapıyor, ifadesi kısa süreliğine gerginleşiyor. "Bu dünya tek başına liderlik eden kadınlara karşı nazik değil. Bunu sen de biliyorsun. *Kaptanlar* da bunu biliyor. Eğer sadakatlerini istiyorsan, onlara sorgulayamayacakları bir şey vermelisin. Bir koca. Bariz bir deli ve daha da bariz bir kukla olsa bile."

"Liderlik etmek için bir kocaya ihtiyacım yok," diye imzaladım.

"Hayır," diye sakince kabul eder. "Yok. Ama sorgusuz sualsiz takip edilmek istiyorsan bir tanesine ihtiyacın var." İç çekiyor. "Şu konuşmaktan hoşlanmadığımız şey... Yine de olacak, *Koshka*," diyor sessizce.

Bu sefer lakabımı kullanması hoşuma gitti.

"Seninle çalışan dünyanın en iyi doktorları var," diye imzalıyorum. "İyi olacaksın."

"Aynen öyle," diye sırtıyor. "Ama omurgamdaki bu tümör... Karmaşık bir durum ve doktorlar beni bu konuda uyardı. *Ölmüyorum*, Katarina. Ama istediğimizden daha uzun süre iş göremez durumda kalabilirim. Eğer böyle bir şey olursa, bu imparatorluk dümene geçecek biri olmadan bırakılamaz. O kişi sen olmalısın. Ve *dünyamızın* gerçekleri *bunu tek başına yapamayacağını* gösteriyor."

Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum, bakışlarım duvarları kaplayan kitap raflarına, pencerelerin üzerine sıkıca çekilmiş ağır perdelere, babamdan başka her yere iniyor. O haklı ve bu beni çileden çıkarıyor. Tüm hayatımı kendimi kanıtlamak ve masadaki yerimi kazanmak için savaşıarak geçirdim. Ve şimdi, hala bu noktaya geliyor. Bir *erkeğe* ihtiyaç duymaya.

"Neden o?" Sonunda kaşlarım çatılmış bir şekilde işaret ettim. "Neden başka biri değil? Daha az dengesiz biri."

"Çünkü o mükemmel bir joker," diyor Kolya basitçe. "Tehlikeli, evet, ama aynı zamanda stratejik. Bunu bu gece zaten kanıtladı. Onunla evlenmen savaşı daha fazlasını yapar. Düşmanlarımızın tahmin yürütmesini sağlar. Mori-kai'nin bizim olduğunu düşünürlerse kimse bize karşı harekete geçmeye cesaret edemez. ne kadar kabul nefret etsem de, onlar bu şehirdeki en güçlü ikinci aile."

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum. "Bu numara değil baba. Bu benim hayatım. Geleceğimi. Benden kendimi bir adama bağlamamı istiyorsun..." Sözcükleri bulamadığım için susuyorum.

"Numara yapıyor," diye homurdanıyor babam. "Bunu bilecek kadar akıllısın. Bu aşk ya da bağlılıkla ilgili değil. *Güçle* ilgili. Sen kendi rolünü oynuyorsun, o da kendi rolünü. Hepsi bu."

Başka tarafa bakıyorum. "Eğer bana dokunmaya çalışırsa..." Öfkeyle imzalıyorum.

Babamın gözleri hafifçe kısılıyor. "Sana elini bile sürmeyecek, söz veriyorum," diye tıslıyor.

Sanırım *çoktan almış olması dışında. Üç tane.*

Sandalyemden kalkıyorum, içimde kabaran öfke taşmakla tehdit ediyor.

"Bunu düşünmem gerek," diye sertçe imzalıyorum.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Babam sessizce söylüyor. Asık suratla başımı sallıyorum.

"Bunu asla unutma, *Koshka.*"

Topuklarımın üzerinde dönüp odadan çıkarken beni durdurmuyor, kapı arkamdan ağır bir gümbürtüyle kapanıyor.

Odama doğru ilerlerken malikânenin koridorları bana bunaltıcı derecede dar geliyor. Furrcales çoktan yatağımın ayak ucuna kıvrılmış, çizgili tüylü karnı her uykulu nefesinde yükselip alçalıyor. Yerdeki et parçalarını görünce sırtıyorum.

Evet, Nina *kesinlikle* daha önce buradaydı, sevgisini satın alıyor ve biftek bahşişleriyle kaliteli sarılmalar yapıyordu.

Parçaları toplayıp fırlatıyorum, sonra yatağın kenarına oturuyorum, zihnim içinden çıkamadığım bir duygu fırtınası içinde.

Kaiju Takeshi Mori'dir. Takeshi Kaiju'dur.

Sikeyim. Ben.

Gölgeler arasında beni kovalayan, bana unutamayacağım şekilde dokunan adam...

Şimdi beni *karısı* olarak kabul etmek isteyen adam.

Ellerimi yüzüme bastırıp nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum.

Daha önce düşmanlarımla karşılaştım. Benim iki katım büyüklüğünde, tepeden tırnağa silahlı adamlarla. Ama bu farklı. Bu bir bıçak ya da silahla kazanabileceğim bir savaş değil. Bu daha derin, daha karanlık bir şey.

Ve buna hazır mıyım bilmiyorum. Hem de hiç.

TAKESHI

Mori yerleşkesinin bodrum katı yağ ve kan gibi kokuyor. Yağ, Kenzo burayı satın aldığıında Kyoto'dan buraya taşıdığıım seçkin arabalardan ve bir avuç bisikletten geliyor.

Kan mı?

Bu daha yakın ve mevcut bir kaynaktan geliyor.

Higashi sandalyeye bağlı olduğu yerde inliyor, kan yüzünden aşağı damlıyor ve kırık bir musluk gibi altında birikiyor. Vücudunun kamburlaşması, dudaklarından kaçan acı dolu nefesler gerçekten şiirsel.

Acıması görünüyor. Solucan gibi. Hayır, bir solucandan daha az.

Lanet bir muhbir.

Morlukların ve kanın altında, ben ona doğru yaklaşırken yüz ifadesi meydan okuma ve dehşet arasında gidip geliyor.

"Merak ediyorum, Higashi," diye sessizce homurdanıyorum. "Öğrenmeyeceğimi nasıl düşündün?"

Higashi, kesilmek üzere olan bir çiftlik hayvanı gibi dehşet içinde meliyor.

"Gerçekten de kendi kardeşliğini, hem de aktif bir düşmana satabileceğini ve bundan paçayı sıyrabileceğini mi düşündün?" Onun hizasına çömelerek mırıldanıyorum. Sol ayağımın çelik burunlu botu dizine dayanıyor ve onu irkiltecek kadar baskı uyguluyor. Şimdi titriyor, nefesinin tekleme sesi bana ölmek üzere olan bir motoru hatırlatıyor.

"Ben yapmadım-" Higashi boğulur, sesi sümüklü ve yalvaran bir karmaşadır. "Lütfen... Takeshi-sama..."

Gülümsüyorum, yavaş ve kasıtlı. Erkeklerin altını ıslatan türden bir gülümseme.

Hayır, gerçekten. Olduğunu gördüm.

"*Ne yapmadın?*" Fısıldıyorum. "Patronunu satmadın mı? Ailene bir kadın için ihanet etmedin mi? Ne oldu, Higashi? Sana müstehcen bir fotoğrafını mı gönderdi? Küçük bir aşk mı yaşadın? Yoksa sadece para için miydi? Ve bana yalan söyleme, Higashi. Söylediğin her kelimeyi, yaptığın her hareketi biliyorum." Çığlıkları bodrumda müzik gibi yankılanana kadar botlarımla daha sert bastırıyorum.

Higashi çöp. Sadece şu anda lanet bir satılmış olduğunu bildiğim için değil. Katarina ona organizasyonumuz hakkında içeriden bilgi alması için yüklü miktarda para ödemedi *önce* de çöptü.

Çünkü Higashi, rüşvet almak ve kardeşlerini satmak gibi yeni favori eğlencesini keşfetmeden *önce*, kadınların ağzını burnunu kırmak gibi şık bir hobisi vardı.

Kız arkadaşları, koridorun sonunda oturan kadın, hostes barlarında çalışan kızlar. Elbette bunu sakladı - yani benim bildiğim ve olurlarına bırakmaya karar verdiğim gibi değil.

Siktir et.

Ama Katarina'nın geçen geceki inisiyasyonumuza nasıl gireceğini - nerede ve ne zaman olacağını, uyum sağlamak için nasıl giyineceğini - Higashi ve onun koca ağzı yüzünden bildiğini keşfettikten sonra, dolabındaki her iskeleti kazdım.

Evet: öp. Dünya onsuz daha iyi ve o da bunu biliyor.

Ben de biliyorum, bu yüzden bu gece buradan bir ceset torbasıyla ayrılıyor.

Kanlı İngiliz anahtarını düşünceli bir şekilde avucuma vuruyorum ve omuzlarımı yuvarlayarak ayağa kalkıyorum. Higashi inliyor, zihnim dolaşırken ses düşüncelerimin uzak uğultusunda kayboluyor.

Mori-kai Tokyo'da daha kalıcı ve güçlü bir varlık oluşturmaya başladığından beri burada kurduğum garajı incelemek için dönüyorum.

Motosikletler. Motorlar. Çıplak ellerimle güçlü bir şey inşa etmek bana tatmin veriyor - güçle uğuldayan ve kontrolünüz altında olan bir şey yaratmanın saf, ham heyecanı. Bir motor hayata kükrediğinde böyle hissediyorum. Bir plan bir araya geldiğinde.

Katarina Ishida. Benim küçük

avım. Benim *planım*.

Onu düşünmek içime bir sıcaklık yayıyor, karanlık ve her şeyi tüketen. Yüzünü hayal ediyorum; kalp şeklindeki ağzını, çıkık elmacık kemiklerini. Geniş ve ürkmüş gri gözleri, geçen gece onu yatağına çivilediğimde şokla ayrılmış dudakları.

Tehlikeli bir şekilde güzel, erkeklere aptalca şeyler yaptıracak şekilde. Bu kadar aptal olmamam gerektiğini biliyorum ama yine de...

Onunla ilgili derimin altında sürünen, kaşınan ve daha fazlasını talep eden bir şey var.

"Takeshi."

Hana'nın sesi bodrumu bir bıçak gibi kesiyor ve omzumun üzerinden bakınca onu merdivenlerin dibinde dikilirken görüyorum. Ağartılmış sarı saçları ikiz örgüler halinde omuzlarından sarkıyor, önündeki tüyler ürpertici sahneye rağmen ifadesi sakin.

Kız kardeşim daha kötülerini de gördü. , *temizlememe* yardım etti

Daha da kötüsü.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, " batırıyorsun," diyor.

Omuz silkip Higashi'ye bakıyorum. "Yeni eve alışmanın zamanı geldi diye düşündüm."

Hana bana bir bakış attı. "Tak."

I nefes ver Yavaşça. "Ben içinde Kontrol, hepsi Değil mi? Bu ...gerekli."

"Onun yaptıkları için mi, yoksa senin için mi?" diye

mırıldanıyor sessizce. "Biraz A sütunu, biraz B sütunu?"

İkizim kaşlarını çattı. "Tak, hadi

ama." "*Şaka* yapıyorum, Hana."

. Coğunlukla.

"Düşmana sırlarını sızdırdığı için. Bu sizin için yeterli değilse, şuradaki dizüstü bilgisayar açmaktan çekinmeyin ve kızların yüzlerini yumruklarıyla yeniden şekillendirme hobisi hakkında her şeyi okuyun."

Hana'nın gözleri kararıyor. Bakışları beni geçip Higashi'ye odaklanıyor.

"Bu doğru mu, orospu çocuğu?" diyor soğuk bir şekilde.

Kıkırdıyorum. Hana asla hayal kırıklığına uğratmaz. Beni uçurumdan tamamen karanlığa kaymaktan alıkoyan bir bağ olabiliyor. Ama aynı zamanda gerektiğinde lanet olası öfkeyi de getirebilir.

Higashi hıçkırıyor, tükürük ve kan çenesinden aşağı damlarken bağlarına karşı titriyor.

Hana yanımdan geçerken durup Higashi'ye bakıyor. Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Korkak," diye tükürüyor bana dönmeden önce. "Sızma hakkında ne biliyoruz?"

Başımı Higashi'ye doğru eğdim. "İhtiyacım olan her şeyi ondan aldım."

"Evet, ama casus kimdi?"

"Sadece... adamlarından biri," diye yalan söyledim, nedenini anlamadan. "Ben hallettim, Hana."

Oh, ve onu *hallettim*, daha doğrusu onu .

"Bu doğrudan Kolya'dan gelen bir emir miydi? Çünkü eğer öyleyse, bu onların adamlarından birinin yeni yerleşkemizi incelemeye çalışmasından tamamen farklı."

Kolya'nın kızının geçen gece gizlice inisiyasyonumuza girdiğini bilme ihtimali yüzde sıfır.

ZEE. SIRA.

Kolya son on üç yılını sevgili kızını dünyadan saklayarak ve önceki tüm anıları silerek geçirmiştir. Öyle ki, Tokyo'nun çeşitli yeraltı çevrelerine sorarsanız, insanlar

Bir kızı olup olmadığından bile emin değilim. Belki de vardı ama şimdi ölüdür. Belki de ölmemiştir.

Bizi buraya getiren entrikalara ve bu geceki olaylara başlayana kadar neye ben bile bilmiyordum.

Diğer adıyla, Katarina Ishida'ya yaptığım ahlaksız evlenme teklifi.

Aslında bunu aileme söyleyecek zamanı henüz bulamadım.

Dikkatimi tekrar Hana'ya veriyorum. "Bu arada ihtiyacın bir şey var mıydı?"

"Senin şey olmadığından emin olmak dışında... bilirsin..."
Bana bakıyor.

"*American Psycho* bölgesine kaymak mı?"

"Senin sözlerin," diye mırıldanıyor.

"Ben ."

En azından şu *anda* değil. Ne de bugün... muhtemelen.

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim," diye sırtıtıyor.

Bugünlerde çok fazla gülümsüyor. Nişanlısı Damian'ı, nam-ı diğer Mori-kai'nin Bratva müttefiki Kir Nikolayev'in yeğenini suçluyorum. Yine de ikiz kardeşimin eskiden hoşuma somurtkanlığını elinden almasına rağmen onu mutlu ettiğini gönülsüzce itiraf .

Yani, *gerçekten* çok mutluyum.

"Oh, başka bir şey daha var," diyor Hana, kaşlarını kaldırarak. "Kenzo seninle konuşmak istiyor."

"Ne zaman?"

"...Şimdi mi?"

Hıçkırır hıçkırır ağlayan Higashi'ye bakıyorum. Sonra kız kardeşime .

"Burada işimi bitireceğim," diyorum kolayca, sanki bir infazı gerçekleştirmek yerine bir iş görüşmesini sonlandırıyor muyum gibi. "Caesar'a temizlendikten sonra onu göreceğimi söyle."

Başını sallıyor ve tekrar yanımdan geçip kaşlarını çatarak Higashi'ye bakıyor. "Tak."

"Öyle mi?"

"Sadece... Bitir şu işi, tamam mı? Hayır...

bilirsin." Dudaklarım kıvrıldı. "Kupa mı?"

İç çekip başını sallıyor. "Yukarıda görüşürüz."

Başka bir şey söylemeden ayrılır, merdivenlerden yukarı çıkarken ayak sesleri hafiftir.

Bir an için arkamdaki mızızlanan adamı görmezden geliyorum ve bakışlarımın burada inşa ettiğim garajda gezinmesine izin veriyorum: arabalar, bisikletler.

Sırıttıyorum.

Akira *çok severdi*.

Ona döndüğümde Higashi bana bakıyor, harap olmuş yüzünde çaresizlik var. Tekrar çömeliyorum, sesim kısık olsa bile beni duyabileceği kadar yaklaşıyorum.

"Yani, bir kulak alacaktım. Ya da bilirsin işte... bir şey." Dudaklarımın arasından nefes veriyorum. "Ama bunu mahvettiği için kız kardeşime teşekkür edebilirsin. Her neyse, senin için her şey burada bitiyor," diyorum ona. "Reenkarnasyona inanır mısın?"

"Ne?!" Higashi hıçkırıyor.

"Öldükten sonra yeniden doğacağınıza inanıyor musunuz?"

"Ben...Ben bilmiyorum!" Higashi feryat ediyor.

"Peki, önümüzdeki yedi saniye içinde bunu anlar ve evet olduğuna karar verirsiniz?"

Ayağa kalkıyorum ve
kolumu kaldırıyorum. "Bir
dahaki sefere sıçıp
batırma."

İngiliz anahtarı mide bulandırıcı bir çıtırtıyla yerine ve bodrum duvarları onun son çığlığını yutar.

* * *

Sonrasında kaynar suyla *duş* alıyorum. Kan, kir, hepsi hiçliğe karışarak giderden aşağı süzülüyor. Temiz kıyafetlerimi giyip üst kata çıktığımda, Mori yerleşkesi sessiz, neredeyse huzurlu hissediyor.

Evde kalalı sadece bir ay oldu ama şimdiden evimiz gibi hissettiriyor: şehrin kalbinde saklı bir kale. Konağın kendisi modern mimarının bir harikası, Tokyo'nun neon silüetini yansıtan keskin çelik ve cam hatları. Bodrum katı ise farklı bir hikâye ama bu kasıtlı olarak yapılmış.

Ana salonda yürüyorum, adımlarım Kenzo'nun ısrarla kalın İran halıları tarafından boğuluyor. Kardeşimin lükse düşkünlüğü var. Buna aldırmıyorum. İtiraf etmeliyim ki, güç ve kontrol çılgınlıkları atan bir evde yürümenin tatmin edici bir yanı var.

"Hey, görmek istemiştin..."

Kenzo'nun ofisine girdiğimde *tüm* kardeşlerimi orada görüyorum. Kenzo pencere kenarında duruyor, çenesi gergin ve elinde bir bardak viski var. Karısı Annika ise masasının yanında oturuyor. İçeri girdiğimde önce bana, sonra Kenzo'ya, sonra tekrar bana bakıyor.

Okaaaay?

Kuzenimiz Mal, Freya dizindeyken odanın bir tarafında oturuyor. Damian bu hafta amcasının işi için New York'ta olduğundan Hana yalnız oturuyor, az önceki sıcaklığı gitmiş, yerine soğuk ve belki biraz da endişeli bir şey gelmiş.

Kahretsin. Ne kaçırdım ben?

Büyük açıklama için fazla beklememe gerek yok. Kenzo başını geriye atıyor, bardağını yere çarpmadan önce içkisinin geri kalanını yudumluyor. Bana doğru dönüyor, ifadesi keskin, yüzü öfkeli.

" sen lanet olası kafayı mı buldun?" o tersler. "Ne sen
Düşünüyor musun?!"

Aha. Görünüşe göre bu gece erken saatlerde yaptığım şey diğerlerine de ulaşmış. Açıkçası, onlara kendim söylemeyi tercih ederdim. Ama buradayız. Ve yüzlerine bakılırsa, bu dış macunu tüpe geri dönmeyecek.

"Planlarımız vardı, Tak!" Kenzo tükürür. "Kolya'nın yöntemlerini öğren. Örgütleri içindeki bağlantıları geliştirin. Operasyonlarının haritasını çıkarın. Zayıf noktalarını bul. Bana içeri girmenin bir yolunu bulduğunu söylemiştin. Bana *bunun* lanet bir şey olduğunu söylememiştin!"

Sırıtarak karşısındaki deri koltuğa çöküyorum. "Öncelikle, *sakin ol*. İkincisi, bir şey mi kaçırıyorum?" Kardeşime kaşlarımı çatıyorum. "Az önce Normandiya'ya saldırdım, İspanyol donanmasını yendim ve Roma'yı yağmaladım, hem de parmağımı bile kıpırdatmadan ve tek bir bile sıkmadan. Bu arada bir şey değil."

Kenzo'nun eli bardağının etrafında sıkılaşıyor. "Az önce yaptığın şey, Tak, lanet olası kaplanı kuyruğundan yakalamaktı. Sıkı tutunmayı ya da cehennem gibi kaçmayı öğrensen iyi edersin."

"*Hadi* ama," diye cevap veriyorum, kollarımı tembelce uzatarak. "Katarina ile evlenmek savaşı bitirir. Nokta. Kolya'nın başka seçeneği yok, inan bana. Tüm o araştırmalar? Planlama?" Gözlerimi deviriyorum. "Kenzo, ondan daha iyi oynadım. Nokta."

Kenzo'nun bakışı öldürücüdür. "Kimseye üstünlük sağlayamadın. Kolya Ishida'nın Tokyo'daki en acımasız piç olduğunu unutuyorsun. Kendini çok zeki sanıyorsun ama tek yaptığın sırtına bir hedef tahtası çizmek oldu, tabii onunkini de eklemeliyim, tabii umurundaysa."

Bunun üzerine göğsüm sertçe çarpıyor. Ama bu hissi bastırıp öne doğru eğiliyorum, sırtışı azalıyor.

"Kolya'dan korkmuyorum," diyorum soğuk bir şekilde. "Ya da adamlarından. Benim deli olduğumu düşünüyorlar ve haklılar da. Bu yüzden kazanacağım."

"Tak..."

Hana bana bakıyor, kaşları çatılmış. "Neden bunu olması gerekenden daha kişisel hale getiriyormuşsun gibi geliyor?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Bunu kişiselleştiriyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Cevap vermeyeceğim. Çünkü o haklı.

Bu sadece Katarina ile ilgili değil. Ya da

Kolya'yla. Akira hakkında.

İzleri takip etmek uzun zamanımı aldı. Bunun için yıllarca bekledim. Arkadaşımı öldüren adamı parçalara ayırmak için bir şans. Artık bir adım var.

Kolya. Sikeyim. Ishida.

Katarina'ya olan *hayranlığım* tesadüf değil. O onun kanı, gururu, mükemmel küçük varisi. Ondan önce onun ne kadar kırılacağını görmek istiyorum. Kolya Ishida dizlerinin üzerine çöküp yalvarmadan önce ne kadar zorlamam gerekecek.

Kenzo derin bir iç çeker. "Bu nasıl... taşa bağlanmış?"

"Bir adamın akşam dalıp misafirlerine hakaret ettiğinde, masaya parçalanmış düşmanıyla dolu bir bira soğutucusunu bıraktığında ve kızıyla evlenmesini istediğinde ve o da *evet dediğinde*?" Kollarımı açtım. "Bilmiyorum, Kenzo. Bu senaryoda yeniden yapma olasılığı ne kadar?"

Başını sallıyor, parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. "Bu yatağı sen yaptın-"

"İçinde uyumaya tamamen niyetli olduğum. olur musun?"

"*Peki*," diye mırıldandı. "Soğuk Savaş'ta olduğumuz adamın kızıyla evlen. Sadece seni uykunda öldürdüğünde bana ağlayarak gelme."

Katarina'nın boğazıma bıçak dayadığı düşüncesi göğsümde hınzır bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden oluyor. "Denemesini görmek isterdim," diye sırtıyorum.

Kenzo Japonca bir şeyler mırıldanıyor ama ben onu tam olarak duyamıyorum. Diğerleri gergin bir şekilde "ne yaptığım" hakkında konuşmaya başladığında sandalyemde arkama yaslanıyorum.

Ben, düşüncelerimin sürüklenmesine izin verdim. Bugünün erken saatlerine. Birkaç gece öncesine.

Katarina'ya ve ona duyduğum açlığın içimde zonklamasına.

Müstakbel eşim.

Yakında, Akira'ya ne olduğu hakkındaki gerçeği öğreneceğim. Öğrendiğimde, Kolya'nın lanet yüzüne vuracağım.

...Başını kestikten *sonra*, .

Her seferinde bir adım. Zafere bir adım daha yaklaştık.

Motor zaten çalışıyor. Artık onu durdurmanın bir yolu yok.

KATARINA

HASTANELER ÇOK SESSİZ. Her sesi daha keskin, her nefesi daha ağır yapar.

Bekleme odasındaki sert plastik sandalyede oturuyorum, tepemdeki floresan ışıkları vızıldarken ayağım beyaz fayans zemine sinirli bir şekilde vuruyor. Nina yanımda oturuyor, telefonunda geziniyormuş gibi yapıyor, ancak onun da benim kadar gergin olduğunu biliyorum.

Ryu duvarın yanında duruyor, elleri arkasında, ifadesi her zamanki gibi soğukkanlı, ancak çenesindeki gerginlik onu ele veriyor.

İki saat önce babam mutfakta yere yığıldı, ölçülemeyecek bir acı içinde kıvranıyordu ve biz de onu acilen hastaneye götürdük. Şu anda sakinleştirici verildi: büyük olasılıkla omurgasındaki tümörün özellikle hassas bir siniri sıkıştırdığını veya omuriliğe baskı yaptığını söylüyorlar.

Babamı böyle görmekten nefret ediyorum: ölümlü, yanılabilir, *insan*. Kolya Ishida omurgasını kemiren bir tümör yüzünden ağrı kesicilerle dolu bir hastane yatağında yatmamalıydı. Kimsenin meydan okumaya cesaret edemeyeceği yıkılmaz bir doğa gücü olması gerekiyordu.

Ama... İşte .

Nina sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Doktorlar durumunun stabil olduğunu söylediler, Kat," diye mırıldanıyor. Sesi yumuşak, ama içinde beni sakinleştirmeye çalışan bir güvence olduğunu duyabiliyorum. Cevap vermiyorum. Veremiyorum. Zihnim çok karışık, keşke ve belki'lerle dolu. Sadece duvardaki saate bakıyor, saniyelerin akan bir musluktan damlayan su damlaları gibi akıp gidişini izliyorum.

Ryu boğazını temizleyerek sessizliği bozuyor. "Kolya-sama burada emin ellerde, Katarina," diyor, derin sesi sabit ve kasıtlı.

Uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum ve bembeyaz zemindeki bir noktaya bakıyorum.

Ryu nazikçe öksürüyor. "Bu akşam katılman gereken bir nişan partisi var," diyor.

Bu sözler mideme bir yumruk gibi iniyor ve ona ters ters bakmak için başımı kaldırıyorum. Babamın hayatının pamuk ipliğine bağlı olması yetmezmiş gibi, bu akşam da yaklaşan evliliğimi kutluyormuş gibi yapmak zorundayım...

Bu düşüncayı nasıl bitireceğimi bile bilmiyorum ve bu devam eden bir sorun gibi görünüyor. Takeshi Mori bir psikopat. Düşman. Aynı zamanda beni kovalayan, ve içimde açıklayamadığım bir karanlığı ateşleyen şeyler fısıldayan adam.

Topuklarımı yere vuruyorum. "Henüz gitmiyorum," diye sertçe işaret ediyorum, ellerim alıştırmış bir hızla hareket ediyor.

"Katarina-"

"Hayır

dedim."

Nina koluma sabitleyici bir el koyuyor. "Ryu haklı, Kat. Kolya gitmeni isterdi. Bunu biliyorsun."

Kolumu çekip ona ters ters bakıyorum. "Burada kalmamı isterdi," diye karşılık veriyorum, içimdeki inatçılık kıvrılıyor. "İyi olduğundan emin olmak için."

Ki bu tamamen saçmalık. Babam geri dönmemi ve nişan partisine planlandığı gibi devam etmemi "istemezdi". Bu konuda *ısrar* ederdi.

"Bu gece gelmezsen ne olacak?" Ryu karşı çıkıyor, sesi bir bıçak gibi. "Kaptanlar senin bağlılığını sorgulayacak. Babanın imparatorluğu her şeyden önce gelir. Her zaman."

Dişlerimi sıkıyorum, dilimde acı bir karşılık yanıyor. Haklı olduğunu biliyorum.

İmparatorluk önce gelir. *Her zaman*.

"Ben burada kalıp Dr. Yoon'la işimi bitireceğim," diye ekliyor Nina. "Dedikleri gibi, babanızın bu gece taburcu edilme ihtimali var. Bir güncelleme almaya çalışacağım ve bunun hala bir seçenek olup olmadığını ya da onu tutup tutmayacaklarını göreceğim."

Ona dönmeden önce uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum ve elini sıkıyorum. "Teşekkür ederim," diye küçük bir jest yapıyorum.

"Elbette," diyor Nina sessizce. "Partide evde görüşürüz."

* * *

EVİME DÖNDÜĞÜMDE, pelüş halının ayak seslerimi boğduğu odamı boydan boya arşınlarken kendimi bir hapisane gibi hissediyorum. Bu gece giymem gereken elbise - beyaz, yere kadar uzanan, ince askılı ve sırt dekolteli - soyunma odamda hazır bekliyor, benimle alay ediyor ile onun narin ipek ve

detaylı süslemeler. Bunu giymem, kameralara ve bir canavarla evlenmiyormuş gibi davranmam mı gerekiyor?

Çok aptalca.

Neden volta attığımı bile bilmiyorum. Aslında biliyorum: hareketsiz oturursam düşüncelerim beni yakalayacak ve onlarla başa çıkmaya hazır değilim.

Gömleğimi başımdan çekip çıkarıyorum, kot pantolonumu tekmeliyorum ve sütyenimi çıkarıp inci beyazı elbiseye doğru ilerliyorum ve hançer gibi bakıyorum. Bu kadar süslü ve gösterişli olması beni daha da sinirlendiriyor, sanki tüm bunların ne kadar sahte olduğunu vurguluyor.

Kot pantolon ve tişörtle aşağıya inmeyi düşünürken kapının sesi beni olduğum yerde durduruyor.

Dönüyorum, kanım buza dönüyor ve Takeshi soyunma odasına sanki oranın sahibiymiş gibi adım atarken boğazımda bir nefes tıkanıyor.

O ve *içindeki* her şey.

Yüzüm ateşle patlıyor. Kollarım beceriksizce göğüslerimi örtüyor, kalçalarım külotumu da onun kendini beğenmiş bakışlarından saklamak istercesine kıvrılıyor.

Ne oluyor lan?!

Duraklıyor, o sinir bozucu sırtışıyla dudaklarını kıvrarak kapının pervazına rahatça yaslanıyor. Yine tamamen siyah giyinmiş -düğmeli gömlek, ceket, pantolon- ve koyu renk gözleri, henüz kapatmadığım her santim deriyi katalogluyormuş gibi üzerimde geziniyor.

"Kapıyı çalabilirsin," diye sertçe işaret ediyorum ve bulabildiğim en yakın şeyi -topuklu ayakkabı- kapıp ona fırlatıyorum.

Takeshi onu havada yakalıyor ve kıkırdayarak geri fırlatıyor. Tam da bu yüzden geri attığını fark etmeden önce içgüdüsel olarak onu yakalamaya gidiyorum ve onun yerine ondan kaçıyorum.

Pislik.

"Defol," diye çıkıyorum.

Odanın içine doğru adım atıyor, hareketleri kasıtlı, yırtıcı. "Sakin ol prenses. Daha önce külot giyen bir kadın görmüştüm." Dudakları kıvrılıyor. "Ve unutmayalım, seni *çok* daha uygunsuz pozisyonlarda görmüştüm..."

Bir kolumla hâlâ göğüslerimi kapatarak ondan uzaklaşırken yüzümde ve boynumda sıcaklık patlıyor.

"Git kendini becer," diye

imzalıyorum soğuk bir şekilde.

"Bu bir teklif mi?"

Bekle. Bunu *anladı* mı?

Takeshi yüzümdeki şaşkınlığa hınzırca sırıtıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"İşaret dilini biliyor musun?" Parmaklarım kaskatı kesilmiş, kelimeleri akıcı bir şekilde oluşturamayacak kadar sersemlemiş bir halde soruyorum.

"Yeter için anlamak sen," o cevaplar ile a Omuz silkiyor, yaklaşıyor.

Kalbim küt küt atarken bir adım geri çekiliyorum. Çenemle başımı sallayarak, "Orada kal," diye işaret ediyorum.

"Yoksa ne olur?" Aradaki mesafeyi kapatırken sesi ipekle sarılmış çelik gibi, karanlık gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Yardım için ııılık mı atacaksın?"

"Siktir git," diye imzalıyorum öfkeyle, ellerim acıyacak kadar hızlı hareket ediyor. "Rıza diye bir şey duydu mu hiç? Geçen gece vermediğim şey gibi mi?"

Takeshi'nin sırtışı hiç değişmiyor. "İnternette tecavüz oyunu partneri arayan sendin," diye homurdanıyor, sesi alçak. "Ve tek bir güvenli kelime bile duymadım."

Yüzüm ısınıyor, öfke canlı bir tel gibi içimde kıvılcımlanıyor. "**ÇÜNKÜ KONUŞAMIYORUM**," diye öfkeyle imzalıyorum, hareketlerim neredeyse kesecek kadar keskin.

Takeshi'nin bakışları tedirgin edici derecede sakin. "Yine de mıydın?" diye mırıldanıyor, o kadar yakın ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. "Eğer yapabilseydin?"

Boğazım düğümleniyor ve ellerim hafifçe titriyor, bakışlarını kaçıramıyorum. Ve sonra, dehşete düşüyorum, parmaklarım titriyor. Çünkü cevabın ne olduğunu bilmiyorum.

Takeshi'nin gülümsemesi koyulaşıyor, geri adım atarken gözlerinde memnuniyet titreşiyor. "*İlginç*," diye mırıldanıyor.

"Affedersiniz?" Ona ters ters bakarak işaret ediyorum.

Takeshi açıkça, "Güvenli bir kelimeyi dile getirme becerisi bir yana, geçen gece sana yaptığım şey hoşuna gitti," diyor. "Bunu saklayamazsın. Karanlık sırlarını biliyorum prenses."

"Bana öyle demeyi kes." Kelimeleri bir tokat gibi imzalıyorum.

Takeshi beni görmezden geliyor. "Neden ?" diye soruyor, sesi birden ciddileşiyor.

Ona sert bir bakış attım. "Seni ."

"Sen bu şekilde doğmadın," diye bastırıyor, sesi sakin ama ısrarcı.

"Ne diyor?" İmzalıyorum.

"Yatak odanızdaki okul korosundaki yazıyor." Belli belirsiz sırtıyor ama sonra gözleri kararıyor. "Ne oldu?"

Hayat oldu. Hayat beni bir hafta boyunca karanlıkta kilitleyerek şok etmeye ve korkutmaya karar verdi, orada o kadar çok ağladım ve çığlık attım ki fısıldama yeteneğimi bile kaybettim.

"Konuşmak abartılıyor," diye alaycı bir şekilde işaret ediyorum. "Rıza da öyle."

Takeshi'nin gözleri sanki derimin içini görebiliyormuş gibi üzerimde geziniyor. "Seni okumak sandığından daha kolay prenses. Benden nefret ediyormuş gibi davranıyorsun ama bir parçan... Sanırım bundan hoşlanıyorsun."

Doğruluyorum, ona ters ters bakıyorum, kendimi durduramadan ellerimle işaret . "Cehenneme kadar yolun var."

Karanlık bir şekilde sırtıyor. "Gelip bana eşlik etmek ister misin?"

Aramızdaki gerilim geriliyor, gergin bir tel gibi titreşiyor. Takeshi bir adım daha atıyor ve ben içgüdüsel olarak şifonyere geri dönüyorum, kalbim küt küt atıyor. Bir nefes duruyor, sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda.

"Benden uzak dur," diye işaret ettim.

"Her zaman böyle düşmanca mısınız?" diye mırıldanıyor, sesi alçak ve alaycı.

"Sadece pislikler odama davetsiz girdiğinde," diye öfkeyle imzalıyorum.

Gözleri parlıyor. "Ve hala bana gitmemi söylemedin."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama ellerim hareketin ortasında donuyor ve gülümsemesi sanki sessiz bir savaşı kazanmış gibi genişliyor.

Takeshi aniden arkasından gelen alçak, gırtlaktan gelen hırıltıya doğru döner ve besin zincirinin daha da üstündeki bir şey karşısında şaşırان bir yırtıcı hayvan gibi gerilir. Bakışları bir anda

Furrcules kapının girişinde duruyor, tüyler ürpertici ve tehditkâr, minik dişleri uyarıcı bir hırıltıyla açılmış.

"Bu da ne böyle?" Takeshi mırıldanıyor.

Dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek dönüyorum ve elbiseyi askısından alıp üzerime geçiriyorum. Yavru kaplanıma doğru yürümeden önce çıplaklığımı örtecek şekilde vücudumdan aşağı düşmesine izin veriyorum. Çömelip kulaklarının arkasını kaşıyorum ve Furrcules'in dokunuşuyla rahatladığını hissedip kaşlarını çatan Takeshi'ye bakıyorum.

"Bir kaplumbağa, tabii ki," diye alaycı bir sırıtışla imzalıyorum.

"Lanet olası bir kaplanınız mı var?" Takeshi homurdanıyor, gözleri hâlâ kısık, sanki boğazına saldıracaktı gibi hayvana dikkatle bakıyor.

Kendime not: Furrcules'ü tam olarak bunu yapması için eğitmeye çalışacağım.

"Yavru bir kaplan," karşılık veriyorum ve alaycı bir şekilde başımı eğiyorum.

Takeshi, "Yavru kaplanların yetişkin kaplanlara dönüşmek gibi sinir bozucu bir huyu vardır, onların *da insanları yemek* gibi sinir bozucu bir huyu vardır," diye homurdanıyor.

"Sorun nedir?" İşaret ediyorum, dudaklarım kıvrılıyor ve ayağa kalkıyorum. "Küçük bir kukudan mı korktun?"

Takeshi'nin kafası bana doğru kayıyor. "Kendini gerçekten komik sanıyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çok komik aslında. "

Başını sallar. "Bir konuda açık olalım prenses."

Bu lakap karşısında kaşlarımı çatıyorum, ellerim şimdiden sinirli bir şekilde hareket ediyor. "Bana öyle demeyi kes."

Takeshi beni görmezden gelip tekrar yaklaşıyor. "Ne? Prenses mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle biri değilim," diye karşılık .

"Sen bir Yakuza kralının kızıydın, bir kulede tutuluyorsun, kötü adamla evleniyorsun ve tüylü bir yardımcın var. Sen lanet bir prensessin, prenses."

"Sen Beyaz Atlı Prens'ten çok uzaksın," *diye* karşılık veriyorum.

Takeshi eğiliyor, sırtı keskinleşip vahşileşirken sesi alçak, çakıllı bir fısıltıya düşüyor ve aramızdaki boşluğu çok küçük hissettiriyor. "Her zaman bu kadar şımarık mısın?"

"Her zaman bu kadar pislik misin?"

Daha da yaklaştığında kıkırdaması karanlık ve alçak, ta ki ben göz temasını korumak için çenemi eğmek zorunda kalana kadar. "Beni korkutmak istiyorsan bundan çok daha iyisini yapman gerekecek."

Ben cevap veremediğim eğilip kulağıma fısıldıyor.

"Bir konuda açık olalım prenses," diye mırıldanıyor. "Beyaz atlı prens ya da değil, buraya seni kötü büyücüden kurtarmaya gelmedim. Buraya ayaklarınızı yerden kesmeye gelmedim."

Uzun, güçlü parmakları boğazımı sarıyor ve dudakları kulak mememe sürtünmek için eğiliyor, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"*Seni fethetmek* için buradayım."

TAKESHI

ISHIDA MALİKANESİ kısık kahkahalar, kibar alkışlar ve pahalı kristal cam eşyaların şingirtisiyle uğulduyor.

Nişan kutlaması abartılıdır, her köşeden ve konuklardan güç sızmaktadır. Fenerler avludaki taş yollara ve sıvı cam gibi dalgalanan koi havuzuna altın ve kıızıl bir parıltı saçıyor. Muhafızlar sessizce devriye geziyor, öyle ki orada olduklarını bile fark etmiyorsunuz.

Mükemmel düzenlenmiş bir güç ve gelenek gösterisi. Kolya'nın yaptığı da bu, bir gösteri sunuyor.

Garip bir şekilde bu gösteriye *katılmıyor* olsa bile.

Katarina'nın -Nina aracılığıyla- birkaç konuğa babasının "ne yazık ki iş nedeniyle uzakta olduğunu" açıkladığını gördüm. Bir saniye bile inanmadım.

Kolya'nın Yakuza dünyasını küçümsediği herkesçe biliniyor, üstelik o besin zincirinin neredeyse en tepesinde olmasına rağmen. Sanırım bu ekşilik, mirasının o tarafıyla olan geçmişinden, yani büyükbabasının annesini bir Rus erkeğe aşık olduğunda sürgün etmesinden kaynaklanıyor. İlginç bir şekilde, Kolya'nın

Bratva dünyasını da babasına aynısını için, Japon bir kadına aşık olduğu için küçümsüyor.

Ama tüm bunlara rağmen, Kolya bir virtüöz gibi odada nasıl çalışacağını biliyor. Ve hepimizin oynadığı bu imaj oyununun inceliklerini ve nüanslarını mükemmel bir şekilde anlıyor.

Kızının nişan partisini *asla* kaçırmaz, her şey saçmalık olsa ve muhtemelen damattan, yani benden nefret etse bile.

Bu da *şu* soruyu akla getiriyor: *Nerede o?*

Şimdilik bu soruyu bir kenara bırakıp, yanımdan geçen garsondan bir içki alıp yudumluyorum ve bana buruşuk bir burun ve temkinli bir ifadeyle bakan herkese yırtıcı bir gülümseme takınıyorum.

Bir *sürü* kırışik burun ve temkinli ifade var.

Kardeşlerimin geri kalanı da burada. Ama hiçbiri, Mal bile, benim sahip olduğum *üne* sahip değil. Damian bile, tüm şiddet dolu deliliğine rağmen, kalabalıktan aynı kınayıcı bakışları almıyor.

Gözlerinin ucuyla bana bakıyorlar, sanki arka kapıdan içeri sızan deli bir orospu çocuğuymuşum gibi, patlayıcı bir şey yapıp yapmayacağımdan henüz emin değiller. Bu iyi bir şey. Buraya onların onayını almaya gelmedim.

Derinlere inmeye

geldim. İçine girmeye.

Ve Akira hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmak için.

Üzerimdeki takım elbise tenimi yıpratırken ve kibar gülümsemeler sinirlerimi yıpratırken bile beni harekete geçiren şey bu. Kalabalığın içinde duman gibi sürükleniyorum, varlığım inkar edilemez. Ben

Buraya masada bir koltuk kapmak için değil, masayı parça parça ayırmak için geldim.

Ve bu adamların hiçbir fikri yok.

* * *

Yaklaştığım ilk ISHIDA-KAI müttefiki daha yaşı, şakaklarında gri tozlar var ve takım elbisesinin manşetlerinden karmaşık *irezumi* dövmeleeri görünüyor. Hafızam beni yanıltmıyorsa, Yamamoto. Ev ödevimi yaptım. Kolya'ya sadık ama pratik biri. Teklif ettiğim şey mantıklı gelirse dinleyecektir.

Planımın Kolya'nın müttefiklerini kurnazca soymaya başlamak ve onları *kendi* müttefiklerim haline getirmek olduğunu söylemiyorum...

...Ama bunun benim planım *olmadığını* da söylemiyorum.

"Güzel bir akşam," diyorum ve ona silahsızlandırmaya yetecek kadar dostça bir gülümseme sunuyorum.

Adam temkinli bir şekilde başını sallıyor, duruşu sert. "Kesinlikle."

"Kolya-san burada gerçekten olağanüstü bir şey inşa etti," diye devam ediyorum, etrafımızı işaret ederek. "Nesiller boyu sürececek bir miras. Ama ikimiz de biliyoruz ki miraslar, onları korumak için dikkatli ve sağlam eller gerektirir."

Yamamoto bana dikkatle bakıyor, her kelimeyi tartıyor. "Ve o ellerin senin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım *bizim* olabilirler," diye cevap veriyorum, sesim ölçülü. "Sadakatiniz çok derin, Yamamoto-san. Ve sadakat bir ödölü hak eder. Benim rehberliğim altında -ortaklığımız altında- Ishida-kai büyüyecek. Bu şehir daha önce hiç olmadığı şekilde bize ait olacak. Ve büyümeyle birlikte ödölleer de gelir..." Gülümsüyorum. "Özellikle de dostum dediğim kişilere."

Kaşları hafifçe kalktı. "Henüz patronun kızıyla evlenmemiş bir adamdan cesur sözler."

"Bu imparatorluğu kuran şey cesur sözlerdir," diye karşı çıkıyorum. "Ve cesur eylemler onu koruyacaktır."

Yamamoto cevap veremedi, tanıdık bir ses sözümü kesiyor.

"Ne sanıyorsun sen?"

Kolya'nın baş danışmanı Ryu'nun arkamda durduğunu görmek için yavaşça dönüyorum. Duruşu sert, bakışları yanık izleri bırakacak kadar sıcak. Kusursuz giyinmiş, siyah takım elbisesi kesecek kadar keskin, ama ondan yayılan öfkenin zarif bir yanı yok.

Ryu ve ailemin yolları daha önce de kesişmişti. Bağırısındaki kurşun yarası bu karşılaşmanın kalıcı bir hatırlatıcısı, ancak bunun çok mutlu bir karşılaşma olduğundan şüpheliyim.

"Ryu-san," diyorum yumuşak bir sesle, sanki onu gördüğüme gerçekten sevinmişim gibi. "Biz de tam geleceği tartışıyorduk."

"Gelecek mi?" Ryu tekrarlıyor, sesi kısık bir hırıltı. Yamamoto'ya bakmıyor. Öfkesi doğrudan bana yönelmiş durumda. "Sen bu ailenin geleceğinin bir parçası değilsin. Aslında bu ailenin bir parçası bile değilsin. Sen lanet bir *gaijin* yabancısın." Dudakları karanlık bir şekilde kıvrıldı. "Buraya ait değilsin."

Yüzüm nötr kalsa bile, kelime kesiyor. Her zaman keser.

Gaijin. Yabancı. Davetsiz misafir. Ne olduğumu anlayacak yaşa geldiğimden beri duyduğum bir kelime. Yarı Japon, yarı Norveçli. Yakuza dünyasının bazı eski kafalı -ve evet, *ırkçı* diyeceğim- köşeleri için fazla uzun, fazla Avrupalı, fazla farklı.

Ryu'ya hafifçe gülümseyerek hakaretin üzerimden kaymasına izin veriyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diyorum usulca, yaklaşıarak. Oda küçülmüş, sessizleşmiş, herkes bir sonraki adımı bekliyormuş gibi hissediyor. "Kolya'nın kızıyla evleniyorum. Seçmelere ya da bir pozisyon için görüşmüyorum. Senin lanet olası *patronun* olmak üzereyim."

Ryu'nun çenesi sertçe gerilir.

Sesimi alçaltarak eğildim. "Bu nedenle, mevcut pozisyonunuzu korumak için mülakata girmeniz gerekecek. Eğer bununla ilgili bir sorunuz varsa, bunu Kolya ile konuşmanızı öneririm." Başımı iki yana çevirip gözlerimi odanın içinde gezdirirken çatıldı. "Şimdi, nerede o...?"

Ryu ve benim aramdaki gerilim çatırdıyor, hava şiddet tehdidiyle uğulduyor. Kendini kontrol altında tutmak için savaşıırken kaslarının kıvrıldığını ve burun deliklerinin açıldığını görebiliyorum.

Ama bana dokunamayacağını biliyor. Burada olmaz. Bu gece olmaz.

O da doğruldu, yüzü karanlık bir öfke maskesine dönüştü. "Bu saçmalıkla ne yapmaya çalışıyorsan pişman olacaksın," diye mırıldanıyor, sesi zorlukla dizginlenen bir öfkeyle titriyor. Sonra hızla topuğunun üzerinde dönüyor ve ayak sesleri odada yankılanarak uzaklaşıyor.

Memnun bir gülümsemeyle gidişini

izliyorum. Takeshi: Bir. Ryu: Sıfır.

Senin hamlen, sik kafalı.

Yamamoto'nun sadakatini kazanmak için yaptığım bariz girişime devam etmek için dönüyorum. Ancak, muhtemelen için akıllıca bir şekilde, çoktan geri çekildi, kalabalığın içinde kaybolurken açıkça bu fikirden soğudu.

Her neyse. Onun gibi daha bir sürü var.

Omzuma inen keskin bir yumrukla irkiliyorum. Dövüşmek için can atan Ryu'yu değil, gri gözleri öfkeyle parlayan *Katarina*'yı bana bakarken bulduğumda çenem açılıyor.

Eğer o lanet elbisenin içinde *mutlak* bir *günah* gibi görünmeseydi çok daha tehditkâr olurdu.

Kirli beyaz, ayak bileklerine kadar iniyor, ince omuz askıları , sırtı daldırma. Uzun, bakır sarısı saçları çok özenli olmasa da toplanmış.

Prensesçilik oynuyormuş gibi görünmeden temizlik yapmakta çok başarılı. Katarina, içinde hareket ettiği dünyayı ve bu dünyanın, ortasında yalnız olan bir kadına karşı ne kadar acımasız olduğunu açıkça anlıyor.

Gözlerim boynunun narin çizgisinde geziniyor ama bana bakışında narin bir şey yok.

"Buraya gelip ailemle uğraşamazsın," diye öfkeyle işaret etti.

"Ailemiz, tatlım," diye düzeltiyorum, sesimin tehlikeli bir şekilde düşmesine izin vererek.

İmza atarken elleri keskin bir şekilde hareket ediyor. *Yapma*.

Sırıtiyorum. "Ama biz gidiyoruz-"

Bir bakışıyla sözümü kesti ve ben düşüncemi tamamlayamadan uzaklaştı.

Çok öfkeli. Buna bayılıyorum. Bu ateş, bu boyun eğmeyi reddetme... Kolya ona baktığında itaatkâr bir varis görüyor olabilir ama ben kıvılcım görüyorum. Bir meydan okuma.

Benimle her savaşıacak.

Güzel.

Parti saatlerce sürüyor, ama ben kalıyorum, izliyorum, dinliyorum. Kolya bir kez bile ortaya çıkmadı. Ama kaptanları ve müttefikleri buradaydı. Kutlama sona ermeye başladığında, yarım düzine adamla tohum ekmiştim. Bazıları bana kibarca başlarını sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar temkinli, ama birkaçı -Yamamoto dahil- dinlemeye istekli. Kolya'ya sadıklar, ama hayatta kalmaya daha da sadıklar. Onları benimle ittifak yapmanın zirvede kalmak için en iyi şansları olduğuna ikna edersem, geleceklerdir.

Bu gece yaptığım her şey hesaplanmış. Stratejik. Hepsi bir amaç için.

Kolya Ishida'nın düşüşü.

Ama önce... Kızına ihtiyacım var.

* * *

Katarina'yı koi havuzunun yanında durmuş, sanki tüm cevapları içinde barındırıyormuş gibi suya bakarken buluyorum. Fenerlerin ışığı teninde yumuşak bir altın parıltısı yaratıyor. Sessizce yaklaşıp birkaç adım ötede duruyorum.

"Yeni nişanlanmış birine benzemiyorsun," diye gözlemliyorum.

Sertleşiyor ama dönmüyor. "Çünkü ben değilim." Elleri omzunun üzerinde hızla hareket ediyor, jestleri kırılmış. "Bu gerçek değil. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Onlar için yeterince gerçek," diye yanıtlıyorum konuklara doğru başımı sallayarak.

Sonunda yüzünü bana döndü, yüzü taş kesilmişti. "Benden ne istiyorsun?"

Onun bedeni ile benim bedenim arasında yalnızca bir nefeslik boşluk kalana dek yaklaşıyorum. "Ben zaten sana söyledim," diye mırıldanıyorum.

"Her şeyi."

Gözleri hafifçe açılıyor, nefesi boğazında düğümleniyor. Bir an için ikimiz de hareket etmiyoruz. Gerilim gittikçe daha sıkı sarılıyor, ta ki havanın kendisi kopacakmış gibi hissedene kadar.

"Gerçek benden bahsediyorum," diye işaret ediyor belli belirsiz. "Diğerinden değil."

Tehlikeli bir şekilde gülümsüyorum. "*Onu* kovalamamı, pis yere yatırıp *sikmemi* isteyen kızdan mı bahsediyorsun?" Mırıldanıyorum, son kelimelerin kulaklarını okşamak için havada dolaşmasına izin veriyorum.

"O ben yokum."

Kaşlarımı çatıyorum. " fikirde değilim. Ve *parmaklarımdın* yıldız tanık olarak kürsüye çıkmaya hazır inanıyorum."

Üç parmağımı ağızma götürüp dramatik bir şekilde yalayarak temizlediğimde yüzü kıpkırmızı oluyor. Bakışları bir anlığına benimkilere kilitleniyor, boğazı sessizce inip kalkıyor.

Sonra birden büyü bozuldu ve Katarina benden uzaklaştı.

"Benden uzak dur," diye aniden işaret ediyor, sonra topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor, bunu yaparken gözlerimin kalçalarının sallanışına takıldığının ya farkında değil ya da umursamıyor.

Gülümsüyorum, yavaşça ve kasıtlı olarak.

Hiç şansın yok prenses.

KATARINA

Bu "Nişan" partisi hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiriyor. Seslerin uğultusu, kadehlerin şingirtısı, binlerce gözün içimi yaktığını hissetmek... Çok acımasız.

İstemediğim halde gülümseme ya da bu insanların hakkımda ne düşündüğünü umursuyormuş gibi kafa sallama sanatını mükemmelleştirdim. Ama bu gece sabrım taşıtı ve yemin ederim Takeshi bana bir kez daha sırtırsa gözüne çatal sokabilirim.

Sakin ol, diyorum kendime, kaosun ve kalabalığın içinde ilerlerken elbisemi düzeltiyorum. Bir an yalnız kalmaya ihtiyacım var, bir parça sessizliğe.

Toplantının kenarından dolanarak odanın daha sessiz bölümüne ve geniş cam pencerelerin yanına yerleştirilmiş bir grup sandalyeye doğru kayıyorum. Dışarıdaki koi göleti ay ışığında parıldıyor ve bir an için balıklardan biriyle yer değiştirmenin ne kadar güzel olacağını düşünüyorum.

"Katarina."

Hana Mori'nin yaklaştığını görmek için dönüyorum. Bir an için önümdeki görüntüsü bulanıklaşıyor, yerini iki ay önceki kabusun anısı alıyor: iki sandalye, yanmış bir ofis

Bina, hava ve yıkıntılardan başka hiçbir şeyin üzerinde durmayan bir tahterevalli.

Yüzü şimdi daha temiz, saçları düzgün ve kusursuz, ama gözleri kirisin üzerinden bana bakan gözlerle aynı, korkudan irileşmiş ama kırpışmıyor, benimle aynı umutsuz umut kırıntısına tutunuyor.

Birlikte rehineydik, Miyamoto Katō'nun ailelerimizi birbirine düşürmeyi amaçlayan hastalıklı oyununda piyonlardık. Eğer benim ailem önce gelip beni kurtarmaya çalışırsa, tahterevalli devrilecek ve onu ölüme yuvarlayacaktı. Önce onun ailesi onu kurtarırsa, düşen ben olurum.

Böyle bir şeyi birlikte yaşadığımızı ve o günden beri birbirimizi görmediğimizi ya da hiç tanımadığımızı fark etmek çok garip.

Hana birkaç adım ötede durup usulca gülümsüyor. "Uzun zaman oldu."

Parmaklarım iki yanımda seğiriyor. Ellerimi izliyor ve sonra, beni şaşırtarak, beceriksizce ama kasıtlı olarak kendi ellerini kaldırıyor.

"Sadece biraz biliyorum," diye işaret ediyor, biraz beceriksizce. "Ama işaret edebildiğimden daha fazlasını anlayabiliyorum," diye sesli bir şekilde ekliyor.

Bu beni sersemliğimden kurtarıyor. Bir an için ona sırtıtıyorum, sonra bir araya gelip bir saniyeliğine sarılıyoruz.

Hana'nın Takeshi'nin ikizi olduğunu görmemek zor. Onun boyunda değil ve siyah saçları ağartılmış sarı. Ama yüz hatları, özellikle de gözleri ürkütücü derecede benziyor. Kardeşleri gibi Hana'nın da belirgin bir Japon görünümü var, ancak annelerinden gelen bir miktar Norveçli de var.

"Eminim tekrar böyle karşılaşacağımızı tahmin bile edemezdin," diyorum kuru bir ifadeyle. Yüzündeki şaşkın ifadeyi gördüğümde

Parmağımı kaldırdım, bara gittim, barmenden bir not defteri ve kalem ödünç aldım ve geri döndüm.

"Üzgünüm," diye inliyor. "Sanırım işaretlerim düşündüğüm kadar iyi değil."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. *Sorun* değil, yazıyorum. Sonra daha önce imzaladıklarımı ekliyorum ve defteri ona uzatıyorum.

Gülüyor. "Hayır, bunun ikinci buluşmamız olacağını tahmin ettiğimi söyleyemem. Ama kabul etmelisin ki, her şey ilkinden daha iyidir."

Diğer bir deyişle, uçurumun üzerinde sallanan sandalyelere bağlıyken, bir sonraki hapşırığın ikimizi de ölüme sürükleyip sürüklemeyeceğini merak ederken.

Servis bu sefer çok daha iyi, diye yazıyorum ve onu güldürüyorum.

"*Çok* daha iyi," diye gülümsüyor. "Mekan da kesinlikle bir gelişme."

Düşünüyor musun? Ben yazıyorum. Babama tadilat yapmasını ve yanmış bir mimari tehlike havası yaratmasını önermeyi düşünüyordum.

Hana sırtarak başını sallıyor. "Umarım kardeşimden kurtulmuşsunuzdur," diyor gözlerini şakacı bir şekilde devirerek. "İnsanların onu boğmak istemesini sağlamak gibi bir yeteneği var."

Not defterini ve kalemi kaptım. Kendimi tutmayı başarıyorum ve sayfaya sadece "o biraz sinir bozucu" yazıyorum.

Yani, anlaşıyoruz. Ama Takeshi onun ikizi.

"Lütfen benim hesabıma geri çekilmeyin. O siki hayatım boyunca tanıdım. Çayı servis et, kızım."

Hey, diye sordu.

O lanet olası *bir pislik*, sayfaya karalıyorum.

Neyse ki Hana gülüyor. "Tüm bunların ne kadar tuhaf hissettirdiğini biliyorum. Ama bunun ailelerimiz arasındaki düşmanlığı sona erdirmesine sevindim."

Daha çok saklamak ya da gömmek gibi, diye

düşünüyorum kendi kendime. "Ben de," diye karşılık veriyorum.

Hana ve ben sonunda barda bir içki içiyoruz ve düşündüğümde daha fazla ortak noktamız olduğunu . Ve sonuçta o haklı: Bu anlaşma ne kadar berbat olursa olsun, ailelerimiz arasındaki olası kan dökülmesini sona erdiriyor. Ve bu iyi bir şey.

Sonunda o çekiliyor ve ben de elimdeki çantayı koltuğuma bırakmak için odanın önündeki alçak bir sahneye kurulmuş uzun masaya doğru ilerliyorum. Yerleşim düzeni özenli, kristal bardaklar ve cilalı gümüşler ışığı öyle yakalıyor ki, babam hiçbir masraftan kaçınmamış. Sonra bir şey fark ettiğimde kaşlarım çatılıyor.

Tabağımda bir zarf var.

Küçük ve işaretsiz, krem renginde ve kenarları hafif altın varaklı. Etrafa bakındım. Kimse dikkat etmiyor gibi görünüyor, bu yüzden kendimi sandalyeye bırakıyorum ve zarfı yırtarak açıyorum, burada olmadığı için babamdan küçük bir not olup olmadığını merak ediyorum.

Gözlerim içindeki kelimelere takıldığı anda, bunun ondan gelmediğini anlıyorum.

Sen benimsin.

Hepsi bu kadar. İmza yok. Açıklama yok. Sadece ağır siyah mürekkeple karalanmış iki kelime. Kağıdı düz bir şekilde açıyorum, odaya bakarken kalbim güm güm atıyor.

Takeshi.

Koridorun uzak tarafında duruyor ve tanımadığım biriyle konuşuyor. Duruşu rahat, yüzünde hala o kendini beğenmiş sırıtış var. Koyu renk gözlerini bana çevirdiğinde içimde bir şeyler kasılıyor. Ellerinin üzerimdeki ağırlığını, kulağıma unutmaktan mutlu olacağım şeyler fısıldarken nefesinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum.

Ya da en azından, kendimi unutmaktan mutlu olacağıma *ikna* etmeye çalıştığım şeyler.

Titreyerek gözlerimi çekiyorum ve kaşlarımı çatarak nota tekrar bakıyorum. Bunu buraya benimle dalga geçmek için mi koymuştu?

Odanın öbür ucundan ona dik dik bakıyorum, dönüp elimdeki notu kabul etmesini, bundan kendine pay çıkarmasını istiyorum. pes ediyorum ve partide beklenen turları atmaya başlıyorum.

Misafirlerin arasında dolaşmak biraz mayın tarlasında yürümeye benziyor. Her gülümsemem boyanmış, her cevabım prova edilmiş gibi geliyor. Babamın yokluğu fark ediliyor elbette.

"İş," diyorum herkese sorulduğunda, yüzümdeki ifade hiç değişmeden. "Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Bazıları başını sallıyor, daha fazla zorlamadan yalanı kabul ediyor. Diğerleri ise bir süre daha oyalanıyor, özenle oluşturduğum maskenin arkasına bakmaya çalışıyorlar. Ben sadece gülümsemeye devam ediyorum. Hareket etmeye devam ediyorum.

Babam bana iyi öğretti: asla zayıflığını görmelerine izin verme.

"Büyük bir gün," diye mırıldanıyor Rusça bir ses. "Ama babanın ortaya çıkmasını gerektirecek kadar büyük değil gibi görünüyor."

Kahretsin.

Dönüyorum, gülümsüyorum ve Sergey Vorobev'i selamlıyorum. Planlar değiştiğinde, yani Takeshi o akşam yemeği partisini bastığında, babam Sergey'e ulaştı ve kibarca beni Rodion'la evlendirme planının artık masada olmadığını bildirdi.

Ondan bir daha haber alamadık. Mesajın yerine ulaştığına dair iyi bir işaret değil - Sergey'in yüzündeki ekşi ifade de öyle.

Nina partide tek başına dolaştığından, daha önce barmenden ödünç aldığım kalem ve not defterini elimden bırakmadım. Karalıyorum "Oğlunuz için en derin özürlerimi sunarım Bay Vorobev. İmparatorluklarımızın birleşmiş bir aile olarak büyük işler başarabileceğini biliyorum. Ancak bu büyük işleri müttefik olarak da yapabiliriz, sizce de öyle değil mi?"

Sergey yüzünde bir çatık kaşla okuduktan sonra homurdanarak reddetti.

"Babanızla bir *anlaşmamız* vardı, Bayan Mori," diye homurdanıyor.

"Bunu takdir ediyorum," diye yazdım. "Ama babam kiminle evleneceğime benim karar vermemi istedi."

Saçmalık olduğu ortada. Ama "oğlun sarhoş, kaba saba bir pislik ve onunla evlenmektense umumi tuvalet kapı kolunu yalamayı tercih ederim "den daha iyi bir açıklama.

Sergey homurdanır. "Yani oğlum yerine, saatli bir bombayla evlenmeyi mi seçiyorsun?!" diye tükürür.

Bir cevap yazmaya başlıyorum, ama elimi not defterinden uzaklaştırıyor.

"Baban nerede, *malen'kaya printsessa*." *Küçük prenses*.

Evet, sen de siktir git Sergey.

"İş aradı," diye karaladım.

"Onu buraya geri getirin," diye mırıldandı Sergey. "Bu hakaret yeterince uzun sürdü."

Cevabımı hemen yazmıyorum. Sadece kalemi ve kağıdı tutuyorum, bakışlarımın ona saplanmasına izin veriyorum, an dayanılmaz derecede garipleşene kadar oyalanıyorum.

"Bay Vorobev," diye yazdım. "Oğlunuzla işler yolunda gitmediği için tekrar özür dileyebilirim. Ama babamın imparatorluğuna hizmet ederken kendi irademle yaptığım seçimler için sizden ya da bir başkasından özür dilemeyeceğim. Eğer iş konuşmak istiyorsanız, tam burada duruyorum ve babam adına . Eğer sadece şikâyet etmek için buradaysanız, bu gece Yakuza erkek arkadaşlarını o adamların gerçek *eşleriyle* paylaşmak zorunda kaldıkları için sızlanıp duran bardaki kız arkadaş ve metres grubuna katılabilirsiniz."

Cevabımı okurken yüzü kararıyor. Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, öfkesi dışarı taşmaya çok hevesli, arkamı dönüp uzaklaşıyorum, aslında bir bok yapmayacağını bilerek onu öylece bırakıyorum.

Ryu'yu odanın öbür ucunda görüyorum, Yamamoto ve Takeshi'nin daha önce etrafında dolandığı birkaç adamla konuşurken yüzü kararmış. Nina'yı buluyorum ve odanın diğer adamlara doğru yürürken benim için çeviri yapmasını istiyorum, midem hafifçe bulanıyor.

Onlara ulaştığımızda Ryu'nun kaşları daha da çatılıyor. Çenemi kaldırıp öne doğru adım atarken beni dikkatle süzüyor.

"Ne babamın istekleri, planları ne de liderliği değişiyor," diye imzalıyorum, Nina yüksek sesle tercüme ediyor. "Ishida-kai her zaman olduğu gibi devam edecek. Bu evliliğin tek yaptığı ittifaklarımızı güçlendirmek ve bunun kimsenin istemediği bir savaşa dönüşmesini engellemek. Hepsi bu. İmparatorluk her şeyden önce gelir."

Adamlar kendi aralarında mırıldanıyor ve babamın çok "önce imparatorluk gelir" sözünü tekrarlıyorlar.

Yamamoto'ya dönüyorum. "Sevgili nişanlım daha önce seninle ne hakkında konuşuyordu?"

Yaşlı adam biraz rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Bayan Ishida-"

"Yıllardır babamla müttefiksiniz. Bir cevap istiyorum."

Yamamoto yavaşça nefes veriyor ve gözlerini kaçırıyor. "Sanırım benimle... arkadaş olmaya çalışıyordu, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

, ama Yamamoto ile işim henüz bitmedi.

Nina'nın tercüme etmesini bekleyerek, "Hayır, bilmiyorum," diye işaret ediyorum. "Yani seni becermeye mi çalışıyordu?"

Yamamoto'nun yüzü kararır.

"*Affedersiniz?*" "Açık ol. Spesifik ol."

Rahatsız bir şekilde öksürüyor. "Sanırım ittifak içinde bir ittifak kurma anlamında arkadaş istedi."

Orospu çocuğu.

Daha evlenmedik bile ama şimdiden ailemin önde gelen müttefikleriyle yan anlaşmalar yapmaya çalışıyor.

"Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim, Yamamoto-san."

Grup dağıldığında Ryu geride kalır. Yakınına eğilir, sesi alçaktır. "Takeshi bir sorun olacak. Ona atabileceğimden daha fazla güvenmiyorum."

"Ben de," diye cevap verdim hemen. "O fırsatçı bir pislik."

"Tam olarak kimden ?"

Arkamdan gelen Takeshi'nin sesiyle kaskatı kesiliyorum. Bir an için konuşmanın içine *nasıl* girebildiğine şaşırdım ama sonra bu lanet psikopatın bir iki hafta içinde iyi derecede işaret dili öğrendiğini hatırladım. Bu çok garip.

Ama sonra bir düşünce ağzımın kenarlarını kıvırıyor. Ryu'dan uzaklaşıp kendini beğenmiş nişanlıma dönerken sahte bir şekilde gülümsüyorum.

"Kimden bahsettiğimizi sanıyorsun?" İşaret ediyorum. Bu kez, genellikle kullandığım Amerikan versiyonunun aksine *Japon* İşaret Dili'nde, çünkü çok daha yaygın olarak anlaşılıyor.

Takeshi başını yana eğiyor, gözleri beni delip geçiyor. Sırıtişım genişliyor.

Yakaladım seni, pislik.

Ryu'ya dönmeye başlamıştım ki Takeshi boğazını temizledi. "Şey, 'fırsatçı pislik' dedin. Ben de sadece sizinkilere yaltaklandığınızı düşündüm."

Kasılıyorum ve gözlerim genişçe sırttan Takeshi'ye dönüyor, ancak gözleri kara bir kötülükle parlıyor.

"Tüh," diye iç geçirdi. "Görünüşe göre yanlışlıkla tüm gizli kod dillerinizi öğrenmiş olabilirim." Beni geçip Ryu'ya bakıyor. "Eminim musallat olunması gereken köhne bir ev vardır, ya da

geri dönmeye çok ihtiyacı olan bir köprü. Neden sen gitmiyorsun ve nişanlımla yalnız konuşmama izin vermiyorsun?"

Yemin ederim Ryu'nun dişlerinin gıcırdadığını *duyabiliyorum*. Ama adam her şeyden önce bir samuray gibi kendini kontrol ediyor. Yani Takeshi'ye paslı bir kaşıkla öldürmek ister gibi baksa bile, yüzündeki tek bir kası bile oynatmıyor.

"Bayan Mori..." diye sessizce homurdanıyor.

"İyi olacağım Ryu," diye karşılık veriyorum, ona bakıp gözlerimi kısa bir süre için deviriyorum. "Onunla ben ilgilenirim. Teşekkür ederim."

Ryu sertçe eğilir ve Takeshi'ye bir kez daha ölümcül bir bakış fırlattıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşır.

"Şimdi... *ona iyi bak* dediğinde..." Takeshi yaklaşıyor. "Güzel ağzını aletimin etrafına sardığını varsaymalı mıyım?"

"Daha çok kışını bir *silaha* sarmışsın, tetiği de fişek yatağı çok çok hafifleyene kadar çekiyorum."

Takeshi'nin kaşları eğilerek çatılır. "Bu... grafikti." "Beni rahat bırakabilir misin?" Ters bir şekilde imzalıyorum.

"Daha evlenmedik bile ama şimdiden danışmana ihtiyacımız var," diye iç geçiriyor.

"*Sen* kesinlikle yap." I işaret Alaycı bir şekilde, ateş etmek onu bir bakış. "Artı ilaç."

Takeshi kıkırdar. "*Hiçbir* fikrin yok prenses."

"Sanırım eğitilmiş bir tahmin yapabilirim," diye karşılık veriyorum. "Ve bunların hiçbirinin ayak parmaklarıma basabileceğin anlamına geldiğini düşünme," diye işaret ediyorum, hareketlerim keskin.

"Anlamı?"

Ona ters ters baktım. "Yani müttefiklerimden uzak dur ve onları kendi tarafına çekmeye çalışmaktan vazgeç."

"Ben de senin olanın benim, benim olanın da senin olduğunu sanıyordum *canım*," diye sırtıyor.

"Yanlış düşünmüşsün," diye karşılık verdim.

"Ve üzgünüm," diye devam ediyor. "Müttefikleriniz mi?"

"Ben babamın iki numaralı adamıyım. Sen sadece bir aksesuarsın. Bir el çantası."

Takeshi'nin sırtışı genişler. "*El çantası* mı? Beni yaraladın prenses."

"Bana böyle hitap etmeyi bırakmanı şimdiye kadar sana yüzlerce kez söylediğime eminim."

"Sana başka ne diyebilirim ki? Sevgili nişanlım mı?" Sesini alçaltıyor. "Sanırım bunu itiraf ettiğinden daha çok seviyorsun."

O anda akşam yemeği anonsu yapılıyor ve sohbetimiz kısa kesiliyor. Masaya doğru yürümeden önce Takeshi'ye son bir bakış fırlatıyorum.

Akşam yemeği başlar, atmosfer gerilir ve sonunda gecenin en önemli parçası olan *fugu*, diğer adıyla kirpi balığı sashimi büyük bir tantana ile sunulur.

Balon balığı lezzetli olsa da, organlarında ve derisinde bulunan yüksek seviyedeki tetrodotoksin nedeniyle *son derece* tehlikelidir - bir balıkta otuz kişiyi öldürmeye yetecek kadar. Bunu hazırlayan ve servis eden şefler, bıçaklarıyla cerrah olmak için yıllarca eğitim alırlar ve bütün bir akşam yemeği partisini öldürecek herhangi bir şeyi değil, yalnızca yenilebilir kısımları servis ettiklerinden emin olurlar. Eğlenceli gerçek: aşçılık lisansı almak için yapılan final sınavının bir parçası olarak

kendi hazırladıkları *fugu'yu* yemek zorundalar.

Baskı yok.

Ailemizin iyi tanıdığı bir adam olan şef, hassas hareketlerle dilimlemeye başlıyor. Ama yarısında Takeshi yanımdaki koltuğundan kalktı.

"Ne yapıyorsun sen?" Ona ters ters bakarak işaret ediyorum.

"Otur yerine!"

Masanın etrafında Şef Sawada'ya doğru yürürken iyi niyetle gülümsüyor. "Alabilir miyim?" diye mırıldanıyor Japonca.

Şef Sawada kaşlarını çatıyor, gözlerini bana diyor. Takeshi'ye ters ters bakıyorum. "Kendini utandırmayı bırak. Bu davadaki saçmalıkların insanları öldürme potansiyeline sahip. Otur. Otur."

"Sakin ol prenses," diyor yumuşak bir sesle. "Bunu daha önce de yaptım."

Şeften bıçağı alır, adamın itirazlarını görmezden gelir ve balığı kendisi dilimlemeye başlar. Elleri sabit, yüz ifadesi soğuk ve okunaksız, o çalışırken oda şaşkın ve dehşete düşmüş bir sessizlik içinde onu izliyor. İşini bitirdiğinde tabağıma bir parça koyuyor ve bana doğru eğiliyor, sesi kulağıma karşı sessiz bir mırıltı gibi geliyor.

"Bir bıçakla ne kadar iyi olduğumu bilmelisin, nişanlım."

Meydan okuma havada asılı kalıyor, kalın ve ağır. Tereddüt ediyorum, yarı saydam, mükemmel ve potansiyel olarak ölümcül olan balık parçasına bakarken nabzım hızla atıyor.

"Devam et prenses," diye mırıldanıyor yine. "Ye bakalım."

Sinmemi istediğini biliyorum. Hayır dememi ve müttefiklerimin önünde zayıf görünmemi, kendi nişanlımdan korkmamı istiyor.

Zayıflık göstermeyeceğim. *Gösteremem.*

Çubuklarımı alıp tabağımdaki balık parçasını kaldırıyorum ve ağzıma atıyorum. Dilimin üzerinde eriyor, narin ve soğuk.

Çiğneyip yutarken meydan okurcasına ona baktığımda Takeshi halinden memnun görünüyor. Odanın geri kalanındaki gerginlik eriyor, herkese gülümsemek için döndüğümde her yerden duyulabilir nefesler geliyor.

"Şefe saygılarımı sunarım," diye büyük bir sırtışla imzalıyorum, Nina'nın kalabalığa tercüme etmesine izin veriyorum ve ardından gelen kakhaha ve alkışların tadını çıkarıyorum. Nina bana endişeyle bakıyor ama balon balığımı bitirirken ben de ona göz kırpiyorum.

Birdenbire dilimin üzerinde hafif bir uyuşukluk yayılmaya başladı. Dudaklarıma.

Vay anasını.

Gözlerim açılıyor, nefesim vücudum sertleşiyor. Bakışlarım Takeshi'ye kayıyor, o yine sakince yanımdaki koltuğuna oturmuş, ifadesi okunamaz bir halde beni izliyor.

"Balık nasıl *canım*," diye sessizce homurdanıyor.

Boğazım düğümleniyor, panik damarlarımda orman yangını gibi kükremeye başlarken o yakınıma eğiliyor.

"Sadece küçük bir parça," diye mırıldanıyor kulağıma. "Sadece sana hatırlatacak kadar..."

"Bana *neyi* hatırlatacaksın!?" Hızla atan nabzımı yavaşlatmaya çalışarak çılgınca işaret ediyorum.

Takeshi kendi tabağından bir parça balık koparıp ağzına atarken bakışları ayrılmıyor.

"*Şu anda kimin olduğunu*," diye mırıldanıyor.

Şarabımın geri kalanını yudumladıktan ve önümdeki su bardağını boşalttıktan sonra uyuşukluğun başladığını hissediyorum. Ama az önce olanların ağırlığı geçmiyor, hem de hiç.

Bu adam lanet bir deli.

Olanların berbat bir oyun mu, bir güç gösterisi mi yoksa Takeshi'nin beni ailelerimizin önünde zehirleyecek kadar deli olması mı olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

Onunla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm.

Artık ondan sağ çıkabileceğimden bile emin değilim.

KATARINA

Ertesi sabah, dün gecenin tadı hâlâ dilimde.

Neyse ki balık değil - Takeshi'nin hassas elleriyle oyulmuş o narin tehlike şeridi gitti, gerçi uyurken ağzım hala ara sıra karıncalanıyordu. Ancak bir sonraki seviye güç oyununun acı tadı hala orada.

Bir bıçakla ne kadar iyi olduğumu bilmelisin, nişanlım.

Yani, ciddi mi? Adam beni nişan yemeğimizde herkesin gözü önünde kasıtlı olarak zehirledi.

Dudaklarım büzülmüş, düşüncelerim hâlâ kapkarayken yatak odamda adımlarken ipek daha sıkı sarıyorum. Ağır bir iç çekişle, sonunda yatağıma uzanıyorum ve sonra sırt üstü uzanıyorum.

Furrcules biraz daha yakınımaya sokulmak için kayarken kalçama doğru kıvrılıyor. Hafifçe horluyor, içimde kopan fırtınanın farkında değil.

Yavaşça, bana karşı olan sıcaklığı öfkemin bir kısmını eritiyor. Alaycı bir gülümsemeye, ona bakmak için dönüyorum, çizgileri okşuyorum

kulaklarının arkasından mırıldanıyor.

Şu anda böyle bir huzuru hissetmek için her şeyimi verirdim.

Nina içeri girmeden önce kapıyı hafifçe çalıyor, kot pantolon ve kapüşonlu tişörtle rahat bir şekilde giyinmiş. "Kahve getirdim," diye anons ediyor, dumanı tüten iki fincan tutarak. "Nasıl gidiyor? Bütün gece sızmış gibi görünüyorsun."

"Ne ele verdi?" Asık suratla imzalıyorum, ayağa kalkıp bardağı alırken kaşlarımı çatıyorum. Şu anda kafeine ihtiyacım var. İçimi dökebileceğim, olayları şekerle kaplamayacak biri daha da gerekli olabilir.

Nina yatakta Furrucules'in uyuklayan cüssesinin yanındaki eski yerimi alıyor, kahvesini yudumlarırken benim yeniden adım atmaya başlamamı izliyor. "Bu balıkla ilgili, değil mi?"

"O pislik beni öldürebilirdi!" Öfkeyle imzalıyorum.

Nina her zamanki gibi sakın bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

"Tamam, bir *şans* var mı
bir kaza mıydı?"

Durdum ve ona bir bakış attım. Yüzünü buruşturdu.

"Siktir, Kat..." Başını sallıyor, kaşları çatılmış. "Ryu biliyor mu?"

Dün gece Nina'ya balık olayından kısaca bahsettim. Ryu'ya söylemeyi *düşündüm*, hatta Takeshi'nin beni zehirlediğini öğrendiğimde vereceği tepkiyi hayal ettim.

Ama *sonra* babamın başdanışmanı nişan yemeğimizde Takeshi'nin kafasını keserse ortaya çıkacak rezaleti düşündüm. Onun yerine bu konuyu düşündüm.

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Bunun acısını senden çıkarmak istememiştim." Kahvemden bir yudum alıyorum ve iç çekiyorum. "Bahse girerim *bu* işlevsiz aileye düştüğün için mutlusundur."

Gözlerini deviriyor. "Doğru, çünkü Ishida evinden önceki hayatım kesinlikle güneş ışığı ve güllerden ibaretti," diye mırıldanıyor.

"Ailenizin akşam yemeği partilerinde hiç zehirlenen oldu mu?"

"Muhtemelen," diye kıs kıs güldükten sonra iç çekip başını sallar. "Tamam, o zaman Ryu'ya söylemeye hayır."

"Hayal edebiliyor musun?"

Sırıttıyor. "Hayır. Ama tahminimce çok detaylı bir şekilde biliyorsunuzdur."

Sandalyeye kıvrılıp kahvemi yudumlarırken parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

"Hey, iyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Evet," diye imzaladım. "Sadece... Yani orada oturmuş, oyun mu oynuyordu yoksa ölmek üzere miydim karar çalışıyordum..." Başımı sallıyorum. "O lanet olası bir deli, Nina."

Başını sallıyor. "Kesinlikle. Ama bence esas olarak senin derinin altına girmeye çalışıyor. Ve öfkeyle titreştiğine bakılırsa, başarılı olduğunu söyleyebilirim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bundan nefret ediyorum. Bütün gece aklımdaydı." Az önce ne söylediğimi fark ettiğimde Nina sırtttıyor.

"değil," diye imzalıyorum.

"*En ufak bir şey yok* mu? Gerçekten mi?" Parmaklarını Furrcales'in yumuşak kürkünde gezdirirken sırtttıyor ve kaşlarını sallıyor. "Yani, evet, adam psikopatın teki. Ama... Yani..."

Sözünü bitirdiğinde, ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Hayır, lütfen," diye imzalıyorum, dudaklarım gergin. "Orada durma."

Nina gözlerini deviriyor. "O *seksi*, tamam mı?" Yüzümü buruşturuyorum, o

da gülüyor.

"Oh, siktir git. Bariz olanı söylediğim için beni tuhaf biri yapma. Nişanlın delinin teki tabii. Ama *çok* yakışıklı bir adam."

"Katılmıyorum."

"O çok *seksi* Kat," diye homurdanarak karşılık veriyor. "Artı, şu çılgınlık olayı onu biraz daha güçlendiriyor. Sakın bana yanıldığımı söylemeye kalkma."

"Denememe gerek yok. Yanılıyorsun. O çekici değil."

"Çekici."

Gözlerimi deviriyorum. "O zaman onunla evlen!"

Gülüyor. "Beni kutsadığın için minnettarım. Ama *belli ki* gözünü diktiği kişi ben ."

"Ne *şanslıyım*."

* * *

Böyle zamanlar bana Nina'ya sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyor. Bugünkü sataşmalarının hiçbirisi ciddi değildi. Ama onu bu sabahki amacının beni Takeshi'nin fiziksel çekiciliğine ikna etmek olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum.

Yani, tamam, evet, kayıt dışı, adam *muhteşem*... gerçi bana eski kafalı diyebilirsiniz, ama biri size sinir zehri verdiğinde cazibenin azalmasının bir yolu vardır.

Hayır, daha önceki amacı kafamı tekrar oyuna sokmak, enerjimi yükseltmek ve odaklanmamı sağlamaktı. Ve işe yaradı. Artık odamda Takeshi'nin ne kadar ateşli bir psikopat olduğunu düşünmek yerine daha net düşünebildiğim için şu anda hayatımın gerçeklerine odaklanmış durumdayım.

Babam uyanık ve tetikte, ancak hastane bazı testler yapmak için onu bir gün daha hastanede tutacak. Ona bu kadar iyi bakmalarına sevindim, ancak sorun şu ki, orada ne kadar uzun süre kalırsa, herhangi bir şekilde ortaya çıkmazsa, daha fazla insan bir şeyleri sorgulamaya başlayacak.

Ve şimdi, Takeshi dışarıda açıkça müttefiklerime yakınlaşmaya çalışırken, kendisini "onların adamı" olarak göstermek için bazı eski Yakuza liderlerinin ataerkil eğilimleriyle oynarken?

Evet, kendi ittifaklarımı güçlendirmeliyim. Çabuk ol.

Ryu'yu bulduğumda neredeyse öğlen olmuştu. Papa'nın ofisinde, *waka gashira* teğmenlerine rapor veren iki fuku-honbucho-sokak *seviyesi lidere* emir yağıdıyor.

Beni fark ettiğinde, huysuzca onları kovuyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Hiç vakit kaybetmem.

"Kimin sadık olduğunu bilmem gerekiyor," diye işaret ediyorum, hareketlerim net ve kasıtlı. "Ve Takeshi ile kimin konuştuğunu."

Ryu'nun ifadesi sertleşir. "Dün gece Yamamoto'yu kışkırtmanın ötesinde bir hamle yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Onun yerinde olsan sen de olmaz mıydın?"

Ryu nefesinin altında küfrediyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "O piçten hoşlanmıyorum. Çok kendini beğenmiş, kendinden çok emin. Bu evin sahibiymiş gibi içeri girdi ve bu aptalların yarısı şimdiden ona kurtarıcılarıymış gibi bakıyor."

"Katılıyorum," diye başımı salladım. "İşte bu yüzden şimdi harekete geçmeliyiz. Bu imparatorluk babam yokken senin ve benim yöneteceğim-"

Ryu nazikçe araya girerek, "Sen kaç," dedi. "Benim görevim, babana her zaman olduğu gibi sana da elimden geldiğince destek olmaktır."

Ona gülümsüyorum. "Bu aile için çok iyisin Ryu."

Gülümsüyor. "Bu aile benim ailem. Hayatım da dahil olmak üzere her şeyimi babanıza borçluyum. Bu imparatorluğu sahip olduğum ve olduğum her şeyle koruyacağım."

"Aynen," diye imzalıyorum. "İşte bu yüzden Takeshi Mori'nin içeri girip kendisine ait olmayanı almasına izin vermeyeceğim."

Ryu'nun keskin gözleri uzun bir süre benimkileri arıyor. Sonunda başını sallıyor. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Yavaşça nefes veriyorum. "Kulağınızı yerden ayırmayın. Güvendiğiniz kaptanlarla konuşun. Babamın isteklerinin değişmediğini bilsinler - Ishida-kai bana hesap verir."

"Ya Takeshi?" Ryu homurdanıyor, sesinde bir parça heves var.

"Onu bana bırak," diye imzalıyorum, dudaklarımda tehlikeli bir gülümsemeyle.

* * *

Öğleden sonrasının geri kalanı sessiz toplantılar ve ince manevralarla geçti. Mülkte bir gölge gibi dolaşıyor, şahsen tanıdığım ve güvenebileceğimi bildiğim *waka gashira*'ları kenara çekiyor ya da çağırıyorum. Gerektiğinde Nina'nın tercümanlığıyla onlara babama ettikleri yeminleri hatırlatıyorum. Onlara *hiçbir şeyin* değişmediğine ve onun yokluğunda liderlik etmeye hazır olduğuma dair güvence veriyorum.

Johnny Iwao adında bir kaptan, "Kolya-sama seni sorumlu bıraktı," diye mırıldanıyor, ifadesi belirsiz, gözleri Nina'ya kayıyor. "Ama Takeshi-"

"O bir yabancı," diye sertçe işaret ediyorum. "Bizim yöntemlerimizi anlamıyor. Bu aileyi anlamıyor."

"Yine de o senin kocan olacak...?"

"Bu benimle eşit olduğu anlamına gelmediği gibi ona otomatik olarak güç de vermez. Anlaşıldı mı?"

Adam yavaşça başını sallar. "Mükemmel. Size güveniyorum Katarina-sama, tıpkı babanıza güvendiğim gibi."

Güzel. Bir tane daha.

Akşam olduğunda, çok yorgun oluyorum. Ayaklarım , başım zonkluyor ve tek istediğim kendime ait bir an. Fenerlerin canlanmaya başladığı bahçelere çekiliyorum. Furrcoles yürüyor, ara sıra yapraklara vuruyor, küçük hırıltıları sessizliği bozuyor.

Taş bir bankın üzerine çöküyorum, başımı arkaya yaslıyorum ve gecenin serin havasının üzerimde gezinmesine izin veriyorum.

Bunun için savaşıyorum. Babamın mirası. Bu ailenin reisi olarak benim yerim. Takeshi'nin ya da bir başkasının bunu benden almasına izin vermeyeceğim.

Sessizliği bir ayak hışırtısı bozuyor ve gölgelerden çıkıp bana doğru ilerleyen karanlık bir figür görüyorum.

Takeshi.

Tabii ki.

Furrcoles hırlıyor ve dişlerini göstererek nişanlımı birkaç adım durduruyor. Takeshi'nin gözleri ayaklarımın dibindeki kaplan yavrusuna kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Son zamanlarda beslendi mi?"

"Neden biraz daha yaklaşıp ona kendin sormuyorsun?"
Yüzümde uysal bir gülümsemeyle işaret ediyorum.

"Evlendiğimizde," diye mırıldanıyor, "umarım o küçük ölüm makinesinin dışarıda olduğunu anlarsın. Bırak yatağı, onunla aynı çatıyı bile paylaşmam."

"Şaşırtıcı bir ," diye işaret ediyorum ona, "bu konuda aynı fikirdeyiz. Aslında Furrcules ile aynı yatağı değil, aynı çatıyı paylaşacaksın. Çünkü *o* benim yatağımda, *sen* ise dışarıda olacaksın. Ya da bir çukurda. Ya da... Neresi olduğu umurumda değil."

Takeshi sessizce kıkırdıyor. "Bunun için çok çaba harcadın."

"Ne için?"

"Bana *her* baktığında, ellerimin üzerinde olduğunu, *parmaklarımın içinde* olduğunu ve seni kovalayıp yere mıhladıktan sonra sikimin daracık amcığına vurduğunu hayal etmiyormuş gibi davranıyorsun."

Yüzüm kıpkırmızı oluyor ve bir karşılık bulmaya çalışıyorum. Ama ben bir şey düşünemedim o bana gülümsüyor.

"Bugün çok meşgul olduğunu duydum," diye mırıldandı. "Müttefik toplamak, köşelerde fısıldaşmak. Bu çok şirin prenses ama gereksiz. Olması gerekmeyen bir savaş veriyorsun."

"Senin olmayan bir şeyi almanı engelliyorsa engeller," diye karşılık veriyorum.

İfadesi değişmiyor ama kara gözlerinde keskin ve tehlikeli bir şey parıldıyor. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sizi suçladığım şeyi yapmaya çalıştığınızı kabul ediyor musunuz?"

Takeshi uzun bir süre bana bakıyor, bakışları sabit. Sonra beni şaşırtarak gülümsüyor. Her zamanki kendini beğenmiş sırıtişığı değil ama daha küçük, sanki gerçekten eğlenmiş gibi.

"Cesursun," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine.
"Bunu sana vereceğim."

"Ve sen de kibirlisin," diye işaret ediyorum, onunla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum ve neredeyse göz göze gelene kadar yaklaşıyorum. "Ama sandığın kadar zeki değilsin. Öyle olsaydın beni küçümsememen bilirdin."

Bir an için ikimiz de hareket etmiyoruz. Hava gergin, aramızdaki boşluk yok denecek kadar azalıyor. Sonra Takeshi eğildi, sesi alçak bir fısıltı gibiydi.

"Bunu göreceğiz *prenses*."

İrkilmiyorum. Gözümü kırpmıyorum. Sonunda dönüp uzaklaşana ve gölgelerin içinde kaybolana kadar bakışlarını üzerimde tutuyorum.

Furrcules tedirginliğimi hissederek arkamdan usulca hırlıyor. Dönüp kulaklarının arkasını kaşımak için uzanıyorum ve yavaşça nefes veriyorum.

"Göreceğiz, gerçekten," diye fısıldıyorum, kelimeler zar zor duyuluyor. Takeshi Mori kazandığını düşünüyor olabilir ama beni tanımıyor.

Henüz değil.

TAKESHI

ISHIDA-KAI beni izliyor, bekliyor, tıpkı bir aslanı ölçen çakallar gibi. Test ediyorlar, zayıflık arıyorlar.

Gördüğümün farkında değiller - köşelerde toplanma şekilleri, kısık sesleri, bakmadığımı düşündüklerinde gözlerinin bana kayması. Ama ben her şeyi görüyorum.

Belli ki hepsi Katarina'nın işi. Nişanlım çok meşguldü. Satranç taşlarını hareket ettiriyor, çeşitli Ishida-kai müttefiklerinin kulaklarına fısıldıyor. Beni dondurmak için bu kadar uğraşması neredeyse şirin.

Neredeyse.

Ama bu, onun fark ettiğinden çok daha uzun süredir oynadığım bir oyun.

İçeri girdiğimde kaptanlar çalışma odasının uzak bir köşesinde toplanmış, sessizce konuşuyorlardı. Kolya iki gün önce yeniden göreve başlamıştı ama bu sabah erken saatlerde doktorları onu bazı testler için hastaneye geri çağırdı.

Elbette sağlık sorunları herkes tarafından bilinmiyor. *Oyabun'un* sağlık durumunu sadece en yakın çevresi, yani az önce içeri girdiğim kaptanlar biliyor.

Benim de bilmemem gerektiğini söylemeye gerek yok. Ama ne diyebilirim ki: İnsanları okumakta iyiyimdir ve Kolya'ya neler olduğunu anladım.

Şaka yapıyorum. İlk kez biri benim gözetimsiz dolaşmama izin verecek kadar aptal olduğunda evdeki odaların yarısını dinlemiştim.

Omurgada bir tümör kulağa acımasızca geliyor. Belki de Katarina'nın son zamanlarda bu kadar gergin olmasının bir sebebi de budur.

Ya da hâlâ bana karşı duyduğu yakıcı nefreti, "Kaiju" için dile getirdiği karanlık fantezileri gerçekleştirmem için duyduğu yakıcı arzuyla çalışıyor.

Benim aksime babasıyla çok yakın. Annem Kenzo'yu doğurdu ve yıllar sonra Hana ve ben aynı adamla birlikte olduk: Norveçli annemizin yurtdışında eğitim gördüğü Kyoto'daki Mori- kai'nin o zamanki korkutucu başkanı Hideo Mori.

Yakuza dünyasında bir çocuk yetiştirme ihtimalinden korktuğu için, Kenzo'ya hamileyken Japonya'dan kaçmış ve Hideo'ya hamile olduğunu bile söylememiştir. Yıllar sonra Japonya'ya geri döndü ve Hideo ile ilişkilerini yeniden alevlendirmeyi umdu. Ancak bir kez daha, aile reisinin bir Yakuza kralı olduğu bir aile yetiştiremeyeceğine karar verdi.

Hana ve bana hamileyken Japonya'yı ikinci kez terk etti ve bir daha geri dönmedi. Hideo yoluna devam etti, kendi sonsuza dek mutlu buldu ve Yakuza dünyasını geride bırakmak için adını değiştirdi.

Şu anda New York'ta, Hideo Yamaguchi olarak en iyi hayatını yaşıyor. Üvey kız kardeşimiz Fumi de orada, çok iyi bir hukuk firmasında çok iyi bir avukat ve kocası vali olduğu için eyaletin First Lady'si.

Tuhaf bir dünya.

Hana ve Kenzo, Hideo ile az da olsa bağ kurdular ama ben pek kuramadım. Kişisel bir şey değil - yakın zamana kadar varlığımızdan bile haberdar olmadığı için onu suçlamıyorum. Biz sadece... yakın değiliz.

Akira ve ben öyleydik ama.

Annem onunla, içinde dolaştığı çeşitli aristokrat çevreler aracılığıyla tanışmıştı. Japonya'nın önde gelen politik ailelerinden birinden geldiği, parası olduğu ve muhtemelen tanıdığım en havalı orospu çocuğu olduğu dışında geçmiş i hakkında pek şey bilmiyordum.

Kim bilir neden yanlış türden insanlarla aptalca işlere bulaşıyordum. Belki de erkek rol modellerin eksikliği ydi. Ya da yönlendirme eksikliği ydi. Belki de bir psikiyatristin daha sonra "psikolojik olarak atipik kişilik özelliklerimin" ortaya çıkmaya başladığını söyleyeceği şeydi.

Neyse, o zaman annem Akira'yı akşam yemeği için bize çağ ırdı.

İlk başta, benimle kankacılık oynaması için İngiltere kırsalında bize yakın bir yerde yaşayan tek Japon erkeği bulmasının saçmalık ve belki de biraz ırkçı olduğunu düşündüm. Ama sonunda, Akira beni dışarı çıkarıp eski BSA Y13 motosikletini gösterdiğinde?

Hay sikeyim. Ben de varım.

Ondan sonra, özellikle annem hastalandıkça ve Hana kendi arkadaş çevresini geliştirdikçe, Akira benim hiç sahip olmadığım havalı amcam gibi oldu. Benim için Asyalı Patrick Swayze gibiydi: zahmetsizce havalı, kendini beğenmiş ve eğlenceli. Sonraki birkaç yıl boyunca, beni bugün olduğum yapan her şeyi bana öğretti.

Bisikletler ve arabalar. Motorlar. Müzik. Kızlar. Bana nasıl kaldıracağımı öğretti, nasıl kanalize edeceğimi tüm öfkeyi hissettim içimde içine

İlk sokak yarışı motosikletimi sıfırdan inşa etmek, spor yapmak, ilk kız arkadaşımı edinmek gibi yapıcı faaliyetler.

Sonra bir gün Akira bazı ailevi meseleleri halletmek için Japonya'ya dönmesi gerektiğini söyledi.

Bir daha geri gelmedi.

Hiç aramadı, yazmadı, e-posta göndermedi. *Hiçbir şey yapmadı*. Sanki adam kaybolmuş gibiydi.

Yıllar sonra, Kenzo ve Mal'Kyoto'ya kadar takip ettikten sonra bu konuyu araştırmaya başladım. Gerçeği o zaman öğrendim. Akira sihirli bir şekilde ortadan kaybolmamıştı.

Öldürüldü.

O zamandan beri onun izini takip etmeye ve izlerin nerede bittiğini bulmaya çalışıyorum, böylece bunu yapanı bulabilir ve onlara ve onların yakın torunlarına Tanrı'ya hiç doğmamış olmayı dileyebilirim.

Ve birkaç ay önce nihayet bu izlerin nereye gittiğini buldum:

...Kolya lanet Ishida'nın ön kapısına.

Sanırım bu, Katarina aracılığıyla neden Ishida-kai'ye girmek istediğimi kısmen de olsa açıklıyor. Evet, öncelikli görevim Mori-kai'ye karşı. Ve evet, Katarina ile evlenmek ailelerimiz arasındaki potansiyel şiddeti sona erdirir ve Kenzo'nun Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmadan Tokyo'da resmi olarak dükkan açmasına izin verir.

Ama bundan daha fazlası var.

Burada işim bittiğinde, sadece Akira'ya ne olduğunu öğrenmekle *kalmayacağım* -ve bunu öğrendiğimde, yakında kayınpederim olacak kişi bile olsa, birileri bunun bedelini çok ağır ödeyecek-

Ama aynı zamanda Ishida-kai'yi bir kukla ustası gibi içten dışa kontrol edeceğim.

Hem imparatorluk, hem de prenses.

diğer ucunda, Yamamoto'nun ağır kaşları diğerlerine bir şeyler homurdanırken örülmüştür. Herkesin hatırlayabildiği kadar uzun süredir Kolya'nın çevresindedir ve bu da onu odadaki en etkili seslerden biri yapar.

İhtiyacım olan etki.

"Toplantı yaptığımızı bilmiyordum," diyorum rahatça, odaya girerken. Sesimi yükseltmememe gerek yok; kaptanlar beni zaten duyuyor. Başları hep birlikte dönüyor ve oda sessizleşiyor.

"Endişe etmenize gerek yok," diyor Yamamoto, sesi alçak bir gümbürtüyle.

Ellerimi ceplerime sokarak belli belirsiz gülümsüyorum. "Gerçekten mi? Son kontrol ettiğimde Katarina Ishida ile nişanlıydım. Bu beni aileden biri yapar. Aile her şeyle ilgilenir."

Bir başka Ishida-kai müttefiki olan Baku Katagiri, "*Aile yerini hak* ediyor," diye karşılık veriyor. Ses tonu keskin. "Bunu henüz yapmadın."

Yaklaşırken hakaretin üzerimden yuvarlanmasına izin veriyorum.

"Yakında yerimi hak edeceğim," diyorum bir şekilde, umursamadan. "Onaylasanız da onaylamasanız da."

"Katarina-sama ile evlenmenin seni dokunulmaz yaptığını mı sanıyorsun?" Ryu'nun sesi bir bıçak gibi. Yavaşça döndüğümde kapının yanında durduğunu görüyorum, kollarını kavuşturmuş, ağzı o dayanılmaz, sürekli çatık kaşlarıyla dolu.

İşte başlıyoruz.

"Dokunulmaz mı?" Kelimenin havada asılı kalmasına izin vererek tekrarlıyorum. "Bunun beni dokunulmaz yaptığını sanmıyorum. Bence bu beni *gerekli* kılıyor."

Yumuşakça homurdanıyor, bakışları karanlık. "Sana ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsan hayal görüyorsun. Sen bu evde bir misafirsin, hepsi bu."

"Misafir mi?" Dudaklarım tehlikeli bir şekilde kıvrılırken yankılanıyorum. "Katarina'yla evlendiğim an, artık misafir değilim. Bu ailenin bir parçasıyım. Her şeye vakıfım."

"Bu," diyor Ryu, "Katarina'nın yapacağı bir seçim."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum, bakışlarım onunla kilitleniyor. *Bunun kazanabilecekleri bir savaş olduğunu düşünüyorlar.* Katarina'nın beni alt edebileceğini, kapalı kapılar ardında küçük şovunu yürütürken beni karanlıkta tutabileceğini. Ona bu kadar sadık olmaları takdire şayan. Ama sadakat gerçeği değiştirmez.

Sakince Ryu'ya yaklaşıırken gülümsemeye devam

ediyorum. "Ona çok sadıksın, değil mi?"

Sessizliğini korurken yüzü donuklaşıyor ve bana .
Gülümsemem genişliyor.

"Onun etrafında nasıl olduğunu gördüm," diye devam ediyorum. "Çok koruyucu. Çok dikkatli... Buraya gelip uzaktan izlediğin ve sabırla beklediğin şeyi *kopardığımı* görmek seni çileden çıkarıyor olmalı."

Ryu'nun gözleri kısıılır. "İma ettiğin şey hem iğrenç hem de saldırgan, *gaijin*."

Yavaşça kulağına yaklaşıyorum, nazikçe öksürüyorum. "Düğün gecesiyle ilgili her şeyi sana daha sonra anlatmam gerekecek, böylece tadına baktığım şeyin her zaman hayal ettiğin gibi olup olmadığını görebilirsin..."

Oda tamamen hareketsizleşiyor. Ryu'nun patlamasını bekleyerek kendimi destekliyorum.

Gözünü bile kırpmıyor. Katanasını çekmiyor, bana vurmuyor ya da tek kelime etmiyor. Ama sonunda boğazını temizledi ve bana doğru eğildi.

"Eğer derimin altına girmeye çalışan ilk küçük kurtçuk olduğunu düşünüyorsan, fena halde yanıyorsun, *gaijin*. Senin aksine ben bir çocuk gibi duygularımın merhametine kalmış değilim. Katarina dışında kimseden emir almam; kendi kanımdan saydığım bir kadın olduğunu da eklemeliyim."

İç çektim. "Ryu-"

"Hayır, *gaijin*. Ne kadar iğrenç olursan ol, beni kışkırtmayacaksın. Ama ya benden isterse?" Gülümsemesi genişler. "O ağzı bozuk kafanı bedeninden ayırmakta bir saniye bile tereddüt etmem."

Bir an için hiçbir şey söylemiyorum. Sadece gülümsüyorum, yavaşça ve kasıtlı olarak, dile getirmedığım tehdidin her santimini hissetmesine izin vererek. Sonra arkamı dönüp bardağımı alıyorum ve çalışma odasından geçerek kaptanlar kümesinin yanından geçip koridora çıkıyorum. Ryu'yu rahat bırak. Onunla kendi zamanımda ilgileneceğim.

Şimdilik, uğraşmam gereken *çok* daha ilginç bir şey var.

* * *

Katarina'yı evin kendi kanadında buldum, bulacağımı biliyordum.

Şimdi, onu duştan sonra çıplak vücudunu kuruturken bulacağımı bildiğimi iddia edemem, ama buradayız.

Kendimi onun yatak odasına bıraktığımda hala hafif bir su sesi duyuluyordu. Kapı arkamdan usulca kapanıyor ve ben de kapıya yaslanıp açık banyo kapısından ve buharla buğulanmış cam duş duvarlarından onu izliyorum.

Başta beni fark etmiyor, suyu kapatıp havluya sarınmakla meşgul. Bu fırsatı kafamı bitişik odadaki küçük ofise sokuyorum ve o lanet kaplan yavrusunun koltukta uyuduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum.

Ofisin ve onun pençeli sakinlerinin kapısını kapatıyorum ve Katarina'yı izlerken dönüp ona yaslanıyorum.

Duştan çıktıktan bir saniye sonra beni görüyor ve donup kalıyor; geniş, gri gözleri benimkilere kayarken tüm vücudu kaskatı kesiliyor.

"Burada ne halt ediyorsun?!" diye işaret ediyor, havluyu kendi etrafında şiddetle çekerken hareketleri öfkeli.

Gülümsüyorum, sakince banyoya doğru yürüyorum. "Seni , karıcığım."

Yüzü öfkeyle kızarıyor ve görmemi istemediği başka bir şey daha olduğunu biliyorum. "Çık dışarı."

Yavaşça öne doğru bir adım atıyorum, gözlerim kasıtlı olarak onun üzerinde geziniyor - boynuna yapışan nemli saç telleri, çıplak omuzlarının kıvrımı, göğsünün dengesiz bir şekilde yükselip alçalması. Havluyu daha sıkı tutarak bir adım geri çekiliyor. Bu hareket beni daha da gülümsetiyor.

"Nedir bu oynadığın oyunlar?" Başımı eğerek usulca soruyorum. "Fark etmediğimi düşünemezsin."

"Affedersiniz?"

"Ben bir odaya girdiğimde *waka gashira* ve diğer mütteliklerin sessizliğe bürünmesi gerçekten tesadüf mü?"

"Şans değil," diye işaret ediyor. "Muhtemelen senin itici kişiliğın yüzünden. Ya da ne bileyim, onların düşmanı olduğun gerçektir."

"*Öyleydi*," diye . "Onların düşmanıydım. Şimdi onların patronuyum." Gözlerini deviriyor.

"İstediğın kadar yuvarla prenses," diye mırıldanıyorum. "Evlendiğimizde senin olan benimdir, buna o somurtan, surat asan kaptanlar üzerindeki kontrol de dahil. Yani, artık oyun yok. Gerçi söz veriyorum beni eğlendirmekten başka bir işe yaramıyorlar."

"Bunlar oyun değil," diye işaret ediyor, bana ters ters bakarak. "Onlar koruma."

"Koruma mı?" Sesime eğlence karışarak yankılanıyorum. "Kimden?"

"*Sen*," diye sertçe işaret ediyor. "Burada kontrolün sende olduğunu sanıyorsun ama değilsin."

"Kontrol?" O tepki vermeden harekete geçiyorum, onu bileğinden tutup kendime çekiyorum. Nabzının parmaklarımanın altında hızlı ve düzensiz bir şekilde attığını hissediyorum.

"Havucu kullanıyorum Katarina," diye mırıldanıyorum, ona bakarken sesim alçak çıkıyor. "Ama her zaman sopaya geçebilirim. Sence kaptanlarına kovalanmayı ne kadar sevdiğini söylesem ne derler?" Fısıldıyorum. "*Kabaca kullanılmayı ne kadar seviyorsun?*"

Eli havaya kalkıyor, ben cümlemi tamamlayamadan parmakları kelimeyi heceliyor.

"Göt herif. Onlara sadece aletin ne kadar *küçük* olduğunu söyledim," öfkeyle işaret etti.

Benden kaçan kahkaha gerçek, karanlık ve keskin.

"Düğün gecesini beklememize gerek yok prenses," diye . "O daracak amını hemen şimdi sikebilirim. O zaman *küçük* kelimesinin hâlâ sözlüğünde olup olmadığını görürüz."

Gözlerinde hınzırca bir şey dalgalanıyor. Yanakları ısınıyor, alt dudağı titrerken boğazı aşağı yukarı sallanıyor.

Karanlık içimde esniyor, açlık zihnimi kemirmeye başlıyor, kıcı makyaj masasına dayanana kadar onu yavaşça geriye itiyorum, ellerim her iki yanındaki tezgâha giderken onu sıkıştırıyorum.

Sırıtiyorum, gözlerim yine onun üzerinde geziniyor. "Söyle bana prenses," diye mırıldanıyorum, sesim hırıltıya dönüşüyor, "*beyaz* bir düğün mü olacak? Evliliğimizi tamamladığımızda çarşafı bakire kanıyla mı boyayacağız?"

Yüzü kıpkırmızı kesilir ve bir an için elleri sessizliğe gömülür. "Bu seni ilgilendirmez," diye sonunda öfkeyle işaret ediyor. "Ve biz hiçbir şeyi tamamlamıyoruz."

"Elbette öyleyiz," diye karşı çıkıyorum. "Bu beklenen bir şey." "Ne kadar romantik."

Gözlerini deviriyor.

"Sana romantizm vaat edersem yalan söylemiş olurum," diyorum açıkça. "Ama yüzümün, parmaklarımın ve sikimin her yerinde orgazm olacağına söz verebilirim."

Yanaklarındaki allık derinleşiyor.

"Sanırım haklıyım," diye sessizce homurdanıyorum. "Bence tüm sapkınlığına rağmen, internette seni kovalayacak, yakalayacak ve sen çırpınırken seni sikecek bir yabancı arıyorsun, daha önce hiç , değil mi?"

Ağız şok içinde açık kalırken gözleri büyüyor. Bir şey söylemek için elini kaldırdı. Ama parmakları hareket edemedi onları kendi parmaklarımla yakalayıp susturdum.

"Her zaman mücadele etme şeklin..." Sırtını makyaj masasının serin mermerine yaslayarak mırıldanıyorum. Bedenimi onunkine doğru ittiğimde nefesi kesiliyor. "*Hoşuna gittiğini* düşünmeye başladım. Kavgayı *seviyorsun* prenses ve sanırım sana o kavgayı kaybettirmem hoşuna gidiyor. Seni alt etmemi *istiyorsun*. Öyle değil ?"

Aynaya bakması için onu döndürdüğümde nefesi kesiliyor. Havlusunun önünü tutup çekiyorum, koparıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum.

Katarina kıvranıyor ve mücadele ediyor, ben onu makyaj masasına sabitlerken elimden kurtulmaya çalışıyor.

Hiçbir yere gitmiyor.

"Kaybettiğinde neye benzediğini biliyor musun acaba?" diye mırıldanıyorum.

Dudakları protesto için ayrılıyor, ama sonra elim göğsünü kabaca kavramak için kayıyor, parmaklarım meme ucunu sıkıştırıyor ve sıkıca yuvarlıyor ve vücudu bana karşı geriliyor.

Yanaklarında bir kızarıklık oluşurken gözleri geriye kayıyor ve narin boğazının arkasından inlemeye yakın bir ses yükseliyor.

Hemen üstünü örtmeye çalışıyor ama benden saklayamıyor. Karanlık bir şekilde sırtıyorum ve meme ucunu tekrar çimdikliyorum, küçük yumruyu parmaklarımın pedleri arasında yuvarlayarak bana karşı tekrar sarsılmasına neden oluyorum.

Diğer elim kalçasının üzerinden kayarak vücudunun ön tarafına doğru ilerliyor. Aynada gözleri açılıyor, onu orada sabit tutarken vücudu hafifçe titriyor, elim aşağı doğru kıvrılıyor

Karnı. Parmaklarım pürüzsüz teninde geziniyor. Sonra yumuşak, kesilmiş, bakır sarısı saçlarında.

Katarina'nın vücudu sarsılıyor ve parmaklarım aşağıya doğru kayarak erimiş, ıslak ısıyı bulduğunda aletimi dövülmüş çeliğe çeviren bir ses boğazında .

"*İşte* prenses," diye mırıldanıyorum kulağına, "benim olduğunda böyle görünüyorsun."

Damlayan ıslak amına iki parmağımı soktum. Onu sertçe tezgâha yasladığımda Katarina bana doğru eğildi. Parmaklarım derinlere kıvrılıyor, g noktasına doğru okşayarak bacaklarını titretiyor.

Ağzım narin boynunu aşağı çekiyor ve dişlerim sertçe kenetlenip parmaklarım içine girdiğinde, omurgasından aşağı muazzam bir ürperti yayılıyor.

canavar kükrerken ona karşı homurdanıyorum. Parmaklarım meme uçlarını acımasızca büküp eziyet ediyor, dişlerim derisini tırmıklıyor. Amının etrafımda kenetlendiğini hissedebiliyorum, avucumu klitorisine sürttüğümde elimin her tarafına damlıyor. Parmaklarım daha derine kıvrılıyor, g-noktasına doğru tekrar tekrar okşuyor.

Öne doğru düşüyor, gözleri vahşi ve yüzü gevşek, bir eliyle kendini aynaya yaslıyor. Diğeri elime düşüyor; onu itmek için mi yoksa beni teşvik etmek için mi bilmiyorum ama her iki durumda da yaptığım şeyi yavaşlatmıyor ya da durdurmuyorum. Bileğime yapışıyor, ben onu daha sert ve daha hızlı parmaklarken tırnakları elimin arkasına , ağzı sessiz bir çığlıkla açılırken vücudunun benimkine karşı titrediğini hissediyorum.

Birden amı dalgalanıyor ve parmaklarımı sıkıca kavırıyor, gözleri geri dönüyor ve vücudu tamamen katılaşıyor. Islaklık elime doluyor ve onu hissediyorum

Parmaklarımın üzerine boşalırken ayakları fayans zemine vuruyor.

Parmaklarımı titreyen amcığından yavaşça kaydırırken onu olduğu yerde sabit tutuyorum. Parmaklarımı ıslak bir şekilde vücudunda gezdiriyor, hassas, şiş meme uçlarına sürüyor ve sonra parmak uçlarım dudaklarına değene kadar elimi boğazına götürüyorum.

"Aç," diye sessizce

homurdanıyorum.

Açıyor.

Dudakları ayrılırken gözlerimiz aynada kilitleniyor ve ıslak parmaklarımı içeri kaydırıyorum. Meme uçlarından birini tekrar yuvarladığımda gözleri fal taşı gibi açılıyor, parmaklarımı yalayıp emerken dili parmaklarımın üzerinde dans ediyor, o anın içinde kayboluyor.

Kulağına eğildim ve lobunu sertçe sarsıldı.

"Aferin kızıma."

Ya isimden ya da ısırıktan. Ama bir şey onu orgazm sonrası mutluluğundan uyandırıyor. Aniden yüzü değişti, gözleri bana dikildi. Beni geri itiyor ve bu sefer ben de onun serbest kalmasına izin veriyorum. Havluyu yerden kapıyor, arkasını dönerken yüzü yanıyor ve aceleyle kendi etrafına sarıyor.

Bana doğru dönüyor, gözleri parlıyor, alt dudağı titriyor ve havluyu hâlâ titreyen bedenine doğru tutuyor.

"Defol git," diye aceleyle işaret etti.

"Yastık konuşman üzerinde biraz çalışman gerek

prenseler." Dudakları büzüldü.

"Bana böyle dokunabileceğini hiç söylemedim."

. "Yapamayacağımı hiç söylemedin." "Hayır, çünkü bana izin vermedin."

Gözlerimi deviriyorum. "Belki de benden ne kadar nefret ettiğini hatırlayamayacak kadar açgözlü bir sürtük gibi parmaklarıma meşguldün."

Boğazı çalışıyor. Alt dudağı dişlerinin arasında emiliyor. Elleri sertçe hareket ediyor, gri gözleri çakmak çakmak.

". Defol ve cehenneme git."

Sırıtiyorum. "Size yer ayıracağım prenses."

KATARINA

Düğünümün sabahı neredeyse rahatsız edici derecede sessizdi. Ev farklı hissettiriyor - gelip giden kaptanlar yok, sırların gergin alt akıntısı yok.

Bugün, sanki Ishida malikanesinin kendisi de bir şeylerin değişmek üzere olduğunu biliyor.

Odamdaki makyaj masasının önünde oturuyorum, Furrcoles pencerelerden giren güneş ışığındaki toz parçacıklarını kovalarken Nina'nın saçlarımla uğraşmasına izin veriyorum. Saç örmede, tutturmada, düzeltmede çok iyi. Ben değilim. Ellerim çok sabırsız. Nina, yine de, rahatlamış görünüyor.

"Çok sessizsin," diyor aynadan bana bakarak.

Gözlerimi deviriyorum. O da kıs kıs güler. Bu bizim en sevdiğimiz aptalca şakalardan biri.

Ama yanılmıyor. Şu anda sessizim, en azından dalgınım. Bakışlarımı kaçırıyorum, yanaklarım ısınıyor.

Kafamın içindeydi. Bugün o psikopatla evleneceğim gün olduğu için değil, sürekli dünyama dalan ve sahip olduğum her sınırı aşan biriyle. İki gün önce banyoda olanlar yüzünden de değil: eğer

Dürüst olmak gerekirse, benim tarafımdan saplantı *çok* başladı
Bundan daha uzun zaman önce.

Çıldırııcı. Ve yine de, onda bir şey var.

Bana bakışı, sürekli hesaplaması, her zaman iki hamle önde olması. Sanki beni nasıl çözeceğini anlamaya çalışıyor ve kolayca başarıyor. Beni ona nasıl bağlayacağını.

Kontrol et beni.

İşin korkutucu yanı, bundan gerektiği kadar nefret ettiğimden emin değilim.

Takeshi'nin bana saldırısının iki ucu var. İlki, bu aile içindeki gücümün peşinden gitmek. Bu konuda kılımı bile kıpırdatmam. Burası *benim* imparatorluğum ve hiç kimse, hatta kocam bile bunu benden alamaz ya da benim üzerimden kontrol çalışamaz.

Ama Takeshi'nin saldırısının ikinci bir kısmı daha var: *bana* ve benim kontrolüme... yani kendime yapılan saldırı. Ve bu cephede, fena halde kaybediyorum.

Belki de bunun amacı organizasyonu daha iyi kontrol etmektir, ancak bundan daha kişisel hissettiriyor. Daha hedefe yönelik.

Daha samimi.

"Seni etkiliyor," diyor Nina, sesi hafif ama bilerek.

Bir an için yüzüm kızarıyor, düşüncelerimden kurtulmaya çalışıyorum, sanki sadece düşünmek bile onları yüzümde göstermiş gibi.

"Onun yaptığı bu, Kat," diye devam ediyor. "Onun gibi adamlar derinizin altına girmeye bayılır, kendinizi sorgulamanıza neden olur."

"Kendimi sorgulamıyorum," diye sertçe imzalıyorum. "Onun nedenlerini sorguluyorum. O kontrol istiyor. Benim üzerimde, Ishida-kai üzerinde. Bunu yapmasına izin vermeyeceğim."

Kaşlarını çatıyor. "Bu evliliğin ailemizin kontrolünü ele geçirmek için bir Truva atı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "İstemiyor musun?"

Nina'nın bakışları önümüzdeki aynada benimkilerle buluşuyor. "Benim aklımdan geçti. Ama eminim babanın da aklımdan geçmiştir. Takeshi'nin tüm amacının seni bir kuklaya dönüştürmek ve senin üzerinden yönetmek olduğunu düşünseydi bu evliliğin gerçekleşmesine izin vermezdi."

Kapı açılmadan önce kapı çalınır ve babam içeri girer.

"Nina, bize izin verir misin?"

Nina başını sallıyor, hafifçe eğiliyor ve odadan çıkmadan önce bana küçük, güven verici bir gülümseme veriyor. Babam kapıyı kapatıyor ve bana dönüyor, keskin gözleri her ayrıntıyı ezberlemiş gibi beni içine çekiyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor, sesi çakıl taşı gibi.

"Teşekkür ederim, " *diye* imzalıyorum, boğazım

hafifçe daralıyor.

Yaklaşıyor. Hastanede için hala solgun ama Varlığındaki güç hiç azalmamış. Omuzları hâlâ geniş ve gururlu; koyu renkli, üç parçalı takım elbisesi ve üzerine örtülmüş geleneksel kimonosuyla her santiminde güçlü ve korkulan *Oyabun* gibi görünüyor. Furrcules yüzünü babamın dizine sürterken gırtlaktan bir miyavlama sesi çıkarıyor ve babam kaplanın kulaklarının arkasını ovmak için uzandığında memnuniyetle mırıldanıyor.

Babam sırtarak bana bakıyor. "Takeshi bizim Furrcules ile tanışma zevkine erişti mi?"

"Evet ve neredeyse işiyordu."

Babam kıkırdıyor, Furrcales'in başını kaşıyor, sonra kendini toparlayıp benim oturduğum yere doğru yürüyor. Elini omzuma koyup hafifçe sıkıyor.

"Teşekkür , *Koshka*," diyor. "Son birkaç haftadır senden çok şey istedim ve sen hepsinin üstesinden geldin. Seninle gurur duyuyorum."

Kelimeler beni çok etkiledi. Göğsüm sıkışıyor ve gözyaşlarımın akmasına izin vermeyerek hızla gözlerimi kırptırıyorum. Bunun yerine ellerimi kaldırıp yavaşça işaret ediyorum. "En iyisinden öğrendim."

Babamın dudakları nadir görülen bir gülümsemeye seğiriyor ve başını sallıyor. "Dalkavukluk seni her yere götürür." Sonra iç geçirir.

"Sorun nedir?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Ben... Ben bu sabah amcanı düşünüyordum."

Dudaklarımın kenarları biraz kalktı. Babamın kardeşini, Jin amcamı görmeyeli *uzun* zaman . *Kimse* uzun zaman oldu.

Jin Amca, Japonya'da hikikomori-aslında içine kapanık ya da münzevi- dediğimiz . Genellikle erkekler, bir gün dünyanın onlara fazla geldiğine karar veren ve bir daha asla dışarı çıkmamaya karar veren insanlardır.

Amcamın durumunda bazı akıl sağlığı sorunları da var. Babamın ona aldığı daireye kapanmadan önce Jin birkaç farklı hastaneye girip çıkmış, psikozunu ve paranoyasını yönetmeye çalışmıştı. Ama sonunda, ona en çok huzur veren şey dünyanın geri kalanını görmezden gelmek oldu.

Babası onunla ilgileniyor tabii ki. Yemekleri, malzemeleri ve ihtiyacı olan diğer her şey günlük olarak teslim ediliyor. Sık sık,

Evden notlar gönderiyor: bazen babama, bazen bana. Her zaman çok anlaşılır değiller. Ama arada bir, "Seni düşünüyorum." gibi nazık ve basit bir şey yazan rastgele bir tane alıyorum. Seni seviyorum." Bu her zaman iyi bir duygu.

"Bu düğünün ne olduğunu biliyorum," diye iç geçiriyor babam. "Ama yine de kan bağınız olan son akrabalarınızın da bugün burada olması güzel olurdu." Sırıttıyor. "Damat hakkında söyleyecek bir iki şeyi vardır, bunu garanti edebilirim."

Kısa bir süre sırtıyorum. Sonra dudaklarım bükülüyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Her şey," diye başını sallıyor.

"Takeshi'nin bir Truva atı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Babam biraz sırtıyorum. "Evet. Tabii ki öyle. Ama sen ne olduğunu biliyor musun?"

"Yem mi?" İtiraz edercesine imzalıyorum.

Gülümser ve başını sallar. "Hayır. Truva atının kapısını çivileyen ve onu tehdit eden sensin. Ve unutma kızım," diye devam ediyor Papa, "sokak iki yönlü işliyor. Hem bizim hem de Mori-kai için, ailelerimiz arasındaki bu anlaşma herhangi bir kan dökülmesini durduruyor. Ayrıca *sana* bu imparatorluğu sorgusuz sualsiz yönetme gücü veriyor."

"Ama benim liderlik etmeme gerek yok.

Sen buradasın." Alaycı bir şekilde

gülümsüyor. "Şimdilik."

"Baba-"

"Gelecekteki tüm sonuçlar için plan yapmak önemlidir, *Koshka*." Bana yaklaşıyor, gülümsüyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Sen

Buna hazırım. Kimsenin, Takeshi'nin bile bundan şüphe etmesine izin vermeyin."

"Yapmayacağım."

Babam pek dokunaklı bir adam değildir. Bu yüzden bana sarıldığında, şu anda olduğu gibi, ona sıkıca sarılıyorum, o ana tutunuyorum, sonunda ayrılmadan önce ona sarılıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor usulca.

Gittiğinde bir süre sessizce oturup sözlerinin üzerime çökmesine izin veriyorum. Sonra iç çekerek makyaj masama dönüyorum ve makyaj çantama uzanıyorum. Açtığımda gözüme bir şey çarpıyor; altın süslemeli beyaz bir zarf, fırçaların ve pudraların arasına özenle yerleştirilmiş, tıpkı nişan partisinde tabağımda duran zarf gibi.

Parmaklarım hafifçe titreyerek çekip çıkardım. İçinde, koyu siyah mürekkeple, iki kelime:

Hala benim.

Kalbim küt küt atıyor ve zihnim koşturuyor. Takeshi mi? Öyle *olmalı*. Ama her zamanki kontrol ve akıl oyunlarından daha garip geliyor. Onda daha önce görmediğim, tüylerimi ürperten bir tuhaflık var.

Notu zarfa geri koyup kitteki diğer eşyaların altına gömüyorum ve kendimi odaklanmaya zorluyorum. Şu anda endişelenmem gereken başka şeyler var.

* * *

Ishida evinin arka bahçesindeki tören Batı ve Şinto geleneklerinin bir karışımıdır. *San-san-kudo* töreni başlarken konuklar sessizce oturuyor, hava tütsü kokusuyla yoğun ve beklentinin ağırlığıyla ağır.

Yakuza'ya olan tüm küçümsemesine rağmen, Yakuza *olmasına* rağmen, aslında Papa'nın önerdiği - *ısrar ettiği* -San-san-kudo'yu düğüne eklemek. Geleneksel "üç fincan" seremonisi, gelin ve damadın her birinin üç farklı büyüklükteki sake fincanından üç yudum almasını içerir.

Takeshi'nin karşısındaki küçük sunak masasında duruyorum, içimde kopan fırtınaya rağmen ellerim sabit. Çaydanlıktan sake dökülürken lake fincanlar yumuşak ışıpta parıldıyor, Takeshi'nin önüne önce en küçük fincan konuyor. Beklemediğim bir zarafetle kaldırıyor. Sonra bardağı bırakmadan önce üç yavaş, ölçülü yudum alışı izliyorum. Hareketleri sakın ve kontrollü, sanki bu onun için sıradan bir günmüş gibi.

Sonra sıra bende. Fincanı kaldırıp üç yudum alıyorum. Takeshi'nin beni izlerken gözlerindeki bakış rahatlamamı imkânsız kılıyor.

Sırada orta boy bardak var. Bu sefer önce ben içiyorum, sonra ona uzatıyorum. İçerken bakışları üzerimde kalıyor, aramızdaki gerilim hissediliyor. Son fincan -en büyüğü- önüne konuyor ve o kaldırırken nefesimi tutuyorum.

Üç yudum. Yavaş. Kasıtlı.

Sıra bana geldiğinde fincandan bir yudum alıyormuş gibi yaparken küçük, memnun gülümsememi zar zor gizleyebiliyorum.

Aslında o son fincandan içmiyorum. Bu aptalca bir şey değil. küçük göster . İSYAN karşı ve Düğün. Bu

Çünkü daha önce gizlice aŗađı indim ve... en büyük fıncanı kurcaladım.

Az nce .

Bunu kötü niyetle yapmadım. Bunu bir uyarı olarak yaptım, tıpkı onun *beni* "kontrol altına almak" için daha önce yaptığı gibi.

not beni sadece hayal etmekten buraya gizlice gelmeye ve bunu gerçekten yapmaya itti.

Hala benim.

Bu beni rahatsız etti.

Onu izlerken bir an için, bana balon balığı yedirdikten sonra içimi kaplayan uyuŗukluk ve korku hissini hatırlıyorum - kendi kestiği ve toksinin etkilerini hissedebilmem için bilerek küçük bir deri parçası bıraktığı parçayı.

Rahip bizi karı koca ilan etti. Orada öylece durmuŗ, kendini beğenmiŗ sırtıŗıma engel olmaya alıŗıyorum ve Takeshi'nin dilinin son fıncana balon balığı zehrinden uyuŗup uyuŗmadıđını merak ediyorum.

Ama sonra aniden hareket etti.

Ben tepki veremedem Takeshi beni yakalıyor, beni kendine çekerken eli bileğime dolanıyor. Diğer eli saçlarımın arkasına dolanıyor ve beni kendisine doğru çekerken saçlarımı yumruk yapıyor.

Ağzı benimkine çarpıyor, sert ve inatçı. Karŗı koyamayacak kadar sersemlemiş durumdayım, eli saçlarımın arasında dolaŗırken dŗncelerim dönüyor.

Ve sonra tadına .

Sake.

Zehirli sakeyi ağızıma ittiğini fark ettiğimde gözlerim dehşetle açılıyor ve geri çekilmeme fırsat vermeden beni yutmaya zorluyor. Sonunda beni bıraktığında nefes nefese kalıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

Takeshi yaklaşp alnını bastırırken gözleri benimkilere kilitleniyor. "*Umarım dozunu biliyorsundur prenses,*" diye gürlüyor sessizce, sesi tehlikeli.

Dilimde hafif bir karıncalanmanın başlangıcını hissettiğimde panik damarlarıma doluyor. Takeshi'nin bileğimdeki tutuşu önce kısa bir süre sıkılaşıyor, beni izlerken yüz ifadesi neredeyse eğleniyor. Sonra yavaşça sallanmaya başlıyor.

"Takeshi..." İmza atmaya çalışıyorum ama ellerim uyuşmuş ve kurşun gibi.

Dizleri bükölür ve yere düşer, cilalı fınan yanında yere çarparak kırılır. Oda kaotik bir bulanıklığa dönüşür.

Her şey kararmadan önce gördüğüm son şey Takeshi'nin yüzü, dudakları vahşi, karanlık bir sırıtışın en küçük ipucuyla kıvrılmış.

KATARINA

SESLER KARIŞIK: bozuk, uzak, sanki suyun altındaymışım gibi. Vücudum kurşun gibi, sanki zincirlerle bağlıymışım gibi, ama bundan daha derine iniyor, sanki içimde beni bu erimiş, karanlık durumda tutan bir şey varmış gibi.

Uyanık olduğumu belirtmek için elimi hareket ettirmeye çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Bedenim en küçük bir parmak kıpırtısını bile reddediyor. Panik zihnimin kenarlarına tırmanıyor, beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor.

"Uyandı," diyor tanıdık bir ses.

Baba. Sesi her zamanki ağırlığını taşıyor, ama içinde bir rahatlama var. Ya da belki öfke.

"Katarina." Nina'nın sesi, yumuşak ve sabit. "Bizi duyabiliyor musun?"

Evet diye bağırarak, onları dinlediğimi belli etmek istiyorum. Ama göz kapaklarım sadece zayıf bir şekilde titriyor ve bu küçük onay bile muazzam bir çaba gibi geliyor.

"Güzel," diyor babam, sesi daha da keskinleşerek. "Zehrin etkisi yakında geçecek. Sadece dinlen."

Zehir. Bu kelime sisi delip geçiyor ve törende yaşananları tekrar zihnimin önüne getiriyor. San-san-kudo. Fincanlar. Takeshi'nin öpücüğü.

Her şeyi bir araya getirirken nabzım hızlanıyor, her şeyin anısı bir dalga gibi üzerime çöküyor.

"O piçler bunun için kanlarını akıtacaklar," diye hırlıyor Papa karanlığın içinden, sesi artık daha soğuk. "Sergey Vorobev ölü bir adam."

Hayır.

Her şeyi yanlış anladılar. Ama onları düzeltemem, Takeshi'ye kendi ilacından tattırmak için son fincanı *benim* koyduğumu söyleyemem. Ve şimdi...

Kahretsin.

"Sadece söyle," diye araya giriyor Ryu, "tüm kuvvetlerimizi o şerefsizin kapısına yığacağım. Evini yerle bir edeceğiz."

"Henüz değil," diye mırıldandı babam. "Gerici olarak görülmemizi istemiyorum. Sorumluluğu üstlenmediler, demek ki bu işin sessizce halledilmesini istiyorlar."

Onlar değildi, kafamın içinde çığlık atıyorum. *Lütfen benim yüzümden bir savaş başlatmayın.*

"Şimdilik bozuk bir şişe sake olduğunu söyleyeceğiz. O zaman bekleyin ve o piçin bir şey yapıp yapmayacağını ya da söyleyip söylemeyeceğini görün."

"bil, Kolya-san," diye Ryu.

Geri çekilen ayak sesleri ve kapanan bir kapı duyuyorum. Gözlerimi tekrar kırpyorum, ve tekrar. Sonunda, çırpınarak açılıyorlar.

"*İşte* buradasın," diye gülümsüyor Nina eğilirken.

Babamın evindeki odamdayım. Dudaklarım arkadaşına hafifçe gülümseyecek kadar çözülüyor. Sonra babam diğer taraftan eğiliyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme.

"*Koshka*," diye mırıldanıyor sessizce, gözleri yüzümde geziniyor. Uzanıp saçlarımın bir kısmını gözlerimden uzaklaştırıyor. Uzanıp elini sıkmak istiyorum. Ama hâlâ göz kapaklarım ve dudaklarım dışında hiçbir şeyi hareket ettiremiyorum.

Boynum hâlâ çalışmadığı için elimden geldiğince kendime bakıyorum. Pamuklu bir pijama takımı giymişim; üst kısmı erkek gömleği gibi düğmeli olanlardan. Keşke , çünkü birden çocukken hasta olduğumda sarılıp yatmak için bu tür pijamalara nasıl yöneldiğimi hatırlıyorum.

"Ellerini oynatabiliyor musun?" Nina

soruyor. Birkaç kez göz kırpmıyorum.

"Hayır için iki, evet için üç kez denemeye ne dersin?"

İki kez göz kırpmıyorum.

"Çizelge hâlâ buralarda

mı?" İçimden inliyorum.

"Çizelge". Çocukken, işaret dilini öğrenmeden önce, sesimi çalan olaylardan hemen sonra bu şeyden nefret ederdim. Zaten kazadan sonra sağ elim kırılmıştı, bu yüzden yazamıyordum da.

"Çizelge" genellikle kuadriplejiklerde iletişimi kolaylaştırmak için kullanılan bir harf tablosudur. Birisi bir harfi işaret eder ve sözel olmayan kişi doğru harfe geldiğinde başını sallar veya başka bir işaret yapar. Dur, tekrarla. Sonunda bir cümle elde edersiniz.

Çok sürüyor. Kullanmak zorunda kaldığımda gibiydi.

"Hiç sanmıyorum," diye iç geçiriyor Nina. ", bir tane çizeceğim."

Lanet olsun.

, bir kalem ve kâğıt alır ve yirmi altı harften oluşan bir tablo yapar.

"Ağrın var mı?" Babam mırıldanıyor.

Nina Y'yi gösteriyor. Kıpırdamıyorum. N'yi gösteriyor ve gözümü kırpmıyorum.

İkisi de nefes verir.

"Tanrı'ya şükür. Dr. Kim hemen geldi," diyor babam. "İyi olmalısın ama sana yeterli miktarda tetrodotoksin verilmiş. Vücudunu felç etti ama etkisi yakında geçecek, muhtemelen bu gece geç saatlerde."

İçimden inliyorum. Harika. Önümüzdeki birkaç saat hareketsiz kalacağım.

Dişlerimi sıkıyor, kaslarımın tepki vermesini istiyorum. Tek başarabildiğim başımı hafifçe sallamak.

"Oh, harika!" Nina hareketi fark ettiğinde neşeyle "Harika!" diyor. "Şimdiden etkisi geçiyor!"

Çenemi sıkıyorum ve başımı bir kez daha, zar zor, harf tablosuna doğru sallamayı başarıyorum.

". "

Nina harfi teker teker göstermeye başlıyor. "T "ye geldiğinde başımı sallıyorum. Sonra "A". Sonra "K".

Kaşları çatıldı. "Takeshi?"

Hafifçe başını sallıyor. "Onun

için endişeleniyor musun?"

geldiğince "eh, belki?" der gibi bir yüz ifadesi takınıyorum. En çok da ölüp ölmediğini merak ediyorum, çünkü o sakıyı zehirleyen *bendim*.

"O iyi," diyor babam sessizce. "Hâlâ felçli ama konuştuğunu ve oturup kalkabildiğini duydum."

Benimle dalga mı geçiyorsun? *Tabii ki* iyileşme sürecinde daha ileride. *Tabii ki* planım tamamen geri tepti, beni hala yatakta donmuş halde bıraktı ve o mutlu bir şekilde ayağa kalkıp etrafta dans etme yolunda ilerliyor.

Sık kafalı.

"Bahçenin diğer tarafındaki misafir odasında," diye ekliyor babam. "Dr. Kim yarın her şey yolunda diyene kadar muhtemelen geceyi burada geçirecek." Bana bakarken iç geçiriyor, saçlarımı geriye doğru iterken gülümsüyor. "İyi olmana çok sevindim, *Koshka*."

"Aynı," diye ekliyor Nina usulca. Izgarayı kaldırıyor. "Başka bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum. Sonra F'ye geldiğinde tekrar başımı sallıyorum. Gülümsüyor, başka bir harfe ihtiyaç duymuyor.

"Furrcules şimdilik benim odamda kalıyor."

Biraz somurtuyorum. Babam kıkırdıyor. "Seni ne kadar sevse de, taşınana kadar o kaplanla aynı odayı paylaşmana izin vermeyeceğim." Kaşlarını çattı. "Senin aciz bir av olduğunu düşünebilir..."

Sanki! Furrcules *asla yapmaz*. Ve yine de... tamam, koca adam sık sık yaptığı gibi yüzüme sarılmak istediğine karar verirse, onu ağızımdan ve burnumdan uzaklaştıramazdım.

"Onunla ilgileneceğim, söz veriyorum," diye gülümsüyor Nina. "Yarın onu geri ."

"Şimdi seni dinlenmen için yalnız bırakacağız," diyor babam. "Ama bu iş daha bitmedi, hem de hiç bitmedi. Merak etme," diye homurdanıyor. "Sergey bunun bedelini çok ağır ödeyecek."

Geri çekilirken onları gözlerimle takip ediyorum, kapı arkalarından tıkırdayarak kapanıyor. Ardından gelen sessizlik yoğun, baskıcı. Bedenimdeki uyuşukluk bir kafes gibi, zihnim koştururken beni hareketsiz tutuyor.

Bir noktada uyuyakalıyorum. Daha sonra uyandığımda, karanlıktı. Oturmaya çalıştım.

Hayır, henüz değil.

Ama başımı hareket ettirebiliyor, el ve ayak parmaklarımı oynatabiliyor ve hatta kollarımdan birini kaldırabiliyorum. Başımı yana çeviriyorum, saate bakıyorum ve gece yarısı olduğunu görüyorum.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Bir an için bunun Nina'nın odasından gizlice çıkıp en sevdiği insanı ziyarete gelen Furrcules olduğunu düşünüyorum. Ama sonra duydum.

Ayaklar.

Pençe

değil.

Ayaklar.

Yavaş ve kasıtlı olarak yaklaşıyorlar.

"Eğer sen düşündüm senin küçük Dublör olur
dur Biz birlikteliğimizi tamamlamaktan..."

Takeshi'nin sesi alçak, karanlık bir hırıltı.

"O zaman fena halde yanılıyorsun."

Nabzım damarlarımda patlıyor. Hareket edemiyorum. Onu görmek için başımı zar zor çevirebiliyorum ama *hissediyorum*. Varlığı odayı dolduruyor, kopmak üzere olan bir fırtına gibi üzerime geliyor.

O yaklaştıkça kalbim çarpıyor. Yatak onun ağırlığıyla alçalıyor ve onun yontulmuş, vahşice muhteşem yüzü üzerimde belirmeden önce vücudunun sıcaklığını hissediyorum. Parmakları yanağımı okşuyor, dokunuşu aldatıcı derecede nazik.

"Şu anda sana yapabileceğim şeyler..." diye mırıldanıyor, sesi kadife bir tehdit gibi. "Hareket edemezsin. Savaşamazsın." Dudakları acımasızca kıvrılıyor. "Tamamen benim merhametime kalmışsın."

Korku ve daha karanlık bir şey damarlarıma hücum ediyor, birbirine karışıyor ve beni nefessiz bırakıyor. Bu benim kâbusum.

Bu aynı zamanda benim fantezim. Ve o bunu biliyor.

Parmakları boynumdan aşağı iniyor, aşağı inmeden önce narin tenimle alay ediyor. Dokunduğu her yerin aşırı farkındayım... Dokunmadığı her yerin. Beklenti çıldırtıcı.

Eli pijamanın üstünden göğsümü kavradığında inliyorum. Sıkıyor, pamuğun arasından meme ucumun çakıllı çıkıntısını bulup sıkıştırıyor. Boğazımda boğuk bir inilti düğümleniyor ve gözlerim şiddetle onunkilere kayıyor.

Takeshi gülümsüyor.

"Oh, bunu *sevdim*," diye kıkırdıyor sessizce. "Oynamak için kendi uysal, uysal küçük *oyuncağım*."

Meme ucumu tekrar büküyor, bacaklarımda arasında çiğ ve muhtaç bir şeyin zonklamasına neden oluyor.

Takeshi hiçbir uyarıda bulunmadan pijama gömleğimin üst düğmesini açıyor. Gözlerim onunkilere daha da açılıyor.

Ciddi mi lan bu?!

"Gördüğüm kadarıyla prenses," diye mırıldanıyor, "artık evli olduğumuza göre, senin olan, dedikleri gibi, *benimdir*." Bir düğme daha açarken gözleri parlıyor, sonra bakışlarını benimkilere kaydırıyor. "Oh, ve evet, sordum. Bu küçük gösteri ikimizi de bayıltabilirdi. Ama teknik olarak konuşursak, töreni tamamladık. Bu da demek oluyor ki..."

Biz evlendik.

Gerçekten.

Sikeyim.

Takeshi üçüncü bir düğmeyi açıyor. Sonra dördüncüyü. Devam ediyor, son düğmeye gelene kadar pijama üstüm yavaşça açılıyor ve tamamen düşüyor. Ay ışığı çıplak gövdemde soluk ve beyaz parlıyor, tenim tüylerim diken diken oluyor ve meme uçlarım onun bakışları altında sivriliyor.

Nabzım hızla atıyor, mide kaslarım sıkılıp gevşerken nefesim kısa ve hızlı geliyor.

Takeshi elini çıplak göğsüme koyup sıkarken, meme ucumu sertçe çimdiklerken kötü ve karanlık bir şey yayılıyor.

"Keyfim yerinde olduğu için şanslısın," diye mırıldanıyor, bakışları gözlerime gitmeden önce göğüslerimde geziniyor. "Bu gece seni sikmeyeceğim. Bu şekilde olmaz."

Rahatladım ama bu kısa sürdü.

"Hayır, seni becerdiğimde," diye devam ediyor, "*benimle savaşmanı* istiyorum. Kanının pompalanmasını, kaslarının seğirmesini istiyorum. Teninin terden kayganlaşmasını, vücudunun çabadan titremesini istiyorum. Ve seni yakaladığımda ve sonunda teslim olduğunda..." Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "İşte o zaman o güzel, pembe amcığını yırtacağım ve seni ilk kez becereceğim."

En berbat şey ne söylediği değil. *Beni tahrik* etmesi.

Büyük bir parçam bunu istiyor.

Can .

Karanlık bir aleve tutulmuş pervane gibi ona çekiliyor.

"Ama bu *tamamen* iffetli bir düğün gecesi geçireceğimiz anlamına gelmiyor..."

Takeshi'nin eli pijamamın beline doğru kayıyor. Parmakları lastiğin altından kaymadan önce ustalıkla kravatu çekip gevşetiyor. Pijama altımı aşağı çekiyor, diğer elini sokmak için yatakta kayıyor. Kıçımı kavırıyor, tişörtünün altında kol kasları dalgalanırken popomu kaldırıyor ve pijama altlarını dizlerime kadar indiriyor.

Nabzım hızla atıyor. Korku, utanç ve heyecan karışımı duygular içimde patlarken nefesim kesik kesik geliyor.

Takeshi'nin gözleri, bayıltıldıktan sonra Dr. Kim'in -belki de Nina'nın yardımıyla- bana giydirdiğini tahmin ettiğim düz pamuklu külotun önüne düşüyor.

"Pek de umduğum gibi seksi bir gelin iç çamaşırı değil," diye mırıldanıyor, sesinde hülyalı, psikopat, düşünceli bir ton var.

"Ama yine de ne sakladıklarını görmek istiyorum."

Parmaklarını bel bandının altına sokuyor ve yavaşça çekiştiriyor. K lot kal alar mdan ve uyluklar mdan aşağı kayıyor, pijama altlarıyla birlikte dizlerime dolanana kadar seksimden .

" imdi burada neyiz varm ı  bakalım?" diye sessizce homurdanıyor Takeshi, eli çıplak kalçamdan yukarı kayıyor ve ardında ürperti bırakıyor. "K    , güzel, bakire bir amc k ve *hepsi benim için.*" Başını kaldırıp sinsice bana bakıyor. "D   n hediyesi mi? Aww, bunu ... *kar m.*"

Parmakları kal alar mın arasına giriyor, dudaklar mın arasından geçip onları ayırıyor. Sonra tekrar yukarı sürüklüyor, klitorisimin üzerinde yuvarlamadan önce orada bulduğu yapışkan ıslaklı ın içinden kayıyor.

Vücudum istemsizce hafifçe sarsılıyor.

Takeshi ayağa kalkıyor. Bir an için benimle i inin bittiğini ve gideceğini düşünüyorum. Onun yerine, uzanıp ti  rt n  çıkarıyor.

Sikeyim.

Gözlerim yivli vücudunun yontulmu  kaslarında geziniyor. -Pürüzsüz teni, *irezumi* d vmelerinin kıvrımlı halkaları. Ba parmakları e ofmanının beline takılıyor. Sonra hiç yapmadan aşağı itiyor ve yere d   mesine izin veriyor.

Nereye d   t klerini göremiyorum.   lerinden çıkan *kocaman sik* dışında şey görmüyorum. Vay anas n .

Nabz m kulaklar mda g m güm atıyor.

Takeshi'nin siki uzun, kalın ve damarlı,  i mi  ba ını yukarı doğru e en hafif bir kavisi var.

Gözlerim şişti.

Ucu da delinmiş.

Yüce Tanrım.

"İstedığınız kadar bakın prenses," diye homurdanıyor. "Onu oldukça iyi tanıyor ."

Kafamdan milyonlarca küfür ve sövgü geçiyor ama ellerim ve kollarım hâlâ iki yanımda hareketsiz duruyor.

Takeshi yatağa doğru sallanıyor ve sonra uzanıp bir elini kocaman sikinin etrafına sararak onu okşuyor.

"Bugün bana zehir yutturdun," diye mırıldanıyor.

Dizini yanıma koyarken şilte daha da alçalıyor. Sonra bacağını çevirip göğsümün üzerine oturuyor, yüzümden sadece birkaç santim ötede sikini okşarken çıplak kalçaları göğüslerime baskı yapıyor. Nefesim kesiliyor.

"Sanırım karşılığında benim bir şeyimi yutmana izin vereceğim. Şimdi o güzel ağzını aç prenses."

Ben sevmiyorum. Birincisi, *siktir et onu*. Ve ikincisi... şey, hala *yapamıyorum*.

Takeshi bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Aman Tanrım, bu bir *meşdan okuma* mı? Yoksa hâlâ hareket edemediğin için mi..."

Uzanıp bileğimi tutuyor ve elimi kaldırıyor. Bıraktığında elim ağır bir şekilde yatağa düşüyor.

Kocaman gülümsüyor.

"Oh, bu *eğlenceli* olacak. İzin verin."

Takeshi iki parmağını dudaklarımın arasından geçirip dilimin üzerine koyarken tamamen çaresizim. Çenemin gerildiğini hissedene kadar ağzımı daha da açıyor.

İleriye doğru hareket ederken kocaman sikini yumrukluyor, delinmiş, şişmiş başını açık ağzıma doğru eğiyor.

"Düğün günün kutlu olsun, *karıcığım*."

Aletin şişmiş başını dudaklarımın arasından geçirip ağzıma sokarken sıcak ihtiyaç içimde zonkluyor. Adamın büyüklüğü çenemi sonuna kadar açmaya zorluyor ve biraz daha derine iterek delici kısmın dilimin üzerinde sürüklenmesine izin verirken inliyor.

"Kahretsin prenses," diye sertçe homurdanıyor, çenesi .
"Küçük ağzın sikimin etrafında inanılmaz bir his uyandırıyor."

Başka bir ham his çekirdeğimi çekerek ateşli bir ihtiyaca dönüşüyor.

Bundan nefret etmeliyim. Bana bunu yaptığı için *ondan*

nefret etmeliyim. Ama etmiyorum.

Ve uzuvlarım hâlâ donmuş olsa da, her şeyim donmuş değil. Çünkü Takeshi daha yüksek sesle homurdanmaya başladığında, şişman sikini tekrar tekrar ağzıma soktuğunda, beni kendi kişisel küçük oyuncağı gibi kullandığında, kalçalarımın arasında kaygan, ıslak bir sıcaklık birikmeye başlıyor.

"Düğün içkimize zehirden dilin dondu mu prenses? Evet için sikimde bir kez boğul."

Ona ters ters bakıyorum ama gözlerim istediğim kadar öfke dolu değil.

O söyleyebilir.

Dudaklarında alçak bir gülümseme beliriyor.

"Ve Akademi ödülü... *sana değil*," diye homurdanıyor, sırtarak. "Bundan nefret ettiğini düşündüğümü umuyor . Ama etmiyorsun. Gözlerinin içinde prenses. Yüzünün her yerinde."

Homurdanıyor, göğsümün derinliklerinde alçak bir inilti boğulurken ve uyluklarım şişmiş klitorisime sürtünmek için ağrıyarak olabildiğince birbirine sıkarken horozunu boğazımın arkasına sokuyor.

"Kontrolü bırakmaktan *hoşlanıyorsun*. Benim için sırılsıklam ve pis oluyorsun, koca sikimde , değil mi?"

Ellerinden birinin geriye uzandığını ve parmaklarını kolayca içime soktuğunu hissettiğimde ürperiyorum, saçlarımdan bir avuç tutarken içeri ve dışarı okşuyor. Ağzımı sikerken ve aynı anda amımı parmaklarken tükürük ve prekumla boğuluyor ve kekeliyor, etrafında inliyorum.

"Boğaz kaslarınız hala donuk mu prenses?"

Ne?

Ağzımın içine doğru itmeye devam ediyor, parmakları g noktama doğru kıvrılıyor.

"Can. Sen. Yutabilir misin?" diye homurdanıyor. "Yerinde olsam hemen cevap ."

Başımı sallıyorum, kalın siki boğazımın çarptığında inliyorum.

"Güzel."

Aniden inleyerek kendini derinlere itiyor. Aleti daha da sertleşiyor ve kalınlaşıyor, ta ki aniden zonkladığını ve dilime şiddetle çarptığını hissedene kadar.

Vay anasını.

Geliyor.

İlk fısıkiyeler boğazımdan aşağı akıyor ve içgüdüsel olarak yutkunmaya başlıyorum. Başka bir fışkırma ağzımı dolduruyor. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Boğazımdan yeterince hızlı geçiremiyorum. Onun etrafında inlerken boğuluyorum, dölllerinin ağzımdan sızıp çenemden ve yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. Takeshi çekiliyor, yontulmuş, mükemmel çenesi kendini okşarken sıkılıyor.

Daha fazla sıcak döl ipi dudaklarıma, boynuma ve göğüslerime sıcıyor, o da aletin başıyla tenime bulaşıyor.

Hâlâ nefesimi tutmaya ve ağzımda kalanları yutmaya çalışıyordum ki, vücudumdan aşağıya doğru kaymaya başladı, gittikçe daha aşağıya, tamamen üzerimden kalktı ve pijama pantolonumu ve külotumu hala dizlerime dolanmış oldukları yerden yakaladı. Onları çekip bacaklarımdan aşağı indiriyor. Sonra hiç uyarmadan kalçalarımı birbirinden ayırıyor.

Avını takip eden bir orman hayvanı gibi bacaklarımdan arasında gezinmesini izlerken yüzüm kıpkırmızı oluyor. Ağzını indiriyor, nefesi zonklayan, şişmiş amımın üzerinde sıcak ve alaycı.

Karanlık bakışları zehirli bir şekilde bana doğru kayıyor.

"Seninki ne, karıcığım..." Ağzı düşüyor. "*Benim.*"

tüm vücudum sarsılıyor ne zaman onun ağzı mırıldanıyor karşı benim

Kuku. Sırtım elektrik çarpmış gibi kamburlaşıyor, dilinin dudaklarımdan arasından geçtiğini hissettiğimde aklım başımdan gidiyor. Onu içime sokuyor ve gözlerimin delice bir zevkle geri dönmesine neden oluyor.

Vay canına. *Lanet olsun.*

Sanki diliyle beni beceriyor, içimi dışımı yemeye çalışıyor. İçime girip çıktığını hissettikçe yatağın içinde eriyorum, beni sersemletiyor. Dili klitorisime doğru ilerliyor. Dilini ağrıyan tomurcuğumun üzerinde yalayıp döndürürken tekrar spazm geçiriyorum. Dudakları etrafına yapışıyor ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan emmeye başlıyor.

Lanet olsun.

Daha önce hissettiklerim cennet gibiydi.

Bu cehennemin derinliklerinden gelen saf günah.

Daha önce hiç bu kadar saf, hayvani bir zevk hissetmemiştim. Dili zonklayan klitorisimin etrafında dans edip dönüyor, sertçe emerken yanakları çukurlaşıyor. Parmakları içime girdiğinde inliyorum, klitorisime mümkün olan en akıl almaz şekilde işkence ederken içeri ve dışarı okşuyor.

Takeshi'nin eli vücudumu yukarı itiyor, göğsümü kavırıyor ve daha yukarı itmeden önce meme ucumu büküyor. Çenemi kavırıyor, parmakları hâlâ yüzümde olan döllerini itiyor. Parmakları ağızma giriyor ve otomatik olarak emiyorum, ağzı beni unutuşa gönderirken parmaklarındaki tuzlu-tatlı döllerini dilimle emiyorum.

Birdenbire, hayatımda *hiç olmadığım* kadar sert gelmeye başladım.

Patlama içimde başlıyor ve uzuvlarıma doğru yayılıyor. Başım geriye düşüyor, çarşafı yumruklarımla sıkıca kavrarken boğazıma yapışan hazzın boğukluğu. Kalçalarım titreyerek ve titreyerek yatağa yığılana kadar diline karşı gıcırıyor.

Takeshi'nin dili klitorisimin üzerinde bir kez daha gezinirken inliyor ve sarsılıyorum. Geri çekiliyor ve aniden başını çevirip ağzını tekrar kalçamın tepesine, amımın hemen yanına indiriyor.

Bu da ne?

Beni *sertçe* ısırduğında tekrar şiddetle sarsılıyorum. O kadar sert ki, iç uyluğumdan aşağı akan ılık sıvıyı hissedebiliyorum.

Herif beni *kanımı çekecek* kadar sert ısırıldı.

Ağız ısırığının üzerine düşüyor, tenimi emerken dili ısırığının üzerinde geziniyor. Zehir yüzünden kısmen donmuş durumdayım. Ama etkisi geçse bile, buna nasıl tepki vereceğime dair hiçbir fikrim yok.

Vücudumun buna nasıl tepki vermek *istediğini* biliyorum. Ama hissettiğim utanç beni durduruyor.

Bundan hoşlanmamalıyım.

Bunun *hiçbir kısmını* sevmemeliyim. Temelde hareketsizim. Buna rıza göstermedim, *gösteremezdim* bile.

Yine de bu, az önce olanları son derece ateşli kılıyor.

Takeshi yaramı son bir kez uzun uzun yalıyor. Sonra tekrar vücuduma doğru kayıyor. Ben daha ne yaptığını anlamadan saçlarımı arkadan avuçluyor, eğiliyor ve ağzını ağzıma yapıştırıyor.

Görünüşe göre dölünün hâlâ dudaklarımda ve ağzımın içinde olması umurunda bile değil. Yine de dili benimkiyle dans ediyor ve tuzlu döl ile bakır rengi kanın birbirine karışmış tadı ağzımı dolduruyor.

Tadı hem en tatlı günah hem de en şiddetli lanet gibidir.

Takeshi uzaklaşırken, "Çarşaplarda biraz kan olmadan bir düğün gecesi nasıl olur ki?" diye homurdanıyor.

Üzerimden kayıyor ve ayağa kalkıp kıyafetlerini geri çekiyor. Sonra dönüp yatağın kenarına doğru ilerliyor. I

Bir parmağını dudaklarıma sürüp ağzıma soktuğunda hala kısmen donmuş bir şekilde titriyorum.

Tanrı yardımcım olsun, emip

temizliyorum. "*Aferin kızım.*"

Yakınıma eğildiğinde nabzım atıyor, nefesi sıcak Kulağıma. "Bunu unutma prenses," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak ama emredici. "Bir dahaki sefere kendini tutamayacaksın."

Sanki az önce burada yaşananlarla "geri durma" tanımına *yaklaşan* şey varmış gibi.

Sonra gitti, beni karanlıkta çıplak ve yalnız bıraktı, sözlerinin yankıları ve kalıcı dokunuşundan başka hiçbir şey yoktu.

KATARINA

Pencereden sızan güneş ışığı kendimi ne kadar kirli hissettiğimi göstermeyecek kadar parlak ve temiz.

Duşun şiddetli spreynin altında duruyorum, kaynar suyun her şeyi -zehri, gerilimi, ellerinin anısını ve kulağımdaki sesini-yıkamasına izin veriyorum.

Su çok sıcak ama ben kısmıyorum. Yanık beni topraklanmış, odaklanmış halde tutuyor. Buhar odayı dolduruyor, beni kafamda dönen düşünceleri temizlemek için hiçbir şey yapmayan bir pusla sarıyor.

Dün gece tam bir karmaşaydı. Ama tekrar etmeden duramadığım bir geceydi.

Zehrin etkisi geçer geçmez ve tekrar hareket edebilir hale gelir gelmez, sabah saat iki civarında, topallayarak banyoya, bu duşa gittim. Takeshi'nin ardında bıraktığı istenmeyen sıcaklığı temizlemeye çalışarak cildimi çiğ olana kadar ovaladım.

Ta ki bedenim bana ihanet edene ve kendimi ondan temizlemek yerine klitorisimi çiğ çiğ ovalayana kadar, ihtiyaç dayanılmaz olsa da her hareketimi utanç kaplıyordu.

Şimdi, günün sert ışığında, sanki olanları ve ona verdiğim tepkiyi geri gibi tekrar duşa girdim, tekrar keselendim.

Su nihayet soğuduğunda vücuduma bir havlu sararak dışarı çıkıyorum. Aynadaki yansımam buhar yüzünden bulanıklaşıyor ama yanaklarımdaki hafif kızarıklığı ya da gözlerimin altındaki gölgeleri saklamak mümkün değil.

Bakışlarım daha aşağıya, karnımdaki yara izine kayıyor. Soluk, sivri çizgi zamanla soldu ama asla tamamen yok olmayacak. Parmaklarım hafifçe üzerinde geziniyor, anı cerrahi bir hassasiyetle içimi kesiyor.

Aile adları Chibari'ydi ve bir zamanlar güç ve nüfuz bakımından aileme rakip olan güçlü bir Yakuza klanıydılar.

Bugün, adlarından tek bir söz ya da bir zamanlar sahip oldukları geniş kapsamlı güce dair en ufak bir kanıt bulamazsınız. Sanki varlıkları silinmiş gibi.

Çünkü öyle oldular.

Bu babamın olmalı.

Nakamoto Chibari beni oyun oynadığım parktan kaçırmak için adamlarını gönderdiğinde dokuz yaşındaydım. Dadımı ve korumalarımı katlettiler, beni rehin aldılar ve babamı yok etmeye çalışarak beni neredeyse bir hafta boyunca tamamen karanlık, soğuk ve ıslak bir bodrumda tuttular.

Karanlık boğucuydu, çığlıklarımı yutan ve beni paramparça bir enkaz haline getiren sonsuz bir boşluktu. Sonra beni bulduklarını düşündüğüm gün geldi, üst kattaki kargaşayı ve Ryu'nun bağırان sesini duyduğumda.

Babam ve adamları beni kurtarmak için buradaydı!

İşte o zaman Nakamoto'nun adamları panikledi. Beni yakaladılar, bir arabanın arkasına ittiler ve kaçmaya çalıştılar.

Fazla uzağa gidemediler.

Ishida-kai adamlarından kaçmaya çalışırken, beni kaçırانların arabası bir korkuluktan geçip uçurumdan aşağı yuvarlandı. Tek hatırladığım metal ve çığlıkların sağır edici kakofonisi ve ardından gelen sessizlik.

Uyandığımda hem fiziksel hem de duygusal olarak çökmüştüm. Metal şarapnel parçaları içimi parçalamış, bir yumurtalığımı yok etmiş ve diğerini de ağır hasarlı bırakmıştı.

Doktorlar asla çocuk sahibi olamayacağımı söylediler. Dokuz yaşındayken bunun ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamamıştım.

"öldürmeyen şey güçlendirir" sözünü o zamandan beri yaklaşık bir milyon kez duydum. Hayır. Seni öldürmeyen şey seni daha güçlü yapmaz. Sizi daha sert yapar. Daha çok yaralanır ve duvarlarla çevrilirsiniz.

Daha önce olduğundan *farklı*.

Tamam, belki bu da bir tür güçtür ama... Yalnız bir güçtür.

Havluyu kendime daha sıkı sararak anıyı silkeliyorum. Tezgâhın üzerindeki küçük hap kutusuna uzanıyorum, avucuma tek bir doğum kontrol hapı atıp kuru kuru yutuyorum.

Açıkçası, bunları hamile kalmamak için almıyorum. Fiziksel olarak yapabilirsem bile, adım Meryem olarak değişmediği ve aniden Beytullahim'de bir yemlikte olmadığım sürece, hiç seks yapmadan hamile kalmanın imkansız olduğundan eminim.

Ama döngümü düzenlemeye yardımcı oluyorlar. Bu yüzden onları alıyorum.

Aynadan kararlılıkla uzaklaşırken hapın acı tadı dilimde kalıyor. Geçmişe takılıp kalmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Şu anda, şimdiki zamana odaklanmalıyım.

Takeshi'yle olan bu evliliğin Ishida-kai ve Mori-kai arasındaki kan davasını sona erdirmesi ve ataerkil bir dünyada bir kadın olarak liderlik etmem için gereken kozu bana vermesi gerekiyordu.

Ama... Takeshi'nin ne çıkarı var?

Hala anlamadığım kısım da bu. Kendisi ne kazanıyor? Barış iki aile için de faydalı elbette. Ama Takeshi bana barışa sadece barış için değer veren biri gibi gelmiyor. Onu henüz göremediğim başka bir şey yönlendiriyor.

Ve ne olduğunu anlayana kadar ona güvenemem.

* * *

DAHA SONRA, küçük konferans odalarından birinde Ryu'nun karşısında oturuyorum, mahremiyeti sağlamak için kapı kapalı. Yüz ifadesi her zamanki gibi asık, ama bana bakarken gözlerinde bir merak titreşimi var.

"Ona güvenmemek için nedeniniz var," diye açıkça gözlemliyor.

Hemen cevap vermiyorum, parmaklarım masanın üzerinde tıkırdıyor. Ryu haklı, elbette. Takeshi'ye güvenmiyorum. Ama bunu dile getirmek yenilgiyi kabul etmek ve ona ihtiyacı olmayan bir avantaj sağlamak gibi geliyor.

Ryu acımasızca gülümser. "Güzel. Ben de öyle." Kaşları çatılıyor. "Düğündeki zehirlenmenin arkasında onun olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor bir süre sonra.

Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor.

"Bilmiyorum," diye imzalıyorum. "Yine de böyle bir şey kesin."

En az boktan cevap bu. Suçu Vorobev Bratva'dan uzaklaştırıyor. Ayrıca Takeshi'yi açıkça .

Tüm bunlar bir pislik ve korkak olduğum ve babama ya da Ryu'ya kendi düğün törenimde damada *şaka yapmak* için *bir* fincan sake zehirleyen kişi olduğumu itiraf için mi?

Evet, tabii. Hiç endişelenmeden krallığın anahtarlarını bana ver, baba.

"Ama o da içti," diye ekliyorum.

Ryu sessizce başını sallıyor,
düşünüyor.

"Gözlerini ve kulaklarını açık tut, Ryu. Eğer onu işaret eden bir şey görür ya da duyarsan..."

Acımasızca gülümsüyor ve parmağıyla boynuna bir çizgi çiziyor.

"Sorunu memnuniyetle ele alacağım," diyor açıkça.

Ona zayıfça gülümsüyorum. "Teşekkür ederim," diye imzalıyorum.

Lojistik ve güvenlik hakkında birkaç kelime daha konuşuyoruz ama benim *aklım* başka yerde, şu soru üzerinde dönüp duruyor: Takeshi'nin bundan çıkarı ne?

Gizem burada ve güvensizliğim de burada yatıyor. Bu birlikteliği kalbinin iyiliği için kabul etmiş olamaz.

Ryu ve ben ayrıldıktan sonra Nina'yı mutfakta bir tabak meyveyi karıştırırken bir yandan da boş boş telefonunu karıştırırken buluyorum,

Furrcules ayaklarının dibindeki tenis topunu mıncıklıyor. Ben içeri girince başını kaldırıp bakıyor, yüz ifadesi aydınlanıyor.

"Hey!" diye parlıyor. "Görünüşe göre tekrar ayağa kalkmışsın."

Bir fincan kahve alıp onun karşısındaki sandalyeye kayıyorum. Furrcules tüylü yüzünü dizlerime dayayıp bana sokulduğunda ve çenesinin altını kaşımak için uzandığımda yüksek sesle mırıldandığında sırtıyorum.

"Hemen hemen," diye imzalıyorum. "Hâlâ biraz dengesizim ama başaracağım."

"Her kızın hayalini kurduğu, kimsenin unutamayacağı bir düğün gerçekleştirdiniz. Bu kadar mı?"

Gözlerimi deviriyorum.

Birlikte oturup bir dakika daha kahvelerimizi yudumluyoruz ve sonunda her şeyin ağırlığı üzerime çöküyor.

Lanet olsun.

"Sana... bir şey söylemem gerek," diyorum asık suratla.

Nina sırtıyor. "Sake'yi kendin zehirlediğini itiraf ettiğin bölüm bu mu?"

Gözlerim büyüyor ve ağzım açık kalıyor.

"Biliyor muydun?!" Hareketli bir şekilde işaret ediyorum.

Kıkırdıyor. "Kat, bu sana şok gibi gelebilir ama on bir yıldan sonra seni senden daha iyi *sayılır*, ya da ona yakın."

Yüzümü ellerime gömdüm.

Nina kıs kıs güler. "Ayrıca, tam oradaydım. Takeshi'nin 'Umarım dozlarını biliyordur' dediğini duydum, bu da daha sonra olanlara kadar kafamı karıştırdı." Bana kaşlarını çattı. "Kirpi balığı zehri, hmm? Birisi şiirsel bir çizgi mi keşfetti?"

"Ne yapacağım ben şimdi?" Nefes vererek ona işaret ediyorum. "Babam bunun Sergey'in işi olduğunu düşünürse onunla savaş başlatacak."

"Radikal bir fikir, ama belki de doğruyu söylemek?"

Ona bir bakış attım. "Kolya Ishida'ya kendi düğününüzde kaos ve kargaşa yarattığınızı söyler miydiniz, hem de için en kötü zamanda?"

"Adil," diyor Nina yüzünü buruşturarak. İç çekiyor. "Bak, babana yaslanmaya çalışacağım. Belki bazı ince önerilerde bulunabilirim."

"Yapabilir misin?"

Nina son birkaç aydır babamın kişisel asistanı gibi davranıyor, bu da onu ironik bir şekilde benim ona çok yakın olduğum bir şekilde böyle bir konuda babamın kulağına gidebilecek eşsiz bir konuma getiriyor.

"Deneyeceğim," diye omuz silkiyor. "Ne olursa olsun, bu sabah onunla konuştum ve şimdiden Sergey olduğundan şüphe ediyor. Sanırım onun tarzı değil."

Tanrı'ya şükür.

Beyaz keten pantolonumun cebinde telefonum çalıyor. Çıkartıyorum ve mesajı okuduğumda yüzümün kızardığını hissediyorum.

TAKESHI

Hareket edebiliyor musun? Yoksa hala d llerimle kaplı yatakta mı sıkışıp kaldın? Eğer ikincisiyse, sikim yine ağzını istiyor. Beş dakika içinde orada olacağım.

Öfkeyle bir cevap hazırlarken yanaklarımdaki ısıyı uzaklaştıracaağım.

BEN

Hiç kimse size ne kadar itici olduğunuzu söyledi mi?

TAKESHI

Sadece terapistlerim. Kadınlar genelde beni çekici bulur.

BEN

İnanın bana, herhangi bir kadının sizi azıcık bile çekici bulma ihtimali yüzde sıfırdır. Sen dengesizsin.

TAKESHI

Sopalar ve taşlar, prenses. Yatakta hareketsiz misin, değil misin? Oldukça sertim ve öğle yemeğinden önce ağzını tekrar sikmek istiyorum.

Koltuğumda kayarken kalçalarımın arasında hain bir sıcaklık birikiyor.

Neden benimle böyle konuşması beni tahrik ediyor? Yani, cidden self, yardım al.

Karşımda Nina ayağa kalkıyor ve telefonuna bakıyor. "Patron arıyor," diyor kuru bir sesle. "Yani baban, eğer anlaşılmadıysa."

O mutfaktan çıkarken sırtarak, "İyi şanslar," diye karşılık veriyorum. Sonra telefonuma dönüp Takeshi'nin mesajlarına kaşlarını çatarak .

BEN

Gerçekten ne istiyorsun?

TAKESHI

Sanırım az oldukça açık konuştum.

BEN

Başka ne var?

TAKESHI

Tamam. İstedğim şey beni dışarıda bırakmaya çalışmaktan vazgeçmen.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, kısmen sinir, kısmen beklenti. Bu sabah Ryu ile yaptığım konuşmayı hatırlıyorum, konu Takeshi ve Ishida-kainin iç çemberi olduğunda daha fazla... *önlem alıyorum.*

Yani, artık evliyiz diye her şeyi bilmesine gerek yok.

Göğsümdeki çarpıntıya rağmen parmaklarımı sabit tutarak hızlıca cevap yazıyorum.

BEN

Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, kocacığım.

Cevabı neredeyse anında geldi.

TAKESHI

O kelimeyi kullanıp duruyorsun. Ama hala bu şeyi tamamlamadık.

BEN

Ve yapmayacağız.

Bir sonraki mesajın gelmesi daha uzun sürüyor, ama geldiğinde kalp atış hızım fırlıyor.

TAKESHI

Neden bu oyunu oynamayı bırakmıyoruz?
Seni becermemi istemiyormuşsun gibi davran. Karanlıkta seni bir av gibi avlamamı ve bir elimle sessiz boğazını sıkarak ya da belki bir bıçağı tenine dayayarak beni almaya zorlamamı arzulamıyormuşsun gibi. Karanlık tercihlerin var prenses. Ve sana söyleyebilirim ki, onları görmezden gelmek onları ortadan kaldırmaz. Şöyle yapacağız: Artık oyun yok. Ya bana hemen hayır dersin ya da seni o karanlık yere iterim.
Aynı anda hem korkuyor hem de için can atıyordum.

Ekrana bakıyorum. Oda daha küçük, hava daha ağır geliyor, sanki onun varlığı telefonun içinden sızmış gibi.

Ben cevap veremedim Nina mutfığa , yüzü solgundu.

"Kat!" diye bağıyor. Telefonumu masaya bırakıyorum ve panikle ayağa fırlıyorum. "Baban arıyor."

TAKESHI

Motosikletimin üzerinde oturup parmaklarımı gidona vururken, motor altımda alçak ve sabit bir şekilde mırıldanıyor. Mori yerleşkesinin dışında, Tokyo her yöne doğru sonsuza kadar uzanıyor, bir ışık ve beton denizi.

Uzun bir süre, Tokyo değil Kyoto evimdi. Babamın Mori-kai imparatorluğunu ilk kurduğu yer. Kenzo'nun Japonya'ya döndüğünde mirasının bu tarafıyla bağlantı kurmak için ilk gittiği ve Kenzo'yu kanatları altına alan babamızın eski bir arkadaşı olan Sota ile karşılaştığı yer.

Tokyo'ya son taşınmamız güçle, bir imparatorluğu genişletmekle ve bunu bir hanedanlığa dönüştürecek temelleri burada atmakla ilgilidir. Ama sonuçta Kyoto, Mori ailesi için her zaman "ev" olacak. Kenzo ve Annika'nın ailelerini burada kurmak istediklerini biliyorum - bugünlerde aktif olarak bunun için uğraştıkları söyleniyor.

Mal ve Freya Tokyo'ya *tahammül edebiliyor* ama Kyoto'da kendilerini huzurlu hissediyorlar ki yaşadıkları hayattan sonra bunu ikisi de hak ediyor.

Kız kardeşim Hana ve Damian muhtemelen bir süre daha hareket halinde olacaklar. Tokyo'yu seviyorlar ama Kyoto, Hana'nın caz kulübünün olduğu yer ve New York da onları her zaman çağırarak,

Ben de hiçbir zaman nereye evim diyeceğimi bilemedim. Hayatımın büyük bölümünde, annemizin bizi büyüttüğü ve Akira'nın bugün olduğum adam olmama yardımcı olduğu İngiliz kırsalındaki malikane eviydi. Oradayken Kyoto harikaydı; bisikletlerimle dağ yollarında yarışıyor, garajda yaşıyordum.

Tokyo'ya daha önce gitmiştim, ancak şehre taşınıp operasyonlarımızı kurana ve bu yerleşkeyi satın alana kadar burayı gerçekten anlamaya başlamamıştım.

Burayı

seviyorum.

Hem de çok.

Gürültülü. Neon ve heyecan saçıyor. Durmaksızın, acımasızca "açık". Garip bir şekilde, daha önce yaşadığım hiçbir yer gibi benimle konuşuyor.

Ama bu gece şehirde değil. *Onun* üzerinde.

Katarina.

Ne onun ne de bir başkasının bildiğinden daha uzun süredir oynadığımı kimsenin bilmediği bir satranç tahtasının kilit taşlarından biri oldu.

İlk başta onu böyle görmüştüm, bir piyon. Bir için bir araç. Planım her zaman onunla evlenip Ishida-kai'ye erişim sağlamak ve Mori-kai'nin Tokyo üzerindeki hak iddiasını etkili bir şekilde ortaya koymaktı. Ama beklediğimden çok daha karmaşık biri olduğunu kanıtladı.

...Görünüşe göre karmaşık şeyleri seviyorum.

"Berbat görünüyorsun." Kenzo'nun sesi sessizliği kesiyor. Yaklaştığında başımı kaldırıp bakıyorum, her zamanki kaşları çatık, bana ders vereceği zaman daha da derinleşiyor.

"Bir erkeğin egosunu nasıl yükselteceğini çok iyi biliyorsun," diyorum kuru bir sesle, bisikletimden inerken. "Ne var ne yok?"

Kenzo değil Cevap doğru uzakta. Onun yerine, o Etrafımızda beliren şehre bakıyor, yavaşça nefes alıyor.

"Kafana silah dayadım: Burası mı Kyoto mu?"

"Duruma göre değişir."

Bana bakarken sırtıyor. "Açık mı?"

"Silah kadar büyük, çünkü sorudan kaçıyorum."

Kardeşim kıkırdıyor. "Tokyo'yu seviyorum. Ama sanırım bu konuda en çok hoşuma giden şey, ondan ne *yapabileceğimiz*. Kyoto ..."

"Anlıyorum," diye omuz silkiyorum. "Annika'yla birbirinize aşık olduğunuz yer orası." Gülümsüyor. "Şu haline bak, birdenbire ne kadar romantik oldun." "Yeni evli olduğum için olmalı."

Kenzo iç çeker. "Bu konuda sana hâlâ kızgınım, biliyorsun."

"Ki bunu anlamakta güçlük çekiyorum. Bu her zaman planımızın bir parçasıydı, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Evet, ta ki sen zaman çizelgemizi altı ay kadar atlayana kadar."

Başlangıçta, evet, Kenzo Ishida-ka'ya sızma planımın içindeydi - her ne kadar bunu Kolya ile aramızdaki gerilimi azaltmanın bir yolu olarak sunarak ona bu fikri satmış olsam da.

Ishida-kai'nin derisinin altına girmek istememin diğer nedenlerinden bahsetmedim. Ve ona zaman çizelgesini neyin hızlandırdığını *kesinlikle* söylemedim.

"Bilmek zorundayım..." Kenzo bana ihtiyatla bakarak başladı. "Ne?"

"Düğündeki sen miydin?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Kendi düğünümde kendimi zehirlediğimi mi düşünüyorsun?"

"Bak, tüm bu operasyon hakkında bana söylemediğin binlerce şey olduğunu zaten biliyorum. Bunu görmezden gelmeyi seçiyorum. Sadece eğer *yaptıysan* amacının ne olduğunu bilmek *istiyorum*-"

"Düğünümüzde kendimi ve gelinimi zehirlemedim, Kenzo." Şakağıma vuruyorum. "Ben deliyim, deli değil."

Bir el sallıyor. "Kimse sana deli demiyor kardeşim."

"*Herkes* öyle düşünüyor," diye sırtıtıyorum. "Ve haklılar. Yine de ben değildim."

"O zaman daha büyük sorunlarımız var. Katarina'yla evlenmek için oğlunu yarış dışı bırakarak Sergey Vorobev'i fena halde kızdırdığını duydum. Eğer o olsaydı-"

"Sergey değildi," diyorum küçümseyerek ve bisiklete yaslanıyorum.

Kenzo gözlerini kısar. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

Bir an durdum, ona söylemeli miyim diye düşündüm. Kahretsin, gerçekten önemli değil. "Katarina'ydı."

Dondu kaldı. "*Ne?*"

"Gelinim," diyorum umursamaz bir omuz silkmeye. "Üçüncü kaseyi bağladı."

"Siktir git," diye homurdanır Kenzo, başını sallar ve sırtıtarak "yakaladım" demesini bekler. Gelmeyince donup kalıyor ve etrafına bakınıyor, yaklaşımadan önce başka kimsenin duymadığından emin olmak için kontrol ediyor. "Ciddi misin lan sen?"

Başımı salladım.

"Bu hiç mantıklı değil. Neden o-"

"Neden olmasın?" Kollarımı kavuşturarak karşı çıkıyorum.
"dalga geçilmeyeceğini göstermek istedi."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Muhtemelen onunla yattığım içindir," diye omuz silkiyorum.
"Her neyse, bu saygı duyabileceğim bir hareket."

"*Saygı* mı?" Kenzo'nun sesi kuşkuluydu. "Bir planımız vardı Takeshi. Onunla evleneceksin, ittifakı güvence altına alacaksın ve aileleri istikrara kavuşturacaksın. Yeni karın seni kendi düğününde öldürmeye çalışacak kadar herkesi kızdırma."

"Planlar değişir," diyorum basitçe.

Kenzo uzun bir süre bana baktı. Sonra elini saçlarında gezdirerek sertçe nefes verdi. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, küçük kardeşim."

"Ne zaman değilim?"

"Tak!" diye bağırır. "Eğer bu iş bozulursa, savaş çıkar. Gerçek bir savaş. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diyorum, sesim tehlikeli bir sınıra düşüyor.
"Ama bu dağılmayacak. Ben , tamam mı?"

Ben...bilmiyorum. Büyük bir ana plan gibi değil. Dürüst olmak gerekirse, Kolya'nın yemek odasına ayak bastığımdan ve Katarina'yı o sarhoş Rodion' bağlama planlarını bozduğumdan beri kalçamdan ateş ediyorum.

Ama gerçek görevimi yerine getirebilecek noktaya gelebildiğim sürece?

Tek ihtiyacım olan bu.

Kenzo açıkça ikna olmamıştı ama daha fazla tartışmadı. Sadece dönüyor, bakışları şehre doğru kayıyor.

"Neden burada olduğumuzu unutma," diyor sonunda, sesi daha sakın. "Ya da onun dikkatini dağıtmasına izin verme."

Cevap vermedim. Bir süre sonra dönüp uzaklaşıyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Çok geç.

* * *

HANA daha sonra beni çalışma odasında buldu. Kapıyı çalmıyor -asla çalmaz- sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor, keskin gözleri beni sadece onun yapabileceği şekilde tarıyor.

"Ne oldu?" Elimde bir bardak viskiyle masanın kenarına tünediğim yerden başımı kaldırmadan soruyorum.

"Bir şeyler... yanlış," diyor kollarını kavuşturarak.

"Duydun mu *bilmiyorum sevgili kardeşim*," diye homurdanıyorum, içkimden bir yudum alarak, "ama ben aslında kendi düğünümde zehirlendim."

Gözlerini deviriyor. "Evet, oradaydım. Aslında, ağır kışını yan odaya sürüklemeye yardım edenlerden biri de bendim. Hatırladın mı?"

"Hayır. *Zehirlenmekle* ilgili önceki yorumuma bakın."

Hana homurdanıyor ve sonra elimdeki içkiye bakarak başını sallıyor. "Bu evlilik hayatının nasıl gittiğinin bir göstergesi mi?"

"Evlilik hayatım gayet iyi, teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Seninki nasıl?"

Hemen sırtıyor. Onun

için bunu seviyorum.

İlk tanıştığımızda Damian hakkında şüphelerim olmasına rağmen, onu kız kardeşim için sevdiğimi söylemeliyim. Neredeyse benim kadar deli olabilir ama... Yani... Hayatının çoğunu kalçama bağlı olarak geçirdi. Onu normal bir erkekle hayal edemiyorum.

"Harika," diyor başka bir sırtışla. "Gerçi Damian Kir için çok seyahat ediyor."

Damian'ın amcası Kir Nikolayev, Demir Masa'nın beş ailesinden biri olan Nikolayev Bratva'nın başıdır.

Başka bir deyişle, ciddi anlamda güçlü. Ve Damian onun varisi.

"Yani... şimdi soruları başarılı bir şekilde bana yönelttiğinize göre..." Kız kardeşim sırtıyor, bardağı elimden alıyor ve pencereye geçip bir sandalyeye çökerken yudumluyor.

"Onu içiyordum."

Hana beni görmezden geliyor. "Soruya cevap verecek misin?"

"Dediğim gibi, evlilik hayatım gayet iyi."

"I Biliyorum sen iyi yeterli için Koku senin saçmalık a mil ötede."

Söylediklerimde saçmalık kokusu *var*. Ama bu Katarina ile ilgili değil.

"Ne?" Omuz silkiyorum. "Katarina sürprizlerle doludur." Masadan kayıyorum ve kendime yeni bir içki almak için bar arabasına doğru yürüyorum. "Beklediğim gibi biri değil ve bu da onu... ilginç kılıyor."

Hana'nın dudakları ince bir çizgi halini alır. "*Gerçekten* ne yapıyorsun, Takeshi?"

Bardağımla birlikte masaya yaslanıyorum ve yüzüme yavaş bir gülümseme yayılmasına izin veriyorum. "Plana uyuyorum kardeşim. Prensesle evlen... ittifakı sağlama al... ve barışı koru."

"Saçmalık," diyor Hana, bir adım daha yaklaşıyor. "Seni tanıyorum. Bu sadece barış ya da ittifakla ilgili değil. Seni harekete geçiren ve bana bile söylemediğin başka bir şey var."

Gözlerimi kaçırmadan önce bir süre bakışlarını tutuyorum. "Hayal görüyorsun."

Açıkça ikna olmamış bir şekilde geri adım atıyor, ifadesi hafifçe yumuşuyor. "Sadece dikkatli ol Takeshi. Bu her neyse... seni tüketmesine izin verme."

"Ben her zaman dikkatliyimdir," diyorum ve kadehimi sahte bir şekilde kaldırıyorum.

Hana sadece başını sallıyor ve beni uyandırdığı hayaletlerle baş bırakarak çıkıp gidiyor.

O gittiğinde, ben de yerleşkenin bodrumuna inip "hanımlarımın" yanına gidiyorum.

Yani bisikletlerim.

Haremimin çoğu -evet, burada hala motosikletlerden bahsediyorum- hala Kyoto'da. Ama Tokyo'ya taşındığımda yanımda birkaç tane getirdim. Altın süslemeli orman yeşili BSA Y13'e -1937'den kalma 750cc motorlu V-twin- gelene kadar parmaklarımı onların üzerinde gezdiriyorum.

Çoğunlukla çok daha modern yarış motosikletlerinden oluşan koleksiyonumun arasında bir başparmak gibi göze çarpıyor. Ancak bu özel tekerlek seti benim için bir motordan çok daha fazlasını taşıyor.

Bu Akira'nındı.

Onu sık sık düşünmüyorum, çünkü kısmen birinin onu öldürdüğünü düşünmek hala acı veriyor. Ve kısmen de hayat sadece

-Devam ediyor, sanırım. Ama Hana'nın sözleri onu zihnimde ön plana çıkarıyor, bastıramadığım bir anı.

O hayatıma girdiğinde on dört yaşındaydım. Kenzo ve Mal çoktan Japonya'ya gitmiş, beni ve Hana'yı annemizin giderek artan hastalığıyla baş etmek üzere geride bırakmışlardı. O zamanlar Lewy cisimcikli demans hastalığının derinliklerindeydi ve çoğu gün bizi zar zor tanıyordu. Yalnız ve öfkeli bir dönemdi ve ben bu dönemde boğuluyordum.

Sonra Akira ortaya çıktı. O sadece bir akıl hocası değildi. Beni gördü. Gerçek beni. Taşıdığım karanlığı, kontrol edemediğim şiddet dürtülerimi. Korkmak yerine onları kucakladı, bana onları nasıl yönlendireceğimi, içimdeki kaosu nasıl kontrol edeceğimi öğretti.

Ve sonra gitmişti. Kolya, Akira'yı ortadan kaldırdı.

Katarina ile evlenmemin sayısız sebebi var.

Ama bir şey'in için Tabii: Bu oyun biter ile Kolya yaptıklarına cevap veriyor.

Bunu yapmak için onu geçmem gerekse bile.

KATARINA

TAKESHI

On beş dakika içinde dışarıda olun. Rahat kıyafetler ve yürüyüş ayakkabıları giyin.

Merdivenlerden babamın evinin ana fuayesine indiğimde ve onun mesajını tekrar okuduğumda saat geç olmuştu.

Ne yapıyorum ben?

Bunu NEDEN

yapıyorum?

On üç dakika önceki cevabımı tekrar okurken kaşlarımı çatıyorum.

BEN

Bunu neden yapayım ki?

TAKESHI

Çünkü asla yoruldun.

BEN

Neyi hiç bilmeden?

TAKESHI

Eğer bunu yapacak kadar cesursan. On iki dakika.

Babamın iki muhafızı ön kapının yanındaki gölgelerin arasından beliriyor.

"Bayan Katarina," diye homurdanıyor ilerinden biri, ikisi de derin bir selam verirken. "Bu gece dışarı çıkacağınızı bilmiyordum. şoförünüzü çağırayım-"

Başımı sallıyorum, telefonumdaki notlar uygulamasında boş bir belge açıyorum ve ona göstereceğim bir açıklama yazıyorum.

"Hayır İhtiyacım var, teşekkür ederim Sen.
Ben gidiyor için a sürücü ile kocam."

Gardiyanın kaşları atılır. Diğer adama şöyle bir bakar.

"Kolya-sama ile görüşmem gerek..."

Telefonu geri alıp hızlı bir yanıt verdiğimde kesiyor.

"Ben ne yedi yaşındayım ne de bu evin tutsağıyım. Ben aslında senin patronunum. Tekrar ifade edeyim: Yolumdan çekil, çünkü ben ıkıyorum. Son."

İki muhafız anında doğrulur ve sertçe eğilir.

"Özür dilerim, Katarina-san," diye mırıldanıyor ilki.

"Düğünden sonra yüksek alarm durumundayız-"

Ön kapıdan çıktım ve merdivenleri tırıs-la indim. Sanki bir işaretmış gibi, sanki gölgelerde beni bekliyormuş gibi, şık, mat siyah ve krom bir motosiklet ön kapıların olduğu yönden geliyor ve motoru alçak, hırıltılı bir homurtuyla yanaşıyor.

Takeshi motoru durdurup ayaklarını yere indirdiğinde, siyah çizmeleri çakıllı yolda ıtırdarken kalbim merak ve tedirginlik karışımıyla güm güm atıyor. Siyah kaskını çıkarırken bana doğru dönerek bir bacağını sallıyor. Üzerinde siyah kot pantolon, siyah deri binici ceketi ve beyaz bir tişört .

konuşmuyor, sadece bisiklete yaslanıyor, yüz ifadesi hesaplanmış bir kibir ve daha karanlık bir maske. Sonunda başını bana doğru eğdi.

"Atla," diyor yumuşak bir sesle.

Tereddüt ediyorum. "Nereye gidiyoruz?"

İşaret ediyorum. "Fark eder mi?"

Gözlerimi ona dikiyorum ama o hiç çekinmiyor. Bu, yavaş bir nefes alıp bisiklete doğru yürüdüğümde sona eren sessiz bir irade savaşı. Yan çantadan bir kask çıkarıp bana uzatırken sırtıyor.

"Mesajının ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum,"

diye imzalıyorum. "Göreceksin."

Elimi tutuyor ve bisiklete binmeme yardım ediyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

"Şövalyelik ölmemiş ne de olsa," diye alaycı bir şekilde işaret ediyorum o önüme geçerken.

"Ben olsam buna alışmazdım prenses," diye mırıldanıyor motoru tekrar çalıştırmadan önce.

Neon şehir yanımızdan geçip giderken yol sessiz ama gergin. Tokyo'dan hızla geçerken ona bu kadar sıkı ve ne kadar *barışçıl olmayan* bir adam olduğu düşünüldüğünde bu kadar huzurlu hissetmek garip.

Ama ben biliyorum.

Takeshi gideceğimiz yer hakkında hiçbir ipucu vermiyor ve bu ruh halindeyken ona baskı yapmamayı daha iyi öğrendim. Ayrıca, şu anda herhangi bir soru sormak için bir elimi bile ondan çekmeye cesaret edemiyorum, araba sürdüğü şekilde değil.

Şehir manzarasının daha sessiz, daha uzak sokaklara dönüşmesini, binaların birbirinden uzaklaşmasını izliyorum; ta ki Tokyo'nun lüks evleriyle bilinen, son derece pahalı ve seçkin bir bölgesi olan Ota Ward'daki Denenchofu'nun ağaçlarından başka bir şeyle çevrili olmayana kadar.

Arkasında uzun, dolambaçlı bir araba yolu olan ferforje bir kapıya yanaşıyor ve sondaki yapı görüldüğünde kaşlarımı çatıyorum.

Konak devasa, karanlık ve gri gökyüzüne karşı neredeyse terk edilmiş, gotik bir korku romanından fırlamış gibi duruyor. Pencereler karanlık, bazıları tahtalarla kapatılmış ve dış cephenin etrafındaki bitkiler, çalılar ve ağaçlar aşırı büyümüş ve yabani. Ancak girişteki kapılar yeni, pırıl pırıl, güçlendirilmiş çelikten ve kameralarla donatılmış.

Takeshi kapıdaki şifreyi girdiğinde sorularım daha da artıyor ve kapılar anında açılıyor. Arabayı sürüyor, uzun araba yolundan geçerek büyümüş ağaçların ve kıvrılmış dalların arasından geçiyor. Ön kapıya çıkan devasa basamaklarda duruyoruz ve Takeshi motoru durduruyor, sehpayı indiriyor ve inmek için bacağını sallıyor.

"Burası neresi?" Beni indirdikten sonra işaret ediyorum. Takeshi bana kısa bir süre bakıyor.

"Evim."

Midem bulanıyor. "Ev mi?"

Bana dönmeden önce bir dakikalığına eve bakıyor, gözleri parlıyor.

"," diye sessizce homurdanıyor.

Konağın içi de dışı kadar tedirgin edicidir. Hava toz ve terk edilmişlikle doludur, ancak yakın zamanda yapılmış inşaatın izleri görülmektedir - iskele, aletler,

ve kereste yığınları geniş, yankılı koridorları dolduruyor. Taze boya ve hafif kokusu küf kokusuna karışarak tuhaf bir kontrast yaratıyor.

Takeshi önümde yürüyor, adımları telaşsız ama kararlı. Ben de onu takip ediyorum, gözlerim görüş alanımın hemen dışında kalan gölgelere kayıyor.

"Arkadaşın Miyamoto'yu hatırlıyor musun?" diyor, sesi ürkütücü sessizliği bozuyor.

Çenem sıkıştı.

Evet, beni bağlamadan önce kaçırın ve Hana Mori'nin karşısındaki boktan, bubi tuzaklı bir tahterevallide dengeleyen adamı hatırlıyorum.

"Bir şeyler ," diye kuru bir şekilde işaret ediyorum.

Takeshi omuz silkiyor. "Burası onun eviydi."

Titriyorum, etrafıma bakıyorum. Miyamoto'nun akıbeti hakkında kulaktan kulağa karışık şeyler duydum. Yani öldüğü neredeyse kesin, ama Tokyo yeraltı dünyasında hiç kimse o herifin akıbetinin ne *olduğunu* tam olarak bilmiyor gibi görünüyor.

"Ona ne oldu?" İmzalıyorum.

Takeshi duraklıyor, yüzünü bana dönüyor. Dudakları yavaş, ürpertici bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Onu ben öldürdüm. Tam şurada, aslında." Sanki birinin öldüğü yeri değil de özellikle ilginç bir mobilya parçasını işaret ediyormuş gibi, birkaç adım ötede yerde bir noktayı gösteriyor.

Boğazım kurudu. "Beni neden buraya getirdin?"

Gülümsemesi derinleşiyor ve yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapatmasında hem endişe verici hem de heyecan verici bir şey var. "Çünkü karanlık," diyor, sesi alçalarak. "Ve çok fazla boşluk var."

Havadaki soğukluk tenime işliyor. "Uzay mı?"

Cevap vermiyor. Onun yerine ceketinin içine uzanıyor ve gördüğümde nabzımın çılgınca bir ritme girmesine neden olan bir şey çıkarıyor.

Oni maskesi. İnisiyasyon gecesindeki aynı simsiyah, boş, korkunç maske.

Yüzüne kolaylıkla geçiriyor, şeytani sırtışı ve keskin gözleri onu dönüştürüyor, vahşi ve vahşileştiriyor. Bana doğru bir adım daha atarken nefesim kesiliyor, botlarının sesi parkede yankılanıyor.

"Kaçacak yer var," diye , sesi maske yüzünden bozulmuş.

İstemsizce bir adım geri atıyorum, kalbim o kadar çarpıyor ki sonraki sözlerini zar zor duyuyorum.

"Ve kaçmak istiyorsun, değil mi prenses?" diye mırıldanıyor başını eğerek. "Tıpkı kovalamamı, yakalamamı ve *becermemi* istediğin gibi mi?"

Sırtım duvara çarpıyor ve aniden bu mağara gibi, yıkık dökük evde ne kadar yalnız olduğumuzun aşırı farkına varıyorum. Loş ışık zeminde uzun gölgeler oluşturuyor ve her şeyi daha büyük, daha tehditkâr gösteriyor.

"Merak etme," diyor, sesi neredeyse yatıştırıcı. "İhtiyacın olursa bir çıkış yolu var. Güvenli kelimen Fısıltı olacak."

Titriyorum. "Ellerimi serbest bırakın," diye imzalıyorum.

Kahkahası kısık, duman gibi sarıyor beni. "Söz vermiyorum."

"Eğer yapmazsan, yapamam-"

"Biliyorum," diye araya giriyor, sesi yumuşak ama elik gibi keskin. Daha da yaklaşıyor, maskenin grotesk hatları yüzümden sadece birkaç santim uzakta. "şimdi, oynayacak mıyız?"

Nefesim kesiliyor. "Peki ya hayır dersem?"

"Ah prenses," diye homurdanıyor, sesi neredeyse duvarlarda yankılanan alçak bir gmbrtye dönüşüyor. "Umarım yle olur."

KATARINA

KARANLIK MALİKÂNE CANLI GIBI GELİYOR. Ayaklarımın altındaki döşeme tahtalarının her gıcırtısı, çatlak pencerelerden içeri dolan her rüzgâr sesi daha da güçleniyor. Nabzım kulaklarımda atıyor ve diğer her şeyi bastırıyor.

"Sana on saniye veriyorum. Şimdi..."

Şeytani maske bana sırıtıyor, benimle alay ediyor, oynamak üzere olduğumuz acımasız oyunun tonunu . Geniş çerçevesi, tahtalarla kapatılmış pencerelerdeki boşluklardan süzülen ay ışığının zayıf şeridiyle aydınlanıyor.

"Koş."

Tek kelime *onî* maskesinin içinden bozuk ve gırtlaktan geliyor, ses üzerimde tenimin tüylerini diken diken ediyor.

İki kere söylemene gerek yok.

Anında dönüyorum, nefesim kesilerek ve düzensiz bir şekilde koridorda koşarken ayaklarım tahtaya çarpıyor. Eski ev etrafımda inliyor, her ses uğursuz ve pençeli.

Arkamdaki karanlığın içinde bir yerde, soğuk kahkahasının alçak, karanlık sesinin peşimden yankılandığını duyuyorum.

İlerliyorum, adrenalın damarlarımda dolaşıyor. Elbette saf bir korku var - buzun içinden geçip beni kıyametime sürükleyecek acımasız donmuş bir nehre dalmışım gibi - ama aynı zamanda bunun baş döndürücü heyecanı da , korku ve neşenin karışımı tüylerimi diken diken ediyor.

"Hazır ya da değil, prenses..." Sesi karanlığın içinden gürlüyor. *"İşte geliyorum..."*

onun ayak seslerini duyuyorum, sabit ve telaşsız. Koşmuyor. Koşmasına gerek yok.

Belli ki Takeshi konağı benim bilmediğim bir şekilde biliyor. Bunu hem benimle oynamak hem de muhtemelen beni bir çıkmaza için kullanıyor. Sağa doğru koşup tozlu, yarı yağmalanmış ve enkazları yerlere saçılmış bir mutfaktan geçiyorum. Sonra sola sapıyorum, ayaklarım düzinelerce parçalanmış tabak çanağın üzerinde çıtırdarak bir yemek odasına doğru hızla ilerliyorum.

Yan odaya dalıp kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum ve sırtımı odaya dayıyorum. Nefesimi sakinleştirmeye çalışırken göğsüm kabarıyor ve ondan herhangi bir işaret duymak için zorlanıyorum. Sessizlik sağır edici, kulaklarıma baskı yapıyor ve hislerimi sorgulamama neden oluyor.

Ve sonra: bir döşeme tahtasının gıcirtısı, yakın.

Kapı kolu tıkırdayınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve kaçınılmaz olana hazırlanarak donup kalıyorum. Ama kapı açılmıyor. Sadece maskenin boğduğu alçak, uğursuz bir kıkırdama duyuluyor.

"Saklanamazsın prenses," diye homurdanıyor, sesi tüylerimi diken diken eden karanlık bir melodiye dönüşüyor. "Korkunun *kokusunu* alabiliyorum."

Nefesimi tutup kapıdan uzaklaşıyorum. Kilit yok. Tek seçeneğim kaçmak.

Karşı kapıya doğru hızla ilerliyorum, başka bir koridora geçerken bacaklarım titriyor. Ev kocaman bir labirent, her koridor bir öncekinin neredeyse aynısı ve nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Tek amacım ilerlemeye devam etmek ve ondan olabildiğince uzun süre önde kalmak.

Artık ayak seslerini daha ağır ve daha hızlı duyabiliyorum. Bana yaklaşıyor. Kendimi zorladıkça bedenim protesto çığlıkları atıyor, nefesim çaresiz soluklarla geliyor. Duvarlar etrafımı sarmaya başlıyor, karanlık boğucu kucağıyla beni sarıyor.

Tozlu ve örümcek ağlarıyla kaplı devasa bir kütüphaneye açılan bir kapıdan hızla geçiyorum, eski deri ciltli kitaplardan oluşan raflar üzerime geliyor ve neredeyse bir yığına takılıp düşüyordum. Kendimi yakalıyorum ve dönüyorum, gözlerim karanlıkta başka bir kapı arıyor.

Sonra arkamdan bir el boğazımı sıkıca sarıyor.

Ham korku içimde *patlıyor*, öyle bir güçle vuruyor ki sanki yeniden buzun içine dalıyormuşum gibi hissediyorum. Boğazımdan ve kalçamdan tutup beni döndürerek bir kitap rafına çarptırdığında bacaklarım çalışmayı bırakıyor. *Oni* maskesi grotesk bir şekilde bana bakıp, beni raflara doğru iterken benimle alay ederken, tozlar etrafa saçılıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor.

"*Bakın ne buldum...*" diye canavarca homurdanıyor.

Birden tişörtümün yakasından tutup aşağı doğru yırtıyor. Tişörtü yırtıp açarken gözlerim yerinden fırlıyor,

karnıma kadar. Elini içeri sokuyor, sütyenimi indiriyor ve acımasızca göğüslerimi mincıklıyor.

Sert parmakları şişmiş bir meme ucunu kısıtıp, zevk ve acı kırmızı bir sise dönüşene kadar büküp çekerken, iniltili bir iniltiyle boğuluyorum.

Eli aşağıya iniyor, yoga pantolonumun içinden amımı avuçlamak için kabaca kalçalarımın arasından itiyor. Avucunu bana doğru bastırıp taytımın üzerinden sertçe sürtünürken ürperiyorum.

"Ne kadar *uysal* bir sürtük yakaladım," diye hırlıyor iblis.

Ona doğru hamle yapıp dizimi kaldırdığımda gerçeklik içimi parçalıyor, ama o dizimi yana itiyor ve beni sırtımdaki tozlu kitaplara daha sıkı bastırırken irkilmeme neden oluyor. Bacaklarımın arasını daha sert ovuyor, kaygan külotumu şişmiş klitorisime sürtüyor.

Dizim yine sıkıştı. Bu sefer kaçarken bile beni döndürüyor. Döşeme tahtalarına doğru yuvarlanırken nefesim kesiliyor, kendimi avuçlarımla yakalıyorum, saf adrenalin ve kaos napalm gibi sistemimde patlıyor.

Sonra ağırlığı üzerime çöktü ve beni düştüğüm yere sabitledi. Altında kıvranıp duruyorum, tırnaklarım parkeyi tırmalıyor, kaçmaya çalışıyorum. Ama o çok güçlü.

Çok korkunç. Çok

kararlı.

Ve aniden, yüzüme bir tokat gibi çarptı. Beni

becerecek.

Kibarlık yok. Şefkat yok. "Yavaş gitmek" yok.

İkimizin de artık bir oyun oynadığımızın farkında olduğundan emin değilim.

Ağırlığı bir mengene gibi üzerime bastırıyor. Kıpırdanmaya çalışıyorum ama saçımı yakalıyor ve görüşümde şimşekler çaktıracak kadar sert çekiyor. Bir dirseğimi geriye atıyorum ama onu kolayca yakalıyor ve acı veren sıkı kavrayışında tutuyor. Beni yana doğru çeviriyor ve tüm ağırlığıyla üstüme çökerken beni sırtüstü çeviriyor.

Alaycı sırıtışıyla *onı* maskesi üzerimde beliriyor.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" diye alay ediyor, sesinden zehir damlıyor. "Daha fazlasını beklerdim *prences*."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, ona cevap verme tatminini yaşatmayı reddediyorum. Sonra topuklarımla yere basıyorum ve vücudumu tüm gücümle döndürerek itiyorum. Bu onun dengesini biraz bozmaya yetiyor ve ben de bu fırsatı kolumu yukarı doğru savurmak için kullanıyorum, avucum yüzüne çarpıyor ve maskesini yamultuyor.

Ses boş malikanede yankılanıyor ve kısa bir an için onu sersemlettiğimi düşünüyorum. Ama sonra gülüyor ve eldivenli eli havaya kalkıyor, ben tekrar saldırmaya çalışırken bileğimi havada yakalıyor.

"*Alıngan*," diye . "Bunu sevdim."

Ben daha tepki veremediğim diğer elini uzatıp yanağıma bir tokat atıyor. Belli ki tokadın şiddetini azaltmış ama acısı bir saniyelikliğine tenime yayılıyor, keskin, sıcak ve kör edici. Beni daha çok sarsan şey, içimden geçen şiddetli ihtiyaç sarsıntısı.

Beklenmedik. Sinsi.

Nefesim kesiliyor, ona bakarken göğsüm kabarıyor. Maskenin ardındaki gözleri vahşiydi, evcilleşmemiş, acımasız bir şekilde parlıyordu.

vahşilik. Kendime gelmem için bir an bile vermiyor. Eli tekrar boğazıma gidiyor, daha da yaklaşırken beni tutuyor.

"Bunu sen istedin," diye mırıldanıyor, sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüşüyor. "Seni kovalamamı ve yakalamamı istedin. Ve şimdi yakaladım, artık *benimsin*."

Kotundan bir bıçak çıkarıyor, loş ışıktaki belli belirsiz parlıyor. Bıçağın yassı kısmını köprücük kemiğime bastırıp kasıtlı ve ölçülü bir hareketle aşağıya doğru keserken kıvraniyorum, tekmeliyorum ve tıslıyorum. Ucu sütyenimin kumaşına takılıyor ve bileğinin hızlı bir hareketiyle sütyenim kurtuluyor.

Elleri bıçağı takip ediyor, kaba ve ısrarcı, artık çıplak olan tenimi keşfediyor. Ona karşı çırpınıyorum, tırnaklarım ön koluna batıyor ama bu onu sadece teşvik ediyor. Sütyenimin geri kalanını, sonra da tişörtümden geriye kalanları kesiyor ve beni belden yukarıya çıplak bırakıyor. Kavrayışı sıkılaşıyor. Daha yakına eğildiğinde nefesini boynumda hissedebiliyorum.

"Bana bak," diye emrediyor. "*Benim* olanı aldığımında bana bak."

Bakışlarıyla buluşuyorum, gözlerindeki çılgınlığı gördüğümde nefesim kesiliyor - onu tüketen ham, filtresiz karanlık. Orada da içimde kopan fırtınayı yansıtan başka bir şey var.

Bıçağın ucu karnımın derisinde geziniyor. Bir elini taytımın beline sokuyor, bıçak kesip biçmeden, son giysilerimi de yırtıp parçalamadan önce onları ve külotumu vücudumdan çekip çıkarıyor.

Parmakları içime girerken bedenim sarsılıyor, sırtım kamburlaşıyor ve boğazımdan sessiz bir çığlık kopuyor. Takeshi asla "hassas" ya da "nazik" olarak tanımlanmaz. Ama var

Şu anda onun hakkında özellikle acımasız ve neredeyse umursamaz bir şey içimde yasak bir kıvılcım gibi yanıyor.

Siyah. Acımasız.

Kalın parmaklarını tekrar tekrar amıma sokarken parmaklarım döşeme tahtalarına sürtünüyor ve yüzüne tokat atıyor, başparmağı bacaklarımı titreten bir yoğunlukla klitorisimi ovuyor.

"Benimle istediğin kadar dövüş *prenses*," diye hırlıyor. "Vücudunun geri kalanıyla bana yalan söyle. Umurumda bile değil. Damlayan amcığın gerçeklerden başka bir şey söylemekten aciz."

İçime bir büyük parmak daha , beni o kadar geriyor ki neredeyse acıtıyor, aynı zamanda içimde gürleyen bir zevk patlaması gönderiyor.

" böyle, benim küçük oyuncağım," diye tıslıyor karanlık bir şekilde. "Benim için *gerin*. Seni parçalamadan önce bu amcığı sikim için hazır hale getirmemiz gerekecek. Seni aç ki bu daracık deliğe *sığabileyim*."

Her şey bulanıklaşmaya başlayana kadar parmaklarını tekrar tekrar içime sokuyor. Sonra aniden parmakları dışarı kayıyor ve beni onları geri alma ihtiyacıyla boğulmaya bırakıyor. Tekrar o kadar dolu hissetmek için.

Takeshi ceketini ve tişörtünü çıkarıyor, loş ışık yivli kaslarının keskin hatlarında parıldıyor. Bileklerimi kavrayıp bir eliyle başımın üzerinden geçirerek tüm ağırlığıyla beni sabitlediğinde inliyorum. Diğer eli aşağı uzanıyor ve kemerinin şingirtısını ve fermuarının açıldığını duyduğumda gözlerim açılıyor.

Vay anasını.

Kocaman sikinin sıcak, şişmiş başı amımın dudaklarına bastırıp tam açıklığının ortasına yerleşirken inliyorum.

olsun, ben neyim-

"Son. Lanet olası. Şans, prenses," diye hırlıyor Takeshi insandan çok şeytana benzeyen bir sesle.

Maskeyi kaldırıyor, yontulmuş çenesi gerginlikle dalgalanıyor. Eğilip dudaklarını kulağıma vahşi ve yoğun gözleri benimkilere dikiliyor.

"Lanet olası güvenli kelimeni kullan," diye homurdanıyor, sesi omurgamdan aşağı ürperti gönderen alçak bir gümbürtü.

Ellerimden birini bırakıyor ve bana onu itme fırsatı veriyor.

Bu çılgınlığa son vermek için.

Terk edilmiş bir kütüphanenin kirli zemininde, kıyafetlerim yırtılmış ve tenim morarmış halde almadan önce bu oyunu durdurmak için.

Kelime, bıraktığı elin parmak uçlarında karıncalanıyor kadar yakın ki neredeyse hissedebiliyorum.

Kes şunu. Uzaklaş. Bu

parçan sende kalsın.

Ama güvenli sözümü imzalamak yerine başka bir şey yapıyorum.

Avucumu yanağına vuruyorum, başını yana çevirecek kadar sert.

Zaman durdu.

Etrafımızdaki her şey donuyor, sanki tozun kendisi hareket etmeyi bırakmış gibi.

Yavaşça başını bana doğru çeviriyor, gözleri ciğerlerimdeki havayı emen girdaplı bir siyahlıkla dolup taşıyor. Çenesi kenetleniyor ve dudakları karanlık bir şekilde kıvrılıyor, ağzını soğuk, alaycı bir gülümsemeye dönüştürüyor.

"Son şanslar için çok fazla."

Kalçaları bana doğru sallanıyor. Gözlerim açılıyor, ağzım açık kalıyor ve kocaman sikini ilk kez içime iterken boğazıma bir boğulma sesi takılıyor.

Lanet olsun.

Acıtıyor. Yani çok *acıttıyor*. O kadar büyük ki, uzunluğunun üçte birini tek hamlede içime sokarken sanki beni ikiye bölüyormuş gibi hissediyorum. Sırtım döşeme tahtalarından şiddetli bir şekilde kasılıyor, onun kalçalarının etrafında titriyor ve başım geriye doğru sarsılıyor.

"Benim için *çok sıkı* küçük prenses," diye inliyor karanlık bir şekilde. Ağzı açıkta kalan boynuma doğru eğiliyor ve dişleri derime battığında ürperiyorum. Ama oradaki acı, garip bir şekilde, bacaklarımın arasındaki acıyı bir süreliğine de olsa siliyor, o acıyı uzaklaştırıyor.

Sanırım Takeshi bunu hissediyor, çünkü boynumdaki dişlerini hissettiğimde nefesim kesiliyor, bana birkaç santim daha sokuyor.

Yüce Tanrım.

"Mm, *lanet olsun*," diye inliyor, kasları daha derine iterken sıkılıyor. "Senin açgözlü küçük amcığın beni içine çekiyor prenses. Benimle dövüş ve benden nefret ediyormuş gibi davran ve istediğin kadar, *karıncığım*. Bu dağınık küçük amcığın notu aldığını sanmıyorum. *Aldı. Aldı.*"

Bununla birlikte, yolun geri kalanını içeri

sokar. Her birini. Tek. Kalın. İnç.

Vücudum şiddetle kamburlaşıyor. Sanki gırtlığımı kadar girmiş ve organlarımı yeniden düzenliyormuş gibi hissediyorum, beni hiç hayal etmediğim kadar geriyor.

O çekilirken vücudum titriyor ve sarsılıyor - merhametten ya da onun gibi bir şeyden değil, sadece beni tekrar doldurabilmek için.

Aleti tekrar kabzasına kadar girdiğinde gözlerim geri yuvarlanıyor. Kendimi *o kadar* dolu, o kadar delicesine gergin hissediyorum ki. Aynı zamanda, sıcak ve yoğun bir şey içime dolmaya başlıyor.

Benim kaslar başla için Açılın. Bu yanıyor, Yırtılma hissi daha şiddetli, daha muhtaç bir şeye dönüşür.

Ve

ıslağım.

Çok, çok

ıslak.

Takeshi homurdanıyor, dışarı kayarken karanlık bir şekilde kıkırdıyor, benim kaygan amım ona yapıştı, sürtünme beni jöleye çevirdi.

"Ne kadar *dağınık* küçük bir amcık," diye boynumun kıvrımına sürtünüyor. Kalçaları tekrar içime giriyor, ben sessiz inlemelerimde boğulurken beni ağzına kadar dolduruyor. Bileklerimi hâlâ başımın üzerinde tutuyor ve şahdamarımı ısıtırken parmak uçlarım yere sürtünüyor.

Lanet *olsun*, sanki bekaretimi bir hayvanla kaybediyorum.

Bir canavara.

Umursamaz. Gözü kara. Pişmanlık duymayan.

Ama bu şekilde titrediğim gerçeği, benim hakkımda ondan daha çok şey söylüyor.

Takeshi *tam da* söylendiği gibi. Bir psikopat. Bir canavar. Taşkalpli, karanlık ve vahşi bir iblis. Bu işe girdiğimde onun

bir Şey olduğunu biliyordum.

Ama ben? Hayır. Bunun beni her şeyden daha fazla tahrik etmemesi gerekiyordu.

Bunu istememem gerekiyordu.

Havada kan kokusu varken ve bir canavar her bir parçamı ele geçirmişken sert, boyun eğmez zeminde becerilmekten zevk almamam gerekiyordu.

Ama ben biliyorum.

Gerçekten ama *gerçekten* istiyorum.

Adrenalin, enfes acı ve ezici zevkin karışımı, o içime girerken akıl sağlığımın sınırlarını zorlamama neden oluyor. Takeshi bileklerimi serbest bırakıyor, bir eliyle boğazımı kavrarken diğer eliyle kalçamı sahiplenici bir şekilde tutuyor. Kocaman siki tekrar tekrar içime giriyor, kasık kemiği klitorisime sürtünürken sıkı meme uçlarım kaya gibi sert göğsüne sürtünüyor.

Omuzlarını yüzünü tokatlıyorum, gözlerim bu çılgınlık karşısında yaşıyor.

"Yesss, *prences*," diye hırlıyor karanlık bir şekilde. "Benimle savaş. Direnişin sadece amını sıcak, sert aletimin etrafında daha da sıkı ve tatlı hale getirir."

İçimde bir şey tıkırdıyor ve kayıyor, sanki son bir savunma çöküyor. Bunu içimde hissedebiliyorum, sıkılaşıyor, çırpınıyor, kenetleniyor. Ayaklarım tekmelerken ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kalçalarım titremeye başlıyor.

Lanet olsun.

İçimdeki enerji topu patlarken tüm dünya beyazlaşıyor ve hissizleşiyor. Bedenim yerden hızla yükseliyor, gözlerim kocaman ve ağzım gevşek, boğazımdan sessiz bir çığlık patlıyor.

Birden içime giren canavar hayatımın en patlayıcı orgazmını zorla içimden çıkarıyor.

"Sikimi sık, prenses," diye tıslıyor. "O açgözlü küçük amcığın taşaklarımdaki döllerini sağdığını hissetmeme izin ver. *Evet, aynen böyle* prenses. Benim için çok iyi, istekli küçük bir döl sürtüğü."

Dalga bana tekrar tekrar çarpıyor, o inleyip içime girerken beni içten dışa doğru paramparça ediyor. Aletinin daha da sertleştiğini ve kalınlaştığını hissedebiliyorum. İçimde sarsılıyor ve seğiriyor ve dölünün sıcak akıntısı içime döküldüğünde sessiz bir inilti

üstüne dalga. Sel

üstüne .

Ta ki delilik üstüne delilik beni unutulmaya sürükleyene kadar.

KATARINA

KONAK ŞİMDİ ÇOK SESSİZ.

Vücudumun ağrıyabileceğini bilmediğim yerleri ağrıyor ve serin gece havasının tenime her dokunuşu Takeshi'nin üzerimde bıraktığı hamlığı hatırlatıyor. İçimde.

titriyorum, zihnim bir duygu girdabına dönmüş durumda, devasa, yıkık dökük kütüphanenin ortasındaki yırtık pırtık bir halının üzerine uzanmış, üzerimdeki kıyafetlerden arta kalanlarla gelişigüzel örtünmüş durumdayım.

Takeshi yanımda, arkamızdaki tozlu kanepenin kenarına yaslanmış oturuyor, göğsü sürekli inip kalkıyor. *Oni* maskesi birkaç adım ötede yere atılmış, grotesk sırtışı artık zararsız.

Ancak Takeshi'nin yüzü okunmuyor. Başını kanepenin koltuğuna yaslamış, soyulmuş tavana bakıyor ve düşünceli bir halde kaybolmuş.

Yırtık kıyafetlerime sarılıyorum. Adrenalin gitmiş, beni çiğ ve bırakmış, zihnim dinlenmeme izin vermeyecek kadar gürültülü.

Keşke konuşabilseydim, boğucu sessizliği bozacak bir şeyler söyleyebilseydim. Ama söyleyebilseydim bile, nerede söyleyeceğimi bilmiyorum.

Başlamak için. Zihnim binlerce soruyla dolup taşıyor, cevabını istediğimden emin değilim.

"Akira Ohno adında birini hiç duydunuz mu?"

Sesi sessizliği bozuyor, sorusu beni hazırlıksız yakalıyor. Gözlerimi kırptıştırıyorum, ona bakmak için başımı çeviriyorum. Yüz ifadesi değişmemiştir ama vücudunda bir an önce olmayan bir gerginlik vardı.

"Hayır," diye yavaşça imzalıyorum. "mıydım?"

Bana sertçe bakıyor, araştırıyor. "Emin misin?" diye bastırıyor. "Babanla iş yapmış olabilir."

Hafifçe doğruluyorum. "Babamla iş yapan pek çok insan var," diye savunmaya geçerek cevap veriyorum. "Bunu gerekecek."

Kızgınlık içime işledi. Az önce yaşananların "tutkuyla ayaklarımı yerden kesen" peri masalı gibi bir şey olmadığını biliyorum. Bu evliliğin ne olduğunu biliyorum. Birbirimiz için ne olduğumuzu biliyorum.

Amaçlar için araçlar.

Bu gece de öyle oldu: bir amaç için bir araç. Yani, 22 yaşındayım. Sonunda bekaret meselesini halletmenin tam zamanıydı. Ve bu, evli olduğum gülünç derecede çekici - psikotik de olsa- adamla da olabilirdi. Öyle değil mi?

Yine de, az önce yaptıklarımızdan sonra bir kız *bir şeyler* ister. Özellikle de bu yoğunlukta. Vücudumun her yeri, bir hafta boyunca bana bu geceki olayları hatırlatacağını hissettiğim lezzetli bir acıyla ağrıyor.

Yani, kucaklaşmalar ve güller değil. Ama *bir şeyler*. Onun yerine Takeshi bana babamın iş anlaşmaları hakkında sorular soruyordu. ama.

"Beni neden buraya getirdin?"

Kaşları çatıldı.

"Şimdiye kadar bunun oldukça açık olduğunu düşünürdüm," homurdanıyor yüzünde eğlenen bir sırıtışla.

"Belki de değildir," diye karşılık veriyorum sertçe. "Beni becermek için miydi, yoksa babamın işi hakkında soru sormak için mi?"

"Belki ikisi de," diyor kesin bir dille.

"Pislik herif," diye imzalıyorum, ayağa kalkmaya çalışırken derin bir irkilmeyle yerden kalkıyorum. Daha ayağa kalkamadan Takeshi kalçamdan tutup dengemi bozuyor. Dengesiz ayaklarım bana ihanet ederken kalbim yerinden fırlıyor.

Ama ben yere devrilmeden önce Takeshi beni kucağına çekiyor, ellerimi onun sert göğsüne dayarken gözlerim ona kayıyor.

" ne lan?!" İmzalıyorum.

"Belki de babanın işkence ettiği biriydi, iş yaptığı biri değil."

Ona bakıyorum, kaşlarım derin bir şekilde çatılmış.

"Şu anda *hâlâ* babamın işinden mi ?" Hızlıca hareket ediyorum.

"Yastık sohbeti mi ?" diye homurdanıyor.

"Kucağında çıplak otururken babam hakkında *hiç* konuşmamak istiyordum," diye ters bir şekilde imzalıyorum. Sonra az önce söylediklerini tekrarlıyorum ve kaşlarım derinleşiyor. "Ve babam insanlara işkence *yapmaz*," diye ekliyorum öfkeyle.

Takeshi'nin yüzü boş ve okunmuyor.

"Bu doğru değil."

"Lanet olsun ki değil," diye karşılık veriyorum. "Babam acımasızdır, hatta gaddardır. Ama o bir..." Sözüümü kesiyorum.

"Bir ne," diye homurdanıyor Takeshi.

"Hiçbir şey. Unut gitsin." Kucağından inmek ve ondan uzaklaşmak için onu itiyorum. Ama elleri belimi sıkıca, inatla kavırıyor.

"*Ne* değil," diye mırıldanıyor

yine. Ona boş boş bakıyorum.

"Değila canavar mı?" Takeshi. biteriçin Ben,
onun Alaycı bir ton.

Başka tarafa bakıyorum, çenem geriliyor.

"Bir canavar gibi... ne..." diye homurdanıyor, sesi alçak.

Tereddüt ediyorum, zihnim onu daha fazla kız bir cevap bulmaya çalışıyor. Aklıma bir cevap gelmiyor.

Ellerini bırakıp beni serbest bırakıyor. Titreyen bacaklarımla ayağa kalkıp kucağından kalkarak tekrar halının üzerine oturuyorum. Çıplaklığımı gizlemek için üzerimdeki giysi parçalarını çekiştirirken sırtım ona dönük.

"*Benim gibi* mi?" Sesi arkamdan gürlüyor, tonu meraklı ve suçlayıcı.

Ben bir şey

demiyorum. O da bir

şey demiyor.

Saniyeler geçiyor.

Sonunda yutkunarak başımı

sallıyorum. "Senin gibi,"

diye sessizce imzalıyorum.

Cevap vermiyor. Dudağıımı ısırıyorum, yüzümü ona dönüyorum.

Takeshi gitti.

Bir an öylece oturdum, afalladım, ne yapacağımı bilemedim. Ani gidişi canımı yakıyor ve çok tanıdık gelen boş bir ağrıya baş başa kalıyorum. Sonunda kendimi ayağa kaldırdım, kollarımı kendime doladım ve hızla odadan çıktım.

Sesler bana ürkütücü terk edilmiş malikânede rehberlik ediyor ve sonunda onu ön kapıda giyinik bir şekilde buluyorum.

Ben hakkında için işaret bir şey ne zaman o
damlalar a ayağımın dibinde küçük bir sırt çantası.

"Orada kıyafetler var. Giyin. Gidiyoruz." Hareket etmiyorum.

"Sana giyin dedim," diye mırıldanıyor.

"Takeshi," diye imzalıyorum. "Öyle demek istemedim-"

Beni görmezden geliyor, ön kapıdan çıkıp geceye geri dönüyor ve bisikletini çalıştırırken giyinmem için beni bırakıyor.

Bu konak hissediyor daha soğuk Şimdi, ve
Sessizlik basarak etrafımda.

KATARINA

Günler toplantılar, telefon görüşmeleri ve köşelerde fısıltıyla yapılan konuşmalarla bitmek bilmeyen, monoton bir ritme bürünür.

Babam testler için hastaneye girip çıktı, her yokluğu Ishida-kai'de doldurmam beklenen bir boşluk bıraktı. Hâlâ herkesin yol göstermesi için baktığı kişi o, ama şimdi onun mirasının ağırlığını her zamankinden daha fazla üzerimde hissediyorum. Bu ve "onun" halkının bana bakan gözleri, "benim" halkım olup olmayacaklarını ve ne zaman olacaklarını merak ediyor.

Takeshi çevremde bir gölge gibi; sürekli, rahatsız edici bir varlık ve ben ondan kurtulamıyorum.

Malikanedeki o geceden bu yana bir hafta geçti. Hiç konuşmadık. Koridorlarda savaşılan hayaletler gibi birbirimizin yanından geçerken bile neredeyse aynı alanı paylaşmadık. Tamam, savaşılan hayalet benim ve o sadece çıldırtıcı, sakın bir kayıtsızlık. Bir yanımda bunun için minnettar. Diğer yanımda, kabul etmek istemediğim yanımda?

...Ben kendimi aksine ikna etmeye çalışsam da, onun ilgisine ve kaosa can atıyor.

Ryu, Nina ve diğerk birkaç güvenilir kaptanla birlikte konferans salonlarından birindeki uzun, cilalı masada oturuyorum. Papa'nın sağlığının kötüye gitmesi durumunda liderliği için acil durum planlarını gözden geçirirken hava söylenmemiş endişelerle bulanıklaşıyor.

Bu *kimsenin* yapmak istemediği bir konuşma, özellikle de benim. Ama gerekli. Ishida-kai belirsizliği kaldıramaz.

"Kocan hakkında konuşmamız gerek," diyor Ryu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, her zamanki çatık kaşları tartışmanın ağırlığı altında daha da derinleşmiş.

Başımı sallıyorum, parmaklarım hafifçe masanın üzerine vuruyor. "Emir komuta zincirini sağlamlaştırmamız gerekiyor. Babam onun halefi olduğumu açıkça belirtti, ancak onun desteği olmadan otoritemi sorgulayacak bazı müttefikler var."

"Takeshi'nin varlığı yardımcı olmuyor," diye ekliyor Nina yumuşak ama kararlı bir şekilde. Teknik olarak, o her zaman benim tercmanım oldu. Ama o kadar uzun zamandır ailemizle i içeydi ki

-On yıldan fazla bir süredir sadece bir Ishida olmakla kalmıyor, aynı zamanda ne hakkında konuştuğunu da biliyor.

Bu nedenle onu resmen danışmanlarımdan biri yaptım. Yanımda oturuyor, siyah saçlarını şık bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplamış. Mavi gözleri benimkilere kayıyor, keskin ve hesapçı.

"Alt kademeler onu merak ediyor, masaya getirebilecekleri ilgilerini çekiyor. Ve tabii ki..."

"O bir erkek mi?" İşaret ediyorum, dudaklarım bklyor.

"O bir bela," diye homurdanıyor Ryu. "Vahşi bir kart. Ona güvenemeyiz."

"İşte bu yüzden dikkatli olmalıyız," diye araya giriyorum, Nina'nın işaret dili bilmeyen kaptanlar için tercüme etmesini beklerken. "Onu yakınımızda tutacağız ama gerçek bir nüfuz kazanacak kadar değil. Şimdilik o sadece ailelerimiz arasındaki ittifakta bir piyon. Bir aksesuar. Daha fazlası değil."

Nina kaşlarını çatıyor, dudaklarının kenarında küçük bir sırıtma beliriyor. "Bir aksesuar, ha?" diyor, Rusça konuşmayanların yanındayken yaptığı gibi Rusça'ya geçiyor ve bana gizli bir şey iletmek istiyor. "Artık ona böyle mi sesleniyoruz?"

Yanaklarımın kızarmasına neden olan bilmiş bir göz kırpmıyor.

Birkaç gün önce, Nina ben duştan çıkarken odama girdi - bunda şaşırtıcı bir şey yok, beni yüzlerce kez çıplak gördü.

Nina'nın hiç görmediği şey ise o orospu çocuğunun lanet olası vücudunun her yerinde bıraktığı vahşi ve acımasız *izlerdi*, öyle ki Nina ilk başta birinin beni bir zincirle dövdüğünden haklı olarak endişelenmişti.

Ona sert bir bakış attım. "Aynen öyle," diye karşılık veriyorum.

"Elbette," diyor, ses tonu alaycı. "Çünkü ikinizin arasında sıfır kimya var."

Gözlerimi deviriyorum. "Rusçayı bırak. Japonca lütfen."

Masaya dönüp kaptanlarımdan birinden daha önce gündeme getirdiği bazı yeni dağıtım fikirlerinin üzerinden geçmesini istediğimde iç geçiriyor.

Ryu diğer tarafımdan eğiliyor.

"Rusçamın böyle dedikoduları anlayamayacak kadar kötü olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Ona bakarken yüzümün yandığını hissediyorum. "Nina sadece şaka yapıyor," diye sertçe işaret ediyorum. "zerre kadar gerçeklik payı yok."

Ryu homurdanıyor, dudakları şimdiye kadar gördüğüm gülümsemeye en yakın şekilde seğiriyor. "Güzel. İhtiyacımız olan son şey senin o ahmak tarafından dikkatinin dağıtılması."

"Dikkatim dağınık değil," diye karşılık veriyorum ama yanaklarıma yükselen sıcaklık beni ele veriyor. Boğazımı temizliyorum. "Odaklanalım. Babamın durumu kötüleşirse, kimin sorumlu olduğu konusunda hiçbir şüphe kalmamasını sağlamalıyız."

Konuşma tekrar acil durum planlarına dönüyor ama benim aklım sürekli başka yerlerde dolaşıyor. Nina'nın sözleri aklımdan çıkmıyor, rahatsız edici bir şekilde ısrarcı.

Kimya.

Lütfen.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yok. Takeshi ve benim aramdaki şey her neyse, *kimya* değil. Daha karanlık. Daha vahşi. İlkel.

Ve bu beni çok korkutuyor.

Gerçek şu ki, o benim dikkatimi dağıtıyor - Nina'nın kastettiği şekilde değil, çok daha tehlikeli bir şekilde. Onun varlığı, her zaman taşıdığım karanlığı, kontrol ve kaosu eşit ölçüde arzulayan ama yıllardır gömmeye çalıştığım parçamı sürekli hatırlatıyor.

Konferans odasının kapısının açılma sesi beni düşüncelerimden koparıyor. Takeshi akıcı ve kendinden emin adımlarla odaya girdiğinde kalbim sıkışıyor, zayıf ve güçlü vücudunun hatlarını öne çıkaran siyah bir takım elbise giymişti.

Çerçeve. Takım elbise giyerken takındığı küçümseyici tavır onu daha da seksi kılıyor.

Lanet olsun ona.

Bakışları odayı tarıyor ve nefesimi kesen bir yoğunlukla üzerime düşüyor.

"Bölüyor muyum?" diye soruyor, sesi eğlenerek de olsa yumuşak.

Ryu sertleşiyor. "Bu özel bir toplantı."

Takeshi onu görmezden geliyor. "Katarina," diyor, tamamen bana odaklanmış ve sesi hafifçe yumuşamış bir halde. "Konuşabilir miyiz?"

"Meşgulüz," diye Rya.

Takeshi bu kez daha yüksek sesle, odanın tüm dikkatini üzerine çekerek, "*Karıcığım*," diye homurdanıyor. "*Bir kelime*."

Ryu sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. "Çok yüzsüzsün-"

"Yeter," diye işaret ederek sözünü kesiyorum. Ayağa kalkıp ellerimi eteğimin üzerinde düzeltirken Takeshi'ye ters ters bakıyorum. "Çabuk ol."

Takeshi'nin sırtışı derinleşiyor ama kenara çekilip onu takip etmemi işaret ederken bir şey söylemiyor. Nina ve Ryu'ya bakarak bir an tereddüt ediyorum. Nina bana hafifçe başını sallıyor; Ryu ise Takeshi'nin suratına yumruğunu indirmesine saniyeler kalmış gibi görünüyor,

İç Takeshi'yi takip ediyorum, topuklarım cilalı zeminde tıkırdıyor. Beni bir koridordan geçirip küçük toplantı odalarından birine sokuyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Yüzünü bana döndüğünde aramızdaki gerilim hissediliyor. Bir an için ikimiz de konuşmuyoruz, sessizlik uzayıp gidiyor.

kopmaya hazır gergin bir tel gibi.

Sonunda ellerimi kaldırdım. "Ne istiyorsun?"

Yaklaşırken bakışları kararıyor ve sırtışı kayboluyor. "Meşguldün," diyor, sesi alçak. "Kaptanlarınla buluşup planlar yapıyorsun. Etkilendim."

"Senin onayına ihtiyacım yok," diye sertçe karşılık verdim. "Bu benim ailem. Sen sadece-"

"Bir aksesuar," diye sözümü bitiriyor, ses tonu alaycı. "Bunu daha önce de söylemiştin, değil mi?"

Donup kaldım, midem bulandı. "Gizlice dinliyor muydun?"

"Ben... titizimdir," diyor omuz silkerek. "Merak etmeyin prenses. Alınmadım. Bunun ne olduğunu biliyorum."

"mi?" Ellerim hafifçe titreyerek soruyorum.

Yaklaşıyor, üzerime geliyor. "Benden korkuyorsun," diye mırıldanıyor, sesi neredeyse şefkatli. "Ama aynı zamanda bana çekiliyorsun. Buna engel olamazsın... değil mi?"

Sertçe yutkunuyorum, nabzım hızla atıyor. "Hayal görüyorsun."

Dudakları yavaş ve tehlikeli bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Belki de seni herkesten daha net görüyordum."

Bir an için sözleri beni nefes alamaz hale getiriyor, göğsüm bakışlarının ağırlığı altında sıkışıyor. Sonra kendimi onun meydan okumasıyla yüzleşmeye zorluyorum.

"Beni tanımıyorsun," dedim sertçe. "Asla tanımayacaksın."

Gülümsemesi genişliyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Bunu göreceğiz."

Ben cevap veremediğim kapı tıkırdayarak kapandı ve gitti. Orada öylece kalakaldım, ellerim titriyordu.

Kendimi sabitlemek için masanın kenarına bastırıyorum.

O haklı: Ondan korkuyorum. Ama sadece korku değil, daha karanlık ve daha tehlikeli bir şey.

Bu beni da korkutuyor.

TAKESHI

Özel salona girerken HANA'nın kahkahası beni takip ediyor.

Tokyo'daki malikaneyi satın almadan önce bu odanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama tıpkı şatafatlı bir kulübün VIP odasına benziyor.

Tokyo'nun ısıltılı silüetine bakan tavandan tabana pencereleri ile şık deri ve çelikten yapılmış. İçinde oturan herkesi güçlü hissettirmek için tasarlanmış bir oda, ama şu anda boğucu hissettiriyor. Çok aydınlık ve açıkta.

Hana, tabii ki etkilenmemiş. Kanepelerden birine yayılmış, yalınayak ve kendini beğenmiş bir halde çayından bir yudum daha alırken uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyor.

"Ee," diye başlıyor, sesi kız gibi ve alaycı. "Mutlu çiftimiz nasıl?"

Bakışlarım sadece sırtışını genişletiyor. "Başlama yine."

"Neye başlayacaksın? Sadece sohbet ediyorum." Ayağa kalkıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Ama madem bu kadar huysuzsun, küçük prensesinle aranızdaki şeylerin... karmaşık olduğunu tahmin ediyorum?"

"Hana..." Karanlık bir şekilde uyarıyorum.

Ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırıyor. "Tamam, tamam. Daha fazla alay etmek yok. Ama cidden, Takeshi, sende... bir bakış var."

"*Bakmak* mı?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak yankıladım. "Evet, sanki... bilmiyorum... aşık olmuşsun gibi."

Doğruluyorum, ona soğuk bir bakış fırlatırken bedenim kaskatı kesiliyor. "Ben hiçbir şeye *vurulmadım, vurulmadım* ve vurulmayacağım."

Ağzını açmaya başladı ama parmağımı kaldırarak onu durdurdum.

", belki bir Kawasaki H2R." Alçak sesle ıslık çalarım. "Evet, *kesinlikle* o seksi orospu çocuklarından birine vurulurdum."

Hana gözlerini deviriyor. "Peki buna ne diyeceğiz? Saplantı mı? Şehvet mi? Yoksa daha derin bir şey mi?"

"Hâlâ Kawasaki'den mi bahsediyoruz?"

"Göt. Kimden biliyorsun."

Cevap vermiyorum. İhtiyacı olan tek onay bu. Arkasına yaslanıyor, bacak bacak üstüne atıyor ve çözmeye kararlı olduğu bir bulmacaymışım gibi beni inceliyor.

"Sessizsin," diye gözlemliyor. "Sen böyle değilsin."

"Ama alaycılıkla iç içe geçmiş, duygusal olarak duvarlarla örülmüş cazibe *acı verici* bir şekilde markaya uygun," diye karşılık veriyorum. "Yani, devam edebilir ve bırakabiliriz."

Düşürmüyor. Hana hiçbir şeyi düşürmez. Acımasızdır, paylaştığımız bir özellik olsa da bunu çok daha ustalıkla kullanır. "Neden o?" diye soruyor usulca, sesindeki alaycı ton kaybolmuş.

Dişlerimi sıkıyorum, zihnim binlerce cevapla yarışıyor, hiçbirini yüksek sesle söylemek istemiyorum. Gerçek şu ki, nedenini *bilmiyorum*. Mantıklı bir şekilde değil, gerçekten değil.

Ona dönüyorum, yüz ifadem dikkatle nötr. "Bu onunla ilgili değil. Bu stratejiyle ilgili."

"Bunu söyleyip duruyorsun ve her seferinde kulağa daha da kötü geliyor. Neden bana doğruyu söylemiyorsun?"

"Neye isterseniz ona inanın," diyorum sertçe. "Bu ailemiz, imparatorluğumuz ve Tokyo'daki konumumuzu güvence altına almakla ilgili. Başka bir şey değil."

"Evet, orada," diye iç geçiriyor ve başını sallıyor. "Her nasılsa, son seferinde kulağa *daha da kötü gelmeyi* başardı."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Çünkü her ne kadar bunun sadece stratejiyle ilgili olduğuna inanmak istesem de... güç, intikam ve beni harekete geçiren diğer her şeyle ilgili... İçimde bundan daha fazlası olduğunu bilen karanlık, çarpık bir yan var. Katarina sadece bir satranç taşı değil. O, tüm tahtayı devirmekle tehdit eden bir fırtına.

Koltuklardan birine gömülüyorum, öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve yere bakıyorum.

"O kadar basit değil," diye itiraf ediyorum, sesim kısık.

Hana başını eğiyor, ifadesi hafifçe yumuşuyor. "Seninle asla öyle olmaz."

Ona bakıyorum, dudaklarım bükülüyor. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Şart değil," diyor. "Ama bu tehlikeli. Sizin için. Onun için."

Cevap vermiyorum, sadece aramızdaki sessizliğin uzamasına izin veriyorum, düşüncelerim zihnimin karanlık köşelerinde dolaşıyor.

Çok yakından incelemek istemediğim şeyleri saklarım. Katarina'ya olan saplantım da bunlardan biri. Bu, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha parlak yanan ateş ve onu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum.

Bu sadece onu istemekle ilgili değil. Ona *ihtiyaç duymakla* ilgili. Onun ateşine, meydan okumasına, karanlığına. Arzuladığım ve korktuğum her şey onda var ve bu yüzden onu istediğim kadar ondan nefret de ediyorum.

Hana yumuşak bir iç çeker. "Sadece... Dikkatli ol, Tak. Bu her neyse, seni tüketmesine izin verme."

Ben yukarı ona bakıyorum, yüzümdeki ifade sert. "Ben *anlamıyorum* tüketilir. Tüketmeyi ben yaparım."

Daha sonra, Hana New York'taki Damian'la FaceTime yapmak için ayrıldıktan sonra, pencerenin yanında duruyorum, elimde viski, aklım Katarina'ya ve o gece malikanede bana bakışına gidiyor, gözleri korku ve meydan okumanın karışımıyla alev alev yanıyor.

Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Ve beni bir şekilde etkisi altına almasından nefret ediyorum. O sadece kim olduğu için değil, bana hissettirdikleri yüzünden de tehlikeli.

Onu ne kadar aklımdan çıkarmaya çalışsam da o *hep orada*. Gölgelede, sessizlikte, yüzleşmek istemediğim şeyleri sakladığım ruhumun karanlık köşelerinde.

O bir ayna, gömmeye çalıştığım tüm pislikleri yansıtıyor. Ve bu beni korkutuyor.

KATARINA

BU GECE HAVA DAHA AĞIR HİSSEDİYOR, tenime yapıyor.

Tokyo her zamanki kaosuyla canlı, sokaklar trafik gürültüsüyle uğulduyor, yoldan geçenler konuşuyor ve *izakayalardan* ve dükkanlardan hafif müzik yayılıyor.

Tüm bunların altında, omzumun üzerinden bakmamı sağlayan gergin bir kenar var.

Dar bir sokakta hızlı adımlarla yürüyorum, topuklarım kaldırıma vuruyor. Neon tabelaların ışıltısı yağmurla kayganlaşan zeminden usulca yansıyor, attığım her adımda değişen ve titreşen çarpık şekiller oluşturuyor.

Takip edildiğim hissinden kurtulamıyorum.

Birkaç blok önce başladı: sadece ensemdede bir karıncalanma hissi. İlk başta kendime bunun bir şey olmadığını, sadece son birkaç günün stresinden kaynaklanan bir paranoya olduğunu söyledim. Şimdi o kadar emin değilim.

Ara sokağın ağzında duruyorum, etrafı gizlice tararken kalabalığın beni bir yutmasına izin veriyorum. Hiçbir şey göze çarpmıyor; karanlıkta gizlenen gölgeli figürler yok. Yine de içimdeki his devam ediyor, bir uyarı gibi içimi sarıyor.

Parmaklarım cebimdeki telefonuma sürtünüyor. Yakınlarda olan Nina ya da Ryu'ya mesaj düşünüyorum, hala tuvalete gitmem gerekiyormuş gibi davranarak arka kapıdan sıvıştığım restorandalar.

Ancak onları aramak, gizlice kaçtıktan sonra neden burada tek başıma olduğumu açıklamak anlamına geliyor, en başta onlara yalan söylemekten bahsetmiyorum bile.

İrtibat kişim dün gece bana ulaştı, belli ki kullan-at bir e-posta hesabı üzerinden, sadece üç satırlık bir mesajla:

Takeshi Mori'nin gerçek amaçları hakkında bilgim var. Hayatınız bunu duymanıza bağlı. Yarın benimle Moshi Moshi Caf , Nihonbashikakigaracho, Chuo City'de buluş.

Hayır demeliydim. Ya da hiç cevap vermemeliydim. Ama merak korkunç bir şey.

Nina ve Ryu'ya iş toplantımızı gizemli bağlantımın önerdiği şirin balonlu çay dkkanıyla aynı Tokyo mahallesindeki ultra seçkin Sugita restoranına taşımayı nermemin nedeni .

Çünkü mesajları sinirime dokundu ve itiraf etmekten korktuğum bir şeye değindi: Takeshi ve benimle evlenme nedenleri hakkında bana söylemediği bir şey var.

Ama şu anda kafeye bile gitmiyorum. Bölgede dolambaçlı bir rota çizerek izlendiğim hissinden kurtulmaya çalışıyorum.

Takip ettim.

Sola dönüyorum ve başka bir sokağa giriyorum. Burası daha sessiz, şehrin sesleri iki yanda yükselen binalar tarafından bastırılmış. Adımlarım hızlanıyor, tedirginliğim her adımda artıyor.

Sonra bir ses duyuyorum; kaldırıma vuran bir hafif sürtünme sesi. Arkama bakarken kalbim güm güm atıyor ama sokak boş. Gölgeler şimdi daha derin, daha karanlık görünüyor, sanki görüş alanının hemen dışında bir şey saklıyorlar.

Kendimi hareket etmeye zorluyorum, adımlarım daha hızlı, daha amaçlı. Nabzım kulaklarımda atıyor, diğer her şeyi bastırıyor. Nina'ya ya da Ryu'ya geri dönmeliyim. Ama sokağın sonuna ulaştığımda, bir figür aniden yolumu kesiyor.

Uzun boylu, geceyle kusursuz bir uyum sağlayan koyu renk giysiler giymiş. Bir *onī* maskesi yüzünü gizliyor ama duruşu yırtıcı, tehdit saçıyor. Nefesim kesiliyor: Bir an için bunun Takeshi olduğundan, benimle cidden berbat bir oyun oynadığından *emin* oluyorum.

Ancak o zaman maskeli adam konuşur. "*Benim.*"

Bu *kesinlikle* Takeshi'nin sesi değil.

Vay anasını.

Topuklarımın üzerinde dönerek geldiğim yöne doğru kaçıyorum. Tenim panikle dalgalanırken ayak sesleri ağır ve amansız bir şekilde beni takip ediyor. Labirent gibi sokaklarda koşarken ciğerlerim yanıyor, şehir etrafımda bulanıklaşıyor. Ama figür çok hızlı ve bana yaklaştığını hissedebiliyorum.

Bir köşeyi dönüyorum, neredeyse bir sandık yığınının çarpıyordum ama durmuyorum. Duramam. Zihnim bir çıkış yolu, saklanacak güvenli bir yer aramak için koşuşturuyor. Sugita, Nina, Ryu ve bir düzine Ishida-kai muhafızının beni beklediği restoran-

ve muhtemelen banyoda neden bu kadar uzun kaldığımı merak ediyorsunuzdur- uzak değil. Ama şu anda kilometrelerce uzakta gibi geliyor.

Ayak yükseliyor, yaklaşıyor ve zamanımın tükenmekte olduğunu anlıyorum. Bir ara sokağa daldım, göğsüm eforla kabarıyordu.

Çıkmaz .

Sırtımı soğuk, nemli duvara dayayarak dönüyorum. Figür sokağın ağzında beliriyor, sokak lambalarının soluk ışığına karşı karanlık bir silüet. Konuşmuyor ya da ses çıkarmıyor ama niyeti çok açık.

Çantama uzanıyorum, parmaklarım her zaman taşıdığım küçük bıçağın sapına dolanıyor. Çıkاریyorum, önümde tutarken elim titriyor. Figür tereddüt ediyor, beni değerlendiriyormuş gibi başını hafifçe eğiyor. Aramızdaki hava gergin, inanılmaz derecede uzun süren sessiz bir çekişme.

Sonra saldırıyor.

İçgüdüsel olarak tepki verip bıçağı savuruyorum. Hızlı ve kolay bir şekilde kaçıyor ve ben tekrar savurarak onu geri çekilmeye zorluyorum. Acıyla tıslıyor ve gözlerim gömleğinin önündeki yırtığa kayıyor, soluk ten ve kırmızı kanın kısa bir parıltısı görünüyor.

Onu kestim.

Zaferimin üzerinde durmuyorum. Bu fırsatı değerlendirip yanından hızla geçiyorum, bacaklarım titriyor ama kararlı bir şekilde kaçmaya çalışıyorum.

Ben koşarken sokaklar hızla geçiyor, korku beni ileriye doğru itiyor. Sugita'nın girişine ulaşana kadar durmuyorum, nefesim kesiliyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Babamın dışarıda nöbet tutan adamları darmadağınık halimi görünce anında tepki veriyor.

"İçeri," diye imzalıyorum, ellerim titriyor. "Şimdi."

Başlarını sallayıp beni restorana götürüyorlar. Özel yemek odasına girene kadar durmuyorum, Nina ve Ryu şok içinde sandalyelerinden fırlıyorlar. Tüm vücudum titriyor, adrenalin azalmayı reddediyor.

Nina beni sıkıca, panik içinde kucakladı. "Ne oldu böyle?!" diye bağılıyor.

Hızlıca, sarsakça imzalıyorum. "Takip etti. Beni yakalamaya çalıştı."

Ryu'nun çenesi gerildi. Ama nerede olduğuma, ne yaptığıma ve tuvalete gittiğim konusunda neden yalan söylediğime dair emin soruların üzerinden hemen atlıyor gibi görünüyor. "Kim olduğunu gördün mü?"

Başımı sallıyorum, hâlâ titriyorum. "Bir maskesi vardı. Kim olduğunu bilmiyorum. Yine de onu kestim."

Ryu hızlıca başını salladıktan sonra kapıya gidip açıyor ve adamlarına sesleniyor. Dördü içeri giriyor, binanın etrafını sarmalarını, restoranın her santimini kontrol etmelerini ve bizi babamın evine geri götürmek için silahlı bir güvenlik ekibi çağdırmalarını söylediğinde acımasızca başlarını sallıyorlar.

Nina'nın omuzlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Kim olduğunu bulacağız. Artık güvendesin."

Sözleri içimdeki fırtınayı dindirmeye yetmiyor. Zihnim, karşılaşmanın parçalarını bir araya getirmeye çalışıyor. Bir isim su yüzüne çıkmaya devam ediyor, yasak ve istenmeyen.

Takeshi.

Saçma, diyorum kendime. Bu *kesinlikle* o değildi.

Değil mi?

Ve yine de şüphe devam ediyor.

Daha sonra, odamın sakın sığınağında kendimi toparlamaya çalışıyorum. Korku körelmiş, içimi kemiren bir huzursuzluğa dönüşmüştü. Telefonumun şarj aletini almak için şifonyerime doğru ilerliyorum. Bunu yaparken babam, Nina ve benim yıllar öncesinden kalma çerçeveli bir resmimizi deviriyorum.

Kahretsin.

Kırılan camın keskin çatırtısıyla yere çarpıyor. Yere çömelip dikkatlice fotoğrafı çizmeden dağınıklıktan kurtarmaya çalışırken irkiliyorum. Çerçevenin çatlamış arka kısmı kayarken, dağınıklığın içinde yuvalanmış bir şey gözüme çarpıyor. küçük, şık bir cihaz, bozuk paradan biraz daha büyük. Onu alıp elimde evirip çevirirken kalbim duracak gibi oluyor.

Ne be?

Ryu'yu babamın evindeki kişisel komuta merkezi olarak seçtiği küçük odada volta atarken buluyorum. Adamları hâlâ Tokyo'yu tarıyor, bana daha önce olanlarla ilgili bir şey bilen var mı diye bakıyorlar. Ben içeri girip kapıyı kapattığımda telefonu kulağından çekerek başını kaldırıyor.

"Sana bir şey sormam gerekiyor. Bunu yapmadan önce," diye işaret ediyorum, "aşırı tepki vermeyeceğine söz vermeni istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Bunu yapabileceğimden emin değilim, Katarina-san."

Ona yalvaran bir bakış attım. "Lütfen Ryu. Dürüst olmak gerekirse, hiç tepki vermemeni istiyorum. Sadece bilgiye ihtiyacım var."

Yavaşça, şüpheyile başını sallıyor. "Pekâlâ. Neye ihtiyacınız var?"

Elimi uzatıyorum, gümüş para şeklindeki küçük telli cihaz avucumun içinde duruyor.

Ryu kaşlarını çatarak elimden aldı. "Nedir bu?" İmzalıyorum.

Kaşları çatıldı.

"Dinleme cihazı." Gözleri benimkilere kaydı. "Nereden buldun onu?"

Odadaki tüm hava bir anda boşalıyor ve imalar bana bir yük treni gibi çarptığında görüşüm bulanıklaşıyor.

Birisi beni *dinliyormuş*. Hayır.

"Birisi" değil.

Takeshi.

"Bunu nereden bulduğunu bilmem gerek," diye Ryu. "Bu ciddi bir mesele."

Başımı sallıyorum. "Bu gece beni takip eden adam... Ceketinin cebinden düştü," diye yalan söylüyorum. "Nereden geldiğini öğrenmenin bir yolu var mı? Ya da kime ait olduğunu?"

"Aslında evet," diye mırıldandı. "Bakın." Cihazın arka tarafındaki yazıları işaret ediyor. "Bu Kiril alfabesi. Bu Rus yapımı." Gözleri tekrar bana kayıyor. "Bu şehirde bunun gibi dinleme cihazları kullanan çoğu insan ya Japon ya da Kore malı alır. Rus olanlar biraz daha üst düzey ve *çok* daha pahalı olma eğiliminde." Yüzü kararıyor. "Tokyo'da Rus teknolojisi kullanan sadece iki, belki üç Yakuza ailesi var." Kaşlarını çatıyor. "Aslında, muhtemelen sadece iki."

"Kim?" Yavaşça hareket ediyorum. Cevabı bildiğimden eminim, sadece duymaktan korkuyorum.

"Şey, biz," diye homurdanıyor, böceğe bakarak. "Ve... Mori-kai."

Orospu çocuğu.

Bu gece ara sokaktaki adam Takeshi olmayabilir. Ama üst düzey dinleme cihazı gizli içinde benim lanet

Yatak odası

mı? Kesinlikle

o.

Geliştirdiğimizi düşündüğüm bağ, oluşmaya başlayan kırılğan anlayış ne olursa olsun, şimdi paramparça oldu.

"Katarina-"

"Ne dediğimi unutma," diye sertçe işaret ediyorum. "Lütfen tepki vermeyin." "Evet, ama-"

"Bu bir emirdir."

Sadakati devreye girmeden önce bir saniye boyunca bana soğukkanlılıkla baktı. I

Bu kartı oynadığım için kendimden *nefret*

ediyorum. "Anlaşıldı, Katarina-sama,"

diye .

"Teşekkür Ryu," diye işaret ediyorum, elimi koluna sıkıyorum. "Gerçekten. Teşekkür ederim."

Odama döndüğümde içimdeki öfke kabarıyor.

Takeshi.

O bir psikopat. Bir manipülatör. Ona bir saniyeliğine bile güvenebileceğimi düşünecek kadar deliydim.

Telefonumu elime alıp Nina'ya bir mesaj yazıyorum. "Yarın konuşmamız gerek. Halletmem gereken bir şey var."

Takeshi'nin oynadığını düşündüğü oyun ne olursa olsun, kazanan ben olacağım.

KATARINA

OKITA arabayı evin önünde bekliyor. Benim için arka kapıyı açtığında genişçe gülümsüyorum.

"Baban nasıl, Okita?"

Çok alçak sesle eğiliyor. "İyileşiyorum, teşekkür ederim, Katarina- sama."

Başka şoförlerim ve kişisel korumalarım oldu. Okita bugünlerde her ikisini de yapıyor ve on altı yaşımdan beri yapıyor. Diğerleri, hem şoförler hem de korumalar, her zaman ya çok sert ya da çok tanıdıktı. Bir tanesi vardı, Jason, beni her almaya geldiğinde bana çiçek getiriyordu. Bir keresinde *iç çamaşır* bile getirmişti.

On dört yaşımdaydım.

Onu bir daha hiç görmedim ve ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, ona utanç verici iç çamaşırı olayını anlattıktan sonraki gece babamın özellikle iyi bir ruh hali içinde olduğunu hatırlıyorum. *Sorunları çözerken* gözlerinde parıltı vardı.

Okita iyi bir insan. Hatta Okita, Okita olduktan sonraki üç hafta içinde temel işaret dilini bile öğrendi.

Şoförüm. Büyük brownie puanları. Babasının iyi olduğunu duyduğuma sevindim: prostat sorunu nedeniyle yeni ameliyat oldu.

"Ve gerçekten, geçen ay izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Beni yanında görmekten memnun olduğunu biliyorum."

"Elbette Okita," diye imzalıyorum. "Sormana bile gerek yok, aile her zaman önce gelir."

O da gülümseyerek arka koltuğa geçmeme yardım ediyor. "Bugün nereye gidiyoruz Bayan Ishida?"

"Katagiri-kai Merkez. Ben oturmakışağı ile Baku Katagiri."

Sadece bir müttefikle daha görüşüp kocamla ilgili hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olacağım - yani kimsenin onunla konuşmadığı ve hatta onu tanımadığı bir fikir, çünkü o küçük, sinsi bir *casus*.

Okita araba yolundan ön kapılara doğru ilerlerken renkli camlar beni dış dünyadan koruyor. Oradaki muhafızlar başlarını sallıyor ve kapılar kayarak açılıp geçmemize izin veriyor.

Aniden, bir motorun kükremesi havayı deliyor ve karanlık bir bulanıklık önümüzde yolu kesiyor. Okira küfrediyor, siyah motosiklet arabanın hemen önünde gıcırdayarak dururken frene basıyor.

Uzun boylu, yapılı adam motosikletten iniyor, botları bilinçli bir güçle kaldırıma çarpıyor. Kaskını çıkarıyor, vahşi gözleri ve keskin yüz hatları ortaya çıkıyor.

Siktiğimin *Takeshi'si*.

Korumalar saniyeler içinde onun peşine düşer, elleri silahlarının üzerindedir. Okita arabadan dışarı adım atar, yüz ifadesi asıktır. "Efendim!" diye homurdanıyor. "Hareket etmeniz gerek-"

Camı elimi uzatıp arabanın yan tarafına vuracak kadar indiriyorum. "Sorun yok Okita," diye sert ve kesin bir işaret yapıyorum. "Bununla başa çıkabilirim."

Muhafızlar tereddüt ediyor, bakışıyorlar ama sonra emrimle geri çekiliyorlar. Kapıyı itip açıyorum ve dışarı çıkıyorum, Takeshi'nin açıkça karıştırmaya çalıştığı kaosa rağmen yüzüm ifadesiz.

Yolun geri kalanını yürüyüp tam önünde bana kaşlarını çatıyor, yüz ifadem tamamen nötr.

"Yardımcı olabilir miyim?" İşaret ediyorum, ellerim kasıtlı bir yetenekle hareket ediyor.

Takeshi alçak ve sert bir sesle, "Bunun neyle ilgili olduğunu çok iyi biliyorsun," diye homurdanıyor. "Beni saf dışı bırakıyorsun."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum, hareketlerim net ve küçümseyici.

"Kodum çalışmayı durdurdu. Yerleşkeye giremiyorum."

"Yeni güvenlik protokolü," diye karşılık verdim. "Burada yaşıyorsun, unuttun mu?"

Burun delikleri alevleniyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Bir odaya girdiğim anda tüm kaptanların ve Ishida-kai müttefiklerinin çenesini kapatmasını sağladın."

"Evet, çünkü onlar Ishida-kai kaptanları ve müttefikleri," diye veriyorum. "Senin değil."

Sesi alçalıyor, karanlık bir şekilde gürlüyor. "Ben senin *kocanım*."

"Evet, bu arada neden?" Onun cüretkârlığı içateşi körüklerken ben de karşılık veriyorum.

Bana dik dik bakıyor, vücudundaki gerginlik hissediliyor. "Bu bir ateşkes."

"Ve?" Yaklaşarak bastırıyorum.

"Gücü elinde tutmana yardımcı oluyor," diye homurdanıyor, sesi gergin ve sinirli.

"Peki ya sen Tak?" Karşı çıkıyorum, kelimeleri şekillendirirken ellerim hafifçe titriyor. "Senin bundan çıkarın ne?"

Bana bakarken sessiz, gözleri karanlık ve okunmaz.

"Bunu kalbinin iyiliği için yaptığını iddia edemezsin," diye ekliyorum, yüzüm acıyla buruşuyor. "Bunu benim için yaptığını söylemeye çalışma bile. Beni hiç umursamıyorsun. Ben senin için sadece bir açıyım."

Yaklaşırken gözleri parlıyor, varlığı boğucu. "Böyle mi düşünüyorsun?" diye hırlıyor. "Hem psikopat babana hem de kendi aileme meydan okuyacağımı ve *sebepsiz yere* tüm barışı tehlikeye atacağımı mı düşünüyorsun?"

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. Sonra dinleme cihazını ona doğru fırlatıyorum. Yere düşmeden önce göğsüne çarptı.

"Kendi güvenliğim için sanırım?" Öfkeyle hareket ettim, ellerim öfkeyle titriyordu.

Bakışlarını benimkilere kaldırmadan önce bir süre cihaza bakıyor. "Evet," diyor kararlılıkla.

"Yalancı," diye veriyorum.

"Beni donduramazsın Katarina," diye homurdanıyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Her şeyden sonra olmaz."

"Yalanlardan sonra mı demek istiyorsun?" Ellerimi sertçe hareket ettirerek karşılık veriyorum. "Manipülasyon? Oyunlar mı?"

"Sen buna oyun mu diyorsun?" diye soruyor, yüzü benimkinden birkaç santim ötede. "Seninle *oyun oynadığımı* mı sanıyorsun?"

"Sen buna ne derdin?" Bedenim öfkeyle titriyor. "Ve sanırım bu yüzden beni takip ettirdin?" Kendimi durduramadan suçlama ellerimi terk ediyor.

Donup kalıyor, gözleri açılıyor.

"**Ne?!**" diye bağırır.

Ona dik dik bakıyorum, geceyi anlatırken ellerim titriyor. olaylar, gözlerimdeki korku ve öfke.

"Biri beni takip etti, Takeshi. Beni sokaklarda kovaladı. Zar zor kaçtım."

Yüzü morarıyor: Çenesi o kadar sıkılıyor ki kaslarının çalıştığını görebiliyorum.

"Sana göz kulak olmam için bir neden daha," diye hırlıyor.

"Casus demek istiyorsun," diye düzeltiyorum. "Beni gözetlemen için bir neden daha."

Baskıcı bir şekilde yaklaşıyor.

"Nasıl öyle adlandır. Seni izlemek benim görevim," diye homurdanıyor, alçak sesi omurgamdan aşağı istemsiz bir ürperti gönderiyor.

"Ben senin değilim," diye sertçe hareket ediyorum, geri çekilirken nefesim kısa ve kesik kesik geliyor.

"Ah prenses," diye mırıldanıyor, sesinde karanlık bir eğlence var, "kabul etmek istediğinden çok daha fazla benimsin."

Nefesim kesiliyor. Bir an hiçbir şey söylemiyor, bakışları amansız ve yoğun. Sonra yavaşça kaşları çatılıyor.

"Seni kim kovaladı lan?" diye sertçe soruyor.

Tereddüt ediyorum, hatıralar beni yıkarken öfkem hafifçe azalıyor. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. "Kimse bilmiyor."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Beni dışlamaman için bir neden daha," diye homurdanıyor, elleri kollarımı sıkıca kavlıyor.

"Neden?" Acıyla imzalıyorum. "Beni onlardan koruyacak mısın?"

"*Evet*," diye hırlıyor. Yüzümü kavlıyor, dokunuşu sert ama topraklayıcı. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin prenses, ben senin *kocanım*. Sen de benim *karımsın*. Ve *kimsenin karıma* dokunmasına izin vermeyeceğim."

Ben cevap veremediğim elini enseme doluyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor; şiddetli, tüketen öpücük ne tartışmaya ne de düşünmeye yer bırakıyor.

Ve Tanrı olsun, onun içinde *eriyorum*.

Sonunda beni nefessiz ve dudaklarımı şişmiş halde bırakarak geri çekildiğinde, karanlık bir şekilde gülümsüyor.

"Bir şey daha var," diye homurdanıyor, bırakmıyor. "Bu kadar 'Ben burada yaşıyorum' saçmalığı yeter." Dudakları karanlık bir şekilde kıvrılırken gözleri daralıyor. "Senin yanına taşınıyorum."

KATARINA

Takeshi Ishida'ların evine taşındığı an -ki o gece taşınıyor-hava değişiyor. Ona istemeye istemeye evin en ucunda, misafir odalarının yakınında bir oda ayarladım. Tertemiz, kişisel olmayan ve hak ettiğinden çok daha geniş bir yer.

Ama akşam odama girdiğimde çoktan yerleşmiş, motosiklet ceketini sandalyemin arkasına asmış, çantasını gelişigüzel bir köşeye atmıştı.

Kısık bir mırıltı dikkatimi odanın öbür ucuna çekiyor; korkunç kaplan koruyucum yere yayılmış, mutlu bir şekilde kocaman, kanlı bir biftek parçasını kemiriyor.

Seni hain küçük pislük, diye düşünüyorum Furrcoles'e ters ters bakarken. Sonra bakışlarımı Takeshi'ye çeviriyorum.

"senin odan değil," diye sertçe işaret ediyorum.

Sırıttıyor ve *çileden çıkarıcı* bir rahatlıkla bana doğru adım atıyor. "Artık öyle." "Hayır, öyle-"

İtirazımı bitiremeden elleri üzerimde, ağzı ağzımı eziyor. Öpücük cesur, talepkâr ve

tamamen kafa karıştırıcı. Onu itip uzaklaştırmak istemekle dokunuşunun beklenmedik sıcaklığına gömülmeyi arzulamak arasında gidip geliyorum.

Bu yeni bir şey, onun acımasız hakimiyetiyle karışık bu hassasiyet.

Kafa karıştırıcı, sinir bozucu... ve *tamamen* istenmeyen bir şey değil.

"Koca," diye homurdanıyor geri çekilip göğsünü işaret ederken. "*Karım*," diye devam ediyor, elini çeviriyor ve parmak ucunu göğsüme, göğüslerimin arasına bastırıyor. "Dolayısıyla burası *bizim* odamız."

Lanet olsun.

Sonraki birkaç hafta, zamanımı Ishida-kai yerleşkesi ile babamın tedavi görmeye devam ettiği hastane arasında bölüştürürken birbirine karışıyor. Bir zamanlar durdurulamaz olan "*Yuki no Akuma*" ya da Kar İblisi şimdi yatak istirahatine mahkum, solgun teni bana ölümlülüğünü acı bir şekilde hatırlatıyor.

"İyi gidiyorsun, *Koşka*," diyor bana hastane odasındaki sabah toplantılarımızdan birinde. Bir yığın yastıkla desteklenmişti, gözleri bu kadar zayıf düşmüş birinden beklenmeyecek kadar keskin bakıyordu. "Artık resmi olarak yetki sende, umarım bunun farkındasındır. Onların saygısını kazandın."

"Saygı kırılmalıdır," diye karşılık veriyorum, hareketlerim ölçülü ve kasıtlı. "Sadece başka seçenekleri olmadığı için takip ediyorlar."

Sırıttıyor, eski halinin bir gölgesi gibi. "Yanlış. Takip ediyorlar çünkü takip etmezlerse bağırsaklarını deşeceğinizi biliyorlar."

Ağzımın köşesi seğiriyor, ama tam olarak bir gülümsemesine dönüşmüyor. Bu sanki beni övüyormuş gibi , Baba

Beni yüzleşmeye hazır olmadığım bir şeye hazırlıyor.

Yine de bu konu üzerinde durmuyorum. Odak noktam çok keskin, kararlılığım sarsılmaz - ama yine de zihnimin kuytu köşelerinde yerlerde Takeshi, kurtulamadığım istenmeyen bir gölge gibi duruyor.

* * *

SIKTIR.

Boğazımın derinliklerinde inliyorum, orgazm içimde sel gibi akarken çarşafların içinde kıvranıyorum. Sırtım yataktan kalkıyor, bacaklarım Takeshi'nin kaslı kalçalarının etrafına sıkıca sarılıyor ve o inleyerek sikini derinlere sürüyor.

Bir eli boynumda sıkılaşıırken, diğeri kalçamı morluklar bırakacak kadar sert kavrayıp içime girerken, gözlerim geri yuvarlanıyor, başka bir zevk dalgası üzerime çöküyor. Boğuk bir kükremeye kasları sıkılıyor ve dalgalanıyor, siki içimde şişiyor, döllerini içimi dolduruyor.

İşte *bu* alışabileceğim bir uyanış. Kelimenin tam anlamıyla içimde onun sikiyle uyandım. Bu da bazı insanlar için rızayı çevreleyen çizgileri bulanıklaştırabilir.

Ama çizgilerim o beni ele geçirmeden çok önce bulanıklaşmıştı.

Son zamanlarda kendimi, onun söz konusu olduğunda bulanık çizgilerle neden bu kadar rahat olduğumu daha fazla merak ederken buldum. Neden onun bana sunabileceği karanlık zevki arzuluyorum.

Bence kısmen Takeshi'de teslim olmayı zayıflıktan çok meydan okuma gibi hissettiren bir şey var - sanki ona teslim olmak kendi başına bir isyan biçimi. Bu mantıklı mı?

Kısmen bunun nedeni kendime beni gerçekten güvendiğimi söylemem... gerçi bu güven en iyi ihtimalle zayıf.

Belki de onunlayken ilk kez kontrolü elimde tutmak zorunda olmadığımı içindir. Onun beni yakalayacağını bilerek kendimi bırakabiliyorum.

Zorla ve acımasızca, ama beni yakalayacak.

Bu berbat bir şey ve tam olarak ama bunu arzulamıyormuşum gibi davranmayı bıraktım.

Memnuniyetle gülümsüyorum, kalın sikini dar amımdan yavaşça çekerken orgazmımın ardından gelen ışıltının tadını çıkarıyorum. Serbest kalırken titriyorum, dölleri beni kızartan ama aynı zamanda heyecanlandıran bir şekilde içimden damlıyor.

Bir peçeteye uzanamadan vücudumdan aşağı kayıyor, kalçalarımı kavıyor ve onları birbirinden ayırıyor. Bacaklarımın arasına dalıyor, ağzını daldırırken gözleri benimkilere kilitleniyor...

Oh tatlı lanet olsun...

Dili hassas dudaklarımın üzerinde geziniyor, kemiriyor, yalıyor, emiyor. İçime bir litre kadar döl boşaltmış olması umurunda değil gibi görünüyor. Aslında, dili üzerimde dans ederken, aktif olarak yaladığını fark ediyorum ve...

Vay anasını...

Diliyle geri itiyor.

Lanet olsun, *neden* bu kadar ateşli?

Beni yutarken sarsılıyorum ve kıvranıyorum, dudaklarını klitorisimin etrafına sarmadan ve emmeye başlamadan önce dilini ve parmaklarını kullanarak spermini amıma geri itiyor.

Bu çok fazla.

Başka bir orgazm içimden geçerken vücudum kasılıyor. Sonunda tutuşunu bırakıyor ve yatağa yığılıyorum, titriyorum ve nefesimi bulmaya çalışıyorum.

"*Şimdi*," diye kalkıp yanımdaki yastıkların üzerine çöküyor, zayıf ve kaslı vücudu dalgalanıyor. "Şimdi biraz ara verebilirsin."

"Tyrant," diye imzalıyorum, ona bakmak için dönerken sırtıtıyorum. Tanrım, çok çekici. Aşırı derecede, haksız bir . "Fotoğraf çekmek için kamera ister misin? Daha uzun süre dayanır."

Yüzüm kızarıyor, yuvarlanıp gidiyorum.

"Aklını kaçırmama izin verme, sık kafalı," diye işaret ediyorum, kaşlarımı çapkınca kaldırarak yataktan kalkıp banyoya doğru ilerlerken kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Kendi yansımamı gördüğümde duruyorum. Sanki...sanki az önce fena sikilmiş gibiyim.

Ama aynı zamanda mutlu görünüyorum.

Gerçekten, garip bir şekilde, *mutlu*. Buna ne dersin?

İşiyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve sonra sabah doğum kontrol hapımı almaya gidiyorum.

Ancak folyo blister ambalajı elime aldığımda bir şeyler ters geliyor.

Başparmağımı arkasına sürterken kaşlarımı çatıyorum, hapları incelemek için yaklaşıyorum. Hepsi orada, ama bir şey *tam anlamıyla* ters geliyor... belki de folyo...?

Tam o sırada, başparmağım kabarcıklı ceplerden birinin arkalığını dürtüyor... ve içindeki hapi anında parçalıyor.

...Bunların *hiçbiri* daha önce yaşanmadı.

Folyoyu delmek her zaman büyük bir eziyet olmuştur. Ve hapların kendileri de kaya gibi sert küçük tic-tac'ler, ufalanan, toz gibi şeyler değil... Ezilmiş hapa parmağımı dudaklarıma götürerek tadına bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Ne oluyor lan?

Şeker. Hap *şekerdır*. Yani, evet, pakette plasebo var, ama onların tatlı olduğunu hiç fark etmedim ve zaten her zaman paketin sonundalar.

Başka bir blister cebi kolayca açıp hapi ağzıma atarken ellerim titriyor. Çabucak eriyor ve dilimde tatlı bir tat bırakıyor.

Hepsi şeker hapi.

Aman Tanrım.

Oh. Benim. Lanet olsun. TANRIM.

Elimde sıkıca tuttuğum çantayla yatak odasına geri dönüyorum. Takeshi hâlâ yatağa uzanmış, bir kolunu yüzünün üzerine atmış uyuyordu.

Onu nazikçe uyandırmaya zahmet etmedim. Komodinden bir bardak su alıp içindekileri yüzüne ve göğsüne sıçratıyorum ve anında kendine gelmesini sağlıyorum.

"Bu da ne böyle?" Öfkeyle işaret ediyorum, paketi ona fırlatırken hareketlerim gerginleşiyor.

Acele bir mazeret ve saçmalık bekliyorum. Onun yerine, dudaklarında sinir bozucu bir sırıtışla bana bakıyor.

"Günaydın prenses," diye mırıldanıyor, sesi hâlâ uykudan pürüzlü.

"Bunu açıkla. *Şimdi*," diye acımasızca işaret ediyorum, ellerim o kadar hızlı hareket ediyor ki takip edebilmesine şaşıyorum.

Blister paketi eline alıyor ve sanki hiçbir şey değilmış gibi tembelce çeviriyor. "Doğum kontrol hapına benziyor, belki?"

"Aptal numarası yapma," diye işaret ettim. "Onları kurcaladın." Yavaşça doğruluyor, sırtışı hiç azalmıyor.

"Evet. Kurcaladım."

Bu itiraf o kadar rahat ve küstahça ki neredeyse inanamıyorum. Öfkeyle imzalarken ellerim titriyor. "Planın neydi lan senin? Beni hamile bırakıp bir varis aracılığıyla yönetimi ele geçirmek mi? Ne bu, antik Roma mı?!"

Gülüyor, sesi karanlık ve alçak, zaten yıpranmış olan sinirlerime dokunuyor. "Aşırı tepki veriyorsun."

"Aşırı tepki veriyorsun." Hareketlerim kesecek kadar keskin. "Sen delisin."

"Ve *sen* korkuyorsun," diye karşı çıkıyor, aniden ciddileşerek. "Hayatında benim gibi birinin olmasının ne anlama geldiğinden korkuyorsun. Görünüşe göre annelikten de bana güvenmekten korktuğun kadar."

Suçlama evime çok yakın: Kendimi toparlamadan önce bir an bocalıyorum. "Buradaki ortak noktanın ne olduğunu merak ediyorum," diyorum acı bir şekilde.

Yüz ifadesi sertleşiyor. Bir an için ikimiz de konuşmuyoruz.

"Sana karşı komplo kurduğumu mu düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor sonunda, alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde.

"Sen değil misin?" Meydan okuyorum. "Her zaman entrikalar çeviriyorsun, her zaman manipölasyon yapıyorsun. Bu neden farklı olsun ki?"

Aniden ayağa kalkıyor, hap paketi hâlâ elinde, bana doğru adım atıyor, yaklaşıyor.

"Ben senin dūřmanın deęilim," diyor, sesi kaba bir fısıltı.
"Sadece henüz bunu göremiyorsun."

Acı acı gülüyorum. "Bunu göstermenin komik bir yolu olduğu kesin."

Eli uzanıyor, çenemi kabaca kavırıyor ama acı vermiyor. "Bana güvenmiyor musun? İyi ama bir an için bile beni uzaklaştırmana izin vereceğimi düşünme."

Elini tokatlıyorum, göğsüm öfkemi altına alma çabasıyla kabarıyor. "Defol," diye işaret ediyorum, hareketlerim yavaş ve kasıtlı. "şimdi."

Gözleri benimkileri tutuyor, karanlık ve inatçı. Bir an için tartışacağını ve geri adım atacağını düşünüyorum. Ama sonra uzaklaşıyor, hap paketini yatağın üzerine fırlatıyor.

"Bu iş daha bitmedi," diye mırıldandıktan sonra dönüp odadan çıktı.

Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor ve beni sadece hırıltılı nefesimin sesi ve sözlerinin hatırasıyla başa bırakıyor. Hap paketini elime alırken ellerim titriyor, aniden yere düşürmeden önce ona bir bombaymış gibi bakıyorum.

O haklı. Bu iş daha bitmedi.

Ve bu beni çok korkutuyor.

TAKESHI

KATARINA beni çözdüğünü *düşünüyor*; yapacağım her hareketi, deneyeceğim her açığı ben yapmadan önce biliyor.

Bu, odadaki en zeki kişi olmaya alışmış biriyle ilgili bir sorundur - her ne kadar onun durumunda Katarina genellikle gerçekten *öyle olsa* da. En zeki yani.

Bu tür insanlar her zaman her şeyi hesaba düşünürler. Ama *beni* asla hesaba katmazlar.

Ishida yerleşkesine taşındığımdan beri kendime ait olduğunu iddia ettiğim çalışma odasının karanlık köşesinde oturmuş, bir bardak viskiyi boş boş çeviriyorum. Kehribar rengi sıvı zayıf ışığı yakalıyor, kesme kristale karşı duman gibi dönüyor. Düşüncelerim daha az zarif.

Dudaklarımdan yavaşça nefes veriyorum ve dönüp Ishida'ların evindeki yeni müttefikime bakıyorum. Şu anda, o yeni müttefikim beni mutlu bir şekilde görmezden geliyor ve bir başka pahalı Matsusaka wagyu bifteğini mideye indiriyor.

Neden, evet, Katarina'nın milyarder düzeyinde lüks etli evcil hayvan sevgisindeki şüpheli seçimini satın alıyordum. Pislik olmak ya da sevdiği bir şeyi çalmaya çalışmak için değil.

...Çünkü o lanet olası bir *kaplan* ve evet, bana baktığında beni lezzetli yiyeceklerin kaynağı olarak görmesini istiyorum, lanet olası bir kaynağı değil.

Furrcules'in az önce ona verdiğim fahiş fiyatlı bifteği bitirmesini ve sonra umutla bana bakmasını izliyorum.

"Atalarınızın köy keçileri ve leşlerle yetindiğini biliyorsunuz, değil mi?"

Furrcules bir miyavlama sesi çıkarıyor ve burnunu bacağıma sürtmek için yanıma geliyor.

"Fast food hamburgerleri için bir şey yapamaz mıydın, ha?" İç çektim. "Sosisli sandviç değil mi? Ons başına yüz dolarlık biftek olmak zorunda mıydı?"

Yeni kaplan arkadaşım kafasıyla tekrar bacağıma vuruyor ve ardından ayakkabıma pençe atıyor.

"Küçük kaltak," diye sırtarak çenesinin altını kaşımak için uzanıyorum. Furrcules arka bacaklarını indiriyor ve sonra yere çöküyor, görünüşe göre şimdilik başının kaşınmasıyla sakinleşiyor.

Kaşlarım çatılırken tekrar nefes veriyorum.

Katarina'nın haplarını değiştirmek bir seçimdi. Belki *de iyi* bir seçim değildi.

Bir. Ama-

Bardağıma bakıyorum.

Tamam. İyi. Kötü bir seçimdi.

Bunu biliyorum. Eskiden ahlakımın olduğu o kara çukurun derinliklerinde bir , yaptığının yanlış olduğuna dair hafif, dırdırcı bir fısıltı var. Ama benimle ilgili olan şey de bu; hatalarımı bir gram pişmanlık duymadan kabul edebilme yeteneğine sahibim. Ve konu haplara geldiğinde, dürüst olmak gerekirse, pişman *değilim*. Bir saniye bile.

Onun düşündüğü gibi değil. Evet, hamile kalabileceği umuduyla doğum kontrol haplarıyla oynadım. Ama onun inandığı sebepten değil.

Katarina her gölgede bir ihanet, yaptığım her hareketin arkasında bir komplo görüyor. Ve bunun paranoyak olduğu için olduğunu iddia etmek istesem de, o... tamamen yanlış değil.

Sorun *şu ki iki* güdüm var ve bunlar birbiriyle savaş halinde. Bu güdülerden biri az önce yüzüme su serpti. Diğeri mi?

Diğeri hastane yatağında yatıyor.

Bardağı yere bırakıp ayağa kalkıyorum, sandalyemin derisi protesto için gıcırıyor. *Yuki no Akuma*'yı ziyaret etme zamanı.

Yani kayınpederim.

* * *

HASTANE SESSİZDİR, gün akşama doğru ilerlerken koridorlar loş bir şekilde aydınlatılmıştır. Kolya'nın özel süiti en üst katta. Yaklaştığımda kapısının önündeki korumalar bana dikkatle bakıyor. Ama neyse ki bu sabah Katarina'yla yaşadığım tartışma, onun herkese bana yine soğuk davranmalarını söylemesiyle sonuçlanmadı.

...*Henüz* değil, en azından.

Muhafızlar yine de belirsiz bakışlar atıyor. Sertçe nefes veriyorum.

"Belki aklınızdan çıkmıştır diye söylüyorum. "Kolya- sama ve ben artık *bir aileyiz*."

Onu büyükbaba yapmak için üzerime düşeni yapmakla ilgili bir cümle ekleme dürtüsüne direniyorum.

Kendine hakim ol. Karının doğum kontrolünü onun bilgisi ya da rızası olmadan kurcalamanın kötü bir şey olduğunu tespit ettik. Öyle mi?

Gözlerimi onlara dikiyorum. "Çekil," diye homurdanıyorum.

Onlar bakış at her biri diğer Tekrar, ama sonra adım kenara çekilip girmeme izin veriyor. Kapı arkamdan kapandı.

Kolya hastane yatağında yorgun görünüyor. Ama gözleri her zamanki gibi keskin ve bana dikilmiş.

"Takeshi," diyor, sesi sert ama kararlı. "Bu beklenmedik zevki neye borçluyum?"

"Biz gitti Yani uzun olmadan bazı Kalite damat/kayınpeder kaynaşması. Bunu düzeltebileceğimizi düşündüm."

Kolya bana biraz sinirli bir bakış attı.

"Cazibenizin ve saçmalıklarınızın insanlar üzerinde işe yaramasına gerçekten alışkın mısınız?"

"Belki kızınıza sorarsınız."

Kolya'nın çenesi geriliyor, gözleri benimkilere dikiliyor. Ama yemi yutmuyor.

"Ne istiyorsun Takeshi?"

Yaklaşıyorum, dudaklarımdaki belli belirsiz gülümseme soğuk ve hesaplı. "Tüm ciddiyetimle, sohbet etmemizin zamanı geldi diye düşündüm."

"Bir sohbet," diye tekrarlıyor, sesi kuşkuyla karanlık. "Ne hakkında?"

Bir sandalyeyi başucuna yaklaşıtıyorum, bacaklarının sürtünmesi ve zemin kasıtlı olarak Yavaş, ızgara. I yerleşmek içinde,

Sanki dünya kadar zamanım varmış gibi arkama yaslanıyorum.

"Senin içini görebiliyorum, biliyorsun," diyor Kolya ben daha konuşmadan. "Tek bir saniye bile kızımla evlenmene izin verdiğimi ve bir mil ötede entrikalar çevirdiğini görmediğimi mi sanıyorsun?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Plan yapmak çok çirkin bir kelime. Ben 'strateji' demeyi tercih ederim."

Delici gözleriyle beni incelerken dudakları hırıltıyla kıvrılıyor, çenesi geriliyor. "Her an yüzlerce gözüm senin üzerinde, Takeshi. *Her şeyi* görüyorum."

"Bundan şüpheliyim," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum. "Yoksa o yataktan kalkıp beni boğmaya çalışırdın."

Kolya'nın parmakları battaniyeye doğru seğiriyor. "Beni kışkırtmak işe yaramayacak. Şimdi, bütün akşam dans edecek miyiz, yoksa bana gerçekten neden burada olduğunu söylemeyi mi planlıyorsun?"

Yavaşça, biraz öne doğru eğildim. "Sana Akira Ohno hakkında bir şey sormak istiyorum."

Gözlerinde bir titreşim var. Çenesinde hafif bir kıpırtı. Ama başını sallıyor.

"Bu isme aşına değilim," diyor soğukkanlılıkla. "Ama öyle olduğunu varsayıyorum?"

Sessizliğin uzamasına izin verdim. "Akira benim bir arkadaşımды," diyorum sonunda. "Gençliğimde. Bana kendim hakkında çok şey öğretti... arabalar... kadınlar... bazı *dürtüleri* yönlendirmek hakkında."

Kolya'nın ifadesi değişmiyor ama odadaki gerilim daha da artıyor. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Ortadan kayboldu," diye devam ediyorum, ses tonum rahat ama ölçülü. "Tokyo'ya döndükten kısa bir süre sonra. Ishida-kai ile anlaşmış olabileceğini duydum."

Kolya'nın gözleri parlıyor. "Ve benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"mı?" Ben de karşı çıktım.

Hemen cevap vermiyor. Sonunda nefes veriyor, bakışları sabit, sesi sakin. "Eğer buraya hayaletleri ortaya çıkarmaya geldiysen, Takeshi, dikkatli olmanı öneririm. Bazı şeylerin gömülü kalması daha iyidir."

"Bunu aklımda tutacağım," diye cevap veriyorum, ayağa kalkarak. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Bunu bir tehdit olarak söylemedim, biliyorsun."

Sözleri üzerine arkamı dönüyorum, ellerini kucağında birleştirirken ona bakıyorum.

"Buna iyi niyetli bir tavsiye diyebilirsiniz," diye ekliyor. "Peki, tekrar teşekkür ederim."

Kolya cevap vermiyor, ben kapıya doğru ilerlerken bakışları beni takip ediyor. Tam kapı koluna uzanırken sesi beni durduruyor.

"Onu güvende tutuyor musun?" diye hırlıyor, sesi ölümcül.

Omzumun üzerinden bakıyorum, bakışlarım karanlık ve inatçı.

"Katarina sert, güçlü ve cesur," diye mırıldanıyor. "Ama o hala..." Dişlerini sıkarak başka tarafa bakıyor. "O benim için dünyalara bedel Takeshi," diye devam ediyor ve bana dönüyor. "Yani-"

"Kızını koruyup korumayacağım endişelenmen gereken son şey," diye cevap veriyorum sessizce. "Kızını korumak için"

Kolya-sama."

Başını salladı. "Minnettarım."

"Bana her zaman birkaç hayalet bulmama yardım ederek teşekkür edebilirsin."

Başını sallayarak alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Yapabileceğim tek şey, zamanında yeterince hayalet çıkarmış bir adam olarak seni uyarmak, *bırak öyle kalsın*." Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Ölüleri diriltmekten hiçbir zaman hayır gelmez, Takeshi."

KATARINA

Klavyemin tıkırtısı sessiz çalışma odamı dolduruyor. Raporlar, dosyalar, takvimler, toplantı programları... Hepsi birbirine karışıyor ama kendimi odaklanmaya zorluyorum.

Yapmak zorundayım.

Açıkçası, tüm bunlar beklediğimden hızlı birikiyor. Babamın hastaneye girip çıkması, Tokyo'daki Yakuza'nın sürekli gelişen siyasi ortamı, organizasyonumuzu sürekli bir üst seviyeye çıkarma ihtiyacı... Hepsi bir araya gelince çok fazla.

Ama bunu yapabilirim.

...Muhtemelen.

Babamın ofisinin kapısı açıldığında dikkatim dağılmış bir şekilde nefes veriyorum.

Kim olduğunu anlamak için yukarı bakmama gerek yok. Öncelikle, *dünyada* Kolya Ishida'nın ev ofisine davetsiz ve kendini duyurmadan girebilecek tek bir kişi var, adamın kendisi burada olmasa bile. Ayrıca, Takeshi ne zaman bir odaya adım atsa hava çok özel bir şekilde değişir.

"Benden kaçıyordun," diyor, sesi meydan okumayla karışık.

Sonunda bir kaşımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Gerçekten mi?" diye kuru bir şekilde işaret

ediyorum. "Fark etmemiştim."

Sırıttıyor. Çileden çıkarıcı bir şekilde.

"Eğer öyleyse bile, bunun *doğum kontrol yöntemimle oynamanla* bir ilgisi olabilir mi?" Ona ters ters bakarken ellerim öfkeyle hareket ediyor.

"Bununla bir ilgisi olabilir, evet," diye umursamazca karşılık veriyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Şu anda senin saçmalıkların için gerçekten vaktim yok, Takeshi."

"I..." Boğazını beceriksizce temizliyor, sonunda söyleyemeden önce kaşları çatılıyor. "Uygun olmayan davranışlarım için *özür dilerim*."

Kaba saba, kötü çocuk cazibesıyla karışan havalı İngiliz aksanı ona tamamen haksız bir avantaj sağlıyor.

Çıldırıcı derecede adaletsiz.

"Uygun olmaktan çok uzak," diyorum gülümsemeden. "Bu... bunu ifade etmenin bir yolu."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek tekrar öksürüyor.

"Her halükarda dışarı gel," diyor, sanki beni çaya davet ediyormuş gibi rahat bir şekilde.

Kollarımı kavuşturarak sandalyeme geri oturuyorum. "Bu senin özür dileme şeklin mi?" Kasıtlı olarak işaret ediyorum.

Sırıttıyor. "Özür dilemek benim tarzım değil prenses. Yine de bunun telafi edip etmeyeceğine karar vermene izin vereceğim."

Merakım galip geliyor ve onu evin içinde takip ön kapıdan çıkıyorum. Sonra onları görüyorum; etrafımızdaki şehrin neon ışığında parıldayan iki şık siyah Yamaha yarış motosikleti.

"Önce garaj yolunda pratik yapacağız. Ya da istersen benimle birlikte sürebilirsin."

Takeshi bir kask alıp kendini beğenmiş bir şekilde bana fırlatıyor. Kaskı kolayca yakalayıp ona bir bakış fırlattığımda bu kendini beğenmişlik azalıyor.

Oh, bu eğlenceli olmalı.

En yakın motora doğru adım atıyorum, bacağımı kolaylıkla üzerinden geçiriyorum ve motoru çalıştırıyorum. Kendimden emin bir şekilde devir çevirirken, kaskı takıp ustalıkla bağlarken ve ona bakmak için vizörü yukarı kaldırırken, kükremliliklerime kadar adrenalin salgılatıyor.

"Eee?" İmzalıyorum.

Takeshi'nin kendini beğenmiş sırıtışı bir anlığına duraksar ve yerini hayranlık dolu bir ifadeye . "Vay, vay," mırıldanıyor, sesi şaşkınlıkla karışık.

"Sadece ayak uydurmaya çalış," diye işaret ediyorum.

* * *

Tamam, yeteneklerimi biraz abartmış *olabilirim*.

Sonunda ayak uydurmaya çalışan ben oluyorum ama bunun tek sebebi, sürüş tarzından motosikletin arkasındayken *ölmek* istediği anlaşılan Takeshi'nin aksine, bu akşam gerçekten hayatta kalmak istemem.

Tokyo sokakları neon ışıklarıyla bulanıklaşırken biz de şehrin içinden geçiyoruz. Takeshi, pervasızca intihara meyilli olmadığı zamanlarda, kibirle sınırlanan bir hassasiyetle sürüyor, yol ona aitmiş gibi trafikte zikzaklar çiziyor.

Elimden geldiğince onu takip ediyorum, kalbim göğsümde çarparken ellerim gidonu sıkıca kavlıyor. Şehir gürültüyle geçiyor, onu görüş alanımda tutmak için kendimi sonuna kadar zorlarken duyularım maksimuma ayarlanmış durumda.

olsun, çok heyecan verici, hatta korkutucu.

Sonunda yavaşlıyor ve bir ara sokağa sıkışmış küçük, sıradan bir barın önüne yanaşıyor. Kapının üzerinde soluk neon kanji harflerle titreyen barın saçma sapan adını gördüğümde gözlerimi deviriyorum.

Kaiju.

Canavar bar.

Tabii ki.

Takeshi motoru durduruyor ve ben de aynısını yaparken omzunun üzerinden bana bakıyor.

"İçki?" diye soruyor rahatça, sanki şehirde bir gece geçirmek için dışarı çıkmış iki normal insanmışız gibi.

Motosikletimden inip kaskımı çıkarıyorum. "Neden olmasın," diye imzalıyorum ve onu içeri kadar takip ediyorum.

Bar loş bir şekilde aydınlatılmış, duman ve alkol kokusu havada asılı duruyor. Sessiz, odanın etrafına dağılmış sadece bir avuç müşteri var. Takeshi ikimiz için sipariş veriyor, bizi köşedeki masaya götürdükten sonra önüme bir bardak viski koyuyor.

"Neden motosikletler?" Bir yudum alarak imzalıyorum. Yanık keskin, ama Bu a Hoş geldiniz
DAĞILMA itibaren onun ezici

Varlık.

"Özgürlük," diyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Bunun gibisi yok; sadece sen, makine ve yol."

"Peki böyle sürmeyi nereden öğrendin?"

Takeshi sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kadehi parmaklarının arasında dengede duruyor, viski loş ışığı yakalıyor.

"Akira," diyor sessizce.

Parmaklarım kendi bardağımın etrafında sıkılaşıarak kaskatı kesiliyorum. Daha önce Akira'dan nasıl bahsettiğini ve babamın onun ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu ima ettiğini hatırlıyorum.

"Senin için kimdi o?" Merakla işaret ediyorum.

Takeshi sessiz, az ışıklı barda uzaklara bakar.

"Yarı akıl hocası. Yarı arkadaş. Sanırım bir öğretmen." Bardağını masanın üzerinde çeviriyor. "Gençken, bir çeşit dehşet saçıyordum."

"İnanılmaz," diye imzalıyorum, yüzümde alaycı bir şaşkınlık ifadesiyle.

Takeshi sırtıyor. "Dürüst gerekirse, hayal ettiğiniz her neyse, gerçek beş kat daha kötüydü. Yanlış kalabalıkla koşuyordum. Ayrıca ne yapacağımı da bilmiyordum..." Başını iki yana sallıyor. "İçimdeki düşüncelerle, bazen."

Onun karanlığı. İlk elden tanık olduğum psikotik eğilimler.

Onun kaiju'su.

"Her neyse, annem çeşitli sosyal çevreleri aracılığıyla Akira Ohno adında bir adamla tanıştı. Japon'du, ailemiz gibi parası ve statüsü vardı ve sanırım annem onun

benim için iyi bir akıl hocası." Omuz silkiyor. "Başta karşı çıktım, çünkü tabii ki karşı çıktım. Ama çok geçmeden, hiç sahip olmadığım havalı amcam gibi oldu. Bana motorları, kaos ve hassasiyet arasındaki dengeyi bulmayı öğretti." Koyu renk gözleri benimkilere kayıyor ve orada söylenmemiş sözlerin ağırlığını görebiliyorum.

Takeshi'ye canavarını nasıl kontrol edeceğini öğretti.

"Hâlâ babamın sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?" Sertçe işaret ediyorum.

Uzun bir süre bakışlarımı tutuyor. Sonra sırtıyor. "Sanırım, en azından bu gece, hayaletleri araştırmak için fazla eğleniyorum prenses."

* * *

BİSİKLETLERE GERİ DÖNDÜK, sokaklar farklı hissettiriyor. Ya da belki de farklı hissettiren benim. Hayatımdaki ilk gerçek randevuma çıktım.

Kocamla birlikte.

Kıçını geri çekmekten bahsediyorsun.

Şehrin uğultusunda sanki gölgeler izliyormuş gibi bir kenar var. Takeshi önden gidiyor, artık daha az çılgınca, neon ışıltısında silueti beliriyor. Yakından takip ediyorum, yolculuğun heyecanı içime işliyor.

Çok çabuk oluyor.

Çevresel görüşümde bir hareket fark ediyorum; karanlık bir şekil yaklaşıyor. Tepki veremeden yanımda bir motosiklet kükrüyor, sürücüsü siyahlar giymiş ve şeklinde bir kask takmış, tehditkar bir *oni* iblisi maskesi. figürü savruluyor

Bana doğru geliyor, beni yolun kenarına yaklaşmaya zorluyor, kalbimin boğazıma fırlamasına neden oluyordu.

Ellerim umutsuzca Takeshi'ye doğru havayı işaret ediyor. Ama o beni göremiyor. Yanımdaki sürücü tekrar yaklaşıyor ve bir elini kaldırıp tam beni işaret ettiğinde nabzım titriyor.

Ne oluyor lan?

Panik içinde kornaya basmaya başladım, defalarca çaldım.

Diğer sürücü tekrar içeri giriyor. Kolu kalkıyor ve bana *uzandığın1* fark ettiğimde içimi bir korku .

Kornaya tekrar tekrar basıp motorumu daha yüksek bir vitese takarak ileri doğru fırlayıp maskeli sürücüden uzaklaşırken, doğru şeride geri dönüp Takeshi'ye yaklaşmadan önce karşıdan gelen trafiğın içine pervasızca dalarken dehşet sistemimde patlıyor. Kornaya tekrar basıyorum ve bu sefer beni duyunca kafasını yana doğru sallıyor.

Çılgınca bir el sallıyorum. Tam bunu yaparken, diğer sürücü tekrar kükrüyor, bana delicesine yaklaşıyor ve kalbimi boğazıma gönderiyor.

Takeshi sözünü sakınmadan geri çekilir, motorunu çalıştırır ve diğer sürücüye doğru hızla ilerler. Adam kükreyerek ilerliyor ve Takeshi'yi kolayca atlatıyor. Dikiz aynamdan dehşet içinde Takeshi'nin karşıdan gelen trafiğe dalmasını, doğru şeride geçmeden önce bir taksiyi kıl payı kaçırmasını izliyorum.

Birdenbire bisikletim yana yatıyor, ön tekerleğın kontrolünü neredeyse kaybederken dengem bozuluyor.

Vay anasını.

Tanımadığım bir sürücü *bana çarptı*.

Tekrar bana doğru yöneliyor, eldivenli eliyle bana uzanıyor. Tam yaklaştığı sırada motosikleti sarsılıyor ve bana yandan çarpıyor.

Ön tekerleğim çılgınca sallanırken boğazımdan sessiz bir çığlık kopuyor. Motosiklet önce sola, sonra sağa savruluyor, takla atmaya hazırlanırken tehlikeli bir şekilde devriliyor. Yerçekiminin beni yola sürüklemeye ve parçalara ayırmaya hazırlandığını hissedebiliyorum.

Aniden bir kol belime dolanıyor ve güçlü bir el sürüş ceketimi kavrayarak beni motorumdan çekip çıkarıyor, tam o sırada motorum tamamen dönerek park halindeki bir minibüsün arkasına metal ve cam kırıklarıyla çarpıyor.

Tanıdık bir tutuş beni kavrayıp bisikletinin arkasına çekerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, kollarım onun beline dolanıyor.

Takeshi.

Motoru çalıştırıp neon ışıklı caddede kükreyerek ilerlerken, ben can havliyle ona tutunurken zar zor nefes alabiliyor ya da düşünebiliyorum.

Ama maskeli sürücü vazgeçmiyor. Hâlâ peşimizde, motosikleti ustaca kıvrılarak bize yaklaşıyor. Takeshi gidonu sıkıca kavırıyor, makinesinin sınırlarını zorlarken vücudu gergin.

"!" diye bağılıyor kulaklarımı yırtan rüzgârın arasından.

Takeshi keskin bir dönüş yaptığında, lastikler ıslak kaldırımda savrulurken tüm dünya eğiliyor. Ona yapışıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki motorların gürültüsünü zar zor duyabiliyorum.

Sonrası tam bir bulanıklık. Takipçi bize çarpıyor, çarpmanın etkisiyle motosikletimiz kontrolden çıkıyor. Takeshi gidonu ustalıkla çeviriyor ve caddeye yuvarlanmak yerine kaldırım boyunca kaymamızı sağlayacak bir açıyla çarpmamızı sağlıyor.

Yine de, sert bir şekilde çarptığımızda tek bildiğim saf korku. Bisiklet savruluyor, Takeshi beni yakalıyor ve kaldırımı sıyırırken bizi metalden uzaklaştırıyor. Kolları beni sarıyor, birlikte yuvarlanırken ikimiz de inliyoruz, sonunda bir çöp konteynerinin yanındaki çöp torbası yığınınına çarpana kadar yuvarlanıp duruyoruz.

Vay anasını.

Acı vücudumda patlıyor, ciğerlerimden hava çekiliyor. Diğer motosiklet kükreyerek yanıma yanaşırken bir motor geri tepiyor.

Atlı atından iniyor ve ikimizin de yere yığıldığı yere doğru ilerlemeye başlıyor. *Oni* maskesi yakından daha da ürkütücü, grotesk yüz hatları sürekli bir hırıltıya dönüşmüş. Birden Takeshi ayağa kalkıyor ve önüme atılıyor. Arkasına uzanıp kot pantolonunun arkasından bir bıçak çıkarıyor ve bıçağı bir dövüşçü duruşuyla sallıyor.

Oni maskeli adam zaman için bir an duraksıyor. Sonra ceketinin içine uzanır ve kısa bir katana çıkarır.

Aman *Tanrım*.

Bir saniye, iki adam sadece ayakta duruyor ve birbirlerine bakıyorlar. Sonra, çarpışıyorlar.

Takeshi maskeli adama çarparken homurdanıyor. Temelde aynı boyuttalar ve eşit derecede hızlılar. Adam katanasını Takeshi'nin karnına saplamaya çalışırken panik ve korku içimde patlayarak ayağa kalkıyorum. Takeshi onu engelliyor, kendi bıçağını diğer adamın uyluğuna saplamadan önce koluna bir kesik alıyor ve acı dolu bir kükreme çıkarıyor.

Maskeli binici Takeshi'ye omzuyla vurup onu geriye doğru savurunca dövüş hızla değişir

ayakları. Kocam az önce düşürdüğü bıçağı almak için çabalıyor ve sonra diğer adamın bıçağı tekmeleyip fırlatmasını dehşet içinde izliyorum.

Takeshi'ye doğru yaklaşıp katanasını sallarken dünyam donmuş gibi yavaşlıyor.

Hayır.

Aniden, her şey yeniden değişir. Silah sesleri donmuş anı paramparça eder. Kurşunlar arkasındaki tuğla duvara sıçrarken *oni* maskeli adam eğilir.

"KATARINA! YERE YAT!"

Bu *Ryu*, arabasının kaputuna yaslanmış, silahını katanalı adama doğrultmuş. Birkaç el daha ateş ediyor, maskeli saldırgan koşarak motosikletine geri dönüyor ve bana boş, duygusuz bir bakış fırlatmadan önce üzerine atlıyor. Sonra motosiklet kükreyerek canlandı ve çığlık atarak yola çıktı.

Ryu yanına koştuğunda Takeshi ayağa kalkmak üzereydi ama sonra tekrar dizlerinin üzerine çöktü, nefes almakta zorlanıyordu. Çırpınarak yanına gidip onu tutuyorum, yüzü acıdan gerilmiş bir halde irkilerek kaskını çıkarırken onu yere yatırıyorum.

"İyi misin?!" Titreyen ellerimle işaret ediyorum.

Yüz ifadesi gergin ama meydan okurcasına. "Ben iyiyim," diye , eli yan tarafına hafifçe dokunmak için kalkıyor.

Lanet olsun.

Binici ceketinin altındaki beyaz tişört yavaş yavaş kırmızıya dönüyor.

"Bu da neydi böyle!" Ryu tıslayarak koşuyor ve Takeshi'yle birlikte çömeldiğim yerin yanına düşüyor.

"Yol öfkesi," diye homurdanıyor Takeshi.

Ryu kaşlarını çatarak Takeshi'nin ceketini geri çeker. "Seni eve geri götürmeliyiz. Derin değil ama çok kan kaybediyorsun. Hemen harekete geçmeliyiz."

Takeshi yüksek sesle şikayet ediyor ama Ryu ve benim onu kucağımıza almamıza izin veriyor, Ryu'nun arabasına doğru ona yardım ederken kollarını omuzlarımıza atıyor.

"Gittiğin her yerde arkadaş edinme konusunda gerçek bir yeteneğin var, değil mi?" Ryu mırıldanıyor.

"Ben sadece karımı lanet olası bir randevuya çıkarmaya çalışıyordum. Tanrım," diye homurdanıyor Takeshi.

Ona dönüyorum, hala sistemimde dolaşan tüm adrenalin, korku ve tehlikeye rağmen sırtıyorum. Bana , dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrılmış.

"Nasıldım bu arada?" "Hayatımın en iyi randevusu," diye karşılık veriyorum.

Birden irkildim. İçime keskin bir şey batıyor ve adrenalinin sersemliğiyle yanımda hissettiğim şeyin kaşıntı olmadığını fark ediyorum.

Bu acı.

Kaşlarımı çatarak aşağı bakıyorum, kalbim yerinden çıkmadan önce ceketimi kenara çekiyorum.

Oh, lanet olsun.

Bu çok fazla kan demek.

TAKESHI

Ishida evinin keskin çizgileri gece yarısı gökyüzünü kesiyor. Ryu peşimdeyken, Katarina'yı kucağıma alarak ağır kapıları omzumla itip açıyorum.

Başını göğsüme yaslıyor. Yan tarafına sarılmış derme çatma bandajdan sızan kan gömleğimi lekeliyor ve bana kıl payı kurtulduğumuz kaosu hatırlatıyor.

İçeri girer girmez insanlar bize doğru koşmaya başlıyor; muhafızlar, çalışanlar, Nina. Kimse fazla yaklaşmadan hırlıyorum.

"Geri çekil lan."

Sesim büyük salonda gürlerken donup kalıyorlar, endişeleri temkinli bir tereddüde dönüşüyor. Bugün onların oyalanmalarına ya da iyi niyetli beceriksizliklerine ayıracak ne zamanım ne de sabrım var.

Ona ben .

"Takeshi, o yaralı-" diye başlıyor Nina, sesi gergin.

"Biliyorum," diye homurdanıyorum, sesim bir saniye öncesine göre daha yumuşak ama yine de adımlarımı bozmuyorum. Katarina'yı merdivenlerden yukarı taşıırken botlarım cilalı zeminlerde yankılanıyor. Kafam tamamen şaşkın Nina'ya dönüyor. "Ben ."

Katarina başını göğsümden kaldırıyor ve elini kaldırarak Nina'ya " yok" işareti yapıyor.

Sonra bakışlarını bana çeviriyor ve bir şeyler imzalamaya çalışıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Sonra," diye mırıldandım. "Neredeyse ."

* * *

YATAK ODAMIZDA, kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyorum, en-suite banyoya giriyorum ve onu yavaşça lavabonun yanındaki makyaj masasının üzerine bırakıyorum. Yüzünü buruşturuyor, bakır sarısı saçları şakağına yapışmış, kan ince bir çizgi halinde kurumuş.

Onu gördüğümde göğsüm sıkışıyor; küçüklüğü, kırılganlığı. Genelde sahip olduğu ateşli özgüvenle ne kadar da keskin bir tezat. Bundan nefret ediyorum. Birinin onu incitmesinden nefret ediyorum.

Özellikle de onu korumam gerekirken bunun olmasından nefret ediyorum.

Lavabonun altından ilk yardım çantasını aldım. Tekrar ayağa kalktığımda arkasındaki aynaya dönmüş, alnındaki kesiği inceliyor, ağzında ince, kararlı bir çizgi var. Önüne geçiyorum, kiti açarken ellerim sabit.

"Yapma. Kımıldama," diye kesin bir şekilde emrediyorum.

Dudakları seğiriyor, bir sırtış hayaleti yorgunluğunu kırıyor. "Otoriter," diye işaret ediyor, hareketleri yavaş ama net. "Ölmüyorum. Sadece çarptım."

"Pekala, hadi seni becerelim." "Bu
bir kelime değil."

Ona bir bakış attım. "Ellerini bağlamama gerek var mı?"

Katarina sırtıtıyor. Sonra bakışları gömleğime kayınca kaşları çatılıyor.

"Benden çok daha kötü durumdasın," diye işaret ediyor, ifadesi daha ciddi bir hal alıyor. "Bekle, *dur*."

Beni şakağındaki kanı sildiğim yerden uzaklaştırmaya çalışıyor ama kıpırdamıyorum. bileklerinden tutup birbirine kenetliyorum.

"*Dur. Kımıldayın*," diye .

Ellerini hala . Bu yüzden cevap vermek yerine sertçe nefes veriyor, sadece parmaklarını oynatıyor ve yüzünü buruşturuyor. Ama hareket etmeyi bıraktı .

Harap olmuş gömleğini kesip yaralarından dikkatlice . Kolundaki kesiği temizlerken beni izliyor, yüzündeki yorgunluğa rağmen gözleri keskin. Dönüş yolunda Ryu'nun arabasında derisine saplanan camın çoğunu çıkarmıştım ama hâlâ küçük bir parça var. Bir cımbız aldım ve durup gözlerine baktım.

"Bu acıtabilir..." Uyarıyorum.

Başını sallıyor, ifadesi değişmiyor.

Hızlı ve hassas bir şekilde parçayı çıkarıyorum, tek acı belirtisi keskin soluması. Kan hemen fişkırıyor ve yaraya temiz bir bez bastırıyorum. Hiç irkilmiyor ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Saçmalıyorsun, bunu biliyor musun?" Bandajı yerine yapıştırırken mırıldandım.

"Ne için?" diye yavaşça işaret ediyor.

"İncindiğin için," diyorum kabaca. "Beni bu kadar önemsedığın için."

Gözleri yumuşuyor. Cevap veremedi aniden ayağa kalkıyorum, dizlerindeki ve kolundaki sıyrıkları temizlemek için başka bir bez alıyorum. Sonra şakağına gidip hafifçe sıyrıyorum, sadece yüzeysel bir kesik olduğunu fark edince rahatlıyorum.

bitirdiğimde hala kırılğan görünüyor ama meydan okuma geri geldi, çenesi sanki ne düşündüğümü söylemeye cesaret ediyormuşum gibi yukarı doğru eğildi.

"Sıra sende," diyerek başıyla yanımı işaret ediyor.

Gömleğimi ıslatan kana bakıyorum. "Eh, sorun değil."

Kadın homurdanıyor. "Değil," diye karşı çıkıyor, elleri şaşırtıcı bir güçle hareket ediyor. "Otur."

İç çekiyorum ama razı oluyorum, o ilk yardım malzemelerini toplarken kapalı tuvalet kapağının üzerine düşüyorum. Yorgunluğuna rağmen elleri sabit.

"Gömlek," diye imzalıyor.

Yırtık, kanlı tişörtümü çıkarıp yere bırakıyorum, o da yaraya yaklaşıyor.

"Bu acıtacak," diye işaret ediyor, ifadesi düz ama gözlerinde bir parça eğlence var.

"Ben halledebilirim," diye cevap veriyorum sırtarak.

Antiseptikle ıslatılmış bezi yan tarafımdaki yaraya gereğinden fazla kuvvetle bastırıyor ve ben dişlerimin arasından tıslıyorum. Özür dilemiyor.

"İntikam," diye basitçe işaret

ediyor. "İçin...?"

"Sen olmak."

Gölüyorum, ses yuvarlanıyor. Tuhaf bir an - sessiz, neredeyse ev gibi, yine de söylenmemiş duygularla dolu. Elleri tenimde gereğinden uzun süre kalıyor, dokunuşu içime antiseptikle ilgisi olmayan bir sıcaklık gönderiyor.

İşini bitirdiğinde tezgâha yaslanıyor. Yavaşça kalkıyorum, ona yaklaşırken hareketlerime dikkat ediyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, temkinli ama inatçı.

"Bazen ödümü koparıyorsun," diye mırıldanıyorum, sesim kısık.

Gözlerini kırıştırıyor. "Ben mi?" diye işaret ediyor, hazırlıksız yakalanmış, elleri tereddütle hareket ediyor.

Başımı sallıyorum, bakışlarım sabit. "Evet. Dövüşme şeklin, geri adım atmayı reddedişin. Bu... çıldırtıcı."

"Ama yine de buradasın," diye cevap veriyor, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

"Kesinlikle," diye .

Kızarır ve yere bakar. Sonra kaşları çatılır. "Vay canına, gerçekten berbat durumdayım."

Yerdeki her şeyi temizlemeye başlamak için arkamı dönerken sırtıyıyorum. "Kesiklerinizin üzerindeki sargılar su geçirmez. Bir duş al, ben de sana yiyecek bir şeyler getireyim-"

Döndüğümde onu eğilmiş, üstsüz, yoga pantolonunu çıkarırken bulduğumda çenemi kapattım.

Gözlerim sırtının yumuşak derisinde ve omurgasının çıkıntılarında geziniyor, kıcının yumuşak, sıkı küreciklerine kadar iniyor. Külotunu indirmesini izlerken dişlerim gıcırıyor, yere düşmeden önce biraz amına yapıştığını fark ettiğimde aletim seğiriyor.

Çok şey yaşadığını biliyorum, ikimiz de yaralıyız ve hırpalanmış durumdayız.

Ama şu anda dünyada beni durdurabilecek hiçbir güç yok.

Katrina boğazının derinliklerinde, onu arkadan kavradığımda aletimi çeliğe çeviren o küçük, çırpınan tarzıyla inliyor. Onu bandajladığım yerlerinden tutmamaya dikkat ediyorum ama kalçalarını sertçe makyaj masasının kenarına sıkıştırırken dokunuşumda hâlâ bir sertlik var. Saçlarından bir avuç tutup başını geriye çekiyorum ve ağzım boynunda gezinirken yana doğru çeviriyorum.

"*Eğer çok incindiysen...*" Kulağına homurdanıyorum.

Başını çevirip bana bakıyor ve göğsünü elimi tutuyor.

"*Beni nasıl istersen* öyle *sik*," diye titreyen elleriyle işaret ediyor, kıcını geriye itiyor ve pantolonumdaki çıkıntıya sürtünüyor.

Meme ucunu sıktağımda keskin bir şekilde nefes alıyor, saçlarını tekrar çekerken küçük tomurcuğu parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Elimi bacaklarının arasına atıp sırlıklam olmuş amını okşarken dişlerim boynunu tırmıklıyor, o da derin derin iç çekiyor.

"Seni incitmek istemiyorum," diye mırıldanıyorum

boynuna. "Peki ya ben istersem?" diye karşılık veriyor.

İnliyorum, aramıza uzanıp kemerimi açarken sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor. Pantolonumu ve boxer'ımı birlikte aşağı itip tenini ısırmadan önce fermuarımı takip ediyorum.

"Seni sadece bir kez uyaracağım: Bana böyle bir şey söylemeden önce çok düşün," diye kulağına fısıldıyorum. İki parmağımı amına sokuyorum, o kıvranıp tezgâha yapışırken parmaklarımı ön duvarına doğru kıvrıyorum.

"Ellerimin kekeleydiğini sanmıyorum," diye imzalamayı başarıyor.

Başını çeviriyor, dudakları bir santim ötede gezinirken gözleri benimkilerle kilitleniyor. Ellerini aramıza sokacak kadar geri çekiyor.

"Canımı *yak*. Yap-"

Çıplak kıkına kabaca şaplak atarken boğazına bir zevk çılgılığı takılıyor. Bunu yaparken amının parmaklarımın etrafında kenetlendiğini ve ıslaklığıyla beni sular altında bıraktığını hissedebiliyorum. Ben de tekrar yapıyorum.

Ve tekrar.

Ve *tekrar*, ben parmaklarımı içeri ve dışarı pompalarken amı titreyene kadar.

Kıkına beşinci kez şaplak atıyorum, narin teninde patlayan pembe çiçekleri içime çekiyorum. Onu makyaj masasının üzerinde öne doğru eğip arkasına geçiyorum. Titriyor ve bacakları titriyor, dilimi dudaklarına götürüp aralarına sokup tadına baktığımda.

Dilimi klitorisine götürmeden önce içine sokup beceriyorum, küçük tomurcuğu dudaklarımın arasına alıp emiyorum, dilimi üzerinde gezdiriyorum. Ellerim kıkını kavırıyor, ona şaplak atıyor, onu iffetsizce , klitorisini emerken amını kızdırıyor.

Ellerim daha yukarı hareket ediyor, ben amına inerken yanaklarını ayırıyor. Parmağım küçük, dar deliğinin üzerinde geziniyor ve Katarina etrafımda *titriyor*, ben kıkını kızdırırken boğazında derin, gırtlaktan gelen bir inilti gürlüyor.

Ben kimim ki onu bundan mahrum edeyim?

Dilimi geriye doğru kaydırıp yanaklarının arasından geçirerek ucu göt deliğine değene dek sürüklediğimde sertleşiyor. Sonra belli belirsiz homurtuları yükseliyor ve tezgâhı kavırıyor.

Dilimi b z lm   halkasının etrafında döndürürken, üzerine tükürüyor ve dilimin ucuyla saplıyorum. Ben g t deliğini o da a g zly küçük bir sürtük gibi dilimi hevesle geri itiyor.

Sonunda çekilip ayağa kalktığımda tükürük i  bacaklarından aşağı damlıyordu.

"Sakin k p rdama," diye homurdanıyorum, sikimi yumrukluyorum ve saçlarından bir avuç tutarken pantolonumu tekmeliyorum. Başını yukarı çekip aynada kendine bakmasını sağlarken sikimi onun kaygan, pembe amcığıyla aynı hizaya getiriyorum.

"Kendini kötü bir kız gibi becerilirken izlemeni istiyorum."

Tek bir vuru la içine giriyorum, ta aklarım klitorisini tokatlıyor. Katarina'nın yüzü sıcaktan patlıyor ve dudaklarından derin, acılı bir inilti çıkarken gözleri kafasının içinde geri dönüyor. Ona vuruyorum, kalçalarım k  ına defalarca vuruyor ve onu acımasızca beceriyorum, sanki ona sahip  ıkıyormu um gibi.

Onu fethetmek.

Tüm dünyaya onun *benim* olduğunu söylemek.

Benim lanet karım.

Ben onu sert ve derin bir şekilde sikerken Katarina'nın elleri önündeki aynaya bastırıyor. Birlikte sürtünürken çıkardığımız pis, ıslak sesler odayı dolduruyor ve yemin ederim onu serbest kalmaya yakla tırırken yüzünün zevkten   k   n  görmekten kendimi alamıyorum.

Sessiz bir zevk çığlığıyla ağzı açık kalırken gözleri benimkilerle kilitleniyor.

Etrafımda patladığını hissettiğimde inliyorum, benim için paramparça olurken amcığı sikimdeki spermi saçıyor. Bana geri öğütüyor, kalçalarını tekrar tekrar yuvarlıyor.

Parmaklarımı onun gerilmiş arka deliğinden çıkardım ve üzerine tükürdüm.

Kat bu iğrenç hareket karşısında homurdanıyor. *Hay sikeyim.*

Tekrar yapıyorum, kaygan başımı deliğe dayamadan önce tükürüğümü deliğine sürüyorum.

"Yüzünü aynaya dön, karıcığım," diye homurdanıyorum, saçından bir tutam tutup başını çevirerek aynadaki yansımasına bakmasını sağlıyorum.

"O küçük, sıkı kıcının iyi bir kız gibi sikimin her santimini yutuşunu izlemeni istiyorum."

İtmeye başladım. Bir an için yüzü gerildi. Ama durakladığımda başını sallıyor, gözleri yansımada benimkileri tutuyor. Devam ediyorum, yavaş yavaş daha fazla baskı uyguluyorum, ta ki aniden başım dışarı çıkana kadar.

Sikeyim. Ben.

Katarina zevkle sarsılıyor, sırtı kamburlaşıyor ve bacakları titriyor. Bacaklarının arasına uzanıyor ve klitorisini ovmaya başlarken parmakları taşaklarımı okşadığında inliyorum.

Zevk ve acının karışımı içinde kıvrılırken homurdanıyorum, inanılmaz derecede dar küçük deliğine bir inç daha zorluyorum. Dişlerimi sıkarken taşaklarım geriliyor, daha derine kayıyor, klitorisini öfkeyle ovarken şişmiş sikimi kıcına sokuyorum.

Yolun geri kalanını içeri iterken yumruğum saçlarında sıkılaşıyor, gözlerimiz kilitlenirken ikimiz de titriyoruz.

Yavaşça başını sallıyor, bakışları bunu yapmam için yalvarıyor. Onu becermem için.

Ona sahip çık.

Onun her bir parçasını al ve sonsuza dek bana bağlı tut.

Yavaşça dışarı çıkıyorum, sıkı halkası beni bir mengene gibi kavrarken zevkle tıslıyorum. Ben tekrar içeri iterken Katarina'nın dizleri titriyor, taşaklarım tekrar onun çalışan parmaklarına değene kadar derinlere iniyorum.

Sonra *onu sikmeye* başladım.

Yavaşça başlıyorum, girip çıkıyorum. Sonra yavaş yavaş, benim için açıldıkça, daha hızlı hareket etmeye başlıyorum.

Daha sert it.

Ondan daha fazla *al*.

Yüzü zevkten buruşuyor, ben onu neredeyse ağzından salyalar akıyor. Parmakları klitorisini yuvarlıyor ve ovuyor ve aniden geldiğinde, kıcı etrafımda kenetlendiğinde inliyorum.

Omurgamdan aşağı ter damlıyor. Parmaklarım tenini kazıyor, her santimini dolaşıyor, her yerine dokunuyor. Kıcına şaplak atıyorum, göğüslerini avuçluyorum, meme uçlarını büküyorum. Bir elimi boğazına doluyor, diğer elimle de onu parmaklıyorum.

Onun gırtlaktan gelen zevk homurtuları ve benim iniltilerim banyoyu doldururken dünya bir bulanıklığa dönüşüyor, ta ki ikimiz de geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru çarpana kadar.

Kat tekrar geldiğinde, geri durmak yok.

Söz konusu o olduğunda hiçbir zaman geri durmadım.

Tekrar paramparça olduğunda, kıcı beni sıkıyor, ona katılıyorum. Vahşi bir hırıltıyla derinlere dalıyorum, eğilip dişlerimi omzuna batırıyorum. Şişmiş sikimden dölleri fışkırıyor, birlikte patladığımızda kıcını dolduruyor.

* * *

Ondan sonra her şey bulanıklaştı. Ondan kurtulduğumun hayal meyal . Kat'in kollarımda döndüğünü, ağzını benimkine yapıştırdığını ve neredeyse kollarıma süründüğünü.

Bandajlarımız çıktı ve ikimizin de kanaması var. İkimizi de iyileştiriyorum, küveti ılık, köpüklü suyla dolduruyorum, sonra onu küvete taşıyorum ve kucağıma çekiyorum.

Birbirimizi temizliyoruz, sonra tekrar sert sikimin üzerine kayıyor.

Onu yatakta tekrar becerdim. Bu sefer, ben hala içindeyken, başı göğsümde, nefesi tenimde uyuyakalıyoruz.

Ve kalbim tamamen onun ellerinde.

TAKESHI

İLK BAŞTA, düşüncelerime nüfuz eden ve beni rüyamda gördüğüm şeyden uzaklaştıran rahatsız edici sesi hayal ettiğimi düşünüyorum. Ama ses tekrar geldiğinde ve rüyalar etrafımdaki gölgelere karıştığında, aslında rüya görmediğimi fark ediyorum.

Yatakta kıpırdanıyorum, yavaşça uykudan uyanıyorum, Katarina'nın hala göğsümde uyuklayan yumuşak ağırlığını hissediyorum. Sonra onu duyuyorum - soluk soluğa bir mırıltı, ait olmayan bir hayalet gibi durgunluğun içinden süzülüyor.

Vay anasını.

Ses boğazından geliyor. Ama beni hayrete düşüren şey bu değil.

...Ses bir kelime olmaya çok yakındı.

Yardım edin.

Tekrar söylemesi için kulaklarımı zorluyorum.

"Mmmhehhp!"

Lanet olsun.

Ses yine Katarina'nın dudaklarından kayıyor. Kırık ve çatlak ama kesinlikle onun sesi. Üstümde huzursuz, ayakları çarşafı tekmeleyip bükürken vücudu dönüyor, yüzü sıkıntıyla gergin.

"Katarina..." Daha yakına eğilerek usulca mırıldanıyorum. Göz kapakları titriyor, nefesi hızlanıyor ama uyanmıyor. Bunun yerine, yumuşak, boğuk ses tekrar geliyor ve geldiğinde içimde bir şeyler yırtılıyor.

"*Mmmhehhp!*"

Yardım çağırıyor.

Sesiyle.

Onu nazıkçe sarsıyorum. "Katarina. *Kat!*"

Bir solukla sarsılarak uyanıyor, gri gözleri geniş ve odaklanmamış. Bir an için bana doğru bakıyor, yüzüne kazınmış korku göğsümü ağrıtmaya yetiyor. Ona uzanıyorum, titreyen bedenini kollarıma çekiyorum.

"Şşş," diye mırıldanıyorum, elim sırtında aşağı yukarı kayıyor. "Sorun yok. Sadece bir rüyaydı."

Nefes alış veriş düzeni düzensiz, bana yapışırken bedeni titriyor. Hiçbir şey işaret etmiyor, elleri bir can simidiymiş gibi gövdeyi kavırıyor. Sakinleşmesi ve vücudundaki gerginliğin azalması birkaç dakika alıyor.

Sonunda hafifçe arkasına yaslandı, gözleri onun için nadir görülen bir kırılganlıkla benimkilerle buluştu. "Geceleri seni neyin kovaladığını söyle prenses," diye fısıldıyorum.

Tereddüt ediyor, bakışları boşluğa düşüyor. Sonra titreyen elleriyle imzalamaya başladı.

Hareketleri ilk başta yavaş ve tereddütlüdür, ancak devam ettikçe giderek kendine güveni artar. Anlatıyor

Bana rakip bir Yakuza ailesi olan Chibari-kai'den ve ona yaşattıkları kâbustan, onu daha küçük bir kızken kaçırap bir hafta boyunca karanlık ve nemli bir bodruma kilitlediklerinden .

Bir haftadan fazla.

Nasıl korkutulduğunu, aç bırakıldığını ve birilerinin onun için gelip gelmeyeceğini merak etmek zorunda bırakıldığını. Arada sırada o orospu çocuklarının karanlık hücrelerine dalıp onu dövmekle, tecavüz etmekle ya da öldürmekle tehdit ettiklerini.

Tanrım. Zamanda bir delik açıp geri dönmek ve onları yok etmek istiyorum. Yavaşça. Acı çektirerek.

Elleri bir an için titriyor ama devam ediyor, bana kurtarma girişimini anlatıyor - kaçırılanların onunla birlikte nasıl kaçtıklarını, kaçmaya çalışırken onu arabalarına aldıklarını.

Bana kazayı, arabanın uçurumdan yuvarlandığını, metalin vücudunu parçaladığını, onu kırık ve kanlar içinde bıraktığını anlatıyor.

Duruyor, elleri kucağında titriyor. Sakin bir nefes alıp devam etmeden önce bakışları tereddütle bana kayıyor.

"Tüm bunlar... beni değiştirdi," diyor. "Sesimi çaldı. Nedenini bilmiyorum. Keşke bilseydim."

Yanağını okşuyorum, başparmağımla gözünden süzülen tek damla yaşı siliyorum.

"Tüm bu deneyimin benden aldığı başka bir şey daha Tak," diye yavaşça işaret ediyor. Gözlerini benimkilere dikeyyor ve gözlerinde rahatsız edici bir ifade beliriyor.

"Çocuk sahibi olamam."

İkimiz de hareketsiz kaldık, bakışlarımız birbirine kilittendi.

"Hapları sadece döngümü düzenlemek için alıyorum," diye devam ediyor. "Daha önce onlarla oynadığında, kontrolden çıktığımı hissettiğim için kızmıştım, beni hamile bırakabileceğinden endişelendiğim için değil."

Hava etrafımızda ağırlaşıyor. İlk başta hiçbir şey söylemiyorum, aklım başımdan gidiyor. Sonunda sessizliği o bozuyor, yüzü acı dolu.

"Aldatıldın," diye işaret ediyor. "Kusurlu bir gelinin var."

Sözleri içimde şiddetli bir korumacılığı , göğsümde kükreyerek canlanıyor. Ellerini nazıkçe tutuyorum ve başka bir şey imzalamadan önce onu susturuyorum.

"Benim gibi birinin baba olması gerektiğini sana düşündüren nedir?" Mırıldanıyorum.

Gözleri hafifçe açılıyor ve bir an için ikimiz de konuşmuyoruz, itirafının ağırlığı bir taş gibi yerleşiyor.

İçimde bir değişim hissediyorum.

Buraya geldim ve onun hayatına girdim çünkü bir planım vardı. Bir kan davası. Ama şimdi bir şeyler değişti.

Belki de değişmişimdir.

O artık planımın bir parçası değil. O

benim planım.

KATARINA

GÜNEŞ IŞIĞI pencerelerden süzölüp cilalı ahşap zeminlere yayılıyor, yumuşak ve altın rengi.

Sonsuzluk gibi görünen Ishida evi ilk kez boğucu değil, canlı hissettiriyor. Adımlarım daha hafif. Ruh halim yükseldi.

Hoşuma gidiyor.

Kazada ve maskeli motorcunun saldırısında aldığım yaralar iyileşti. Takeshi de iyileşti, gerçi başlangıçta yaralandığını asla kabul etmezdi.

O iyileşme günlerinde bir şeyler değişti, aramızdaki çarpık karanlığı ya da her neyse *onu daha fazlasına* dönüştürdü.

Daha büyük bir şey.

Bu artık sadece fiziksel bir çekim değil. Bu derin, çalkantılı ve dağınık bir şekilde beni aynı anda hem topraklanmış hem de sürüklenmiş hissettiriyor. Takeshi'nin yoğunluğu beni hala korkutuyor, ama aynı zamanda beni içine çekiyor, beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde bağlıyor.

Ve aramızdaki her neyse, gerçekmiş gibi geliyor.

Somut.

Canlı.

Ryu ve birkaç Ishida-kai *waka gashira* ile çevrili toplantı odasında oturup tedarik zinciri sorunlarını ve liman bölgesi yakınlarında Ishida-kai depolarını gözetleyen Triad'a bağlı bazı çetelerle ilgili endişeleri tartışırken bu düşünce aklımdan çıkmıyor.

Konsantre olmaya çalışıyorum ama çok zor. Babam yine hastanede, bu kez omurgasındaki tümörü temizlemek için yapılacak birkaç ameliyattan ilki için.

Bu sabah erken saatlerde ameliyathaneye götürülürken elini tutmak için . Ancak ameliyat on bir saat sürecek ve sonrasında bir süre baygın kalacak. O tekrar uyanıncaya kadar burada kalıp hastane koridorunun muşambasını adımlayabilirim ama biliyorum ki burada olmamı, bu masanın başında oturup ona liderlik etmemi tercih ederdi.

Ben de öyle yapıyorum.

"Vorobev ailesi son zamanlarda sessizleşti," diyor Ryu ihtiyatla masanın etrafına bakarken. "Biraz *fazla* sessiz."

Görünüşe göre Sergey, sık kafalı oğlunun benimle evlenmek için yarışmadan kovulmasına hâlâ kızgın.

Dünyanın en küçük kemanını çalın.

"Sergey surat asıyor," diye işaret ediyorum, omuz silkerek. "Ona büyük bir çocuk olduğunu hatırlatmalı ve büyük çocuk pantolonunu çekip yoluna devam etmesini önermeliyiz."

Nina tercüme ederken birkaç kaptanım sırtıyor ve kıkırdıyor.

"Hayır, ama cidden," diye devam ediyorum. "Onlara göz olmalıyız. Bu Sergey'in yolu, değil herhangi bir şeyi duyurmak için

yüksek sesle. Aptalca bir şey deneyecekse, bizim izlemediğimizi düşünene kadar bekleyecektir."

"O halde *her zaman* izlediğimizden emin olalım," diye homurdanıyor Ryu masaya doğru, ağzını sert bir çizgiye bastırarak.

Ryu her zaman benim en azılı müttefikim olmuştur. Ancak babam bugünlerde hastaneye daha fazla girip çıkarken ve tahtta ben otururken, o benim süper kahramanım haline geldi. Ve bunu asla yüksek sesle itiraf etmesem de, onun istikrarlı varlığı benim için gerçek bir güç kaynağı haline geldi. Beni bir şahin gibi izliyor ve sadakati asla hafife almayacağım bir şey.

Toplantı bir saat sonra sona erdiğinde, ayağa kalkmaya başladığımda Ryu beni durduruyor.

"Bence bir sonraki görüşmeyi ertelemeliyiz," diye kulağıma sessizce homurdanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Yaklaşık iki saat içinde Yeşim Ejderhaları'nın lideri Li Fan ile buluşma planımız var. Kendisi Tokyo'da faaliyet gösteren Çinli Triad çetelerinin hem en güçlüsü hem de en *makul* ve akli başında lideri.

Son zamanlarda limandaki bölgelerimizde Triad faaliyetlerinde bir artış olduğu için, bir şeylerin verilmesi gerektiği açık. Ancak Ryu'nun kan dökmek için küçük bir ordu gönderme fikrinden ziyade, sopayı çıkarmadan önce havucu denemek istiyorum.

"Li Fan müzakerelere açık görünüyor," diye Ryu'ya işaret ediyorum. "Ve bölgemizin bazı kısımlarını aktif olarak ele geçirmeye çalışan diğer Triad çetelerinin eylemlerine açıkça karşı çıkıyor. Diğer Triad örgütlerinin bölgemizden uzak durmasını sağladığı sürece kendi alanına sahip olmasına, hatta onunla iş yapmasına izin vermeye hazırım."

Ryu gülümser. "Baban tam bir Kraliçe yetiştirmiş. Umarım bunu biliyorsundur."

Dramatik bir reverans taklidi yapıyorum ve bakışları tekrar bozulmadan önce kısa bir süre kıkırdıyor.

"Li Fan ile medeni bir şekilde konuşma planınıza katılıyorum. Bu akıllıca bir hareket. Ancak toplantıyı liman bölgesi yerine *burada* yapmalıyız. Onun kontrolü altında *olmayan* bu bölgede Triad'larla ilgili gördüğümüz hareketlilik hoşuma *gitmiyor*. Vorobev ailesinden gelen söylentiler de beni endişelendiriyor."

Düşünerek yavaşça başımı sallıyorum. Sonra başımı sallıyorum.

"Endişenizi takdir ediyorum. Ancak toplantıyı son anda ertelemenin zayıflık ve kararsızlık göstergesi olduğunu düşünüyorum. Planladığımız gibi devam edeceğiz."

Ryu kaşlarını çatıyor.

"İyi silahlanmış bir araba dolusu adam daha getireceğiz," diye ekliyorum. Rya huysuzca başını salladı. "Bununla yaşayabilirim."

"Güzel. Şimdi gidip diplomatik davranalım."

* * *

"MS. ISHIDA. Sonunda sizinle yüz yüze tanışmak bir onurdur."

Li Fan uzun boylu, yakışıklı bir adam ve görünüşüne çok dikkat ettiği belli. Özel dikim koyu kestane rengi bir takım elbise (Armani) giyiyor ve altına siyah keten bir gömlek giyiyor. Siyah saçları yanlardan kırpılmış ve tepede şık bir şekilde geriye doğru taranmış ve Triad dövmesinin mürekkebi boynundan yukarıya doğru süzülüyor ve bileğindeki Rolex'in altındaki manşetlerden dışarı çıkıyor.

Geleneksel bir saygı gösterisi olarak bana doğru eğiliyor, sonra doğruluyor ve Batılı bir selamla elini uzatıyor.

"O zevk bize ait, Bay Fan," diye gülümsüyor Nina, Triad liderine doğru eğiliyor ve benim imzalı yanıtımı tercüme ediyor.

Kıçından bilinmeyen değişkenlerle liman depolarında gizli mafya toplantılarında olması fikrini *sevmiyorum*. Başının çaresine bakamayacağını düşündüğümünden değil.

Sadece onun için
endişeleniyorum. "Oturalım
mı?"

Li Fan deponun ortasında, yüksek nakliye konteynırları ve tahta sandık yığınlarıyla çevrili bir masayı işaret ediyor. İki yanımda Ryu ve Nina, arkamda da bir grup muhafız halde karşısına oturuyorum.

"Sakıncası var mı?" Li bir paket sigara kaldırıyor. Başımı nezaketle eğiyorum, o da başını sallıyor, bir tanesini dudaklarının arasına sıkıştırıyor ve yakıyor.

Sonra arkasına yaslanır ve konuşurken parmaklarını masaya vurur.

"Öncelikle hem size hem de babanıza büyük saygı duyduğumu belirtmek isterim. Anladığım kadarıyla bazı"...kaşlarını çatıyor... "diğer Triad aileleri tarafından tartışmasız Ishida-kai topraklarına yapılan *saldırıları*. Yeşim Ejderhalarının bu provokasyonlara karışmadığına ve karışmak gibi bir niyetimiz olmadığına dair size söz veriyorum."

Burnundan duman çıkarırken sırtlıyor.

"Eski bir Çin atasözü: Mahalledeki en büyük çocukla uğraşma," diye kıkırdıyor. "Öyle bir planım yok."

Güzel. Harika bir başlangıç yaptık.

Nina tercüme ederken ben de "Teşekkür ederim," diye karşılık veriyorum. "Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum. Kuruluşunuzun kışkırtmaların bir parçası olmadığını göz önünde bulundurarak, eğer bu fikre açıksanız size bir tür ortaklık teklif etmek istiyorum."

Kollarını iki yana açıyor. "Elbette. Bugünkü tek , kuruluşlarımız arasındaki herhangi bir düşmanlığı başlamadan durdurmak ve arzumu ifade etmek..." Boğazını belirgin bir şekilde temizler.

"Limanda sahip olduğunuz bölgeyi elinizde tutmak mı?" Çenesini eğiyor. "Kesinlikle."

Başımı salladım. "Bunda bir sorun görmüyorum. Eğer doğru duyduysam, baban burada kendi bölgeni kurmak için çok mücadele etmiş. Buna saygı duyuyorum. İşte teklifim: Tokyo'daki diğer Triad ailelerinin çoğu üzerinde etkiniz var. Onları hizaya getir. Örgütüme bulaşmanın sonuçlarının acı verici derecede ağır olacağını onlara açıkça söyle. Karşılığında, sadece bölgenizin sınırlarını rahat bırakmaya değil, aynı zamanda liman lojistik operasyonlarımızın yüzde onunu Jade Dragons'a devretmeye de hazırım."

Nina son kısmı ona tercüme ettiğinde Li şaşkınlığını gizleyemiyor. Arkasından bazı kaptanlarına ve danışmanlarına bakıyor. Ama kararını çoktan verdiğini görebiliyorum. Bu evet demesi kolay bir anlaşma.

"Bayan Ishida." Li genişçe gülümsüyor, sigarasını kül tablasında söndürüyor ve açık bir el ile masaya uzanıyor. "Diyebilirim ki bir d-"

Sözleri ıslak, gürültülü bir öksürükle kesilir. Bir silah sesinin keskin şakırtısı depoda yankılanırken Li Fan kıpkırmızı bir sis içinde sandalyesinden fırlayarak yana doğru savrulurken havaya kan püskürüyor.

"Yere yat!" Ryu kükrüyor. Anında bana çarpıyor, deponun camları cam ve kurşun yağmuru altında paramparça olurken beni yere düşürüyor.

Her yerde kaos patlak veriyor. Hem Li Fan'ın adamları hem de bizimkiler silahlarını çekip pencerelerden ateşe karşılık vermeye başlarken herkes siper alıyor.

Nina yere atlarken çığlık atıyor. Ryu ayağa fırlayıp ateş etmeye başladığında onu tutuyorum, masanın altına çekiyorum ve sonra masayı yan yatırıp pencereleri görmemizi engelliyorum.

"*Burada kal!*" Dönmeden önce çılgınca işaret ediyorum, gözlerim Li'ye takılıyor.

Kahretsin.

Ona doğru koşarken kalbim küt küt atıyor. Yerde yatıyor, bir kurşunun etini delip geçtiği kolunu tutuyor. Altında kan birikiyor ve yüzü acıdan iki büklüm olmuş.

"Kıpırdama," diye çılgınca işaret ediyorum, kanamayı yavaşlatmak için ellerimi yaraya bastırıyorum. Nina aniden yanımda belirliyor, yüzü solgun ama odaklanmış bir şekilde bana bakıyor ve sonra Li'ye dönerek az önce söylediklerimi aktarıyor.

Li dişlerini gıcırdatıyor, yaralanmamış eli yan tarafını karıştırıyor. Bir tabanca çıkarıp omzumun üzerinden kaldırıra kadar ne yaptığının farkına bile varmıyorum. Silahın kulakları sağır eden sesi beni irkiliyor ve saldırganlardan birinin göğsünde kara bir delikle yere yığıldığını görmek için tam zamanında dönüyorum.

Bratva mürekkebi  n kollarını kaplıyor.

Lanet

olsun.

Sergey'in

adamları.

"Yerde kal, Kat!" Ryu bağılıyor, etrafımızda daha fazla silah patlarken silahını ateşliyor. Ek Vorobev adamları yan kapılardan birinden depoya akın ediyor, yüzleri acımasız bir kararlılıkla çarpılmış. Bir SUV ana kapılardan içeri girerken kulakları yırtan bir metal sesi duyuluyor, lastikler betona çarparak gıcırıyor. Daha fazla Rus dışarı dökülüyor, silahları ateşleniyor.

"* ekil!*" Ryu bağılıyor, kolumdan tutup beni siper almaya çekiyor.

"Bana yardım edin!" Nina'ya çılgınca bir işaret yaparak parmağımı Li'ye doğru uzatıyorum. Yüzü solgun ama kararlı bir şekilde başını sallıyor ve Ryu bizi korurken Triad liderini kollarından tutup sürüklüyoruz.

Ama onlardan çok fazla var. Bizden yeterince yok.

Oh lanet-

Ryu bir homurtuyla yere y ğılırken Nina  ığlık atıyor, yan tarafında kanlar fi kırıyor. D rd m z de bir sandığın arkasına y ğılıyoruz ve sandığın arkasından ateş açılıyor.

"Ben iyiyim," diye hırlıyor Ryu, beni itmeye çalışarak. "Git buradan, Katarina! ŞİMDİ!"

"Cehennem gibi," diye işaret ediyorum, ellerim titreyerek kolunu tutuyorum. "Seni bırakmayacağım."

"Yakalayın onu!" Li homurdanıyor, dişlerini sıkıyor ve silahının  arj r n  kontrol ediyor. "Ben seni korurum!"

Ona bir bakış attım.

"Bir *anlaşmamız* var, Katarina-sama," diye homurdanıyor. "Bu bizi müttefik yapar." Silahına bir mermi yerleştiriyor, bir nefes alıyor, sonra acı içinde kıvranarak sandığın yan tarafına dönüyor. Silahını kaldırıyor ve geri çekilmeden önce birkaç el ateş ediyor. "Siktirin gidin buradan," diye tıslıyor. "Onları uzak tutacağım!"

Li Fan'la göz göze gelip başımı salladığımda silah sesleri yoğunlaşıyor, hava duman ve kan kokusuyla doluyor. Nina ve ben Ryu'yu sürükleyerek uzaklaştırıyoruz, mermiler sekerken bir sandık yığınının arkasına yuvarlanmadan önce çömeliyoruz.

"Onlardan çok fazla var!" Nina çığlık atıyor, sesi korkudan titriyor.

Ryu'ya bakıyorum, nabzım hızla atıyor.

Kahretsin. Kötü görünüyor. Yüzü solgun ve gözleri amaçsızca dolaşıyor. Altında kan birikiyor.

Etrafıma bakıyorum, aklım başımdan gidiyor. Çıkış kapalıydı ve saldırganlar yaklaşıyordu. Ryu'nun silahını gevşek elinden kapıyorum. Kasaların arkasından dışarı bakarken parmaklarım kabzanın etrafında sıkışıyor, silahı kaldırıyorum ve ilerleyen Bratva'lara ateş etmeye başlıyorum.

Atışlarımdan biri isabet etti ve bir adam çığlık atarak yere düştü. Ama hemen daha fazlası ileri atılıyor, sayıları çok fazla. Siperin arkasına saklanırken nefesim kesiliyor.

"Başaramayacağız," diye fısıldıyor Nina, sesi titreyerek.

"Evet, ," diye imzalıyorum şiddetle, ellerim kararlı. "Biz-"

Her şey çok hızlı oluyor. Bir saniye, kasaların arkasında sadece Nina, Ryu ve ben vardık. Sonraki saniye, beş büyük Rus silahlarını çekmiş bir şekilde etrafımıza dolmuştu.

İki kişi onu tutup yerden kaldırırken Nina ığlık atıyor, tekmeliyor ve mücadele ediyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama silahımı kaldıramadan bir el yüzüme sertçe çarpıyor.

Sikeyim.

Yerçekimi beni aşağı çekerken yıldızlar görüşümde dans ediyor. Yere sertçe çarpıyorum, her şey sallanıp yüzerken yüzüm buruşuyor.

Ryu ayağa kalkmaya çalışıyor, ancak başka bir Vorobev adamı yüzüne sert bir tekme atarak anında yere yığılmasına neden oluyor.

Hayır.

Nina'yı sürüklemeye çalışan adamlara görüşüm hâlâ bulanık, ayağa fırlıyorum ama artık çok geç.

Arkamdan yakalandığımda ne olduğunu anlamaya ancak zamanım oluyor. Güçlü bir kol belimi sararak dengemi bozuyor ve başka bir el silahı elimden alıyor. ılgınca çırpınıyor, beni yakalayanın kolunu peneliyorum ama nafile.

Tanıdık bir ses kulağıma alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde, "şimdi sana biraz *saygı* Ğreteceğiz," diye tıslıyor.

Rodion.

Başıma bir torba geçirilip beni karanlığa gömerken içimi bir dehşet sarsıntısı kaplıyor.

Son duyduğum şey Nina'nın boğuk

ığlıkları. Sonra kafamın arkasına bir şey

Çarpıyor. Ve ondan sonra hiçbir şey yok.

TAKESHI

Şehri ele geçirilmiş bir adam gibi yırtarcasına ilerlerken motorumun kükremesi geceyi yarıyor. Virajlara doğru eğiliyorum, lastikler her keskin dönüşte kontrolün kanayan sınırında geziniyor.

Onu aldılar.

Ellerinde.

A milyon Siyah, Zehirli düşüncelerÇalkantı
aracılığıyla benim

Depo saldırısının gerçekleştiği limana doğru koşarken beyin. Tek bildiğim, oradaki Ishida-kai adamlarından birinin bizim yerleşkedeki en iyi *waka gashira*'lardan birini arayıp bir pusu hakkında bir şeyler mırıldandığı. Birinin Katarina'yı kaçırdığını.

Geçen her saniye göğsüm sıkışıyor.

Bana Triad'larla lanet olası bir toplantıya bile söylemedi - bırakın geceyi, eski bir depoda. Eminim *söyleseydi*, oraya girmesine izin vermektense onu en yakın taşınmaz nesneye bağlayacağımı biliyordu.

Ama o yaptı.

Ve buradayız.

Motosikletten indiğimde motoru zar zor durdurum, momentum hala onu hafifçe ileri taşıyor. Botlarım yere sertçe vurdu ve ben koşmaya başladım bile.

Depoda beni karşılayan sahne beni durduruyor.

Zemin kanla kayganlaşmış ve cesetler her yere saçılmış -Triad ve Ishida-kai gibi. Havayı buruk, bakırımsı bir koku dolduruyor ve korkunun tınısıyla karışıyor. Hafif inilti ve zor nefes alış verişler bana herkesin ölmediğini söylüyor ama katliamın büyüklüğü yumruklarımı sıkımda ve midemin bulanmasına yetiyor.

"Takeshi-sama!" Kat'i aramak için odayı tararken Ishida-kai adamlarından biri bana el sallıyor. Düşmüş bir figürün yanına çömelirken yüzü solgun.

Şu anda Ishida-kai'nin *fiili* liderinin ben olduğumu fark ettim. Katarina kaçırıldı. Kolya sırtındaki ilk ameliyatın ortasında - burada olanlarla ilgili haberler kendisine ulaşmadan önce ameliyata alındı. Bu toplantıya Katarina ile geldiğini bildiğim Ryu da ya kayıp ya da ölümler arasında.

Geriye ben kalıyorum.

Şu anda bu duruma, onun sadece bir araç olduğu kıyasla ne kadar farklı tepki verdiğimi fark ettim. Ailelerimiz arasındaki küskünlüğü gidermek planımın sadece bir parçasıydı.

Önceden, böyle bir durum, şu anda tamamen savunmasız, ameliyat masasında baygın yatan bir adamdan intikamımı almam için *ideal* bir senaryo sunardı.

Ama Şimdi eskisi gibi değil. Şimdi, benim için intikamdan çok daha önemli bir Şey söz konusu.

Katarina.

Onu geri almalıyım. Ve bunu, onu kaçıran o orospu çocukları ona zarar vermeden ya da ona dokunmayı akıllarından bile geçirmeden önce yapmalıyım.

Beni çağıran adama doğru koşuyorum. Bakışlarım yanında diz ktğ cesede takılıyor.

Yeşim Ejderhaları'nın lideri Li Fan, pahalı takım elbisesi kana bulanmıŐ halde bir sandık yığınının yaslanmış durumda. Nefes alıyor ama zorlukla. Yan tarafını tutarken elleri titriyor, karanlık gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor.

"Takeshi-san," diye hırıldıyor.

Yanına meliyorum, bakışlarım yaralarının üzerinde geziniyor. "Kim yaptı bunu?" Hırlıyorum. "Bratva mı?"

Dişlerini sıkıyor, diğer eli zayıf bir Şekilde işaret ediyor. Hareketi takip ediyorum, dikkatimi çekmeye çalıştığı kan lekesini gördüğümde kaşlarımı atıyorum.

"Denedim..." ksryor, dudaklarına kan bulaşıyor. "Onu korumaya çalıştım."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi ama kendimi odaklanmaya zorladım. "O kimde?!"

"Sergey... Vorobev." Sesi bir tıslamadan biraz daha fazlası, ama kelimeler bomba gibi düşüyor.

"*Siktir*," diye hırladım.

Li Fan inliyor, kolunu hafifçe kaldırırken gücü tükeniyor. Kolunun n kısmına kendi kanıyla kazınmış rakamları gördüğümde gözlerim açılıyor.

Lanet , bu bir plaka numarası.

"Akıllı piç," diye mırıldanıyorum, solmakta olan Triad lideriyle gözlerimi kilitleyerek. Yanımızda çömelmiş olan Ishida-kai adamına dönüyorum. "Ona yardım getirin, *hemen*," diye homurdandım. "Çabuk."

Ben uzaklaşırken adam sertçe başını sallıyor, telefonumu kapıyor ve tanıdığım en iyi hacker'ın numarasını tuşluyorum.

Neyse ki kuzenimle de evli. Cevap vermeden önce iki kez çalıyor. "Hey, Tak-"

"Yardıma ihtiyacım var," diye homurdanıyorum. "*Şimdi*."

Freya derin bir iç çeker. "*Merhaba*, Freya. , Freya? Tokyo'ya gittiğimden beri *çok* uzun zaman oldu. Freya. O zamandan beri takılmadık, Freya. Nasıl-"

"FREYA!" Kükrüyorum. "Katarina ellerinde!"

Ses tonundaki ciddiyet buharlaşıyor. "*Kahretsin*, Tak," diye tıslıyor, anında iş konuşmaya başlıyor. "Ne istiyorsun?"

"A ruhsat plaka izlendi. Bu gerekir olmak bağlı için Sergey Vorobev"

"Bana gönder," diyor, sesi keskin.

Li Fan'ın kolunun hızlı bir fotoğrafını çekip ona gönderiyorum. "Çabuk ol, Freya."

"," diye yanıtlıyor ve hat kesiliyor.

Gözlerini açık tutmakta zorlanan Li Fan'a dönüp bakıyorum. "İyi iş çıkardın," diyorum ona hoyratça, ama kelimeler boş geliyor.

Homurdanıyor ve bir Ishida-kai adamı yaralarına derme çatma bir pansuman uygularken zayıfça gülümsüyor.

Ayağa kalkıyorum, odanın geri kalanını incelerken zihnim hızla çalışıyor: cesetler. Kan. Tam bir kaos.

Demek sorumlu olmak bir şeymiş.

Kalan Ishida-kai adamlarına emirler yağdırmaya başladım. "Kimin hâlâ nefes aldığını bulun," diye homurdanıyorum. "Ve biri buraya lanet olası bir temizlik ekibi getirsin."

Depo kapılarına doğru bakarken göğsüm sıkışıyor. Dışarıda bir yerlerde, Katarina onu kırılmış ya da daha kötüsünü görmek isteyen adamların elinde. Bu düşünce içime soğuk, öldürücü bir öfke salıyor.

Tam o sırada telefonum çaldı.

Arayan Freya'ydı.

"Tabakta bir vurgun var," diyor önsöz olmadan. "Nerede?"

Talep ediyorum.

"Chiba yolunda. Biraz araştırma yaptım: orada Vorobev paravan şirketine ait bir depo var. Görünüşe göre orayı daha önce geçici bir güvenli ev olarak kullanmışlar. Adresi şimdi gönderiyorum."

"Teşekkürler Freya," diye .

Ben aramayı sonlandıramadan "Tak," dedi. "Dikkatli ol."

Cevap vermedim. Bunun yerine en yakınımıdaki adama dönüp bilgiyi aktarıyorum. "Gidelim," diye bağıriyorum, içimde öfke kükrüyor. "*Şimdi*."

Bisikletime tekrar bindim. Chiba, Tokyo'ya bir saatten az uzaklıkta. Ama önden başladılar.

Ve ben oraya varmadan önce o Rus orospu çocuklarının ona ne yapabileceğini ancak Tanrı bilir.

Sergey'in kaç adamı olduğu umurumda değil. Beni nasıl bir tuzağın beklediği de umurumda değil.

Katarina'yı bulacağım. Ve onun saçının teline zarar veren herkesi yok edeceğim.

KATARINA

Hava nemli ve yoğun, boğazıma yapışıyor, motor yağı ve bayat sigara kokuyor.

Başımı soğuk beton duvara yaslayıp nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Bir ayak bileğimdeki ve bir bileğimdeki kelepçeler -o kadar sıkı ki onlardan kurtulma şansım yok- derimi ısıyor, ne zaman yer değiştirsem zincirler hafifçe takırdıyor.

Oda küçük, sıkışık, ölüm ve çürüme kokuyor. Ortada paslı metal bir masa var, zemindeki pis bir giderin üzerinde. Üçümüz de duvarlara zincirlenmiş durumdayız.

Odanın diğer ucunda, Nina dizlerini göğsüne çekmiş, yerde büzülmüş yatıyor. Geniş, ağlamaklı gözleri, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi penceresiz alanda geziniyor. Bluzunun eteğiyle oynuyor, titriyor, hareketleri çılgınca ve koordinasyonsuz.

Kalbim onun için kırılıyor.

Nina da mafya dünyasında, bir mafya ailesinde büyüdü. Ama biz... farklıyız. Onu ölesiye seviyorum ama böyle bir durumla başa çıkmak için yaratılmamış.

Parçalanmadan önce buradan gitmesi gerekiyor.

Dikkatini çekmek için keskin bir ıslık alıyorum.

O asansörler onu bakışlar için Benim. Onun gözler vardır odaklanmamış, korkuyla yüzüyor.

"Her Şey girecek," diye yalan söylüyorum, ellerim yavaşça, kasıtlı olarak hareket ediyor.

Dudağı titriyor. "Bizi öldürecekler," diye fısıldıyor, o kadar sessiz ki zar zor duyabiliyorum.

"Hayır," diye tekrar imzalıyorum, başımı sallıyorum, hareketlerim daha emin. "yle değıller."

Onu rahatlatmaya çalışırken bile kendi nabzım dehşetle atıyor.

Ryu yerdeki yerinden inliyor; Nina'nın da benim de ulaşamayacağımız kadar uzağı zincirlenmiş. Rengi soluk, solunumu sık ve gömleğindeki kan koyu ve yapışkan bir hal almış. Altında taze bir havuz yayılıyor, metalik tadı havada keskin bir Şekilde asılı duruyor.

"Hey," diye işaret ediyorum, gözlerini açtığında puslu bakışları bana doğıru kayıyor. "Benimle kal. Uyanık kal."

Homurdanıyor, göz kapakları titriyor. "Daha kötüsünü de yaşıadım," diye mırıldanıyor zayıfça. Ona bir an bile inanmıyorum. Yarası derin ve tıbbi müdahale olmadan uzun süre dayanamaz.

Odanın kapısı gıcırdıyor; sestten irkiliyorum. nce Sergey Vorobev adımlarını atıyor, botları yere vuruyor. Rodion onu takip ediyor, sırtışı geniş ve Şehvet düşkünü, yanında dört Bratva adamı daha var. Kötü niyetli kahkahaları sinirlerimi bozuyor.

"Vay, vay," diyor Sergey, sesinden memnuniyet sızıyor. "Ishida prensesi ve onun sadık bekçi kpeğı."

Rodion alay ediyor, bakışları Nina'ya kayıyor. "Ve hizmetçisi olmayan bir prenses nedir ki?"

Adamlardan biri öne çıkıyor ve Nina'yı çenesinden tutup başını yukarı çekiyor. İnliyor, gözleri taze yaşlarla doluyor. Onlara doğru hamle yaparken zincirlerim takırdıyor, boğazımda bir hırıltı gümbürdüyor.

"Bırakın onu!" Öfkeyle işaret ediyorum, ellerim kelepçelere karşı sarsılıyor.

Nina'yı tutan adam beni görmezden geliyor ve arkadaşşıma sırtıyor. "Bunu sevdim," diye Rusça homurdanıyor. "O dudakların aletimin etrafına sarıldığını görmeyi çok isterim."

"*Isırırım*," diye tıslıyor Nina, yine Rusça.

Adam daha geniş sırtıyor ve ona bakıyor. "*O zaman belki önce dişlerini dökerim*."

Sergey acımasızca kıkırdar. "Her şeyin bir sırası var," der ve elini umursamaz bir tavırla sallar. "Oğlumun bir şey beklediğine inanıyorum."

Rodion sırtarak bana yaklaşıyor. "Evet, bekliyorum," mırıldanıyor, yırtıcı bakışları üzerimde geziniyor.

Zinciri tekrar çekerken midem çalkalanıyor, metal derimi kesiyor.

Sergey soğuk bir sesle, "Ne ateş ama," dedi. "Ama bugün, *malen'kaya printsesa*, bana ve oğluma hakaret etmenin sonuçlarını öğreneceksin."

Rodion'a döner, iğrenç yavrusunu omzundan alkışlar ve gülümser. "İyi eğlenceler. Ama onu canlı bırakın. İyi bir fide getirmesi için ona ihtiyacımız var."

Ve Sergey, acımasız kahkahaları koridorda yankılanarak odadan çıkar.

Rodion yaklaşıyor, diğer dört adam avına yaklaşan kurtlar gibi onu kuşatıyor. Parmakları kemerinin tokasına değiyor ve dehşet boğazımı tırmalıyor.

İçimde kabaran paniğe rağmen orta parmağımı kaldırarak meydan okuyan bir hareket yapıyorum.

Rodion sırtıyor. "Oh, hayır, prenses," diye mırıldanıyor. "*Seni* becerecek olan *benim*." Adamlarına döner. "O zaman onların da eğlenmesine izin vereceğim. Ben cömert bir adamım."

Diğerleri karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve bana vahşice sırtıyorlar.

"*Siktir* git!" Ryu hırlayarak içgüdüsel olarak Rodion'a doğru hamle yapmaya çalışır. Ancak tek dizinin üzerine zar zor kalkabiliyor ve anında yere yığılıyor.

Ruslar gülüyor ve biri Ryu'nun yan tarafına sert bir tekme attığında Nina çığlık atıyor.

"Oyun zamanı, *sürtük*."

Yerden kaldırıldığımda kanım buza dönüşüyor, zihnim uyuşuyor. Nina çığlık atıyor. Ryu tekrar ayağa kalkmaya çalışırken kan tükürüyor, bir gardiyan onu tekmelemeye devam etse bile.

Rodion kelepçelerimin kilidini açıp beni kırbaçlayıp paslı metal masaya sertçe çarparken damarlarımda soğuk ateş var. Beni öne doğru iterken yüzüm kızarıyor.

Hayır.

Bu olmaz. Lütfen.

Rodion yoga pantolonumun arkasından tutup kıcımdan aşağı çekerken, uzaktan izliyormuşum gibi hissediyorum, midem bulanıyor ve kendi içime kıvrılıyorum. Elleri beni pençeliyor, öğürmememe neden oluyor. Onu çalışıyorum ama

Muhafızlarından biri kollarımdan tutup masaya doğru sürükleyerek beni hem sıkıştırıyor hem de susturuyor.

Rodion tekrar kıçımı tutuyor, kemerini çözmeye başlarken karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

", sürtük," diye emrediyor, sesi neşeli. Hava dehşetle kalınlaşırken zaman yavaşlıyor.

Bir fermuarın açılma sesi. Kaba ellerin baskısı.

Bedenimin istilas için korkunç, dayanılmaz bir bekleyiş.

Gözlerimi kapatıyorum, yaklaşan dehşet bir bulanıklığa dönüşürken bir tanesinin köşesinde bir gözyaşı boncuklanıyor. Rodion'un elleri sırtımdan aşağıya, kıçımın üzerinden bacaklarımın arasına doğru kayıyor-

Metal bir kapı çarparak açılırken bir gıcrt duyuldu, ardından bir silah patladı. Rodion anında benden ve sırtıma sıcak sıvı sıçrayınca sarsılıyorum.

Eller beni bıraktı. Başımı yana savururken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Takeshi.

Odaya Şeytan'ın ta kendisi gibi dalıyor - köpüren, vahşî, intikamcı bir kötülük ajanı. Bir fke perisi. Çlgn bir tahribat ve yıkım imparatoru.

Bir elinde silah, diğesinde kanlı bir katana var. Silahı kaldırıyor ve az önce beni tutan adamın beynine bir kurşun sıkıyor. Nina çığlık atarken kan duvara sıçradı.

Adamların geri kalanı Takeshi'ye saldırıyor. İkinci bir kafatasına ikinci bir kurşun sıkar, sonra kılıcını havaya kaldırarak

kükreyerek diğerlerine saldırıyor. Bıçağı parlayıp Ruslardan birinin boynunu kesip duvara kan fişkırtırken yere yığılıp korku ve dehşet içinde ona . Bir sonraki adam Takeshi'nin bıçağıyla delik deşik oldu.

Boğulma ve guruldama sesiyle başımı yana çeviriyorum. Rodion bir duvara yaslanmış, gözleri kocaman açılmış, boğazındaki delikten fişkırان yoğun kan akışını durdurmak için elleriyle umutsuzca boynunu tutuyor.

Takeshi odanın öbür ucuna fırlar ve kolunu geri sarar. Rodion kendi kanıyla boğuşuyor ve saldırıyı savuşturmak için elini kaldırmaya çalışıyor.

Ama Takeshi'nin öfkesini durdurmak mümkün değil.

Katanası önce havayı, sonra Rodion'un elini bileğinden ve son da kafasını boynundan ayırarak yere yuvarlanmasına neden olur.

Takeshi bakışlarını benimkilere

dikti. "*Kat...*"

O bana doğru koşarken, tuttuğum gözyaşlarım akıyor. aniden serbest kalıp yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Güçlü kolları beni içine çekiyor ve yoga pantolonumu kıçımdan yukarı çekerken elleri nazik davranıyor. Odaya daha fazla Ishida-kai erkeği doluşurken yavaşça ceketini çıkarıp omuzlarıma koyuyor.

"*Buradayım*," diye mırıldanıyor, beni kendine yakın tutarak. "*Buradayım prenses.*"

Kapı aralığında bekleyen adamlara doğru döner.

"Onu o zincirlerden kurtarın!" diye hırlıyor, çenesini Nina'ya doğru sallayarak. "Ve onu *hemen* bir doktora götürün!" diye kükrer, Ryu'yu göstererek.

Takeshi'ye yapışıp onun sıcaklığına ve gücüne gömülürken adamlarım harekete geçiyor. Gömleğine tutunurken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Kan ve ter kokusu ona yapışıyor ama umurumda değil. O beni kurtardı.

Beni odadan çıkarırken, daha fazla Vorobev askerinin cesedinin yanından geçerken ve sonra başı olmayan Sergey'in yanından geçerken hala ona tutunuyorum.

"Ben buradayım Kat," diye sessizce homurdanıyor. "Ve hiçbir yere gitmiyorum. *Asla*."

KATARINA

ODA KARANLIK, ağır, kadifemsi bir siyahlık etrafımı sarıyor. Bir an için panik göğsümde dalgalanıyor. Sonra uykunun kafa karıştırıcı sisi yerini hafızaya bırakırken nefesim kesiliyor.

Yatağımdayı

m.

Güvendeyi

m.

Benim kalp hala thuds düzensiz olarak
I sakın kendim,
Chiba'daki o cehennem gibi delikte değil de evimde,
yatağımda olduğumu hatırlayarak.

Ama yalnızım. Daha önce değildim.

Takeshi'nin kollarında uyuyakalmışım.

Alt dudağım dişlerimin arasına çekiliyor. Ama elim yatağın onun tarafına kayınca gülümsüyorum.

Çarşaflar sıcak ve hâlâ onun gibi kokuyor; çiğ ve erkeksi. Elimi yanımdaki boş yere bastırıyorum, tuvalete gitmek için kalkmış olabileceğine dair kendimi rahatlatmaya çalışıyorum.

Paniklediğim için gözlerimi devirerek nefes veriyorum.

Yine de bedenim rahatlamayı reddediyor. Kollarımı kendime doluyor, önceki kâbusun anıları yüzeye doğru tırmanırken kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum.

Soğuk, metalik oda. Motor yağı ve kan kokusu. Zincirler derimi ısıyor. Sergey'in alaycı sesi. Rodion'un *elleri*.

Sonra-Takeshi.

Kapının kırılarak içeri girdiği ve adımı bir fırtına gibi kükreterek odaya girdiği anı tekrar ediyorum. Hepsini nasıl parçaladığını, varlığının aynı anda hem ezici, hem korkutucu hem de koruyucu olduğunu hatırlıyorum.

Hepsini tereddüt etmeden öldürdü, vahşi bir canavar gibi. Sonra o öfke ve şiddet bir anda sakın bir koruyuculuğa dönüştü ve kollarını bana dolayarak beni her şeyden korudu.

Beni o cehennem gibi odadan nasıl çıkardığını, Rodion'un cansız *ve* başsız *bedeninin* yanından nasıl geçtiğini hatırlıyorum. Sonra Sergey'in.

Ryu şu anda hastanede: iyileşeceğini söylüyorlar. Nina sarsılmış ama yara almamış. Tak'ı aldığımdan beri, uyumasına yardımcı olabileceğini düşündüğüm Furrcoles'in geceyi onun odasında geçirmesini sağladım. Babam ameliyattan uyanmış, sersemlemiş ama sorular sormaya başlamış bile. Daha önce telefonda konuşmuştuk. Yarın onu ziyaret edeceğim ve Vorobev Bratva'dan geriye kalanların tamamen yok edilmesini planlayacağız.

İç çekiyorum, süregelen paniği üzerimden atmaya çalışıyorum. Bakışlarım odanın içinde gezinirken banyonun ışığının kapalı olduğunu fark ediyorum.

Nerede o?

Yataktan kalkıp yorgana sarınarak banyoya doğru ilerliyorum. Banyo boştu. Yatak odasının kapısını koridora bakıyorum, nabzım hızlanıyor.

Kanadımda yürürken ev ürkütücü bir sessizlik içinde, çıplak ayaklarım soğuk zeminlerde geziniyor. Sonunda onu oturma odasında görüyorum; tavandan tabana pencerelerin ardında Tokyo'nun neon ışıltısına karşı karanlık bir siluet. Geniş omuzları kaskatı, başı eğik.

Telefonla konuşuyor.

İçeri adım atmaya başlıyorum ama duruşundaki sessiz gerilim ve sesindeki alçak hırıltı beni durduruyor, tenimi ürpertiyor, sessiz kalmam için beni uyarıyor.

Gölgelerde oyalanıyorum, izliyorum, dinliyorum.

"Plan hep aynıydı," diyor, sesi alçak ve sert. "Ishida-kai'ye girmek için onu kullanmak."

Yüzüme yumruk yemiş gibiyim; kelimeler fiziksel bir darbe gibi ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Ellerim titriyor, olduğum yerde donup kalırken yorganı daha sıkı kavırıyorum.

"İntikam almak istedim, Hana," diye devam ediyor, sesi daha önce onda hiç duymadığım bir zehirle dolu. "Akira'yı öldüren Kolya'ydı. Ona yaklaşmak için onu kullandım."

Oda eğiliyor. Bacaklarım beni zar zor tutuyor. Sözleri içime işlerken kalbim paramparça oluyor, milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Kullan onu.

Ishida-kai'nin içine gir.

İntikam.

Nefes alışım hızlanıyor ve göğsüm sıkışıyor, bir hıçkırığın başlangıcı boğazıma doğru tırmanmaya çalışıyor.

"O yaptı," diye hırlıyor, sesi katana kılıcı kadar keskin. "Akira'ya yaptıklarının bedelini ödemeli."

Artık dinleyemiyorum.

Kararsız bir adım attım. Sonra bir adım daha. Ayağım masanın kenarına değiyor, hafif bir sesle donup kalıyorum.

Takeshi'nin başı eğilir, vücudu hafifçe gerilir, bir şeyler hissederek.

Arkasını dönüp dönmediğini görmek için beklemiyorum. Dönüp yatak odasına doğru fırlıyorum, kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyor ki kendi ayak seslerimi zar zor duyabiliyorum.

Buradan çıkmam lazım.

Bu düşünce zihnimde bir döngü halinde tekrarlanıyor ve diğer her şeyi bastırıyor. Beni kullanıyordu. Tüm o koruyuculuğu, beni güvende hissettirmesi...

Hepsi ipekle sarılmış bir yalan.

Yatak odasına ulaşıyorum, kapıyı arkamdan sessizce kapatıp üzerine yığılıyorum. Gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşırken nefesim kesik kesik geliyor.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? O bir düşman. O *her zaman* düşmandı.

Ve onu içeri aldım: bu evin, bu imparatorluğun içine.

...*İçimde*: kalp, beden ve ruh.

Elimi göğsüme bastırıyorum, sanki kırılan parçaları fiziksel olarak bir arada tutabilirmişim gibi. Zihnim dönüyor: Bunların herhangi biri gerçek miydi? Bana sarılma şekli? Bana bakışı?

Sözleri kafamda yankılanırken midem , boğazımda safra birikiyor:
Ishida-kai'ye girmek için onu kullan.

Buradan siktir olup gitmeliyim.

Titreyen ellerimle üzerime bir şeyler geçiriyorum. Vücudum üşüyor, kemiklerime sızan bir ürperti hiçbir katmanın düzeltemeyeceği bir soğukluk.

Bir çanta kapıyorum, aceleyle birkaç temel eşyayı içine tıktırıyorum, zihnim daha hızlı hareket etmem için bana bağılıyor. Her saniye sonsuzluk gibi geliyor ve kapının her an patlayarak açılmasını ve Takeshi'nin orada dikilmesini bekliyorum.

Öyle değil.

Çantayı omzuma atıyorum ve yatağa son bir kez bakıyorum. Yorgan üzerinde toplanmış, bana verdiğini düşündüğüm sıcaklık ve güvenliğin sessiz bir hatırlatıcısı.

Dönüp koşarken dudaklarımın arasından bir hıçkırık yükseliyor, koridorlarda hızla ilerlerken duvarlar üzerime kapanıyor. Ayaklarım yerde sessiz, vücudum gergin, ondan bir iz var mı diye dinliyorum.

Bir an için neredeyse evin her yerinde asılı olduğunu bildiğim nöbetçilere gideceğim. Ama sonra korkunç bir sarsıntıyla şu anda kime güvenebileceğimi bilmediğimi fark ediyorum. Takeshi haftalardır burada, gülümsüyor, arkadaş ediniyor.

İttifaklar kurmak.

"Adamlarımın" artık "benim" olup olmadıkları hakkında

hiçbir fikrim yok. Belki de artık *onundurlar*.

Eve geri dönüyorum. Bir an duraksadım.

Nina'yı kütüphanede kitap okurken gördüğümde kalbim daha hızlı atıyor,

Furrcules yanına kıvrılmıştı. Neredeyse ona gidip evimizin içindeki zehirden bahsedecektim.

Ancak tam o sırada muhafızlardan biri -Nagao adında daha genç bir adam- odaya girer. Ona başıyla selam veriyor ve konuşmaya başlıyorlar.

Kanım dondu. Nagao'yu daha önce Takeshi'yle görmüştüm, şakalaşıyorlardı.

Nina'nın beklemesi gerekecek.

Sessizce mutfağa girdim. Kilerin arka tarafında, dışarıya doğru açılan bir raf var; bu raf, eskiden yakacak odun teslimatlarının yapıldığı, duvardaki eski, bel hizasında metal bir kapıya açılıyor.

Geçmişte bu evden bu şekilde kaçmıştım. Bu gece yine kullanacağım.

Eski metal protesto için sızlanıyor, ama yine de açıyorum, kendimi kaldırıp gecenin içine atıyorum.

Ishida-kai'ye girmek için onu kullan.

Evden uzaklaşırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Bir planım yok.

Ama burada kalamam.

Onunla kalamam.

Gölgelere sarıldıkça devriyelerden kaçarak alçakta kalıyorum. I hızlıca hareket ediyorum, evin sonuna gelene kadar çitlerin arasından sıyrılıyorum. Bekliyorum, bir nöbetçi devriyesinin araziden geçişini izliyorum, sonra koi havuzunu ve kaya bahçesini geçerek duvara ulaşıyorum. En uçta küçük, kilitli bir metal kapı var. Ama yıllardır yakındaki bir kayanın altında sakladığım anahtarı kullanarak geçiyorum.

Dışarıda, Tokyo etrafımda yükseliyor, ben de malikânemizin arkasındaki caddeden aşağıya iniyorum, sonra bir ara sokakta zikzaklar çiziyorum. Sokağın sonunda tekrar dönüyorum ve genellikle önünde taksiler olan bir kafeye doğru ilerliyorum.

Oraya vardığımda Nina'ya mesaj atıp bilgi vereceğim. Sonra hastaneye gideceğim. Oradaki adamlar kesinlikle babama sadık olacaklar. Ve-

"Marianna."

Sesi duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Bu da ne...?

Yavaşça

dönüyorum.

Gözlerim

kocaman oldu.

"*Sen...*" Yavaşça imzalıyorum. "Nasıl-"

Yüzüme keskin bir sis püskürüyor. Önümdeki şekil bulanıklaşırken görüşüm de değışiyor.

Bekle.

Ama karanlık beni dinlemiyor. Sadece sarıyor.

TAKESHI

ODA, dışarıdaki şehrin hafif uğultusu dışında sessiz.

Neon ışık perdelerin arasından süzülüyor, yumuşak ve sessiz, yatağın üzerinde soluk çizgiler oluşturuyor.

Katarina bana sımsıkı sarılmış uyuyor, nefesi sabit ve yüzü yaşadığı onca şey düşünüldüğünde hiç de mantıklı olmayan bir şekilde huzurlu.

Onu sahiplenircesine tutuyorum, sanki sadece benim tutuşum onu güvende tutabilirmiş gibi kolum ona sarılıyor. Parmaklarım omzunun teninde tembel daireler çiziyor, zihnim gecenin durgunluğunda yarışıyor.

O çok sert, çok güçlü, dünyaya karşı çok boyun eğmez. Yine de şu anda bana karşı kırılgan, neredeyse kırılabilir hissediyor. Bu sarsıcı zıtlık içimde bir şeyleri derinden sarsıyor.

Aklım daha öncesine gidiyor: Sergey'in kafasını kesip o iğrenç odaya girmeden önce Rodion denen orospu çocuğunun onu masanın üzerine yatırdığını görünce çenem sıkılıyor.

Ona

dokunmak.

Onu

incitmek.

Gözlerine dehşet saçıyordu.

İçimde kan isteyen vahşî bir şey kıvılcımlanırken çenem sıkılıyor ve ben onu bastırıyorum.

Artık bitti. İkisi de öldü. Ama bu yeterli değil.

Baba ve oğul cehennemde çürüyor olabilir ama Vorobev Bratva hâlâ yaşıyor.

Yarın, bu değişecek. Yarın her şey kül olacak, Kartaca gibi kül ve moloz yığınınâ dönüşecek. Geriye hiçbir şey kalmayacak.

Yumuşak mırıltısı beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Aşağı bakıyorum, uykusunda hafifçe kaydığını, yüzünün göğsüme yaklaştığını izliyorum. Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını nefesimle atıyorum.

Buraya nasıl geldim? Onu bu şekilde tutarak, güvenliğini dünyadaki en önemli şeymiş gibi düşünerek mi?

Muhtemelen benim için *artık öyle olduğu içindir*.

Bir ışık dikkatimi bir saniyeliğine dağıtıyor ve başımı yan masaya doğru çekiyor. Telefonumda Hana'nın adı yanıyor. Kat'e dönmeden önce susturuyorum.

Başımı eğip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Şampuanının hafif kokusu, tarif edemediğim ama aynı zamanda tadına doyamadığım, ona özgü bir şeyle karışıyor. Elim saçlarına gidiyor ve hafifçe okşuyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan kaçıyor.

Bir an için donup kaldım.

Ne oluyor, self?

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. Benim bir planı olan soğukkanlı bir piç olmam gerekiyordu. Uyuyan bir kadına tatlı sözler fısıldayan budalanın teki değil.

Ve yine -evet, işte yine , eğilip şakağını usulca öpüyorum.

Telefonumu alıp dikkatlice yataktan kalkıyorum, ayağa kalkıp bol bir pantolon ve tişört giyiyorum. Serin hava tenimi ısıtır ama koridora adım atarken bunu görmezden geliyorum.

Oturma odasına ulaştığımda karanlıktı, şehrin neon ışıltısı uzun pencerelerden yayılıyordu. Onlara doğru yürüyorum, Tokyo'nun yayılan ışıklarına bakıyorum. Ufuk çizgisi pırıl pırıl, canlı ve capcanlı, zihnimde dönen gölgelerden çok farklı.

Hana'nın ismine tıklıyorum ve telefonu kulağıma götürerek onu geri arıyorum.

"Hey," ikizimin sesi geliyor, hafif ve alaycı. "Ne istiyorsun?"

Huysuzca soruyorum.

Bir kahkaha attı. "Aman Tanrım, sen ve o büyüleyici kişiliğin, Tak. Hiç değişmiyorsun."

Sırıttıyorum. "Garip bir gün geçirdim, üzgünüm."

"Ben de öyle duydum," diyor sessizce, sesi değişiyor. "Kenzo söyledi. Sen iyi misin? Kat iyi mi?"

Yavaşça nefes vererek başımı sallıyorum. "İkimiz de iyiyiz.

Ryu bir kurşun yedi." Nefesi keskin bir şekilde kesiliyor. "O-"

"Yaşıyor," diye araya giriyorum. "Muhtemelen hâlâ bir baş belası ve bir tür pislik."

Hana nefes verir. "Hey şimdi. O iyi bir adam."

Sırıtiyorum. Kız kardeşimin o herife karşı garip bir zaafı var. "Garip" diyorum çünkü birkaç ay önce Damian'ı vurmuştu. Ama belki de Damian *Ryu'yu* da vurduğu için kötü hissediyordur. Ve onun nişancılığı çok daha iyiydi.

"Evet, hastanenin jöleyi iki katına çıkarıp çıkaramayacağına bakacağım."

Kıkırdıyor. "Peki ya sen? Sen ?"

Alnımı cama yaslayarak yavaşça nefes veriyorum. "Her şey boka sardı, Hana."

Bir duraksama oluyor, sonra sesi yumuşuyor. "Tam olarak ne?"

"Bir planım vardı," diyorum ağır ağır. "Kendimi buna adamıştım. *Aylarca* üzerinde çalıştım."

"Senin ve Kenzo'nun Ishida-kai ile aramızdaki savaş ihtimalini etkisiz hale getirme fikrini mi kastediyorsun?"

Başımı salladım. "Plan hep aynıydı," diye cevap veriyorum, sesim alçak ve sert. "Ishida-kai'nin içine girmek için onu kullanmak."

Hana nefesinin altında küfrediyor. "Siktir, Tak..."

"İntikam almak istedim Hana," diye sessizce hırladım. "Akira'yı öldüren Kolya'ydı. Ona yaklaşmak için onu kullandım."

"Kolya konusunda emin misin? O-"

"O yaptı," diye kestim sözünü, ses tonum sertti. "Akira'ya yaptıklarının bedelini ödemeli."

Bir an için bir şey duyduğuma yemin edebilirim. Ama çenemi kapatıp başımı yana eğdiğimde, tekrar duyduğumda rahatlıyorum: sadece şehrin bir yerinde çalan lanet bir araba kornası.

Hana bir iç çeker. "Ama *kanıt* var mı?"

Başımı sallıyorum. "çalışıyorum. Sistemlerine girmeye çalıştım ama şu ana kadar hiçbir şey bulamadım."

"Freya'dan yardım istedin mi?" diye sorar.

"Hayır," diyorum hemen. "Bu benimle ilgili, ailemle değil. Hiçbirinizi bu işe bulaştırmak istemiyorum."

"Tak," diyor kararlı bir şekilde. "Yardım etmemize izin ver. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Çenemi sıkıp düşünüyorum.

"Kolya'nın sakladığı bir şey var," diye itiraf ediyorum sonunda. "Çok titiz kayıtlar tutuyor ama işlerinin, dünyasının tüm parçaları sisteminde yok. Bu da başka bir yerde oldukları anlamına geliyor. Sadece nerede olduklarını bulmam gerekiyor."

"Neden zahmet ediyorsun?" Hana soruyor. "Bunu onun yaptığından bu kadar eminsen, neden zaman kaybediyorsun?"

Cevap vermiyorum, bakışlarım yere düşüyor. Cevabı biliyorum ama bunu yüksek sesle söylemek ihanet gibi geliyor.

Hana tekrar konuştuğunda, sesi güvensizlikle karıştıktı. "Bu onunla ilgili, değil mi?"

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, hayal kırıklığı yüzeyin altında kaynıyor. "Kanıt görmesi gerekiyor, yoksa asla inanmayacak."

"Peki ya buna inanırsa?" Hana sorar. "O zaman ne olacak?" Ona verecek bir cevabım yok.

Sessizlik uzayıp gidiyor, ağır ve sonsuz. Hana tekrar iç çekiyor ve sesindeki endişenin belli belirsiz sınırını duyabiliyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," diye homurdandım.

"Bu..." Kız kardeşim iç geçirdi. "Bu büyük bir soru." "Hana-"

"*Onu seviyor musun?* Sorun bu mu? İntikam almaya çalıştığın adamın kızına aşık olman mı?"

Alnımı tekrar soğuk cama dayadığımda gözlerim kapanıyor.

"*Evet,*" diye mırıldanıyorum.

Hana ve ben bir süre konuştuk. Ama sonunda dedim ki Kız kardeşime iyi geceler diliyor ve pencere kenarındaki kanepeye uzanıp şehri seyre dalıyorum.

Buraya bir planla geldim. Bir kan davası.

Ama bir şekilde Katarina, her şey hakkında bildiğimi sandığımı her şeyi aldı ve yüz etti.

AKIRA

Karanlığın içinden geçerken onu izliyorum.

En iyi yaptığım şey bu: izlemek. Onu beklemek. Uzaktan bakmak.

Burada olduğumu bilmiyor. Kendisi de bir gölge gibi hareket ediyor, malikânenin lambalarının yaydığı ışık havuzları arasında hızlı adımlarla ilerliyor.

Marianna.

Kendine başka bir isimle hitap edip duruyor. Ama bunun bir önemi yok.

Asla onun olmaması gerekiyordu. O hep benimdi.

Onu izlerken ellerim iki yanımda yumruk oluyor. Kapının yanında duraklıyor, kimsenin bilmediğini düşündüğü anahtarı almak için çömeliyor. Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Her zaman çok zekice, Marianna'm.

Acelesi olsa bile zariftir, parmakları kilidini açarken ustadır. adımlarla kapısından geçer, sessizce kapatır

Arazinin ötesindeki gölgelerde kaybolmadan önce arkasında.

Takip ediyorum.

Çok kolay. Her zaman öyleydi. Ben istemedikçe kimse beni . Bu uzun zaman önce öğrendiğim bir beceri, yaptığım işte iyi olmamı sağlayan bir beceri. Hızlı hareket ediyor, adımları engibeli kaldırımda hafif, ama beni kaybedecek kadar hızlı değil.

Arkasına bakmıyor.

Yakın duruyorum ama çok yakın değil, sessiz, nefesim sessiz ve sabit. Elim cebimdeki küçük sprej şişesinin etrafında kıvrılıyor, parmaklarım soğuk metali okşuyor.

Onu incitmek istemiyorum.

Anlamazdı, henüz değil. Kafası karışık, anılarını alıp ona unutturan bir dünyada kaybolmuş. *Beni* unutuyor. Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi unutuyor.

Onu güvenli bir yere götürmeliyim. Tüm bunlardan uzak bir yere.

Eğer yardım edebilirim, hatırlayacaktır.

Aniden durdu, başı hafifçe eğildi. Nefesim kesiliyor ve kalbim göğsümde çarparak donup kalıyorum.

"Marianna."

Yavaşça dönüyor.

Gri gözleri beni görünce açılıyor, loş ışık derinliklerini yakalıyor. Güzel gözler. Bir erkeğe her şeyi yaptırabilecek türden gözler.

Elleriyle hareket ediyor. Kaşlarım çatılıyor. Bunu daha önce de yaptığını görmüştüm, bu garip hareketleri yapıyor, sanki kelimeleri kullanmadan konuşmaya çalışıyormuş gibi.

Anlamıyorum: Neden benimle eskiden olduğu gibi konuşmuyor?

Tökezleyerek geri çekildi ama ben daha hızlıydım. Şişe çoktan elimdeydi, o tepki veremedi sis ince, sessiz bir bulut halinde püskürüyordu.

Vücudu sertleşiyor, kimyasal etkisini gösterirken gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Merhaba aşkım," diye fısıldıyorum, dizleri bükülürken onu yakalıyorum.

Bana doğru sarkıyor, gözleri geriye kayıyor. Onu kucağıma alıyorum, kollarımda çok kırılgan, sıkıca ama nazikçe kavıyorum, sanki dikkatli olmazsam paramparça olacakmış gibi.

Bir anlığına ona sarılıyorum, bana karşı sıcaklığını hissederken kalbim hızla çarpıyor. O burada. Sonunda, o *burada*.

"Seni çok özledim," diye mırıldanarak bakır sarısı saçlarından bir tutamı yüzünden çekiyorum. "Ama merak etme. Bunu düzelteceğiz. Hatırlamanı sağlayacağım."

Bana odaklanmaya çalışırken gözleri yarı kapalı ve camsı bir şekilde dalgalanıyor. Konuşmuyor ama sanki yine o tuhaf hareketleri yapmaya çalışıyormuş gibi parmakları seğiriyor.

"Sorun yok aşkım," diye mırıldanıyorum, sesim alçak ve yatıştırıcı. "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece dinlen, Marianna. Ben her şeyle ilgileneceğim."

Onu kollarımda taşıyarak hızla ilerlerken sokaklar bomboş. Bir blok ötede park edilmiş arabaya doğru ilerlerken şehir nefesini tutmuş gibi hissediyor, sessizlik etrafımızı sarıyor.

Kimse bizi görmüyor. Kimse bizi durduramaz.

Onu yavaşça arka koltuğa yerleştiriyorum, rahat etmesi için ayarlıyorum. Başı biraz yana yatıyor, nefesi sığ ama sabit. Duraklıyorum, kapıyı kapatmadan önce ona son bir kez bakarken parmaklarım yanağınđ okşuyor.

Her zaman böyle olması gerekiyordu.

Sürücü koltuğuna geçiyorum, motor mırıldanarak çalışıyor. Önümüzdeki yol karanlık ve boş, mükemmel bir boşluk bizi onun için hazırladığım güvenli yere götürüyor.

O değil Biliyorum o Henüz, ama o
olmak Minnettar. Hatırlayacak. O zaman
görecek.

Bu dünya onu hak etmiyor. Ama
ben hak ediyorum.

TAKESHI

Beni uyandıran güneş ışığı.

Ishida'nın oturma odasının geniş pencerelerinden içeri süzülerek göz kapaklarımın üzerinden geçiyor. Boynumda donuk bir ağrı zonkluyor ve yüzümü buruşturuyorum, doğrulduğumda bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

Görünüşe göre Hana ile telefonda konuştuktan sonra kanepede uyuyakalmışım. Harika.

Sıkı omuzlarımı yuvarlıyorum, aklım dün gece kız kardeşimle yaptığım konuşmaya kayıyor. Bu gerçek beni derinden yaralıyor: Ayağa kalkıp gerinirken onu bir kenara itiyorum.

Kahretsin, kahveye ihtiyacım var.

Ama önce Katarina'ya ihtiyacım var.

Koridordan odamıza doğru ilerliyorum. İçeri girdiğimde, hızlı bir bakış yatağın boş olduğunu gösteriyor. Çarşafklar buruşuk ama soğuk ve banyoda da ondan bir iz yok.

Telefonuma baktım. Düşündüğümde daha geç. Çoktan çıkmış olmalı.

Onun yokluğu içimde bir şeyleri burkuyor, ama bunu üzerimden atıyorum ve bugün yapılması gerekenlere odaklanıyorum.

Kanıt.

Çünkü iki parçam birbiriyle savaş halinde ve onlar beni parçalamadan önce işleri yoluna koymam gerekiyor.

Bir yanım Kolya Ishida'yı yakıp küllerinden başka bir şey bırakmamak istiyor. Akira'nın son adımlarını Kat'in babasına kadar izlediğimden beri bu hayali besledim ve kaybettığım akıl hocası ve arkadaşımın her anısıyla ateşi körükledim.

Akira beni gerçekte olduğum gibi gören ve ürkmeyen tek kişiydi. Herkesin içimdeki karanlıktan korktuğu yerde, o bana onu kullanmayı ve yönlendirmeyi öğretti.

Kolya onu benden çaldı.

Ne kadar zaman geçerse geçsin, bu affedebileceğim bir şey değil.

"Giriş yolumun" sonunda tüm oyun haline geldiği gerçeğini boş verin.

Katarina.

Onun sadece bir için araç olması gerekiyordu. Onun aracılığıyla Kolya'ya yaklaşmak. İhtiyacım olan gerçeği ortaya çıkarmak ve Kolya'yı dize getirmek için Ishida-kai kampına temiz, cerrahi bir sızma.

Temiz ya da cerrahi kalmadı.

Çünkü ona her baktığımda, bir yanım intikam için, Akira'ya borçlu olduğum adalet için yanıyor. Diğer yarısı da *onun* için yanıyor.

Dikkatimi vermediğimi düşündüğünde bana bakışı için yanar, sanki ben hem fırtına hem de onun güvenliğiymişim gibi

ondan liman. Ona dokunduğumda nefesinin kesilmesi, gücünü tekrar hayata döndürmeden önce bir saniyeliğine duraksaması için.

O benim kaosum ve kontrolümün bir araya gelmiş hali.

Kanıtı ihtiyacım var. Kolya için değil. Akira için bile değil. Benim için.

Ve yine de... Ya Kolya Akira'yı öldürmediyse ve ben başından beri yanıyorsam?

Dürüst olmak gerekirse, bir gerçekten bulacağım şeyin bu olmasını umuyor. Eskiden tek istediğim intikamdı. Şimdi çok daha iyi bir şey buldum. *Daha çok istediğim* bir şey.

Şu anda en kolay yol bunun yalan olmasına izin vermektir. İntikamdan ve acıdan uzaklaşıp ona odaklanmak. Onun burada olduğu ve bir şekilde benim olduğu gerçeğine odaklanmak.

Ama sonra Akira'nın sesini, gülüşünü, kimse bana onun bana nasıl inandığını hatırlıyorum. Beni sadece kendimden kurtarmadı, beni inşa etti. Unutulmaktan daha iyisini hak ediyor. Adaleti hak ediyor.

Ve bu öylece bırakıp gidebileceğim bir şey değil.

Yani sıkıştım kaldım. Bana ne olduğumu öğreten adamla, ne olabileceğimi gösteren kadın arasında kaldım.

Ve bu saçmalıktan kurtulmanın tek yolu kanıt. Bu kaosu anlamlandırabilmemin ve şu anda sevdiğim kadını kullandığım için kendimi affedebilmemin tek yolu.

Mutfak kapısında duraklıyorum, gözlerim kahvaltı barında bir fincan çay ve bir kitapla oturan Nina'ya takılıyor. Koyu renk saçlarını gevşek bir topuz yapmış ve keskin mavi gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor.

"Günaydın," diye homurdanıyorum yaklaşırken.

Bir kaşını kaldırıyor. "Günaydın."

Bir an için onda bir sorun mu var diye düşündüm. Ama sonra bana merakla bakarak gülümsüyor ve bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum.

Belki de sadece boynum berbat bir açıyla kanepede oturarak ve Katarina'nın bana sarılmadığı içindir.

"Kat'i gördün mü?"

Yüzü yine tuhaf bakışla titriyor ama gülümsemesini koruyor.

"Hayır," diye omuz silkiyor. "Sen yaptın mı?"

Tezgâha doğru yürüyüp kendime kahve koyarken başımı sallıyorum. Bir yudum alıyorum ve dönüp kitabına dönmüş olan Nina'ya bakıyorum.

İçimde bir fikir kıvılcımı tutuşuyor ve zihnim en iyi yaptığı şeyi yapmaya başlıyor:

Şema. Dön. Komplo. Etrafımdakilerin zayıflıklarını bulup onlardan nasıl yararlanabileceğimi görmek. Ailemin ve sevdiklerimin yanında bunu kapatıyorum. Ama diğer insanlarla?

Bu ölümcül bir silah.

Nina'nın püf noktası incelik. Kolya'ya ancak korkunç geçmişinden kaçmak isteyen birinin yapabileceği şekilde sadık. Evet, babası ve Kolya arasında husumet var. Ama Kolya *onu kurtardı*. Onu kendi ailesinin enkazından çekip almış ve ona kaçtığı hayattan çok daha iyi bir hayat vermiştir. Her şeyini ona borçlu.

En azından kendine böyle söylüyor.

Ama herkesin çatlakları vardır.

"Güne hafif bir kitap okuyarak mı başlıyorsun?" Kitabına doğru başımı sallayarak soruyorum.

"Onun gibi bir şey," diye yanıtlıyor, sesi kibar ama soğuk. Bakışlarını kaldırmıyor.

Bunda anormal bir şey yok. Nina bu eve adımımı attığımdan beri bana karşı hep böyle davrandı. Beni *sevmediğini* sanmıyorum - belki biraz, en iyi arkadaşını evliliğe zorladığım için.

Daha çok beni izlediğinde ve bunu fark etmediğimi düşündüğünde, beni şüpheyle inceliyor.

Gerçi çoğu insan üzerinde böyle bir etkim var.

Mutfak adasının diğer tarafına geçip bir tabureye kayıyorum ve kollarımı tezgâha dayıyorum. "Çay ve bir kitap. Çok medeni. Gerçi geri kalanımızı kötü gösteriyor."

"Bazılarımız kaos içinde gelişmemeyi tercih ediyor," diyor yumuşak bir sesle ve bir sayfayı çeviriyor.

"Yeterince makul," diyorum hafif bir gülümsemeyle, kitabı işaret etmeden önce aramızdaki sessizliğin bir süre daha sürmesine izin veriyorum. "İlginç bir şey var mı?"

İç geçiriyor, kitabı yere bırakıyor ve sonunda bakışlarımla buluşuyor. "Bir şeye *ihtiyacın* var mı Takeshi?"

"Sadece sohbet ediyordum," diye hafifçe cevap veriyorum ama ses tonuma bir ciddiyet karışmasına izin veriyorum. "Bu çok mu tuhaf?"

Gözlerini hafifçe kısıyor, gözlerinde şüphe titreşiyor. "Seninle birlikte."

Hafifçe kıkırdıyorum. "Adil." Çayına bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Burası güzel, değil mi? Huzurlu, hatta."

"Şimdilik," diye yanıtlıyor, sesi temkinli.

"Barışın püf noktası da bu, değil mi?" Sözlerimin havada asılı kalmasına izin vererek düşünüyorum. "Kırılıgandır. Her zaman onu paramparça edecek bir sonraki şeyi bekler."

Etrafındaki duvarlar daha da yükseliyor. "Nereye varmaya çalışıyorsun, Takeshi?"

I Omuz silk, Gülümseyerek. "Hiçbir şey.
Sadece konuşmak. Sohbet etmek."

"Neredeyse hiç konuşmuyoruz." "Bunu düzeltmek için bir sebep daha, değil mi?"

Bana dikkatle bakmaya devam ediyor. Bakışlarını tutarak hafifçe geriye yaslanıyorum.

"Uzun zamandır Kolya ile birliktesin Nina. Sorunlarla nasıl başa çıktığını gördün. Her şeyin barışçıl kalmasını nasıl sağladığını. Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki barışın bir bedeli var. Birileri ödemek zorunda. Parayla. Hayatlarıyla..." Omuz silkiyorum. "Onların *ailesi*..."

Duruşu değişiyor, yüz ifadesinde bir tedirginlik belirliyor. Başka bir şey söylemiyorum, noktaları kendi başına birleştirmesine izin veriyorum. Parmakları kitabının üzerinde sıkılaştığında, hedefi vurduğumu anlıyorum.

"Ben burada tutsak değilim," diyor aniden, sesi neredeyse meydan okurcasına.

Başımı hafifçe eğiyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme. "Öyle olduğunu söyledim mi?"

"Hayır," diyor sertçe. "Ama sen bunu ima ettin."

"Gerçekten mi?" Karşı çıkıyorum, sesim yumuşak ama sivri.

Uzun bir süre bana bakıyor ve gözlerindeki mücadeleyi görebiliyorum - Kolya' sadakati ile hiçbir zaman tam olarak keşfetmesine izin vermediği şüpheleri arasında.

Ve böylece ilk çatlak ortaya çıkar.

"Sanırım öylesin," diye yumuşakça karşı çıktım, onu yakından inceliyordum. "Yani bir tutsak. Baban Kolya'nın düşmanıydı. Teknik olarak sen Kolya'nın rehinesisin. Adına ne dersen de - misafir, evlat edinilmiş aile, her neyse - bu durumu değiştirmez."

Çenesi sıkılıyor, elleri kitabın kenarlarını kavırıyor. "Ailemin ne olduğunu biliyorum," diye tersliyor. "Ne yaptıklarını biliyorum. Kolya bana bir ev verdi. Onların yapmadığı şekilde bana saygılı davrandı-"

"Buna itiraz etmiyorum," diyorum, sesim sabit. "Ama işine geldiğinde seni kullanmıyormuş gibi davranma. Seni burada sadece iyi kalpli olduğu için mi tuttuğunu düşünüyorsun?"

Bakışları keskinleşir. ", " diye .

Hafifçe öne doğru eğildim. "O çok zeki bir adam, Nina-acımasız, kurnaz, her zaman beş adım sonrasını düşünür. Ishida-kai bu yüzden bu kadar güçlü. Seni bir koz olarak görmediğini bir an bile düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ben *kaldıraç* değilim," diye tıslıyor, ama şimdi bir tereddüt var, çatlak büyüyor.

Geriye yaslanıp ona alan açıyorum. "Sen akıllı bir kadınsın Nina. Onun neler biliyorsun. Hatta bundan faydalandın bile. Ve aynı zamanda onun tarafından şekillendirildin. Verdiği her karar, her hareket, her söz hesaplanmış. Her zaman."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor sessizce, kitabı tutuşu gevşiyor.

"Demek istediğim," diyorum yavaşça, "hiç kimse yanılmaz değildir, Kolya bile. Ve eğer onun sırları olmadığını düşünüyorsan... karanlık sırları... kendini kandırıyorsun. Sadece diyorum ki, belki de onun mükemmel olduğunu varsaymayı bırakmanın zamanı gelmiştir."

Uzun süre bana bakıyor. Zihninde dönen çarkları, ektiğim şüphelerin kök saldıgını görebiliyorum. Sadece bu şüpheyeye biraz daha eğilmesini istiyorum. Biraz daha yaklaşsın.

"Yardımaınıza ihtiyacım ," diyorum.

Dudakları büzölüyor ve gözlerindeki çatışmayı görebiliyorum. Sonunda derin bir nefes veriyor ve fincanını yere bırakıyor.

"Neye ihtiyacınız var?"

İfademi nötr tutuyorum, yine de içimde bir memnuniyet dalgası dolaşıyor. "Eskiden tanıdığım biriyle ilgili bir şey arıyorum - Kolya ile iş yapmış olabilecek bir arkadaşım." Çenem geriliyor. "İşler *kötü* gitmiş olabilir."

Sertleşiyor.

"Bak Nina, tek istediğim gerçek. Onu kullanmaya ya da daha büyük bir şey yapmaya çalışmıyorum, hatta onunla Kolya'ya ulaşmaya çalışmıyorum. Ben onun kızıyla evliyim. Bu onu ve beni aile yapar."

Bazen gerçeği ne kadar kolay çarpıtabildiğim ya da kendi duygusal durumumu ne kadar kolay tahrif edebildiğim beni neredeyse endişelendiriyor.

"Sadece arkadaşıma ne olduğunu bilmek istiyorum. Denedim ama sanki Kolya'nın kayıtlarında ondan her şey silinmiş gibi." Biraz daha yaklaşıyorum, sesimi komplocu bir şekilde alçaltıyorum ve içine hüznü, kederli bir nota ekliyorum. "Siz... yani, daha... diyelim *ki... sarsıcı* kayıtlarını saklayabileceği bir *yer* var mı?"

Nina yutkunuyor, uzaklara bakıyor, diliyle dudaklarını ıslatıyor.

"Nina," diye sessizce bastırıyorum. "Burada öz ailenle olduğundan daha mutlu olduğunu biliyorum. Ama kalbinde her şeyin nasıl olduğuna dair bir *şeyler* olduğunu ve bulmacanın önemli bir parçasının eksik olduğunu bilseydin ve sonra biri sana bunun kilitli bir kapının ardında olduğunu söyleseydi..." Uzanıp bir elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "O kapıyı açmak istemez miydin? Sadece *bilmek* için? Çünkü ben de kayıp arkadaşım hakkında böyle hissediyorum. Sadece *bilmek* zorundayım."

Mutfak tamamen sessizleşir. Nina bakışlarını kaçırıyor. Ama nefes ağırlaştığını, boğazının çalıştığını görebiliyorum.

Ve sonunda... *başarı*.

Yavaşça bana dönüyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Bodrumda... bir oda var," diyor sessizce. Sanki izlenip ya da dinlenip dinlenmediğimizi kontrol ediyormuş gibi bakıyor. Sonra yavaşça taburesinden kayıyor. "Benimle gel," diye mırıldanıyor sessizce.

Muzaffer sırtışımı geri çekiyorum.

Onu evin içinde takip ediyorum, bitmiş bodruma inen bir merdivenden aşağı iniyorum. Oradan da çok daha karanlık ve dar bir merdivenden bir çeşit alt bodruma inen başka bir kapı var. En altta, çizilmiş, hırpalanmış bir çelik kapının önünde duruyor.

Nina endişeyle etrafına bakınıyor, sonra tuş kilidine bir kod giriyor. Mekanizma tıklıyor ve kapı gıcırdayarak açılıyor.

"Çabuk ol," diye mırıldanıyor ve beni içeri almak için kenara çekiliyor.

Odaya giriyorum, gözlerim loş ışığa alışıyor. Duvarlarda kutular ve dosyalarla dolu raflar sıralanıyor. Ortada bir masa duruyor, yüzeyi kâğıtlar ve fotoğraflarla dolu. Tam da beklediğim gibi.

Ve daha fazla ilerleyemeden, silahın kurulma sesini duyuyorum.

Kahretsin.

Dönüyorum ve Nina'nın bana doğrulttuğu silahla yüz yüze geliyorum, elleri sabit, ifadesi buz gibi.

"Gerçekten Kolya'ya ihanet edeceğimi mi düşündün?" diye çıkıştı, sesi keskin ve öfkeliydi, hatta belki biraz da eğleniyordu. "Yani, ciddi misin sen?"

Başını sallayarak soğuk bir kahkaha atıyor.

Korkmuyorum, hareket etmiyorum. Zihnim bir sonraki hamlemi planlıyor.

"Beni öldürmek hiçbir şeyi çözmeyecek," diyorum sakince, bakışlarını karşılayarak. "Kolya yeni damadını öldürmeni onaylar mıydı?"

Silahı sıkıca kavriyor, gözleri alev alev yanıyor. "Şu anda tüm işaretler *evet olduğunu* gösteriyor," diye hırlıyor. "Şimdi Katarina hangi cehennemde?"

Sözleri bana bir yük treni gibi çarptı. "Ne?"

"*Nerede o?!*" Nina bağılıyor, sesi çatlıyor.

Karnım zil çalıyor. Yavaşça öne doğru bir adım atıyorum, ellerimi bir itiraz jestiyle kaldırıyorum. "Nina, ben-"

Arkasında bir gölge hareket ediyor. Artık yalnız değiliz.

Kolya bana acımasızca bakıyor, gri gözleri soğuk bir öfkeyle dolup taşıyor, gümüş rengi saçları geriye doğru çekilmiş ve elinde *çok* keskin görünen bir katana var.

"Aferin Nina," diye homurdanıyor sessizce. Çenem düştü. "Kat hangi cehennemde-"

"Ben de bunu bilmek istiyorum," diyor Kolya buz gibi bir sesle.

Kılıcının ucunu bir cerrahın pratik kolaylığıyla şahdamarıma dayıyor.

"Kızım nerede lan?" diye fısıldıyor zehirli bir şekilde.

"*Bilmiyorum*," diye hırladım. "Eğer kaybolduysa, yapmamız gereken-" Diğer iki silahlı adam aniden ortaya çıkar, silahlarını çekmişlerdir.

"Onu odaya götürün," diye Kolya bıçağı indirirken. Adamları beni yakalıyor, kollarımı arkamdan çekip kelepçeliyor, Nina'nın silahı hâlâ yüzüme doğrultulmuş durumda.

"*Hata yapıyorsun*," diye homurdanıyorum Kolya'ya.

Soğuk bir şekilde gülümsüyor. "Seninle işim bittiğinde Takeshi, kesin olarak öğrenmiş olacağız, değil mi? Sahip olduğun tüm sırlarla birlikte."

KATARINA

KARANLIK BOĞUCU.

Hava toz ve belli belirsiz tatlı bir şey kokuyor, vazoda kuruyan ölü çiçekler gibi.

Gözlerim nihayet açıldığında, yan masadaki tek lambanın yumuşak ışıltısı karanlığı zar zor deliyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, görüşüm ayarlanırken başım zonkluyor, etrafımı .

Eski moda bir oturma odasındayım - kavernöz kadar geniş, Yıldızlı Çağ'dan kalma bir ev gibi. Tozlu deri ciltli kitaplarla dolu geniş raflar duvarları dolduruyor, havada örümcek ağları var. Gri çarşaf uzandığım kanepede dahil olmak üzere her şeyin üzerine örtülmüş, loş ışıktaki her şey hayalet gibi görünüyor.

Sessizlik sarıyor, yoğun ve kafa karıştırıcı.

Kanepeden titreyerek kalkıyorum, zihnim hareket etmem için bağılıyor. Ayak parmaklarım soğuk, engebeli döşeme tahtalarına değdiğinde yalınayak olduğumu fark ediyorum. Ama bunun üzerinde durmuyorum.

Tek düşünebildiğim o.

Beni kaçıran adam. Gecenin içinden çıkan ve-

Aklım karıştı. *Yemin ederim*, yüzü çok tanıdıktı... hatırlamam gereken bir yüz. Tanıdığım birine bakıyormuşum gibi hissettiriyordu. Ama şimdi, hafıza bozuldu ve aşinalık kafamda karanlık bir dehşete dönüştü.

Her , üzerime atladı, beni uyuşturdu ve sanırım
-Beni buraya getirdi. Ve her neresiyse, *buradan* çıkmam gerek.

En yakın kapıya doğru atılıyorum, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. Pirinç kapı kolunu deniyorum ama yerinden oynamıyor. Daha sert sallıyorum, panik göğsümde yükseliyor.

Kilitli.

Dönüyorum, gözlerim odanın karşı tarafındaki başka bir kapıya kayıyor. Ona doğru tökezliyorum, bacaklarım hâlâ titriyor ve tekrar deniyorum.

Ayrıca kilitli.

Hayır, , hayır, diye düşünüyorum acilen, ellerim titreyerek ağır, güve yeniği perdelerle çerçevelenmiş uzun, kemerli pencerelere doğru ilerliyorum. Cam bölmeler, gecenin karanlığında karanlık ve şekilsiz, aşırı büyümüş bir bahçeye bakıyor. Pencereyi itiyorum ama . Parmaklarım kenarları kazıyor, bir mandal, herhangi bir şey .

Hayal kırıklığı ve korku içimde kabarırken göğsüm kabarıyor. Camdaki yansımam bana bakıyor, solgun ve telaşlı, saçlarım karmakarışık.

Evet, siktir et.

Dönüyorum, camı kırmak için kullanabileceğim bir şey bulmak için odayı tarıyorum. Tam o sırada arkamdan gelen bir ses beni olduğum yerde donduruyor. İlk denediğim kapı yavaşça gıcırdayarak açılırken kafamı çeviriyorum.

Vay anasını.

Odaya adım attığında içime çiğ, çıplak bir korku saplanıyor, varlığı odayı gecenin günün son ışığını yutması gibi dolduruyor. Hareketleri yavaş ve kasıtlı; tek lambanın yumuşak ışıltısı maskesinin yüzeyinde parıldıyor.

Grotesk, sırttan bir *onî* yüzü bana bakıyor, yüz hatları çarpık ve canavarca. Gözlerini gizliyor ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, ağır ve tereddütsüz.

Ve yine, yüzünü göremesem de, rahatsız edici bir aşinalık var... sanki beni ilk şaşırttığı zamanki yüzünün o kısa anısı geri dönüyormuş gibi.

Sonra tekrar kaybolur, siyah sisin içine geri döner.

"Sonunda," diye hışırdıyor, sesi pürüzlü ve düzensiz, çakılların üzerinde sürükleniyor. "Seni geri aldım."

Kalbim durdu. Oda eğiliyor ve uyandığım örtülü kanepenin kenarına çarpana kadar bir adım geriye sendeliyorum. Kaçacak bir yer olmadığını bilmeme rağmen kaslarım kasılıyor, kaçmaya hazırlanıyorum.

Kapıyı arkasından kapatıyor ve kovalamacanın tadını çıkaran bir avcı gibi yavaşça bana doğru ilerliyor. Beni incelerken başını eğiyor, eldivenli eli çarşafı kaplı bir sandalyenin arkasında geziniyor. İç çekiyor, sesi ürkütücü bir şekilde memnun. "Tıpkı hatırladığım gibisin, Marianna."

Bu isim bana bir yumruk gibi çarpıyor ve ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Bu annemin adıydı.

Bir adım daha yaklaşıyor, sesi yumuşak ama kararlı. "Bu sefer Marianna," diye mırıldanıyor, ses tonu akıl almaz bir saygıyla dolu, "seni benden asla alamayacaklar."

TAKESHI

Odadaki hava soğuk, çıplak tenimi ısıyor.

Kolya'nın elindeki cızırdayan ferforje demir çubuk ise bambaşka bir şey.

Sopayı çevirip pürmüzün alevine tutarken bembeyaz bir sıcaklığa dönüşmesine izin vermesini acımasızca izliyorum. Oda pas ve dezenfektan kokuyor. Üzerimizde tek bir ampul sallanıyor ve beton duvarların üzerinde değişen gölgeler oluşturuyor.

Bir sandalyeye zincirlenmişim, el ve ayak bileklerim bağlı, soğuğa rağmen gömleksiz sırtımdan aşağı ter damlaları akıyor.

Sopanın sıcaklığından memnun görünen Kolya, sakin ve soğukkanlı bir şekilde duruyor. Gözleri sadece bir babanın çocuğu tehlikeyken bilebileceği soğuk bir öfkeyle yanıyor.

Adamlarından dördü de burada. Ama kenarda durup izliyorlar.

Bu Kolya'nın gösterisi.

Ve ben ana cazibe merkeziyim.

Nina köşede oturuyor, ifadesi boş, duruşundaki durgunluk buna tamamen izin verdiğini gösteriyor.

olur.

"Bunu yapmak istemezsin," diye mırıldanıyorum, sesim kısık ama kararlı.

Kolya başını eğiyor, düşünüyor. Sonra bir adım daha yaklaşıyor, parlayan demir havayı keserken tıslıyor. "Kızımın nerede olduğunu, ona ne yaptığınızı ve zarar görüp görmediğini öğrenene kadar, size yapmak istediklerimin sınırı *yok* Bay Mori."

Kaslarım kaçınılmaz olana karşı gerilirken bile yüz ifademi nötr tutuyorum. "Onu ben almadım. Aslında, *onu* bulabilmem için beni buradan çıkarmanı istiyorum," diye hırlıyorum.

Kolya cevap vermiyor. Sadece sopayı daha kaldırıyor, parıltısı soğuk, hesapçı gözlerine yansıyor. "Şimdi sana söylemek için iyi bir zaman olabilir," diye mırıldanıyor, "evimin her yerinde kulaklarım var. Dün gece kız kardeşinle yaptığın konuşmayı duydum."

Blöf yapıyor. Öyle olmak zorunda.

Kolya daha yakına eğiliyor, demir kızgın. Dudakları tam olarak gülümseme sayılamayacak bir şekilde kıvrılıyor. "Plan hep aynıydı, mi Takeshi? Ishida-kai'nin içine girmek için Katarina'yı kullanmak?"

Kendi sözlerim yüzüme bir yumruk gibi çarptı.

Blöf yaptığı teorim buraya kadarmış.

"Bunu duydun mu?"

Homurdanıyorum. Kolya

irkilmiyor. ". "

"O zaman sen *ayrıca* duydum Ben söyle Ben içinde Aşk ile kızın."

"Bu eve girdiğinden beri her türlü saçmalığı söylediğini duydum," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor. "Adamlarımın sadakatini etkilemeye çalışıyorsun, kendini işlerime karıştırmaya çalışıyorsun. Şimdi," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde, demiri çıplak göğsüme yaklaştıracak. "*Nerede. Nerede. Nerede?*"

"Katarina'nın şu anda nerede olduğunu bilseydim," diye öfkelenirim, "bu dünyada beni bu sandalyeden kalkmaktan alıkoyacak hiçbir şey olmazdı ve-"

Demir yan tarafıma saplanıyor, anında derimi yakıyor ve vücuduma acı yayıyor. Bir çığlık atıyorum, çenem geriliyor, ona bakarken gözlerim parlıyor.

"KIZIM NEREDE?" Kolya kükrer.

"*Onu seviyorum!*" Ona hırlayarak karşılık veriyorum, kelimeler içimden kopup gidiyor.

Kolya demiri tekrar yanıma dokunduruyor, yanık et kokusu odayı dolduruyor. Gözlerim dalgalanıyor ama başka tarafa bakmıyorum. "Ben ona aşığım!" Bağıriyorum, sesim çiğ. "Ona aşığım, seni orospu çocuğu!"

Bir demir darbesi daha, bu sefer omzuma. Acı tarif edilemez, ama kırılmıyorum. Reddediyorum.

Kolya'nın öfkesi zorlukla kontrol altına alınıyor. "Neden solucan gibi evime girdin? Ve bana yalan söyleme," diye uyarıyor, sesi ölümcül derecede sakın. Demiri yere bırakır ve yakındaki bir masanın üzerinde duran katanaya uzanır, kılıfını açarken jilet gibi keskin bıçağı loş ışıktaki parlar.

Bakışlarını karşılıyorum, göğsüm kabarıyor, bedenim acıyla titriyor. "*Cevaplar,*" diye . "Cevaplar istedim. Ve intikam. Katarina'dan değil. *Sana* karşı."

Bir an için oda daha da soğuk geliyor. "Neden benden intikam almak istiyorsun?" diye soruyor, kılıcın kabzasını sıkıca kavriyor.

"Çünkü Akira Ohno'yu öldürdün," diyorum, sesim acıya rağmen sabit.

İsim havada ağır bir şekilde asılı kalır. Kolya'nın kaşları çatılır, ifadesi öfkeden şaşkınlığa dönüşür. "Kim olduğunu bilmiyorum."

"Saçmalık!" . "Daha önce biliyordun, hastanedeyken. Bunu söyleyebilirim."

Kolya başını yavaşça sallıyor, kaşları daha da çatılıyor. "Hayır. İsim bana başka birini çağrıştırdı, hepsi bu."

Hayal kırıklığım kabarıyor. "Akira benim arkadaşım ve akıl hocamdı. Bana her şeyi o öğretti. Beni olduğum adam yaptı. *Ailem* gibiydi," diye feryat ediyorum. "Ve sonra, Japonya'yı ziyaret etmek için geri döndüğünde, sana karşı geldi ve sen de onu *öldürdün*."

Kolya başını sallar. "Verdiğiniz bilgiler yanlış. Evime ve aileme sızmaya çalışarak zamanınızı ve muhtemelen hayatınızı boşa harcadınız," diye homurdanıyor.

"Buna bir son verebilirsin," diye tükürüyor Nina, ayağa bana doğru hışımla geliyor, yüzünü karanlık bir öfke kaplıyor. "*Lütfen* Takeshi. Kolya, Akira hakkındaki bilgilerinizin yanlış olduğunu yüzünüze karşı söylüyor. Yani bizi Kat'ten uzak tutman için hiçbir neden yok-"

"Bizi ondan uzak tutan sizsiniz!" Kükrüyorum, bağlarıma karşı yalpalarken onun bir adım geri atmasını sağlıyorum. "Beni burada tutarak! O dışarıda ve biz *lanet* olasıca *zamanımızı boşa harcıyoruz!!!*"

"Siktir git!" Nina çığlık atıyor. Elini cebine sokuyor ve altın süslemeli iki küçük beyaz zarf çıkarıyor. "Yalan söylemeyi kes, seni çıkarıcı psikopat!"

Zarflardan birini yırtıp açıyor ve içinden beyaz bir kart çıkarıyor sonra onu yüzüme itiyor. Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi

ağır siyah mürekkeple yazılmış çok yakın el yazısı kelimeleri okumakta zorlanıyordu.

Sen benimsin.

Gözlerim karttan Nina'nın öfkeli yüzüne kayarken kaşlarımın atıklığı derinleşiyor.

"Bu da ne böyle?"

"Onları onun odasında buldum!" diye bağırıyor, sesi titriyor.
"Bunu senin yaptığını *biliyorum!*"

Diğer kartı yüzüme sıkıştırdı. Bunda *hala benim* yazıyor.

"Nina-"

Eli yüzüme sert bir tokat atınca homurdanıyorum. "Arkadaşım nerede lan!!?" diye bağırıyor. "Hangi cehennemde-"

"Nina."

Kolya'nın sesi alçak ama onu anında susturuyor. Uzanıp Nina'nın kucağıma fırlattığı kartları yerden alırken gözlerinde iğlik var.

Kartları tekrar tekrar okuyor, mürekkebin üzerinde gezinirken gözleri açılıyor.

"Bu el yazısını biliyorum," diyor sessizce.

Takım elbisesinin cebinden telefonunu çıkarırken boğazı düğümleniyor. Bana bakmadan önce kaşlarını çatarak inceliyor.

"Bu senin arkadaşın mı?" diye mırıldanıyor, telefonu bana doğru çevirerek.

Kalbim durdu.

Bu Akira.

Akira'yı hatırladığım gibi - genç, ukala ve kendini beğenmiş, yüzünde orantısız bir sırıtışla bir motosikletin yanında duruyor.

Başımı sallarken boğazım düğümleniyor. "*Evet*," diye tıslıyorum.

Kolya nefes verir, omuzları hafifçe sarkar. Adamlarına döner. "Onu serbest bırakın."

Muhafızlar emin olmayan bakışlar atıyor.

"*Şimdi*," diye hırlıyor.

Çabucak hareket edip beni sandalyeden indirdiler, ama ben Hareket ettim, gözlerim Kolya'ya

kilitlendi. "Arkadaşın ölmedi

Takeshi."

İçimde bir şey nefesimi kesiyor.

"O adam," diyor Kolya sessizce, "benim kardeşim. Jin Ishida."

Sözlerinin ağırlığı çökerken oda dönüyor. "*Az önce ne dedin sen?*" Fısıldıyorum.

Kolya'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda gerginleşiyor.

"Yürüyebilir misin?" diye hırlıyor. "Hemen benimle gelmeni istiyorum."

Ağzım açık kaldı. "Bu Katarina'yı mı ilgilendiriyor?"

"Bu... olabilir," diye homurdanıyor Kolya.

Ayağa kalkıyorum. "O zaman *koşabilirim*."

TAKESHI

Araba Tokyo'nun neon ışıklı caddelerinde kükrüyor, şehir renkli camların ötesinde bir ışık ve gölge bulanıklığı. Kolya'nın güçlü ve dövmele elleri, arka koltukta yanımda otururken dizlerinin üzerinde sıkı yumruklar halinde, yüzü acımasız bir kararlılık maskesi.

Ağır sessizliği onun sesi bozuyor. "Kardeşimle nerede ve ne zaman tanıştınız?"

"İngiltere," diye mırıldanıyorum, pencereden dışarı bakarak. "On, on iki yıl önce. Annemin sosyal çevresi aracılığıyla. Gençliğimde bana bir tür akıl hocalığı yaptı." Kolya'ya doğru döndüğümde çenem geriliyor, anılar acı tatlı geliyor. "Aynı zamanda arkadaşımdı."

Kolya başını sallar, yüz ifadesi asıktır.

"Kardeşim... akıl sağlığıyla ilgili sorunlar yaşadı," diye mırıldanıyor Kolya yavaşça, sanki kelimeleri zorlayarak çıkarıyormuş gibi. "Çocukluğumuzdan beri psikoz ve paranoid şizofreni hastasıydı. Bir süre kontrol altında tuttu. Doğru ilaçları alıyordu." Sesi neredeyse tereddütlü bir hal alıyor. "Ancak tam da eşim Marianna'nın Katarina'ya hamile kaldığı sıralarda Jin, manzara değişikliğine ihtiyacı olduğunu söyledi. Japonya'dan ayrıldı ve

İngiltere'ye gitti ve bir nevi radarımdan düştü. Yıllarca oradaydı; birçoğu için irtibatı kaybettik."

Kaşlarım çatıldı. "Neden farklı bir isim?"

Kolya özel olarak sırtıyor. "Akira Ohno mu?" diye mırıldanıyor, başını sallıyor. "Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen Ishida isminden uzaklaşmak istemiştir. Ama size yeni ismini nasıl seçtiğini söyleyebilirim."

Bana dönerken iç geçiriyor.

"Anime izler misin, Takeshi?"

"Pardon?"

"Japon animasyonu. Pokémon'u kastetmiyorum. Daha çok... yetişkin versiyonları."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Bazen."

"Geleceğin Tokyo'sunda motosiklet yarışı yapan kanun kaçağı genç adam hakkındaki *Akira* filmini biliyor musunuz?"

O filmi izlemiştim. Ve aniden, her şey yerine oturdu.

Akira.

Motosikletlerle yaşayan ve nefes alan, onlara olan sevgimi bana veren adam, yeni adını motosikletleri seven bir çocuk hakkındaki bir film den aldı.

Vay anasını.

O kadar açık ve basit ki neredeyse gülesim geliyor.

Neredeyse.

"Ve Ohno..." Kolya nadiren gülümseyerek başını sallıyor. "Büyürken ona taktığımız bir lakaptı bu." Bana döndü. "Jin...kazaya . Ya da belki sorun-

eğilimli. Ve ne zaman bir hata yapsa, annem İngilizce 'oh no' derdi."

Ağzım açık kalıyor. "Marianna... hastalanınca Japonya'ya döndü," diye devam ediyor Kolya. Sesi gerginleşiyor ama devam ediyor. "Jin eve geldikten kısa bir süre sonra öldü. Tuhaftı: o kadar yakın değillerdi ama Jin onun ölümünü çok zor karşıladı. Bir daha asla eskisi gibi olamadı. Ruh hali kötüleşti, akıl sağlığı bozuldu. İlaçlarını almayı bıraktı ve bunun yerine uyuşturucu ve alkolle bir şeyleri düzeltmeye çalışmaya başladı."

Kolya bana bakarken çenesini sıkıyor. "Ona yardım etmeye çalıştım. Ona yardım edebileceklerini umarak bir tesise bile yatırdım. Ama daha da kötüleşti. Dengesizleşti."

"Yani bu notlar," diye . "Katarina'ya. Ondan mı?"

Kolya sertçe başını sallar. "Bu onun el yazısı. Nerede olsa tanırım."

Kanım dondu. "Sence onu kaçırdı mı?"

Kolya tereddüt eder, ama sonra başını sallar. "Bu imkansız."

"Peki bu nedenmiş?" Hırlayarak öne doğru eğildim. "Neden-"

Kolya sözümü kesti, sesi sertti. "Jin neredeyse on yıldır evinden çıkmadı."

Ağzım açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Kolya başını sallayarak derin bir nefes verir. "Jin bir *hikikomori* -Bir münzevi. Ona aldığım daireden on yıldır bir kez bile çıkmamış olması *kendi* kararı. Ne zaman isterse yiyecek ve erzak gönderiliyor. Numaram onda var. Her zaman dışarı çıkabilir. Sadece çıkmamayı seçiyor."

Araba yavaşlar ve kaldırıma yanaşır. Dönüp camdan dışarı bakarken Kolya'nın yüzü asıktır.

"Buradayız."

* * *

"KOLYA-SAMA."

Ön kapıda, koyu renk takım elbiseli bir adam Kolya'ya eğilerek selam verir. "Onu görmeye giden oldu mu?"

Adam kaşlarını çatır. "Efendim, o..." Boğazını temizliyor ve başını sallıyor. "Hiç ziyaretçisi olmaz."

Kolya homurdanıyor. "Yukarı çıkıyoruz. Burada kalın."

Koruma kenara çekiliyor ve binaya giriyoruz. İkinci bir koruma asansörün yanında duruyor, duruşu sert, eli takım elbisesinin altındaki katananın kabzasının yanında hafifçe duruyor. Biz geçerken Kolya ona bakmıyor bile, ama duruşundaki gerginlik hissediliyor.

Asansör yolculuğu sessizdir. Kolya dosdoğru önüne bakıyor, yüzü cilalı çelik kapılara yansıyor, sert ve inatçı. Ona Akira hakkında daha çok şey sormak istiyorum, *Jin* hakkında.

Tek düşünebildiğim Katarina.

"Burada olmamızın bir nedeni var Takeshi," diye homurdanıyor Kolya. "İnanın bana, ben de en az kadar onu aramak istiyorum. Ama-"

"Ama burada çekilmesi gereken bir iplik var," diye bitiriyorum, sesim keskinleşiyor.

Asansörün kapısı açılırken Kolya başını sallar. "Jin on yıl boyunca beni bir kez bile aramadı, mesaj ya da mektup göndermedi.

basit bir not." Bana döndü. "Ama Katarina'ya daha önce de notlar göndermişti. Küçük notlar, sadece merhaba demek ya da onu düşündüğünü söylemek için. Ama beyaz zarfın içindeki o iki not?" Yüzünü buruşturuyor. "Onlar..."

"Bir amcanın yeğenine göndereceği türden notlar değil," diye mırıldanıyorum. "Hayır, Bay Mori," diyor Kolya karanlık bir sesle. "Hayır, değiller."

Asansörden çıkarken Kolya'nın adamlarından biri resmi bir şekilde eğiliyor. Bir diğeri en uçta, daire kapısının dışında duruyor. Biz yaklaşırken bakışları önce Kolya'ya, sonra bana kayıyor.

"Bizi yalnız bırakın," diye Kolya.

Koruma eğilir ve asansörlerin yanındaki adama katılmak üzere koridorda geri çekilir.

Kolya yavaşça nefes veriyor, sonra parmaklarını kapıya vuruyor. "Jin," diyor, sesi şaşırtıcı derecede yumuşak. "Benim. Çok uzun zaman oldu biliyorum ama bir şey hakkında konuşmamız gerek."

Sessizlik.

Kolya kapıyı tekrar çalar, bu sefer daha sert. "Jin. Orada olduğunu biliyorum. Kızgın değilim, sadece Katarina hakkında konuşmamız gerek."

Hala bir şey yok.

Kolya'nın eli sıkı bir yumruk haline gelir. "Kızın başı dertte, kardeşim," diye bastırıyor, sesi gergin. "Yardıma ihtiyacım var. Lütfen."

Saniyeler dayanılmaz bir sonsuzluğa uzanıyor. Nabzım kulaklarımda sürekli bir korku tamtamıyla atıyor. Sonunda Kolya geri adım atıyor, yüzü taş gibi sertleşiyor.

"Bu kadar dalga geçmek yeter," diye homurdanıyor ve kılıfından bir silah çıkarıyor.

"Bütün gece duyduğum en akıllıca şey," diye mırıldandım karanlıkta.

Kapıyı tekmeliyorum, ahşap gücün altında parçalanıyor. Ses koridorda keskin ve sarsıcı yankılanıyor. Silahlarımızı çekerek içeri giriyoruz.

Oturma odasında tek bir ışık yanıyor ama içerideki hava küflü ve bayat.

Daire sessiz ve titizlikle düzenlenmiş, ancak yaşamdan yoksun. Her yer toz içinde ve havada hafif bir çürüme kokusu var. Sanki mekânın kendisi zaman içinde askıya alınmış, dünya tarafından unutulmuş gibi.

Kolya'nın gözleri etrafı tarıyor. "Jin?" diye sesleniyor, sesi sert ama temkinli. Yanıt yok.

Mutfğa doğru ilerliyorum, silahım hazır. Dolaplar tamamen dolu ve buzdolabı sessizce mırıldanıyor, ama her şey yanlış geliyor. Çok düzenli. Sahnelenmiş.

"O burada değil," diyorum sıkıca.

Kolya dişlerini gıcırdatarak aniden dairenin dalıyor. Her odayı kontrol ederek onu takip ediyorum. Düzgünce yapılmış bir yatağı olan bir yatak odası. Temiz, katlanmış havlularla dolu bir banyo. Rafları mühendislik ve felsefe kitaplarıyla dolu bir çalışma odası.

Jin yok.

Sonra fark ediyorum: arka odada açık bir pencere, perdeleri esintide hafifçe dalgalanıyor. Yaklaşırken midem bulanıyor, bakışlarım aşağıdaki avluya inen ip merdivene gidiyor.

"Kolya."

Adını söylediğimde cevap vermedi. "Kolya."

Dönerken

kaşlarımı çattım.

"Kolya?"

Dairenin içinde sinsice dolaşırken ensemdeki tüyler diken diken oluyor, küçük bir ofise adım atmadan önce her boş odayı tekrar kontrol ediyorum. Kolya ortada donmuş bir şekilde duruyor, bakışları uzaktaki duvara sabitlenmiş. Neye baktığını görmek için döndüğümde ruhum uyuşuyor.

Lanet olsun.

Duvar fotoğraflarla kaplı. Düzinelerce, belki yüzlerce.

Her biri Katarina'ya ait.

Bazıları yeni ve uzaktan çekilmişken, diğerleri aile albümlerinden alınmış gibi görünen eski, grenli görüntüler. Bir de resimlerin üzerine ya da etraflarındaki duvara elle çizilmiş çerçeveler gibi kalın, pürüzlü harflerle karalanmış kelimeler var:

Marianna.

Benim. Her zaman

benim. Benim aşkım.

Kolya'nın yüzü kontrollü bir öfke maskesi. Yaklaşıp korkunç kolajı tarıyorum. Saplantının katıksız yoğunluğu boğucu. Kendi öfkem alevleniyor, sıcak ve kör edici.

"Bu boktan aile destanının henüz bana anlatmadığın kısmı her neyse..." Dikkatlice homurdanıyorum ve Kolya'ya soğuk bir bakış fırlatmak için dönüyorum. "Bunu *şimdi* duymam gerek."

Başını sallıyor, yüzü asık.

"Jin Marianna'ya aşıktı," diyor açıkça. "İronik olan şu ki, *ben aşık* . Sadece büyükbabamın kontrolünden yeni aldığım imparatorluğun gücünü artırmak için evlendik. Dürüst olmak gerekirse, birbirimize zar zor katlanabildik. Ama Jin?" Hâlâ delilik duvarına bakarak başını yavaşça sallıyor.

"Jin onu hep sevdi. Katarina'ya hamile kaldığında bu yüzden gittiğini biliyorum. Marianna hastalandığında neden geri döndüğünü de. Ve o öldüğünde şeytanları üzerindeki kontrolünü neden kaybettiğini de."

Biz stand Orada içinde sersemlemiş Sessizlik için
başka bir fotoğraf kolajına bakıyordu.

"Kolya," diye sessizce homurdandım. "Karın neye benziyordu?" Kolunu kaldırıp Katarina'nın gülümseyen bir fotoğrafını gösteriyor.

"Mesela Bu," o hırlıyor.
"Katarina görünüyor *Tam* olarak
Annesi."

Bir araya getirmekten korktuğumuz bir yapbozun son parçası.

Kolya'ya dönüyorum, burun deliklerim alevleniyor. "Jin'in nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Bana dönerken başını sallıyor.

"Evim dediği diğer tek yerde olacak."

KATARINA

Çarşaf kaplı kanepenin kenarına oturdum, göğsümü pençeleyen dehşetten korunmak için kollarımı etrafıma sardım.

Hapsedildiğim oda hâlâ kokuyor. Ama en azından artık yalnızım. *Oni* maskeli adam bir süre önce gitti, kaba sesiyle bana "hediyelerle" döneceğini söyledi.

Dizlerimi göğsüme daha sıkı sarıyorum, titriyorum.

Geçen saatler-günler-karmakarışık bir içinde birbirine karışıyor. Oturma odası zaman içinde donmuş bir mezar gibi. Köşeleri örümcek ağları kaplamış. Dışarıda, kirli pencerelerden, büyümüş bahçenin ötesinde uzun, tehditkâr bir çit seçebiliyorum, koyu yeşil bir duvar beni bu hapishaneye daha da sıkıştırıyor.

Kendimi tutmaya ve sakın kalmaya odaklanmaya çalışıyorum ama içimdeki korku yaşayan, nefes alan bir şey ve Takeshi'nin yüzü zihnimde yanıp sönmeye devam ediyor.

Onun sözleri.

Şu *lanet* telefon görüşmesi.

İhaneti her düşündüğümde içim yeniden parçalanıyor ama garip bir şekilde, kalp kırıklığının yanı sıra onun beni bulup kanıtlamasına duyduğum sarsılmaz ihtiyaç da var.

Lütfen. Bana deli olduğumu söyle. Yanlış duyduğumu söyle.

Bu bir yalan olsa bile.

Kilidin klik sesi beni kendime getirdi. Kalbim küt küt atıyor ve kaslarım gerilerek sarsılıyorum. Kapı gıcırdayarak açıldı ve maskeli adam içeri girdi.

"Marianna," diye mırıldanıyor yıllardır kullanılmamış gibi gelen o cılız .

Neden bana sürekli öyle diyor?

Yaklaşmıyor. Sanki kırılğan biriymişim ve her an kırılabilir ya da kaçabilirmişim gibi beni izliyor. Ellerimi kaldırıyorum, sert ve çılgınca işaret ediyorum.

"Benden ne istiyorsun?"

Nafile. Buraya son gelişinde işaret dilini anlamadığını hemen fark ettim. Tıpkı geçen gibi, soruma cevap vermiyor. Başını hafifçe eğiyor, yüz hatları o grotesk maskenin ardında saklı.

"Sesin geri dönecek Marianna," diyor nazikçe, neredeyse güven verici bir şekilde. "Sadece onu nasıl kullanacağını unutmuşsun. Ben de uzun bir süre benimkini nasıl kullanacağımı neredeyse unutuyordum."

Bana çarptı.

Beni annem sanıyor.

Bu adam sadece deli değil. Hayal görüyor.

"Ama şimdi önemli olan tek şey, aşkım," diye , "seni o canavardan kurtarmış olmam."

Midem düğümleniyor.

"Kocanmış gibi davranmak zorunda kaldığın *kişi*."

Ona öylece baktım.

"İşte," diye devam ediyor cebine uzanarak. Bir telefon çıkarıp bana doğru yürüyor ve bir barış teklifi gibi uzatıyor. Çekiniyorum ve o da hareketlerini yavaşlatıyor, telefonu yan masaya koyup odanın diğer ucuna geri çekiliyor. "Sadece bak, aşkım. Kolya bile onun iyi olmadığını biliyor."

Yanına gidip titreyen parmaklarımla telefonu elime almadan önce tereddüt ediyorum. Ekrandaki hareketsiz görüntünün üzerindeki oynat düğmesine dokunuyorum ve grenli bir video akmaya başlıyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Videoda babam gömleksiz, sandalyeye zincirlenmiş ve acı içinde kıvranan Takeshinin önünde duruyor. Babamın elindeki kızgın demir, Takeshi'nin böğrüne bastırırken tehditkâr bir şekilde parlıyor. Takeshi'nin boğazından kopan acı kükremesi göğsüme saplanan bir bıçak gibi beni parçalıyor ve fiziksel olarak geri çekilmeme neden oluyor.

Video tekrar döngü halinde oynamaya başlıyor ama telefonu bakışlarımdan indiriyorum, bulantı içimde kıvranıyor.

Beni kullandığı ve bana ihanet ettiği için şu anda ondan nefret ediyor olabilirim. Ama bu yine de onu böyle acı içinde, durdurmak için çaresiz bir şekilde izleyebileceğim anlamına gelmiyor.

"Gördün mü aşkım?" diye homurdanır maskeli adam. "O kötü bir adam. Ve Kolya onunla ilgilenecek."

Hiçbir şey söylemedim. Ama telefona tekrar baktığımda, başparmağım yanlışlıkla ekranı kaydırıyor. Başka bir videoya geçiyor, bu videonun küçük resmi az önce izlediğim videodan hemen sonra çekildiğini gösteriyor.

"KIZIM NEREDE?" Babam ekranda yüksek sesle kükrüyor.

Takeshi, "*Onu seviyorum*," diye karşılık veriyor, kelimeler o kadar saf ve gerçek ki kalbimi kırıyor.

Babam demiri tekrar böğrüne saplayınca ve elim ağzıma gidiyor.

"Ne izliyorsun?" diye homurdanıyor odanın karşısındaki maskeli adam, videonun değiştiğini fark ederek. "Kes şunu!" diye kabaca bağırır. "Bunu değil!"

Başka tarafa bakamıyorum. Babam ona işkence ederken Takeshi ekranda acı içinde kıvranıyor. Ama tüm bunların arasında, sesi yüksek ve net bir şekilde cınlıyor.

"Ona aşığım!" Takeshi kükrer, sesi çığdır. "Ona aşığım, seni orospu çocuğu!"

"Bırak onu, Marianna!" diye bağırıyor maskeli adam.

İzlemeye devam ediyorum.

"Neden solucan gibi evime girdin?" Babam tıslıyor. "Ve bana yalan söyleme!"

"*Cevaplar*," Takeshi. tükürür dışarı. "I aranıyor Cevaplar. Ve intikam. Katarina'ya karşı değil. *Sana* karşı."

"Neden benden intikam almak istiyorsun?" Babam karşılık verir.

"Çünkü sen Akira Ohno'yu öldürdün."

Maskeli adam telefonu elimden şiddetle alırken aniden sarsılıyorum. Telefon yere düşüyor ve ben sendeleyerek geri çekiliyorum, dehşete kapılmış bakışlarım onunkilere yöneliyor.

O alır a tehditkar adım doğru Ben, göğüs arkasındaki kitap raflarına çarpana kadar geri çekilmeme neden oldu.

Ben. Bir an için, düşündüm. Ama sonra aniden duruyor, eli hafifçe titriyor.

"Hayır. *Hayır*," diye boğuluyor. "Marianna, özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Başını yana eğdiğinde boğazım düğümleniyor, damarlarımda korku dolaşıyor.

"Sadece... Artık onun yalanlarını dinlememelisin. Artık birbirimize sahibiz. Özgürsün."

Ellerini maskeye doğru

kaldırıyor. "Gördün mü?"

Maske ve kanım buza dönüşüyor.

Ne?

0.

Gerçek.

SIKTI

R.

Her şey bükülmüş içeride Ben. Bu
Dünya etrafında Ben
titriyor ve bükülüyor, sanki gerçek

değilmiş gibi. Gerçek .

"Marianna..." diyor amcam sessizce, yüzü çizgilerle kaplı, yaşlı
Hatırladığımdan daha fazla, bana bakarken ıstırap içinde

kıvranıyor. Tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

Jin Ishida kilitli kendisi uzakta itibaren ve Dünya
üzerinde On yıl önce. Evinden çıkmıyor.

İnsanları kaçırmaz.

Kendi ölmüş baldızı olduğunu düşünmüyor. "Büyükbabamın evindeyiz," diye mırıldanıyor, odanın içinde eliyle işaret ederek. "Kolya bu evden nefret ederdi, tıpkı büyükbabamdan nefret ettiği gibi. Ama ben etmedim. Burayı hep sevdim." Sesi alçalıyor. "Artık burada yaşayacağız, Marianna. Birlikte. Bizi asla bulamayacaklar."

O konuştuğu aklım karışıyor, sözleri hayal ürünü saçmalıklara dönüşüyor. Kaçmam gerek ama kaba kuvvet işe yaramayacak. O daha uzun, daha güçlü ve açıkça dengesiz.

"Çok uzun zamandır yoktun," diyor aniden, sesi hüznle dolu. "Ama şimdi buradasın. Önemli olan tek şey bu."

Yaklaşıyor. Tüm içgüdülerim kaçmam için bağılıyor ama olduğum yerde kalıp kendimi çelikleştiriyorum.

Annem olduğumu düşünüyorsa, bir tehdit oluşturabileceğimi düşünmüyordur.

Bu benim avantajım.

Eldivenli elini kaldırıp yüzümdeki bir tutam saç fırçalıyor. Ben irkiliyorum, o da başını eğiyor.

"Artık her şey mükemmel olacak, göreceksin."

Elime uzandı.

İşte o zaman hamlemi yapıyorum.

Yıllardır aldığım dövüş sanatları eğitimim devreye giriyor ve öne doğru hamle yapıp kolunu yakalıyorum, onu itiyorum ve sonra vücudumun yere düşme momentumunu kullanarak onu omzumun üzerinden fırlatıyorum.

Gırtlaktan gelen bir kükreyle yere yığılıyor. Ben kapıya doğru koşarken çıplak ayaklarım yere vurmaya başlamıştı bile.

Arkamdan sesleniyor ama onu duymazdan geliyorum, adrenalin beni ileri itiyor. Kapıyı açıp koridora fırlıyorum, kalbim bir savaş davulu gibi çarpıyor.

"Marianna!" ayak sesleri gürliyor, ağır ve acımasız.

Eski evin içinde körlemesine koşuyorum, ciğerlerim çabalamaktan yanıyor. Bir merdiven görüyorum ve ikişer ikişer iniyorum. Ayaklarımı ısırarak soğuk ahşabı görmezden geliyorum. Tek düşüncem kaçmak.

Kaç ya da öl. Ya da daha kötü bir şey.

Mermer fuayeden hızla geçip gıcırdayan çift kapıdan bahçeye fırlıyorum. Hava soğuk ve keskin, gece her şeyi gölgede bırakıyor, neredeyse dolunay her şeyi hayalet gibi beyaz bir örtüyle sarıyor.

Önümde büyümüş bir bahçe ve onun ötesinde, şimdi daha yakın olduğum için ortasında tek bir "kapı" olduğunu gördüğüm yüksek çit duvarı var.

Bu benim kaçışım.

Ona doğru koşuyorum, çaresizlik beni ileri itiyor. İçeri girdiğimde çit beni yutuyor, dallar tenimi tırmalıyor. Birkaç adım attıktan sonra bir kavşakla karşılaştığımda ne kadar yanıldığımı anlıyorum.

Bu beni özgürlüğe götüren bir geçit değil. Bu

lanet bir *labirent*.

Kalbim küt küt atarken önce sola, sonra sağa bakarken panik kaplıyor içimi.

"Benden kaçamazsın, Marianna!" Jin bağılıyor. "Birlikte olmamız gerekiyor!"

Tam arkamda olduğunu duyduğumda çıplak korku boğazımı tırmalayarak dönüyorum. Girişte beni takip ediyor, gözleri bana kilitlenmiş.

O tarafa gitmiyorum.

Dönüyorum ve hiç düşünmeden sağıma kaçıyorum.

Körü körüne.

Dikkatsizce.

Eğer yaşamak istiyorsam, kaçmalıyım.

Labirentin bir boyunu koşarak geçtikten sonra sağa dönüp o geçitten aşağıya atlıyorum. Çitler kalın ve budaklı ve üzerimde yükseliyorlar, boyumun kolayca üç katı.

Nefes nefese geçitten çıkıp ay ışığının aydınlattığı bir açıklığa düşüyorum. Ortasında bir Yunan sütunu üzerinde bir melek olan boş bir taş çeşme var, ölü, budaklı bir gül fidanı ile kaplı.

Bir saniyeliğine nefes almak için durduğumda kalbim göğsümde çarpıyor. Tenim zonkluyor. Adrenalin damarlarımda ııııı atıyor.

"Marianna!"

Sesi rahat edemeyeceğim kadar yakın.

Devam etmek zorundayım.

Koş.

TAKESHI

ARABA Tokyo'nun hemen dışındaki geniş, çürümeye yüz tutmuş malikânenin önünde durur. Evin silueti karanlık gökyüzünde hayalet gibi beliriyor.

Hava nemli toprak ve çürüyen bitkilerin kokusuyla ağırlaşıyor. Dışarı çıkıyorum, ayaklarım çakıllara sürtünürken kasvetli, yıkık dökük, Avrupa tarzı eve bakıyorum.

Sarmaşıklar taş duvarlara tırmanıyor, panjurlar gevşek duruyor. Yapının kendisi zamanın ağırlığı altında sarkmış gibi görünüyor.

"Burası da neresi?" Kolya'ya dönerken homurdanıyorum.

Cevap verirken bana bakmıyor, bakışları konakta sabit kalıyor.

"Burası büyükbabamın eviydi." tonu kesik, mırıldandığı kelimeler küçümseme dolu. "Burayı şehrin kaosundan kaçmak için inşa etmişti."

Daha sonra neler olduğunu duydum. Acımasız Kuzeydoğu Rusya'da zorluklar içinde büyüyen genç Kolya, ailesinin ölümünden sonra Japonya'ya nasıl döndü? Kolya'nın büyükbabasını nasıl öldürdüğünü.

bir yabancıya aşık oldu ve doğuştan hakkı olan imparatorluğu geri aldı.

Binayı incelerken kaşlarımı çatıyorum. "Neden bunca yıldır ayakta duruyor ki? Neden sadece yıkılmadı?"

Kolya'nın dudakları mizahsız bir gülümsemeyle kıvrılır. "Yıkım çok hızlı. Çok merhametli. Ben çürümesini istiyorum. Parçalanmasını, parça parça. Onlarca yılını onun yok oluşunu izleyerek geçirmek istiyorum." Bana döndü, gözleri soğuktu. "*Bu* benim gerçek intikamım."

ürpertinin gece havasıyla hiçbir ilgisi yok. "Gerçekten burada olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Evet. Jin bu evi çok severdi. Büyükbabamıza hiç anlamadığım bir şekilde *hayrandı*. Eğer dairesinde değilse, buraya giderdi."

Destek için beklemeliyiz. Ama Katarina'nın Jin'in ellerinde olduğu düşüncesi gecikme fikrini dayanılmaz kılıyor. Kolya'nın şoförü Mitsugi öne çıkıyor, eli tabancasının üzerinde. Kolya önce ona, sonra bana başını salladı.

"Hazır mısınız?" diye soruyor, üzerinden yayılan gerilime rağmen sesi sabit.

Silahımı çekip mermi yatağını kontrol ettim. "Hadi gidelim."

Üçümüz yavaşça ön kapıya yaklaşıyoruz. Yaklaştığımızda aniden duruyorum ve elimi kaldırıyorum.

Bir var.

Ön kapı ardına kadar açık. Kolya'ya bakıyorum. Tam o sırada arkamızdaki gölgelerden bir ses yükseliyor, derin, hırıltılı ve delilik dolu.

"Marianna!"

Üçümüz de silahlarımızı kaldırmış dönüyoruz. Nabzım hızlanıyor ve Kolya'nın ifadesi sertleşerek sesin yöne dönüyor.

"," diye mırıldanıyorum, çitteki bir açıklığı işaret ederek. Yaprakların belli belirsiz hışırtısı rüzgâra karışıyor, neredeyse sessizliğin içinde kayboluyor. Kolya acımasızca başını sallıyor.

" olun," diye mırıldanıyor. "Bu sadece bir çit değil. Eski bir bahçe labirenti." Çenesi gıcırdıyor. "Büyükbabam burayı Fransa'daki geniş bir *şatoya* benzetmek için inşa ettirdi."

Sikeyim.

Kat'in eski aşkı olduğunu düşünen ve büyük olasılıkla onu kaçıran çılgın orospu çocuğunu aramak için karanlık, aşırı büyümüş bir labirentte yolumuzu seçmek korkunç bir fikir gibi geliyor.

Ama şu anda, onu kurtarmak için kırık camların üzerinden ve cehennem ateşinin içinden geçerdim.

Labirent önümüzde yükseliyor, karanlık ve önsezili. Yüksek duvarlar loş ay ışığında üzerimizde kıvrılıp duruyor. İçeri adım attığımızda içim çalkalanıyor: neredeyse hemen yol ikiye ayrılıyor ve bir karar vermeye zorluyor. Tam o sırada Jin'in sesi etrafımızdaki geceden kükrüyor.

"Marianna!" diye tekrar sesleniyor. "Kaçma, aşkım! Artık birlikte olabiliriz!"

Ona böyle dediğini duyduğumda içime bir öfke çöküyor.

Benim aşkım.

Öldürme isteği uyandırıyor. Aynı zamanda, içimde umuda benzer bir şey uyandırıyor.

"Kaçma" dedi. Dönüp labirentin girişinden taş araba yolunun karşısına, evin ön kapısının ardına kadar açık durduğu yere bakıyorum.

Kolya ve ben bakıştık.

"Ondan kaçtı," diye sessizce homurdanıyor.

Acımasızca başımı sallıyorum. Evet, öyle . Ama bu onun lanet bir labirente olduğu ve karanlıkta lanet bir psikopattan kaçtığı anlamına geliyor.

Kolya öne doğru adım atmaya başlar. Ama sonra yüzünü buruşturur, yüz acı dalgaları kaplar. Asla kabul etmese de ameliyatının acısı onu yavaşlatıyor.

"Etrafta dolaşmamalısın bile," diye homurdanıyorum.
"Dikişlerin-"

"O *benim kızım*," diye tersliyor Kolya, gözleri alev alev yanıyor. "Sakat gibi oturacağımı sanıyorsan, aptalın tekisin."

Başımı sallayıp labirente bakıyorum. "Yeterince makul. Başka çıkış var mı?"

"Hayır," diye başını sallar Kolya. "Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Güzel." Ona baktım. "Burada kal ve girişi koru. Eğer biri dışarı çıkmaya çalışırsa, ilk sen görürsün."

Kolya tereddüt eder, sonra kararlı bir şekilde başını sallar.
"Dikkatli ol."

Başka bir şey söylemeden Mitsugi ve ben labirente girdik. Ben sola gidiyorum, o sağa dönüyor.

Karanlık bunaltıcı, ay ışığı yukarıdaki çalılıkların sık yaprakları arasından zar zor süzülüyor. Silahımı sıkıca kavriyorum, duyularım yüksek alarmda. İleriye doğru attığım her adımda sanki uhrevi bir karanlığın doğru yürüyormuşum gibi hissediyorum, dar patikalar tahmin edilemez bir şekilde kıvrılıyor, çalılar daha da yaklaşıyor .

"Marianna!" Jin'in sesi tekrar yankılanıyor, uzak, . "Geri dön!"

Ses tonundaki çılgınlık hızımı artırmamı sağlıyor, her şaşırtıcı köşeyi döndükçe adrenalinim yükseliyor. Labirent kafa karıştırıcı, yollar dolambaçlı ve sonsuz, garip, rastgele açılarla kıvrılıyor. Nabzım kulaklarımda uğulduyor, her gölge sinirlerimi geriyor.

Bir silah sessizliği bozduğunda kalbim yerinden fırlıyor, ardından bir tane daha. Sonra bir üçüncüsü, bir acı homurtusuyla birlikte. Koşmaya başlıyorum, labirente ilerlerken nefesim kesiliyor, yön duygum tamamen kayboluyor. Sağa sola kaçıp kaynağa ulaşmaya çalışıyorum.

Sonunda küçük bir açıklığa girdiğimde gördüğüm manzara beni durduruyor. Mitsugi yerde bağdaş kurmuş yatıyor, altında kan birikiyor. Cansız gözleri gökyüzüne bakıyor, yüzü şok ifadesiyle donmuş.

"Takeshi!" Kolya uzaktan kükrer, sesi aciliyetle doludur.

"Bu Mitsugi!" Sesim kısık bir şekilde bağıriyorum. Cesedin yanına çömelerek, bulamayacağımı bildiğim bir nabız olup olmadığını kontrol ediyorum. Ceset hâlâ sıcak ama o gitmiş, boynu boydan boya kesilmiş ve göğsünde bir bıçak yarası var.

belli belirsiz bir hışırtı var. Dönüyorum, silahımı kaldırıyorum, tam o sırada bir bıçak havayı yarıyor. Kendimi yana atıyorum, silah az önce durduğum boş alanı kesiyor. Bir figür bana doğru hamle yaptı ve ateş ettim, silah sesi kulakları sağır etti. Gölge geri çekildi, labirentin karanlığına daldı.

"Siktir!" Tıslayarak ayağa kalktım ve fırladım.

Peşinden koşarken bacaklarım yanıyor, nefesim düzensiz. Dar patikalar kıvrılıp dönüyor, ben ilerledikçe çitlerin başıboş dalları beni tırmalıyor. Bir köşeyi dönüyorum, gözlerim çılgınca tarıyor.

Gitmiş.

Sessizlik yine bastırıcı ve boğucu bir şekilde yaklaşıyor.

O manyaktan önce onu bulmalıyım.

...Ve içimden bir ses zamanımın tükenmekte olduğunu söylüyor.

KATARINA

SESSİZLİĞİ BOZAN SİLAH SESLERİ, geceyi paramparça ediyor. Sese doğru dönerek durduğumda nabzım kaburgalarımaya çarpıyor.

Silah tekrar patladı. Sonra birden duyuyorum.

"Takeshi!"

Kalbim sıkışıyor.

Bu babamın sesi, sevdiğim adamı çağırıyor.

Bir an için zihnim bunu algılayamıyor, gerçekten olduğunu kabullenemiyor.

"Bu Mitsugi!" Takeshi kükrer.

Umut, kaldırımdaki çatlaklardan yukarı doğru umutsuzca tırmanan bir çiçek gibi göğsümde çiçek açıyor.

. Babam ve Takeshi *buradalar*.

Babamı duymak bir şeydi. Ama Takeshi'nin sesinin karanlık tonu vücudumdaki her siniri elektriklendiren bir şimşek gibi çarpıyor. Sözcüklerin kendileri zar zor kaydediliyor: odaklanabildiğim tek şey Takeshi'nin *burada*, çok yakınımda, bu cehennem labirentinin kıvrımlı yollarının hemen ötesinde olduğu.

"Siktir!" Takeshi'nin kükremesi ve ardından bir homurtu havayı yararak iliklerime kadar ürpertiyor. Tereddüt etmiyorum, sadece ileri atılıyorum, sese doğru koşuyorum, kuru yapraklar ve kırılğan dallar ayaklarımın altında çıtırdarken bacaklarım öfkeyle pompalanıyor.

Takeshi'nin tekrar bağırdığını duyuyorum, sesi karanlığın içinden bir cankurtaran halatı gibi uzanıyor.

Daha sert, daha hızlı koşuyorum, kan kulaklarımda öyle bir çarpıyor ki neredeyse onun sesini bastırıyor. Artık o kadar yakın ki, yaprakların arasından çıtırdayan ayak seslerini duyabiliyorum. Çabaladıkça göğsüm yanıyor ama ona ulaşmak için duyduğum çaresizlik her şeyi gölgede bırakıyor.

Onun adını haykırmak istiyorum. *Yıllardır* binlerce farklı nedenden dolayı sesimin geri gelmesini diledim, bazen o kadar kötü ki tadını alabiliyorum.

Ama hiç şu an istediğim kadar geri istememiştim.

Ay ışığı çitlerin arasından zayıf bir şekilde süzülüyor ve dar patikalarda dans eden ürkütücü gölgeler oluşturuyor. Adımı tekrar söylediğini duyduğumda ileri atılıyorum, bu sefer daha yakından.

Çok yakın.

Umut göğsümde patlıyor, ileri fırlayıp sesinin geldiği yöne doğru koşuyorum.

"KAT!" Tekrar kükrüyor. "KAT, buradayım!"

O kadar yakın ki, bir sonraki köşede olmalı; sadece bu düşünce bile beni ilerlemeye itiyor. Sola sapıyorum, kalbim sonunda onu görme fikriyle yerinden fırlıyor-

Bir el ağzımı kapatıyor.

Sessiz bir çığlık boğazımda düğümleniyor, Jin'in elinin demir tutuşuyla boğuluyor. Diğer kolu belime dolanıyor,

Beni ayağımdan çekerken ona doğru sıkıştırıyor. Bacaklarım işe yaramaz bir şekilde çırpınıyor, nefesim çılgınca ve panik içinde kesiliyor.

"*İşte* buradasın aşkım," diye homurdanıyor Jin, sesi karanlık ve sahiplenici. "Artık güvendesin."

Beni taşırken korku buz gibi dalgalar halinde bedenimde patlıyor, adımları sabit ve kasıtlı. Ona karşı çırpınıyorum, havayı tekmeliyorum, kollarını pençeliyorum, ama tutuşu inatçı ve gücü sinir bozucu.

Jin bir köşeyi dönerek daha önce gördüğüm, ortasında yıkık dökük bir fiskiye'nin bulunduğu, tepesindeki melek ürkütücü bir şekilde kahkahanın ortasında donup kalmış açıklığa çıkıyor. Ölü gül çalıları iskelet gibi, dikenli parmaklarla sütunun dibine .

Jin beni açıklık boyunca taşıyor ve alçak bir çitin önünde durup, durum göz önüne alındığında garip hissettiren bir nezaketle yere bırakıyor.

"Burada güvende olacaksın aşkım," diye mırıldanıyor, bir uzun ip çıkarıyor ve sanki bunu daha önce yapmış gibi pratik, etkili bir hareketle bileklerimi hızla bağlıyor. "Bırak da senin için canavarların icabına bakayım."

İplere karşı mücadele ediyorum, onları sıkıca düğümlemesini izliyorum, kalbim hızla çarpıyor. *Hayır*, diye bağıyorum içimden, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. *Takeshi burada. Babam burada. Onlara ulaşmalıyım.*

Jin bileklerimi bağlamayı bitiriyor ve sonra serbest kalan ucu yıkık dökük bir taş bankın etrafında düğümlüyor. Yaptığı işe hayranmış gibi geri çekiliyor.

"Sen her zaman çok güzeldin Marianna," diye fısıldıyor, yüzümden bir tutam saçını çekerken sesi yumuşuyor. İrkiliyorum, midemde bulantı çalkalanıyor. "Bu sefer kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim, yemin ederim."

Aniden ayağa kalkıyor, labirente doğru bakarken bakışları sertleşiyor. "Onlarla ben ilgilenirim," diyor, sesi alçak ve tehlikeli. "Sonra geri döneceğim."

O uzaklaşırken, ben ipleri büküp çekerken panik bir gelgit dalgası halinde üzerime çöküyor. Kaba sicim derimi ısıtır ama umurumda değil. zorundayım.

Takeshi'yi bulmalıyım. "KAT!"

Takeshi'nin sesi o kadar yakın ki Jin benden uzaklaşırken onu adımlarının ortasında durduruyor. Deli adam dönüp başını eğerek beni dinliyormuş, yönümü ölçüyormuş gibi kalbim hızla çarpıyor.

"KATARINA!" Takeshi tekrar kükrer, daha da yaklaşır.

Birden, alçak çitin aralıklarından Takeshi'nin gölgelerin arasından çıktığını görüyorum. Geniş omuzları gergin, o güzelim hırçın yüzünde acımasız, soğuk bir ifade var. Ama tam kalbim umutla çarpıp yükselirken, korku pençelerini içime geçirince aniden yere çakılıyor.

Çünkü Jin'i o zaman görüyorum.

Takeshi'ye doğru ilerliyor, arkasından yaklaşırken ayak sesleri duyulmuyor.

Hayır.

Hayır.

HAYIR.

İpler bileklerimi ısıtır, ben onlara karşı bükülüp çekildikçe derimi hamlaştırıyor. Varlığımın her zerresi hareket etmek, harekete geçmek için çılglık atıyor ama yapamıyorum. Sevdiğim adam *tam önümdeyken* ben burada, çitin arkasında sıkışıp kaldım.

Bir canavarın çenelerinin üzerine kapanmak üzere olduğunu umursamadan.

Takeshi'nin omuzlarının gerginleşmesini, ay ışığının yüzünde keskin açılar oluşturmalarını, karanlık gözlerinin açıklığı tehlike için taramasını izliyorum. Jin'i duymuyor. Arkasından sessizce ve sabırla yaklaşan, elinde parıldayan bıçağıyla gölgeyi görmüyor.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, içimi panik kaplıyor. İplere karşı çırpınıyorum ama ipler beni sıkıca tutuyor. Zihnim, gırtlığımın söyleyemediği uyarıyı haykırırken nefesim keskin, düzensiz soluklarla geliyor.

Arkanı dön. Lütfen, Takeshi. Arkanı dön.

Jin'in adımları ölçülü ve yırtıcı, hareketleri akıcı ve ölümcül. Elindeki bıçak ay ışığının belli belirsiz parıltısını yakalıyor ve göğsüm bir mengeneye sıkıştırılmış gibi sıkışıyor.

Yıllardır beni bağlayan sessizliğe karşı boğazım düğümleniyor. İtiyorum, beni uzun zamandır sessiz tutan görünmez duvarları tırmalıyorum. Kelimeler tam orada ama boğazıma takılıyor, beni boğuyor.

Takeshi. Takeshi, lütfen. Lütfen, duy beni.

Sanki imkansız bir ağırlığı kaldırmaya çalışıyormuşum gibi tüm vücudum titriyor. Basınç artıyor, çatırdayan bir gerilim beni parçalamakla tehdit ediyor. Dudaklarım ama ses çıkmıyor, sadece ciğerlerimi ateş gibi yakan ürpertici bir soluk geliyor.

Jin bir adım daha yaklaşıyor, bıçağı öldürmeye hazır. Hayal kırıklığı gözyaşlarımla bulanıklaşıyor, tüm dünyam acı ve çaresizlik içinde eriyor. Sonra içimde bir şey kopuyor, on yıldır beni tanımlayan sessizlikte bir çatlak beliriyor.

...Ve sonra volkanik bir patlama gibi açılır. "TAKESHI!"

Bu kelime gözyaşları itibaren benim Boğaz,
benim ses gibi bir gök gürültüsü.

"TAKESHI, !"

TAKESHI

"TAKESHI!"

Benim adım.

Onun sesi. Ben de asla duydum o Düzgün bir şekilde, ama I içgüdüsel olarak biliyorum.

Tüm dünya hareketsiz kalır.

"TAKESHI, !"

Jin katanasını bana doğru savurduğunda dönüyorum, çeliği soluk ay ışığında parlıyor. Geriye savruluyorum, bıçağın ucu göğsümü kesiyor. Kırmızı bir sis havaya yayılırken acı içimde patlıyor.

Parmağım silahımın tetiğini sıkıyor. Mermi açıklıkta gürlerken çıkan ses kulakları sağır ediyor.

Jin iki büklüm olur, karnını tutarken gözleri şişer, parmaklarının arasından kan fışkırır.

Hırlıyor, gözleri öfke ve çılgınlıktan çılgına dönmüş. Az önce karnından vurulduğu gerçeğini umursamadan robot gibi dikleşiyor ve tekrar saldırıyor. Katanasının kabzası elime çarpıyor ve silahı tuttuğum yerden fırlatıyor.

Dengem bozuluyor ve Katarina'nın çığlıkları kaosu yararken ikimiz de yere çakılıyoruz.

Acının sisi arasından, taş bir bankta bağlı olduğu yerden kalkmaya çalıştığını görüyorum. Saçları dağınık, yüzü solgun ve dehşetle kazanmış. Gözleri gözlerime saplanırken, delip geçen bir farkındalıkla bir kez daha sarsılıyorum.

Adımı söyledi.

Sesini duydum.

Jin inliyor, yuvarlanıyor yan üzerine, bakışları üzerine iniyor

Katarina. Yüzü keder ve öfke karışımı bir ifadeyle buruşuyor. "*Marianna*," diye boğuluyor. "Sen... Sen bana ihanet ettin...?"

Katanasını tutarak kendini ileri doğru sürüklerken vücudu titriyor. "Bunca yıl," diye fısıldıyor, "ve sen benim yerime başkasını mı seçiyorsun?"

"*Hayır!*" Hırlıyorum, göğsümü yakan ateşe rağmen kendimi dizlerimin üzerine sürüklüyorum. Kan derime sızıyor ama umurumda değil. "AKIRA!"

Donup kalıyor, yavaşça dönüp bana bakıyor.

"*Takeshi?*" diye mırıldanıyor, sesi yumuşak ve belirsiz, vahşi gözlerinde beliren tanıma hissi deliliği silemiyor.

"Evet, benim, *Akira*," diye homurdanıyorum, kendimi ayakta durmaya zorluyorum. Başım dönüyor, görüşüm bulanıklaşıyor ama yerimde duruyorum. "Bunu yapmak istemezsin."

Vücudu bir an için sarkıyor ama sonra katananın kabzasını kavırıyor ve bakışları Katarina'ya dönüyor. "Bana ihanet etti," diye fısıldıyor, sesi kırılarak. "Onu ilk ben sevdim, Tak! O *benimdi!* Sonra da lanet olası kardeşimle evlendi! Onun çocuğunu doğurdu-"

"Bu Marianna değil!" Acımasızca kükrüyorum. "O Katarina. *Benim karım!*"

Jin başını sallıyor, yüzü inkârla çarpılıyor. "Anlamıyorsun," diye mırıldanıyor. "O... O bana deliliği getiriyor. Buna bir son vermeliyim. *Onu* bitirmek zorundayım."

"Hayır!" Katarina'ya doğru sürünmeye başladığında tökezleyerek ileri atıldım. Yüzü dehşete kapılmış bir halde iplere karşı mücadele ediyor.

"Akira, dur!" Çaresizlik beni pençelerken sesim çatlıyor. "Onu seviyorum. Beni duyuyor musun? Onu çok seviyorum. Ben de seni kardeşim gibi seviyorum ama yemin ederim ona zarar vermene izin vermeden önce seni mahvederim."

Bir an duraksıyor, sonra tekrar başını sallıyor. "Anlamıyorsun," diye mırıldanıyor sessizce, ağır ağır ilerlemeye devam ederek. "Bu sona ermeli."

Peşinden sendeleyerek gidiyorum, kan kaybım etkisini gösterdikçe görüşüm tünelleniyor. Bacaklarım kurşun gibi ama onları hareket etmeye zorluyorum. "Akira, dur!" Kısık sesle bağıryorum. "Bana bunu yaptırma."

Dinlemiyor.

Ona ulaşmayı başardım, sırtına bir çizme geçirdim ve onu yere ittim. "Dur. Kıpırdama," diye homurdanıyorum. Altımda kıvranıyor, elleri yeri tırmalıyor. Üzerlerine basıyorum, dudaklarından bir acı çığlığı koparıyorum, sonra uzanıp katanayı çekiyorum.

"Takeshi," diye inliyor. "Biz kardeşiz. Sen-"

"*Dur.* Kımıldama," diye tekrarlıyorum, katananın ucunu boynunun arkasına .

Ellerim titriyor, göğsüm kabarıyor. Tüm yaptıklarına, Katarina'yı tehdit etmesine ve incitmesine rağmen onu öldürmek istemiyorum.

...Ama

yapacağım.

"Akira-"

Sertleşiyor. Yavaşça eli bel kemerine doğru kayıyor. İçinden bir silahın kabzasının çıktığını ve elinin ona doğru hareket ettiğini görüyorum. Çenem gıcırıyor.

"Beni kardeşimi öldürmek zorunda bırakma, Akira." Eli silaha doğru kaymaya devam ediyor.

Kendi elim katanayı sıkıyor, boynunun arkasına saplamaya hazırlanıyor, her şeye rağmen bunu yapmak istemiyorum.

Bir el silah sesi duyulur, keskin ve son. Jin'in bedeni sarsılır ve hareketsiz bir şekilde yere yığılır.

Dönüyorum, kalbim küt küt atıyor. Kolya birkaç metre ötede duruyor, silahı hâlâ havada, yüzü asık ve kararlı. "Evet, o senin arkadaşındı," diyor Kolya alçak sesle. "Ama o *benim* kardeşimdi. Bu benim sonsuza dek taşıyacağım bir yük."

"Baba!!"

Katarina'nın sesi sessizliği bozar. Kolya'nın yüzü Katarina'nın yüzüne döner ve gözleri şok içinde açılır.

"Kat...?"

Silahını kılıfına sokarak ve belinden bir bıçak çıkararak onu kurtarmak için ileri atılır. Birbirlerine sarılırlar, Katarina onun göğsüne hıçkıra hıçkıra ağlarken o da ona sarılır, gözyaşları yüzünden aşağı akar.

Sonra çekildi, gözleri benimkilere kilitlendi. Sözsüzce ayağa fırlıyor ve bana doğru koşuyor. Sendeliyorum, adrenalin azalmaya başlayınca dünya baş aşağı dönüyor.

"Kat," diye boğuluyorum, bana ulaştığında dizlerimin bağı çözülüyor. "Kat, ben-"

"*Takeshi*," hıçkırıyor, kollarıyla beni sarıyor ve içime çöküyor. Onu kendime yakın tutuyorum, nabzım zayıf bir şekilde atarken onun kucağında sarkıyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor, yüzümü ellerinin arasına alırken gözleri yaşlarla parlıyor.

"*Seni seviyorum*," diye fısıldıyor, sesi kırılgan ama sabit, baharın ilk tomurcuğunun kırağları yarması gibi.

Şu anda her şey yine sessizliğe bürünse bile sorun olmazdı. Bir kez bile olsa onun söylediğini duymalıyım.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, alnımı onunkine bastırırken sesim çatlıyor, dünyanın sadece ikimiz kalana kadar uzaklaşmasına izin veriyorum, aynı kırık ritimde nefes alıyorum.

"*Seni seviyorum*."

EPİLOG

KATARINA

Üç Ay Sonra:

İMKANSIZ.

.

Bakıyorum, nefesim sığ ve düzensiz. Bacaklarım altımdan kayıp gidecekmiş gibi hissediyorum.

Bu hiç mantıklı değil.

Kalbim hızla çarpıyor, kaburgalarım vuruyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve misafir evindeki yatak odasını adımlamaya başlıyorum - eskiden Miyamoto Katō'ya ait olan ve Takeshi ile benim şu anda evimiz olarak kullandığımız geniş malikanenin yaşanabilir tek bölümü, evin geri kalanı tadilattan geçerken.

Hayır. Bu bir hata olmalı.

Ön kapının açılma sesi beni karışık düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Kat?" Takeshi sesleniyor, sert ve derin sesi beni anında yere seriyor.

Lavabonun kenarına tutunarak nefesimi içime çekiyorum. "Geliyorum!" Sesimdeki titremeyi dengelemeye çalışarak geri sesleniyorum.

Benim sesim.

Üç ay sonra, hala bu kavrama alışmaya çalışıyorum. tekrar bir sese *sahip olmak*, boşverin.

Şahsen, kulağa gülünç geldiğimi düşünüyorum. Ama gerçekten umurumda değil: Tekrar konuşabildiğim için mutluyum. Ve Takeshi bana *herkesin* kendi sesinin tuhaf olduğunu düşündüğünü söyledi.

Aşağıya mutfaktaydı, deri ceketini silkip sandalyenin arkasına atıyordu. Parmak eklemleri morarmış, derisinde belli belirsiz kan izleri var.

"Ofiste zor bir gün müydü?" Sırıtiyorum, kapı aralığına yaslanıyorum.

Sırıtiyor. "Eh, üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bugünlerde elini kolunu sallayarak gezdiğini sanıyordum."

Ishida-kai ve Mori-kai'nin artık sıkı bir şekilde müttefik olması ve Tokyo'nun neredeyse tamamının ortak kontrolümüz altında olmasıyla, Takeshi'nin muşta kıran bir infazcı olduğu günlerin sona ermesi gerekiyor. Artık daha çok perde arkasında, ofiste oturan bir tip olması gerekiyor.

Ama sanırım bu Furrcules'e sonsuza kadar yavru kalması gerektiğini söylemek gibi bir şey.

Bilirsin, imkansız. Küçük tüy yumağı büyüdüğünde ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

"Tak..."

Gözlerini deviriyor.

"Biliyorum. Ama inan bana, bu adam bunu hak etti." "Uh-huh," diyorum kuru bir sesle. "Lütfen, bana daha fazlasını anlat."

İç çekiyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Biliyor musun, sanırım senin karşılık veremediğin zamanları daha çok seviyordum."

Gözlerimi deviriyorum, omzuna hafifçe vurmak için yaklaşıyorum. "Pislik herif."

Gülüyor ve beni kollarına çekiyor. Onu derinden öpüyorum, varlığının sıcaklığının içimde dönen kaosu yatıştırmasına izin veriyorum. Elleri belime dolanıyor ve tam geri çekilmeye başladığında onu orada tutarak öpücüğü daha da derinleştiriyorum.

Sonunda uzaklaştığımda, bakışları tanıdık bir ateşle doluydu. "Şikayet ettiğimden değil ama bu da neydi böyle?" diye soruyor ve bana orantısız bir sırıtış atıyor.

"Sadece sessizlik günleri sona erdi," diyorum, sesim yumuşak.

"Farkındayım," diye sırıtıyor, yakınımına eğiliyor, dudakları kulağımın dibinde. "Ve bacaklarını belime doladığımda sessizliği bozma şekline bayılıyorum..."

Şiddetle kızarıyorum, dudağımı ısıriyorum. Bir yanım ona beni hemen yatak odasına götürmesini ya da mutfak tezgahına götürmesini söylemek istiyor.

Ama bu bekleyemez.

Dudağımı ısıriyorum, gerginlik midemi bulandırıyor. "Hayır, demek istediğim... Burası çok daha gürültülü olacak."

İnleyerek tezgâha yaslanıyor. "Bir de bana sor. Baban, Nina, Ryu ve benim ailem

Akşam yemeği için yola çıktılar ve ben de Hana ile az önce telefonda konuştum. Damian az önce indi ve *biliyorsun* o herif çok gürültücü-"

"Takeshi," diye araya
giriyorum. Gözlerini
benimkilere dikti.

Elimi cebime attım ve küçük plastik çubuğu çıkarıp görmesi için ona uzattım.

Sırıtişı kayboluyor, yerini şaşkın bir ifade alıyor. "Ne...?" boğuluyor, sesi çatlıyor.

"Ben... *hamileyim*," diyorum usulca.

Bunu ilk kez yüksek sesle söylerken bile gerçekmiş gibi gelmiyor. Ya da mümkün.

Bir an için teste bakar, yüzünde inançsızlık ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardır. Sonra ellerini saçlarında gezdirerek sertçe nefes verir. "Ama-" Duruyor, bir adım daha yaklaşırken sesi titriyor. "*Nasıl*? Doktorların söylediğini sanıyordum-"

"Sanırım yanıldılar," diye boğuluyorum.

"Emin misin?!" diye ağzından kaçırıyor,
gözleri kocaman.

Başımı sallıyorum, gözlerimde yaşlar birikiyor. "Yüzde yüz."

Elleri bir anda üzerimde, dudakları dudaklarıma çarparken beni kendine çekiyor. Bu nazık bir öpücük değil; şiddetli, çiğ, aşk ve dile getirilmemiş binlerce başka duyguyla dolu.

Sonunda geri çekildiğinde, elleri yüzümü kavırıyor, gözleri gözlerimi arıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor, sesi duygu yüklü.

"Ben de seni seviyorum," diye , gözyaşlarımla taşıyor.

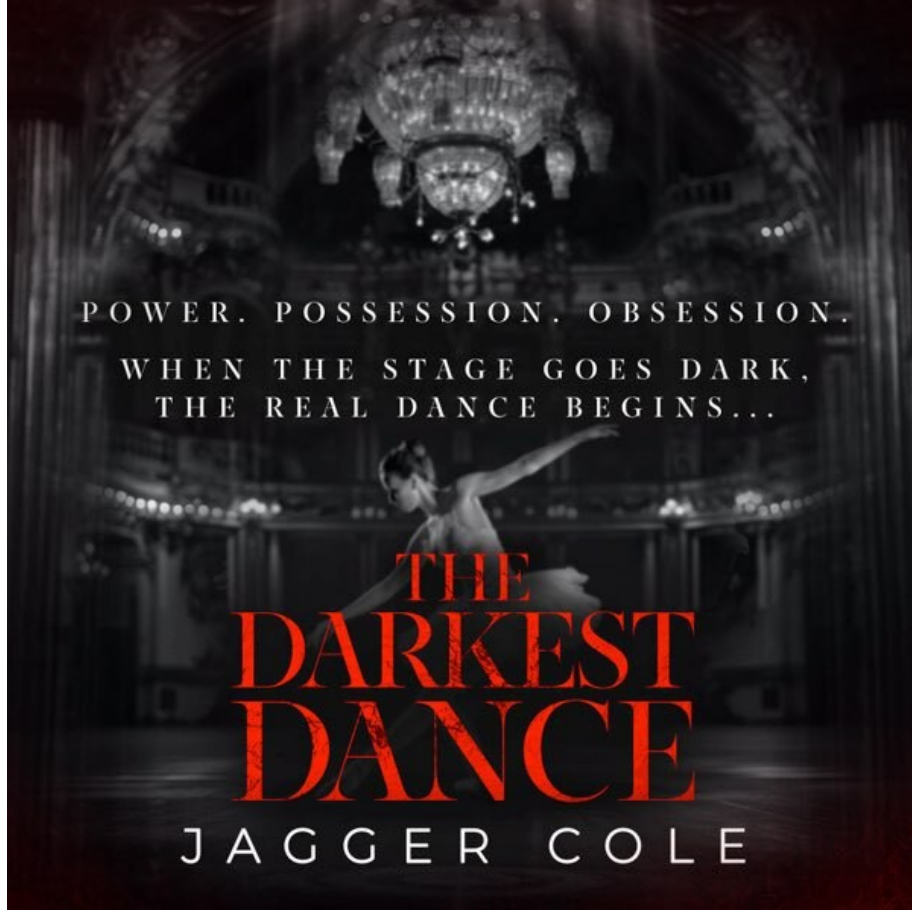
Alnı benimkine değiyor ve bir anlığına dünya oluyor. biz varız, henüz ev gibi hissettirmeyen bir evde duruyoruz, evrenin çözümlmesini engelleyen tek şey bizmişiz gibi birbirimize tutunuyoruz.

Bir elini karnıma bastırıyor, dokunuşu nazik ve saygılı. "Ailemiz," diye mırıldanıyor, sesi merakla dolu. "Lanet olsun, bir ailemiz olacak. Lanet olası bir *baba* olacağım."

Harika bir çocuk olacak. Ve anda, kolları beni sarmışken ve gelecek önümüzde uzanırken, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

* * *

Jagger Cole Bookverse, 13 Mart'ta çıkacak olan *Aldatma Dansı Dans* ile başlayan En Karanlık serisi ile devam edecek.

Takeshi ve Katarina'ya doyamadınız mı?

[Ekstra sahnelerine buradan](https://BookHip.com/VPQ_ZFHM) ulaşın veya tarayıcınıza şu bağlantıyı yazın: https://BookHip.com/VPQ_ZFHM

Bu bir sonsöz ya da *Havoc İmparatorluğu*'nun devamı değil. Ancak bu ekstra sıcak "devam" hikayesi, heyecanı devam ettirmeyi garanti ediyor.

DEVIANT HEARTS

*Kargaşıa İmparatoru'*nu okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer kitabı , bir yorum bırakırsanız inanılmaz minnettar olurum!

Daha önce de belirtildiği gibi, Jagger Cole evreni *Aldatma Dansı Dans ediyor* ile başlayan En Karanlık serisi ile devam . Ayrıca bu kitapta adı geçen diğer karakterlerden bazılarına (Drakos ve Kildare aileleri) karanlık bir düşman-aşık, zorla evlilik mafya romantizmi *olan Sapkın Kalpler* Kalpler ile başlayan Karanlık serisinde göz atabilirsiniz. İlerleyen sayfalarda sizin için o kitaba bir ön bakış bile var.

Kitap listelerinin tamamını ve önerilen okuma sıralarını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Deviant Hearts'a bir göz atmak için ilerleyin.

* * *

Bölüm 1 **Neve**

Sikeyim. Ben

yapıyorum.

Bunu yapıyor.

Yine

yapıyor.

Kendime bakmamamı söylüyorum. Kendime gözlerimi kitaptan ve önümdeki çalışma ayırmamamı söylüyorum, çünkü NYU soyadımın ne olduğunu ciddi *umursamıyor* ve eğer odaklanmazsam hükümet ve kamu politikası yüksek lisans programından beni sınıfta bırakmakta hiçbir sakınca görmeyecekler.

Kendime perde almamın tam zamanı olduğunu söylüyorum, böylece ... *dikkat dağınıklığından* kaçınabilirim... çünkü açıkça sık sık olacak bir şey gibi şekilleniyor.

Ama içinizde *gerçekten* yapmak istediğiniz bir şeyi kendinize yapmamanızı söylemekle ilgili sorun nedir?

"" olan her zaman kazanır. *Her zaman.*

Ya da en azından benim için öyle. Bu da benim ve kendi öz kontrolüm hakkında daha fazla şey söyleyebilir... ya da bunların eksikliği.

Hayır. Sokağın karşısındaki yeni komşumu suçlamak kesinlikle daha kolay. Öyle yapalım.

Yani, *camdan* yapılmış bir çatı katında çıplak dolaşıp duran o.

Mark Twain bir keresinde şöyle demişti: "Yasak olanın öyle bir cazibesi vardır ki onu tarif edilemez derecede cazip kılar." Ama ne kadar zeki olursa olsun, Bay Twain'in benim gibi bir komşusu olmadığı açık. Eğer olsaydı, eminim bu sözdeki tuhaf "cazibeyi" tamamen ortadan kaldırırdı.

Ve elbette, en iyi -ya da, tamam, gerçek olalım, vasat-
abalarırma rağmen, çok geçmeden, bakışlarım önümdeki
notalardan elik kanyonun karşısındaki adama kayıyor.

Yüce İsa.

O bir *tanrı*. Uzun boylu, zayıf ve bir süper kahraman kadar
kaslı. Omuzları ve kolları konuşma yeteneğinizi elinizden
alacak şekilde yapılmış. Yontulmuş karın kasları ve ne
dendiğini bile bilmediğim ama evrimin zeki kadınları bile
aptal yerine koyma yöntemi gibi görünen o oluklu kalça
kasları.

Günlerce dövmesi var. Derin bronzlaşmış, Akdenizli teni, jilet
gibi keskin çenesinde bir gölge ve koyu renk, *mükemmel*
taranmış saçları.

Dünyayı Thanos'tan kurtarmakla meşgul olmadığı zamanlarda
Armani için modellik yapan lanet olası bir İntikamcı'nın
yanında yaşamak gibi. Kıyafet giymekle ilgili bir sorunu
olmasına şaşmamalı.

Aramızdaki uçuruma bakarken yanaklarıma sıcaklık doluyor.
Sabah ışığı tam da onun çatı katından süzülüyor, bu da başka
bir sıkıntı.

İki ay önce evim rüya gibi bir daireydi. Otuz sekiz katlı bir
binanın tepesinde modern, ışık dolu bir çatı katı. O kadar
yüksekteydi ki burayı görebilecek komşularım bile yoktu.

Biraz gösterişli değil mi? şey...*evet*. Batı Yakası'nda
Hudson'a bakan bin metrekairelik modern cam ve çelikten
bir bina. Saçma bir şekilde pahalı mıydı? Ayrıca, evet. Ama
Kildare olmanın dezavantajlarını dengelemek için *bazı*
avantajları olmalı.

Ailem İrlanda mafyası olduğu için hayatım boyunca arkadaş edinmekte zorlandım mı? Tamam. Aynı sebepten dolayı herhangi bir romantik ilişki yaşamakta sorun mu yaşıyorum? Kontrol et ve iki kez kontrol et.

Amaçsız, sürüklenen, hayatımda ne yapmak istediğimden tamamen emin değilim, çünkü mafya prensesleri bütün gün tam olarak ne yapıyor?

Kontrol ve lanet dostum.

Son bir yıldır kendimi NYU'daki hükümet ve politika yüksek lisans programına adadım. Ama ondan sonra? Kim bilir. Şimdilik, en azından sonunda kendi başıma yaşıyorum.

Ama hayat hala sanki içinde sürüklendiğim bir şeymiş gibi geliyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, amcam Cillian'ın nihayet aile evinden çıkıp buraya taşınma planlarımı suya düşüreceğinden oldukça emindim. Özellikle de İrlandalı Kildare ve Yunan Drakos aileleri arasındaki savaşın üçüncü dünya savaşı seviyesine tırmandığı son birkaç aydaki tüm şiddet ve kargaşa nedeniyle.

Ama hayalimdeki daire ve binanın kendisi inanılmaz derecede güvenli ve savunması kolay. Özellikle de lobiyi sürekli olarak koruyan dört Kildare adamından oluşan dönüşümlü bir ekip varken - eminim diğer kiracıları üzecek kadar.

Yine de tüm bu "rüya daire" olayı, caddenin karşısında, benimkinin yanındaki binanın inşaatı tamamlandığında parlaklığının kısmını hızla kaybetti. Otuz sekizinci kattaki dairemin iki kat *üzerinde* yükselen ve şimdi nehir manzaramın bir kısmını kapatan çift yükseklikte cam çatı katı olan bina.

Camdan çatı katı.

Tanrı gibi vücudu olan ve giysilerden nefret eden adam. Şehvetli dövmeleri ve Truvalı bir savaşçının esmer, zayıf görünümü olan adam.

Kesinlikle aval aval bakmamam ve hakkında bu tür günahkâr düşünceler düşünmemem gereken bir adam. Sadece beni casus bir sürüngen yaptığı için değil. Ama nefret etmek için her türlü nedene sahip olmam gereken bir adam olduğu için.

O sadece benim komşum

değil. O benim

düşmanım.

Ama dene anlatmak o için benim az memnun
libido ve
sıkılmış uyluklar.

Sonunda elinde bir fincan kahveyle pencereden Hudson'a baktığı yerden kalktı ve merhametli bir şekilde gözden kayboldu.

Sonunda.

Dikkatim dağıldı, dikkatimi önümdeki çalışma notlarına geri çekmeyi başardım. Ben kendimi kitaplara kaptırırken ses sisteminden Nina Simone mırıldanıyor. Ancak birkaç dakika sonra, çevresel görüşümdeki hareket gözlerimi tekrar yukarı çekiyor. O geri döndü. Mucizeler mucizesi, giyinmiş - kusursuz bir şekilde dikilmiş koyu renk bir takım elbise. Gözlerimi önce notlarıma, sonra da ona çeviriyorum.

Bu sefer, sonunda gitti.

Yavaşça nefes , dikkatimi tekrar hükümet politikası kitaplarıma verirken yutkunuyorum. Bu dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak vaktim yok. Ezberlemem gereken iki haftalık notlarım varken ve bir *de* Kildare ailesinin toplantısı ...

Telefonuma bakıyorum ve inliyorum.

Kahretsin. Aslında, şimdi. Sanki bir gibi, ön kapımın zili çaldı. İç çekerek kitapları kapattım ve oturma odasına doğru ilerledim. Alışkanlıktan dolayı gözetleme deliğinden baktım. Sonra sııttım ve kapıyı ardına kadar açtım.

Eilish beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşları çatılıyor.

"Neve, bu ne lan. Geç kalacağız ve sen giyinmemişsin bile?"

Kendime bakarken kaşlarım çatılıyor.

"*Giyinmen* gerek Neve," diye iç geçiriyor küçük kız

kardeşim. "Giyindim!"

"Bunlar pijamaya benziyor."

"Yani? Rahatlar." Bakışlarımı onun arkasında duran uzun boylu adama doğru kaldırıyorum. "Cas, bana destek ol."

Ama Castle sadece kumral başını sallar ve özür dilercesine kaslı omzunu kaldırır.

"Cillian düzgün giyinmeni istiyor, evlat."

Çocuk kelimesine gözlerimi deviriyorum ama boş veriyorum. Castle son on yıldır Eilish'in ve benim -sanırım "bodyguard"- korumamızdı. Büyürken tüm arkadaşlarımız, her zaman yanımızda olan, bir buçuk metre boyunda, bir oyun kurucu gibi yapılı gölgeye bakıp ağzının suyunu akıttırdı. Ya öyle ya da içimizden birinin skandal bir şekilde onunla ateşli bir cinsel ilişkiye gireceğinden *emindiler*.

Ama *olmaz*. "Eww" derecesinde olmaz. Evet, Castle gülünç derecede yakışıklı. Ama Eilish ve benim için o hep hiç sahip olmadığımız ağabeyimiz oldu. Biz de *onun* hiç sahip olmadığı, sürekli sinir bozucu ama sevimli kız kardeşleriyiz.

Bu yüzden yirmi dört yaşında olmama rağmen bana hâlâ "çocuk" diyebiliyor ya da saçımı karıştırmak gibi sinir bozucu ağabey tarzı şeyler yapabiliyor.

Castle'a en iyi köpek yavrusu bakışlarımı atarak alt dudağımı dışarı çıkarıyorum.

"Ama *Caaaastle* -"

"Bu kadar kimsesiz göz yeter. Git üstünü değiştir, Neve," homurdanıyor. "Amcan lafını esirgemeyen biri değil ve giyinip kuşanmanı istiyor."

"Ama *neden*? Bu toplantı ne hakkında?"

Eilish omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Eminim yeni komşunuzla bir ilgisi vardır."

Eşofmanlarımdan ve kapüşonlu tişörtümden vazgeçmeye zorlandığım için ne kadar sinirli da Castle'ı bu konuda geri adım atmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve Cillian amcamı da iyi tanıyorum, birincisi, bu konuda hiç esneklik yok, ama daha da önemlisi iki, şık görünmemizi istemesinin bir nedeni var. O nedenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa bile.

Felaket bölgem olan yatak odamı karıştırıyor, kapüşonumu ve eşofmanlarımı çıkarıp temiz iç çamaşırları ve kıyafetler giyiyorum. Beş dakika sonra yeşil puf kollu bir bluz, siyah kot pantolon ve topuklu siyah botlarla çıkıyorum, uzun kızıl saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yapıyorum.

Eilish, tahmin edilebileceği gibi,

gözlerini deviriyor. "*Bu* giyinik

mi?"

"Geniş eşofman koleksiyonuma geri dönebilirim, eğer tercih edersiniz."

Eilish iç geçiriyor ve uzanıp tek bir tutam sarışını kulağının arkasına düzeltiyor. O haklı. Ben hala oldukça

gelişigüzel giyinmiş. Özellikle de pembe Chanel jarse elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla günümüzün sarışın Jackie-O'su görünen, saçı ve makyajı tertemiz olan prenses kız kardeşimin yanında. Hem sabahın *dokuz* buçuğunda. O yüzden beni dava edin, yapabileceğimin en iyisi bu.

Sonunda gözlerini tekrar devirirken sırtıyor.

"Tamam, *tamam*, iyi. Hadi gel. Geç kalmamalıyız."

"Hey, bu konuda sinirlenen ben değilim. kıyafet yönetmeliği."

En azından bir kıkırdama duymak için Castle'a bakıyorum. Ama o her zamankinden daha asık suratlı ve soğukkanlı görünüyor.

"Neyin var senin?" Omuz

silkiyor, arkasını dönüyor.

"Sadece geç kalmak istemiyorum.

Hadi gel." Kaşlarımı çattım. "Cas, cidden, ne ?"

Yarım saniyeliğine bana dönüp baktığında gözlerinde bir parıltı var. Ama yine de hiçbir şey belli etmiyor.

"Gitmemiz gereken yere gidelim evlat," diye mırıldanıyor sessizce.

Onu kapıdan çıkarken takip ederken Eilish'e şaşkın bir bakış fırlatıyorum. Ama o sadece başını sallıyor ve bana "hiçbir fikrim yok" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Kız kardeşimin neşeli olmaktan başka bir şey yapamadığı, ne kadar kötü olursa olsun herhangi biri hakkında kötü konuştuğu veya herhangi bir kapasitede yalan söylediği göz önüne alındığında, onun da karanlıkta olduğu açıktır.

Yirmi dakika sonra Castle beyaz zırhlı Range Rover'ı O'Bannon'ın önündeki kaldırıma çekiyordu. şehir merkezindeki İrlanda barı, New York'a taşındığından beri amcamızın geçici iş merkezi ve savaş odası olmuştu.

Kildare ailesi ile Drakos ailesi arasındaki ufak tefek kavgaların topyekûn savaşı dönüşmesinin ardından, birkaç ay önce Londra'dan.

İşler çığırından çıktıktan sonra, Drakos ailesi New York'taki operasyonlarının başındaki Vasilis'i kaybettiğinde, biz de bizim başımızdaki Declan'ı kaybettik.

Declan, yani *babam*.

O'Bannon'ın yan kapısı, Cillian'ın son birkaç aydır mahkemeye çıktığı ikinci kata açılıyor ve koyu renk ceketlerinin altında tabancaları pek de gizli olmayan dört Kildare adamı tarafından korunuyor. Biri Castle'a sertçe başını sallayıp bizim için barın kapısını açmaya giderken, birden arkamızdaki kaldırımda gıcırdayarak duran bir arabanın sesi duyuldu.

Siyah Escalade'e yavaşça dönüp kaşlarımı çatarken ensemdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor. Arka kapı açılıp da koyu renk takım elbiseli, yüzünde saf kötülük ifadesi olan bir adam dışarı çıktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"**KOŞ!**" Eilish'in kolunu tutarken çığlık atıyorum, kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce O'Bannon'a doğru fırlamak için dönüyorum.

Çünkü az önce cipten inen adamın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Hades Drakos: tehlikeli, sertifikalı bir psikopat ve Drakos ailesinin ikinci komutanı. Kısaca, soyadınız Kildare ise iki numaralı halk düşmanı.

Kardeşimi kapıya doğru çekerken tuhaf bir şey fark ediyorum: Muhafızlar harekete geçmiyor. Castle'ın kendisi orada öylece duruyor, bana vahşice sırtırken en yaşlı ikinci Drakos kardeşe ters ters bakıyor.

"Cas?" Kısık sesle tısılıyorum, nabzım güm güm atıyor. Belli ki Eilish de benim kadar olayların dışında kalmış, çünkü hâlâ sinmiş durumda.

, titriyor.

"Sorun yok evlat," diye mırıldanıyor Castle sessizce. Arkama bakıyor, Eilish söz konusu olduğunda sık sık yaptığı gibi bakışları yumuşuyor. Bu tamamen anlaşılabilir bir şey. Ben omzunda bir çip ve öğütülecek bir baltası olan kız kardeşim. Eilish ise tatlı olan. İçinde yaşadığımız bu tehlikeli dünya için fazlasıyla yumuşak olan.

"Ama bu-!"

"*Boo*," diye kıkırdıyor Hades, omurgamda bir ürperti yaratacak şekilde bana göz kırpmıyor. Kaslı omuzlarını yuvarlıyor, gömleğinin yakasının içinden kıvrılan dövme mürekkebi ceketini iliklerken dalgalanıyor.

"Pekala, Pillow Fort. Artık içeri girebilir miyiz?"

Castle'ın alnındaki kırıksıklıklar, Hades'le karşı karşıya geldiğinde derinleşir.

"Bu Castle."

"Gerçekten umurumda değil. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Tekrar Castle'a dönerken kaşlarımı çatıyorum.

"*Ne* yapıyorsun, Cas? Ne yapıyoruz-"

"Kapıları aç."

Arkamda gürleyen derin ve güçlü ses karşısında kaskatı kesiliyorum. Tenimde karıncalanma hissi yaratan, beni korkuttuğu kadar derinden elektriklendiren bir ses. Bu his büyüyor, daha derin ve daha sıcak bir şekilde zonkluyor, ta ki kalçalarımın arasında kötü bir şey birikirken yanaklarımın kızardığını hissedene kadar.

Dönüyorum ve göbeğim sıkıca kenetleniyor. Bu o.

Komşum. Yasak dikkat dağıtıcı. Günah işlemek için yaratılmış tanrısal vücuda sahip, hayalini kurmamam gereken ama Tanrı yardımcım olsun ki kurduğum adam.

Çünkü komşum sadece göz değil.

O *lanet olası Ares Drakos*, tüm Drakos ailesinin yepyeni kralı.

İlkinin arkasına yanaşan ikinci ve üçüncü ciplerden inenleri hayal meyal fark ediyorum: Drakos ailesinin diğer kardeşleri ve diğer muhafızlar. Saniyeler geçtikçe ve Ares'in delici, kara gözlü bakışları tam içime saplanmaya devam ettikçe, neden burada olduğu sorusu arka planda kayboluyor.

Ve neden beni bir lokmada nasıl yutacağını anlamaya çalışır gibi baktığı sorusu öne çıkıyor.

"Hepiniz içeri," diye gürlüyor sessizce, sesi tartışmasız bir güçle dolu. Üç erkek kardeşinden ikisi -Hades ve Kratos- ve kız kardeşi Calliope yanımdan geçip O'Bannon'a girerken kaşlarını hafifçe kaldırarak bana bakıyorlar. Korumaları ve Kildare adamları da onları takip ediyor.

Castle boğazını temizliyor ve Eilish'i omuzlarından tutarak içeri götürüyor. Benim de gitmem gerektiğini biliyorum. Ama bir şekilde sıkışıp kaldım. Sanki bakışlarım Ares'e bağlıymış gibi. Ya da *onun* bakışları beni ayaklarımın altındaki kaldırıma sabitlemiş gibi.

Kalabalık bir New York kaldırımındayız. Yine de sanki aniden bir sessizlik balonunun içindeymişiz gibi. Sanki dünyanın geri kalanı alçak bir uğultuya dönüşüp kayboluyor, ta ki o bana doğru yürümeye başladığında boğazımın sıkıştığını duyana kadar.

Tam önümde durup bana doğru yaklaştığında ürperiyorum. Onu küçümsemek istiyorum. Ya da süslü ayakkabılarına tükürmek. Ya da daha kötüsünü. Ama tek yapabildiğim dudaklarımı büzüp ona ters ters bakmak.

Ares gözlerimin içine bakarak sırtıyor.

"Sana henüz , değil mi?" Yutkunuyorum.

"Bana *ne* söyledin?"

Kara kaşlarından biri eğlenerek kalkıyor.

"Boş . Yakında öğrenirsin. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Tabii ki kim olduğunu biliyorum."

"Yani, komşunuz olmak dışında."

Kaskatı kesildim, umutsuzca yüzümdeki sıcaklığı yutmaya çalışıyordum.

"Komşu mu?" Sesim çatlıyor. Çok değil ama yeterince. "Fark etmemiştim."

Üzerimde beliren tehlikeli ve ölümcül derecede çekici adam acımasızca, soğuk bir şekilde gülümsüyor.

"Beni tanımadın mı?"

"Sanırım tanımadım."

"Kıyafetlerimi çıkarmamın bir faydası olur mu?"

Sevgili. TANRIM.

Ayaklarımın dibinde bir obruk açılması için dua ederken yüzüm güneş kadar sıcak oluyor.

"BEN-BEN-"

"Toplantı başlamak üzere."

Dudaklarının hafifçe kıvrılmasına izin veriyor ve bana beyaz dişlerinin belirsiz parlamasını sağlıyor. Sonra gözünü kırpmadan yanımdan geçip gitmeye başladı.

Hala kaldırıma yapışmış durumdayım.

Tam yanımda duraklıyor ve eğildiğinde nefesim kesiliyor, o kadar yakın ki kolonyasının odunsu, zarif kokusunu alabiliyorum ve kulağımda nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Oh, ve Neve..." o growls Sessizce. "Şeftali değil senin rengin."

Şaşkınlıkla ona doğru dönmeye başladığımda kaşlarım çatılıyor. "Ben giymiyorum-"

Aman

Tanrım.

Evet,

öyleyim.

Zihnim, kapüşonumu ve eşofman altımı çekip çıkarırken ışık dolu yatak odamı karıştırdığım ana geri dönüyor. Yeşil üstümü ve siyah kotumu çıkardığım yere.

Sonra koyarak üzerinde ve ÇAMAŞIR GÜNÜ çift . şeftali rengi külot.

Komşusunu gözetleyen tek kişi ben değilim.

Orospu çocuğu.

Ares boğazını temizliyor, doğrulup ceketinin düğmelerini iliklerken ben utançtan eriyip gidiyorum.

"Orada görüşürüz prenses."

Bölüm 2

Ares

Taç giyen baş huzursuzdur.

Bunu herkes bilir. Ancak krallar genellikle tahta geçmeden çok önce kral olacaklarını bilirler.

Tüm hayatları boyunca buna hazırlanırlar, bunun için eğitilirler. O gün geldiğinde hazır olurlar.

Değildim. Çünkü ben asla kral olmak için yaratılmadım. Ben Lancelot'um, yakan, yağmalayan ve kırsalda yolunu beceren. Kral Arthur değilim.

Ama hayatın, kaderin, karmanın ya da ne dersiniz deyin, benim için başka planları vardı.

Dokuz ay önce, tüm Drakos Ailesi'nin başı olan babam Aeneas, ağabeyim Atlas'ın ellerinde öldü. Babam sert ve acımasız bir adamdı. Ama Atlas dengesizdi. Ve güce aç.

Lanet olası bir aptaldan bahsetmiyorum bile.

"Hükümdarlığı" üç haftadan az sürdü. Sonra da derin cepleri ve tehlikeli dostları olan bir adama karşı bir kadın uğruna anlamsız bir savaş verirken öldürüldü.

Absürd bir hikâye. Yıllar yıllar önce Atlas bir zamanlar bu kadının annesi Saoirse ile nişanlanmıştı - İrlandalı bir mafya prensesi ve Cillian Kildare'ın kız kardeşi. Ancak Saoirse başka biriyle kaçamak yapmış ve Rose adında bir kız çocuğu dünyaya getirmiş.

Atlas, aldatıldığı gelinin kızının kendisine ait olması gerektiğine karar verdi. Belli ki kızın birlikte yaşadığı ve aynı yatağı paylaştığı adam aynı fikirde değildi. Ortalık yatıştığında kardeşim ölmüştü ve ben de onun yerine kral olmuştum.

Bazen hayatın gerçekten bir Yunan trajedisi olduğuna ikna oluyorum. Ya da ne kadar alaycı olduğunuza bağlı olarak bir komedi.

Ama liderlik yükü ne kadar ağır olursa olsun, ben bunun için doğmuşum. Tüm kardeşlerim ve ben öyleydik. Babamızın yönetimi altında yaşamak bir dersi vahşet ve gaddarlık olabilir ama

Bizi sertleştirdi. Bizi liderlik etmeye ve fethetmeye hazırladı. Beklenmedik bir şekilde üzerime yıkılan tahta oturduğumda hazırdım.

Ve sonra, tabii ki, hayat bana başka bir falsolu top attı.

Kardeşlerim ve ben burada, New York'ta doğduk. Ama babam sonunda büyüdüğü yer olan İngiltere'yi tercih etti. Böylece son on iki yıldır Drakos imparatorluğunun asıl merkezi orasıydı, amcam Vasilis ise New York'taki operasyonlarımızı yönetiyordu.

Dört ay öncesine kadar, dediğim gibi, meşhur bok meşhur fana çarptığında.

Bizim ailemiz ve İrlandalı Kildare ailesi hiç anlaşamadı. nesiller boyu süren bir husumet var, kim bilir ne kadar eskiye dayanıyor. Bir noktada, Saoirse Atlas'la sözlendiğinde en azından yarım bir ateşkes vardı. Bu evlilik suya düştüğünde bile, sonraki yirmi yıl boyunca ailelerimiz arasında en azından bir soğukluk yaşandı.

Ta ki işler *kötü bir* şekilde ters gidene kadar.

Potansiyel bir barış anlaşması olarak başladığını duydum. Vasilis, Cillian'ın üvey kardeşi ve New York'taki Kildare operasyonlarının başi olan Declan Kildare ile masaya oturmuş. Ancak her ne "barış" sağlamaya çalışıyorlarsa, çıkan silahlı çatışmada ikisi de ölünce paramparça olmuş.

Bu topyekûn savaş anlamına gelmeli. Sokakların kan gölüne dönmesi. Kildare ve Drakos aileleri arasında sadece biri ayakta kalana kadar son bir hesaplaşma.

Neyse ki ne Cillian ne de ben intihara meyilli değiliz.

Cillian tam bir psikopat, buna hiç yok. Kendisi birden fazla kez

duman kokusundan hoşlandığı için dünyanın yanışını izlemek isteyen bir adam. Ve bence bu adil bir değerlendirme. Ama ya kişisel çıkarlarımızdan ya da açgözlülüğümüzden dolayı bir anlaşma yapmayı başardık.

Ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek çözmenin zamanı geldi.

Ve bunu çözmenin anahtarı şu anda odanın diğer ucundan bana hançer gibi bakıyor. Belli ki henüz kimse ona söylememiş. Ama o söyledi.

Biziz.

Bakışlarım Neve Kildare'ın yüzündeki çatık kaşlarda gezinirken gözlerim kısılıyor, bir çizgi halinde geriliyor.

Benden nefret etmesi mantıklı. İkimizin de birkaç ay önceki şiddet olaylarıyla bir ilgisi olmasa bile, günün sonunda amcam ve babası birbirlerini öldürdüler. Anladığım kadarıyla ne o ne de kız kardeşi Eilish, Declan ile çok yakın değildi.

Ama yine de. Kan kandır.

Ve yakında, *biz de* kan

olacağız. Birleştik.

Sonsuza dek birbirine bağlı.

Aklıma masanın karşısındaki çarpıcı ve öfkeli görünümlü kızıl saçlıyı bağlayabileceğim daha gerçekçi başka yollar gelirken çenem gıcırıyor.

Yatak odasına perde taktırması gereken baştan çıkarıcı, günahkâr derecede çekici komşum.

Beni gözetleyen kişi. *Ben* onu . Sadece bu işte ondan çok daha iyiyim.

Zihnim bugünün erken saatlerine geri dönerken arzum sikimin kabarmasına neden oluyor. Mutfağında durmuş kahve fincanımı durularken, lavabomun üstündeki pencereden bakarken...

Yatak odasına. Orada eşofmanlarını ve kapüşonlu tişörtünü çıkarmasını ve giyecek başka kıyafetler bulana kadar o felaket odanın içinde çıplak dolaşmasını izledim.

"Eline geçen ilk fırsatta sikini ısırıp koparacağının farkındasın, değil mi?"

Çenem gıcırıyor ve konferans masasının bizim tarafımızda oturan küçük kardeşim Hades'e gözle baktığımda düşünce akışım kesintiye uğruyor.

Biz çocukken, babamızın hepimize Yunan tanrılarının, titanların ve ilham perilerinin isimlerini vermesine gözlerimi devirirdim - Atlas, Ares, Hades, Deimos, Kratos ve kız kardeşimiz Calliope. Ama büyüdükçe hepimiz garip bir şekilde isimlerini aldığımız mitolojik figürlere dönüştük. Özellikle Hades.

Hepimizin içinde bir karanlık ve bir sınır var - babamız ağır eli ve katı disipliniyle bundan kesinlikle emin oldu. Ama Hades - ölüm tanrısı, yeraltı dünyasının kralı- her zaman bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Şu anda gözlerinde görebildiğim sadistçe sosyopatik parıltı bu karanlığın bir kanıtı.

Soğuk sessizliğime omuz silkiyor.

"Haklı olduğumu biliyorsun."

"Bildiğim tek şey, bunun ne yeri ne de zamanı olduğu, Hades," diye homurdanıyorum.

Kardeşim yine omuz silkiyor, uzun saçlarını geriye doğru itiyor. Annemizin delici buz mavisi gözlerini almış. I

babamızın karanlık, düşünceli olanları var.

Onun arkasında, Hades ve benden daha genç olmasına rağmen hepimizin üzerinde yükselen Kratos, benim kardeşimize sert bakışımı taklit ediyor.

"Bu iyi bir anlaşma," diye gürlüyor o dağ gibi sesiyle.

Kardeşıme başımı sallıyorum. Kratos mantığın iyi ve istikrarlı bir sesi. Londra'da kaleyi koruyan Deimos, biz kardeşler arasında gerçek bir barış koruyucusu.

Nükleer caydırıcı tarzda bir barış muhafızı, Gandhi değil.

"Katılıyorum," diye kırılgan bir şekilde gülümsüyor Hades. "Bu barış için iyi ve kan dökülmesine son verecek. Yani, çiğnenecek olan *benim* sikim değil."

"Sadece iki dakikalığına bir pislik olmamayı *deneyebilir* misin, Hades?"

Diğer tarafımda oturan sivri dilli küçük kız kardeşim Calliope'ye sessizce sırtıtmak için dönüyorum. Hepimizin en küçüğü ve en küçüğü ama yine de bir şekilde kanun koruyucusu. Büyükannemiz Dimitra'nın genlerini taşıyor.

Odanın diğer ucunda, kendi aralarında sessizce konuşan bir grup Kildare erkeği nihayet masaya oturuyor. Cillian ve ben birbirimizin gözlerini yakalıyoruz ve başımızı sallıyoruz.

Bu onun ya da benim fikrim değildi. Bunu ilk ortaya atan Dimitra'ydı: ailelerimiz ve iştiraklerimiz arasındaki düşmanlıkları dek geride bırakmanın bir yolu. Onun da gibi, daha önce barışa en çok yaklaştığımız zaman Atlas'ın Saoirse ile evleneceği zamandı.

Farklılıklarımızı gidermek için aile olmaktan daha iyi bir yol var mı?

Ama masanın karşısında oturan Neve'e baktığımda, hala bana saf kötülükle bakıyor, amcasının ona hala ne olacağını söylemediği açık.

Bu ilginç olacak.

Cillian boğazını temizliyor, yeşil gözleri odayı kesip bir bakışla sustururken koltuğuna geri oturuyor.

"Ben süslü konuşmalar yapan biri değilim, o yüzden doğrudan konuya gireceğim. Buradayız çünkü örgütlerimiz arasındaki düşmanlıklar savunulamaz bir seviyeye ulaştı. Rekabet bir şeydir. Ancak çok fazla çizgiyi aştık ve sokaklarda çok fazla kan var."

Göğüs cebinden gümüş bir sigara tabakası çıkarıyor, açıyor, dudaklarının arasına tane yerleştiriyor ve gümüş bir Zippo'ya hafifçe vurarak ustalıkla yakıyor. Parıldayan yeşil gözleri dumanı delip geçerken duman İrlandalı'nın başının etrafında kıvrılıyor.

"Ağlamaklı ve duygusal olmayacağım. Gerçek şu ki, hepimizin burada olmasının nedeni savaşın hem Kildare hem de Drakos aileleri için yıkım anlamına gelecek olması. Ticari çıkarlarımızı yok edecek. Ve zaten etrafta saldırmak için ilk zayıflık işaretini bekleyen yeterince çakal var. Bolinaro Karteli. Carveli Ailesi. Reznikov Bratva, müttefiklerinden bahsetmiyorum bile."

Cillian'ın buz gibi bakışları

üzerimdeydi. Gözümü

kırpmadım.

"Biz okul çocukları gibi didişirken bir düşman tarafından arkadan vurulmamak adına, Ares ve ben bir anlaşmaya vardık - bu düşmanlıkları sona erdirecek bir anlaşmaya

ve ailelerimizi birleşik bir cephe olarak her zamankinden daha güçlü kılacaktır."

Amcasına kaşlarını çatarken Neve'in yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını izliyorum.

İşler iyiye gidiyor.

"*Birleşik* bir cephe mi?"

Lanet olsun, Ezio.

Öne doğru eğilirken sessizce kaşlarımı çatıyorum, bakışlarımı saplamak için dönüyorum
Ezio Adamos'un Cillian'a hançer gibi baktığı masaya doğru ilerliyor.

"Lütfen, *devam et* Bu lanet olsun
BİRLEŞİK CEPHE birlikte olmamız gerekiyor-"

"Ezio."

Sesim ne yüksek ne de çok güçlü. Ama yine de odayı kesiyor ve onu çabucak susturuyor. Bana bakıyor, gözlerinin ardında öfke ve acı kaynıyor.

Adamos ailesi bizimkine bağlı, haraç veren bir aile. Nesillerdir Drakos ailesine bağlılık sözü verdiler ve Ezio'nun tüm bu tartışmayı intihar bombasına çevirmek üzere olduğunu gördüğümde çenem sert bir şekilde gıcırıyor.

Ama anlıyorum. Ve onun için üzülüyorum.

Ezio'nun tek oğlu Jason, Vasilis Drakos ve Declan Kildare'in ateş açtığı toplantıdaydı.

O da öldürüldü.

"Ares, *lüt fen*," diye tıslıyor bana, gözlerinde acı parlıyor. "Bu kalleş, onursuz *Mick'lerle* ittifak kurmayı ciddi ciddi düşünüyor *olamazsın*-"

"*Sessiz ol*," diye .

Tamamen kalpsiz değilim. Acı çektiğini anlıyorum. Ama burası kesinlikle bunun yeri *değil*. Ya da hakaretler savurmaya başlamasının zamanı değil.

Cillian boğazını temizleyerek masanın öbür ucundaki

Ezio'ya bakıyor. "Kederini ne *hafifletir*?"

Sikeyim.

Bu Cillian'ın diplomatik davranması değil.

Bu onun boğazına yapışması ve Ezio'nun da tuzağına düşmek üzere olması.

"*Kahrolası kederimi ne hafifletecek?!*" İrlandalı'yı tersler.

"Kekelediğimi sanmıyorum, Bay Adamos. Bugünlerde yas tutmanın bedeli nedir? On bin mi? Yirmi mi?"

Lanet olsun.

Ezio ayağa fırlıyor, kafasını çevirip bana bakarken yüzünde kaynayan bir öfke maskesi var.

"Bu çok aşağılayıcı! Burada oturmayacağım-

" "Evet, oturacaksın." Bakışlarım ona

sertleşiyor.

Kaybı için ne kadar zgn olduğumu ona daha sonra tekrar söylerim. Burada değil.

"Sen. *Will*."

Parmağıyla masanın karşısındaki Cillian'ı işaret ederken ağzı bir çizgi halinde inceliyor.

"Bu bok parçası bana *para* teklif etmeye *cüret* mi ediyor?!

Ben bir oğul kaybettim, Ares!"

Cillian soğuk bir şekilde, "Ve ben de lanet olası bir *kardeşimi* kaybettim," diye tersliyor. "Ama işte buradayız. Ya gemiye binersin ya da gidip bir yerlerde güzel bir ip bulup oğluna katılırsın."

Evet, Cillian'a sadist bir sosyopat derken abartmıyorlar.

Oda sessizleşir. Ezio'nun yüzü morarır. Masanın üzerinden atlayıp Cillian'ı çıplak elleriyle öldürmeyi ciddi ciddi düşünüyor gibi görünüyor. Ama bunun yerine topuğunun üzerinde dönüyor, bana acımasızca bakıyor ve hışımla odadan çıkıyor.

"Söylemeliyim ki. Bu hayal ettiğimden İKİ KAT daha eğlenceli," diye mırıldanıyor Hades

Cillian iç , bakışları tekrar bana dönerken parmaklarını masaya vuruyor.

"Köpeklerinizin tasmaını daha sıkı tutmalısınız."

"Ateşkese uyacaktır," diye karşılık veriyorum.

Gözlerim tekrar Neve'e dönüyor, kızgın kızıl saçlarını, burnunun üzerindeki çilleri ve amcasınıninkine çok benzeyen, hala şaşkınlıkla kısılmış keskin yeşil gözlerini içime çekiyorum.

"Ya sen?" Bakışlarımı Neve'den Cillian'a çekerek mırıldanıyorum. "Anlaşmamıza sadık kalacak mısınız?"

Sigarasından uzun, yavaş bir nefes çeker ve sonra yavaşça başını sallar.

"Yapacağız."

Yeğenine dönüyor ve benim gözlerim de ona kilitleniyor.

"Neve," diye iç geçirdi Cillian. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Ve eğer başka bir yolu olsaydı..." Omuz silkiyor. "Ama yok. Daha fazla kanla sonuçlanmayacak bir yol yok."

Kaşları daha da çatılır.

"Amca, sen neden ? Ve neden ben-"

"Ares Drakos'la evleneceksin, Neve. Bu, ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek sona erdirecek son ateşkes olacak."

Oda *sessizliğe* gömülür. Neve'in yüzü bembeyaz olur ve şaşkınlıkla amcasına bakar. Gözlerini kırıştırıyor, az önce yaptığı muhteşem şakaya gülmesini istercesine kaşlarını çatıyor.

Ama bu şaka değil.

Bu gerçekleşiyor. Ve *ben* bu konuda ne kadar isteksiz ve mutsuzsam, yüzüne yayılan dehşet ifadesinden da iki kat daha isteksiz ve mutsuz olduğunu tahmin ediyorum.

"*Ne?!*"

Cillian sigarasından son bir nefes çekip tavana doğru üflüyor ve izmariti önündeki kahve bardağına bırakıyor.

"Tek yol bu, Neve. Ares'le evleneceksin ve bu son sözüm."

Gözlerini kırıştırıyor, ağzından sessiz kelimeler çıkarken titriyor ama hiçbirini çıkmıyor.

"Hayır-"

"Korkarım bu bir tartışma değil, Neve," diyor sessizce, yüzünde bir pişmanlık ve Cillian için nadir bir özür titreşimi.

"Cehennem gibi-!"

"*Neve*," diye kalın kalın homurdanıyor. "Bu.. Oldu. Karar verildi."

Yavaşça, yüzü bir hayalet kadar solgun, Neve dönüp vahşi yeşil gözlerinin benimkilere bıçak gibi saplanmasına izin veriyor.

Ben öyle bakıyorum.

Benim küçük röntgenci komşum.

Benim düşmanım.

Karım.

"Sanırım bunun tüm küskünleri barıştırmanın en iyi yolu olduğunu göreceksin Neve-"

"Ve sanırım bana yaklaşırsan kendini boğazında bir bıçakla bulacaksın, *Ares*."

Aniden ayağa kalkıyor, gözleri korku ve öfkeyle dolu. "Neve," diye tıslıyor Cillian sessizce. "*Bitti* -"

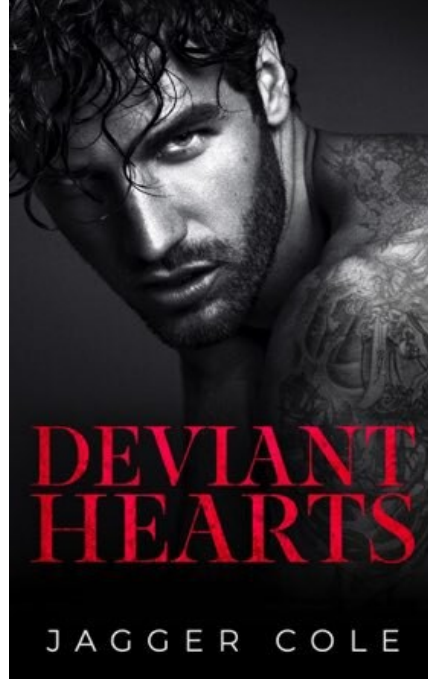
"Oh, işimiz bitti, ."

Başka bir şey söylemeden döner, konferans odasının kapısına doğru fırlar ve kapıdan içeri girer.

Kahretsin.

"Ee," diye iç geçiriyor Hades, sesinden eğlence damlıyor. "Aletin için vücut zırhını tartışmaya hazır mısın, yoksa bekârlığa veda partisini mi konuşmak istiyorsun?"

[Okumaya devam edin!](#)

[Deviant Hearts - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!](#)

* * *

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

ALSO BY JAGGER COLE

Memento Mori:

[Gazap İmparatoru Öfke](#)
[İmparatoru İmparatoru](#)
[Havoc İmparatoruŞehvet](#)

Zehirli Tanrılar:

[Zehirli Zehirli](#)
[Öpücük Aşk](#)
[Şeytani Yemin](#)
[Bozuk Kalp](#)
[Canavarca Dürtüler](#)

Karanlık

Kalpler:

[Sapkın Kalpler](#)
[Kötü Kalpler](#)
[Kalpler](#)
[Günahkâr](#)
[Kalpler Kalpler](#)
[Pervasız](#)
[KalplerÇarpık](#)
[Çalıntı](#)

Krallar ve Kötüler:

[Karanlık Krallık](#)
[Burned Cinder](#) (Cinder Duet #1)
[Empire of Ash](#) (Cinder Duet #2)
[The Hunter King](#) (Hunted Duet #1)
[The Hunted Queen](#) (Hunted Duet #2)
[Nefretin Prensi](#)

Vahşi Varisler:

[Vahşi Varis](#)
[Karanlık Prens](#)
[Acımasız Kral](#)

[Yasak Taç Kırık](#)

[Tanrı Meydan](#)

[Okuyan Queen](#)

Bratva'nın İddiası:

[Bratva'Bratva'nın Çalınan](#)

[Gelininin Borcunu Ödemek](#)

[Bratva Canavarı Tarafından](#)

[Avlanan Esir Prensesi](#)

[BratvaKralı Tarafından](#)

[Sahiplenilen Bratva Bratva'nın](#)

[Kilit Altındaki Aşkı](#)

Scaliami Suç Ailesi: [Tetikçinin](#)

[Saplantısı Patronun Ayartması](#)

[Bodyguard'ın Zayıflığı](#)

Güç:

[Tiran](#)

[Haydut](#)

[Savaş](#)

[Lordu](#)

Standalone'la

r: [Kırık Çizgiler](#)

[Patron Deliği](#)

[Grumpaholic](#)

[Benim Sapığım](#)

ABOUT THE AUTHOR

Jagger Cole

Her Şeyden önce bir okuyucu olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli buharlı hayran-kurgu hikayelerini kaleme alarak romantizm yazma dişlerini kesti. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

Şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

AŞk kitapları yazmadığ ya da okumadığ zamanlarda ahşap iŐleriyle uğraŐıyor, iyi viskinin tadını çıkartıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.